

Giới thiệu Vô Cương

Khi mọi thứ vốn quen thuộc dần biến đổi, khi hưng thịnh đi đến suy tàn, khi mọi thứ dần dần khác hẳn. Cuộc sống diễn ra không còn là những sự việc đơn điệu lặp đi lặp lại. Mọi sinh vật càng sinh động hơn, linh tính hoá hơn. Thời thế đổi thay, cái mới thế chỗ cái cũ. Như một sự chọn lọc tự nhiên, những giống loài ưu tú, những thực thể nổi trội hơn sẽ tiếp tục bước tiếp trên con đường sinh tồn. Mặt pháp kê cận, thế giới đổi thay.

Khi thần thoại không chỉ tồn tại qua những lời truyền miệng, những truyền thuyết không chỉ còn trong mộng tưởng, không còn ranh giới cho những điều ràng buộc, mọi thứ đều có thể, mọi thứ đều trở thành hiện thực, thời đại của nhiệt huyết vĩnh hằng.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1-1: Chương Mở Đầu

Công Nguyên năm 2012, nhà khoa học vĩ đại nhất Trung Hoa là Tiêu Chấn, lấy được một số thông tin từ trên một mảnh ngọc cực kỳ cổ xưa khiến người ta điên cuồng.

Sau đó ông ta chỉnh lý số thông tin này thành bài luận văn và công bố ra ngoài, cả thế giới chấn động vì nó.

Trong mấy tỷ năm qua ở trái đất, tồn tại nền văn minh cực kỳ cổ xưa, trái đất trước kia... Nói chính xác là hệ mặt trời trước kia, có quá khứ huy hoàng khiến người ta khó có thể tưởng tượng.

Tuy nhiên, tất cả những điều đó đều dừng lại ở trong một đại họa ở mấy ngàn vạn năm trước.

Đại họa đó trong lịch sử nhân loại được xem là một tai họa khiến khủng long tuyệt chủng. Nhưng chân tướng lại không chỉ có như vậy.

Dựa vào những thông tin Tiêu Chấn dịch ra, sau đại họa đó, một thế giới to lớn mệnh mông vô biên trực tiếp bị phong ấn, chỉ để lại một ngôi sao đỏ nát lè loi tiếp diễn ngọn lửa của sinh mệnh, và cực ít thông tin có thể chứng minh nó đã từng huy hoàng.

Chỉ là thông tin đó không những được giấu rất kỹ, mà còn được viết bằng thượng cổ thần văn, khó hiểu, rất hiếm, từ cổ chí kim vô số năm rồi, có thể phá giải nó không có mấy người.

Vừa hay là đám người này trong lịch sử thông thường đều sẽ để lại danh tiếng lớn, cũng đều có địa vị hết sức quan trọng.

Ví dụ như Tam Hoàng Ngũ Đế của Trung Hoa, ví dụ các bách gia chư tử như Khổng, Mạnh, Lão Tử thời Xuân Thu. Ví dụ như Socrates, Aristotle, Plato...

Trên người những người này đều tỏa ra hào quang vô cùng thần bí.

Càng tiến gần đến thời cận đại, số lượng của loại người này lại càng hiếm.

Người cuối cùng có thể phá giải được thông tin thượng cổ và ứng dụng nó, từ đó ảnh hưởng đến cả thế giới, có tên là Nicola Tesla

Đến cận đại, các loại đặc trưng của thời đại Mặt Pháp đã được diễn dịch đến trình độ cao nhất, điều này không thể nói suông mà được.

Người vô thần ngày càng nhiều, mọi người dần dần mất đi tín ngưỡng, trở nên lo âu, nóng nảy, đối với thế giới này, đối với thiên địa vạn vật cũng mất đi lòng kính sợ vốn có.

Vì vậy khi Tiêu Chấn công bố thông tin này ra ngoài, đã từng gây nên một trận tranh luận kịch liệt.

Người tin thì lấy luận văn của Tiêu Chấn làm chuẩn mực; Người không tin thì dè bủ, hoàn toàn xem thường mọi quan điểm mà bài luận văn này đưa ra.

Lúc đó thậm chí có các chuyên gia học giả nổi tiếng nhảy ra mắng Tiêu Chấn hại nước hại dân, làm loạn lòng người, tuyên dương mê tín phong kiến, quả thật người này đáng chém.

Đối diện với những lời nói đó, lúc đó nhà khoa học Tiêu Chấn có sức ảnh hưởng lớn trên cả xã hội quốc tế lựa chọn im lặng.

Sau đó thì bán toàn bộ sản nghiệp, một mình cô đơn bước lên con đường đi tìm chân tướng dài đằng đẵng.

Chuyến đi này mất đến mười hai năm!

Đối với lựa chọn của Tiêu Chấn, lúc đó ngay cả rất nhiều người ủng hộ ông ấy cũng đều cảm thấy khó lý giải, chứ đừng nói đến những kẻ phản đối, họ

đều cho rằng Tiêu Chấn điên rồi, đồng loạt chế giễu ông.

Vì một manh mối viễn vông mà vứt bỏ danh vọng và địa vị cực lớn, một mình bước lên con đường tìm tiên? Việc này thật đúng là điên rồi.

Ảnh hưởng mà bài luận văn đó của Tiêu Chấn để lại kéo dài tới mấy năm sau rồi cũng dần dần nhạt đi.

Mọi người sinh hoạt như thường, đi làm như thường, kết hôn sinh con như thường. Thời gian trôi đi, ngay đến cả đám người ủng hộ cuồng nhiệt nhất năm đó, khi nhắc đến Tiêu Chấn cũng chỉ còn một tiếng thờ dài mà thôi.

Công Nguyên năm 2024, nhà khoa học tựa hồ như đã biến mất trong mắt người trên thế gian lại đột nhiên xuất hiện lần nữa.

Ông ấy đột nhiên công bố một dòng thông tin thông qua kênh truyền thông cá nhân đã dừng cập nhật mười hai năm rồi.

Lần này, chỉ có một câu "Thế giới, sẽ vì ta mà thay đổi!"

Vô số người không kịp nghi hoặc và kinh ngạc, cũng không kịp suy nghĩ và chế nhạo, cả thế giới... bỗng chốc thay đổi nhanh chóng!

Dù cho là những người từng trải nghiệm năm đó, cũng không ai có thể nói chính xác khoảnh khắc đó của lúc đó, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, là một loại trải nghiệm như thế nào.

Về sau, có một cách nói được mọi người chấp nhận, đó chính là "Thế giới thay đổi, lật đổ tam quan!"

Công Nguyên năm 2024, Tiêu Chấn đã mở phong ấn điện cực, từ trường của trái đất bỗng chốc quay ngược, lượng lớn linh khí từ hư không bốn phương tám hướng điên cuồng tiến vào, cả thế giới trong chớp mắt khôi phục về trạng thái huy hoàng sáng lạn của nền văn minh tu chân thượng cổ.

Lượng lớn môn phái và gia tộc cổ xưa ảm đạm, thế giới nhỏ mà họ vẫn luôn cư ngụ cũng vì không kịp phòng bị mà để lộ dấu vết trong hư vô bên ngoài trái đất.

Mọi người lúc này mới phát hiện, thì ra họ chưa từng hiểu thật sự về thế giới này!

Bạn đang đọc truyện *Vô Cương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1-2: Đỉnh Núi Thái Sơn

Thái Sơn biết thế nào

Xanh biếc chia Tề Lỗ

Hùng vĩ thay tạo hoá

Trắng đen vẽ như mơ

Mây trôi băng khuỷu dạ

Chim lạc mắt rừng nhìn

Có khi lên tận đỉnh

Vọng xuống đám núi xanh

Thái Sơn.

Nơi long mạch hội tụ.

Báu vật của trời đất, địa linh nhân kiệt. Đứng đầu trong ngũ nhạc, là nơi từ xưa để vương đến cùng tế trời đất.

Thái Sơn nhất mạch, kéo dài ngàn dặm, khí thế hùng hồn to lớn.

Tuy là trong đêm tối, không có ánh trăng, nhưng lại vẫn có luồng khí tức hùng hồn thổi vào mặt.

Đó là linh khí rất đậm đặc!

Đỉnh Ngọc Hoàng, đỉnh núi Thái Sơn.

Một bóng người lặng lẽ đứng trong Quán Nhật Đình trước miếu Ngọc Hoàng, mặt hướng về phía đông, lúc này sắc đêm như nước, bóng người này cũng như thể hòa vào trong cảnh sắc đêm này.

Một vùng trời đất yên tĩnh.

Dân gian từ xưa đến nay có một câu nói, Thái Sơn bất đẳng đỉnh, đặc biệt là nói với người trẻ tuổi, ngụ ý không tốt.

Nhưng câu nói này ngày nay đã có chút lỗi thời rồi.

Đây là Công Nguyên năm 2056, năm thứ 32 kỷ nguyên mới.

Thật ra lỗi thời hay không, đối với Sở Vũ mà nói cũng chẳng sao cả. Trong mắt rất nhiều người, cuộc đời của hắn đã có thể nhìn thấy điểm cuối rồi.

Sở Vũ rất trẻ, lại không mắc bệnh nan y. Năm nay, hắn mới hơn hai mươi tuổi, tướng mạo rất anh tuấn, mày cong mắt sáng, dáng người rất cao lớn. Đi đến đâu cũng đều là soái ca có rất nhiều người ái mộ.

Hơn nữa khác biệt với mấy anh chàng soái ca trẻ tuổi chính là, trên người hắn có một luồng khí dương cương mạnh mẽ.

Chỉ là lúc này, trên mặt hắn lại có mấy phần hơi thở sầu muộn.

Hai mắt hắn khép hờ thì có thể cảm nhận được trạng thái trong cơ thể rất rõ ràng trong hai trăm bốn mươi huyết vị đã được hắn đã thông, chất chứa sức mạnh đáng sợ khó mà tưởng tượng.

Nhưng lại bị một luồng tử khí mờ nhạt phong ấn!

Nếu như biển lớn bị đóng băng, mặc dù có thể gây ra sóng to gió lớn nhưng vào lúc này cũng chỉ có thể ẩn nấp yên ả.

Luồng tử khí đó lúc ẩn lúc hiện, đám mây ẩn hiện, hư vô phiêu miểu, lại như tiềm long tại yên, luân quanh trong cơ thể hắn, hóa thành một sợi gông cùm, rải rác ở kinh mạch của hắn, khóa chặt tất cả huyết vị trong thân thể hắn.

Đây là một loại phong ấn huyền diệu!

Vô cùng thần kỳ!

Nhưng đối với Sở Vũ mà nói, lại là phong ấn chết tiệt! Phong ấn khốn kiếp!

Hắn lẽ ra phải có một cuộc đời khác, có thể thành danh khi còn trẻ, được ngàn vạn người kính ngưỡng; Có thể tỏa sáng vạn trượng, che phủ cả thiên kiều cùng thời.

Nhưng vì sự tồn tại của phong ấn này, ép hắn không thể không cúi đầu, cong lưng, bước lên một con đường khác. Giống như kỷ nguyên mới trước đó, giống như ngàn vạn học sinh khác, phải chăm chỉ đến trường, làm một bông hoa của tổ quốc.

Từ ngày đầu tiên bị phong ấn kinh mạch, đến hôm nay đã qua mười sáu năm.

Thời gian thấm thoát qua nhanh.

May mà Sở Vũ có tấm lòng độ lượng và tâm thái lạc quan, nếu không hắn có thể đã sớm uất ức rồi.

Liên quan đến đạo phong ấn này, từ nhỏ đến lớn, Sở Vũ dùng hết mọi cách vẫn không thể lấy được chút thông tin và manh mối có ích nào.

Sau ngày mai, ta phải đến Long Thành rồi, có lẽ đời này, muốn nghe thêm về tin tức của cô ấy, thì chỉ có thể nghe trên các phương tiện truyền thông thôi nhỉ? Trên mặt Sở Vũ lộ ra một vẻ thương cảm.

Nếu trong cơ thể ta không có phong ấn đáng chết này, nếu ta là tuyệt thế thiên kiều trẻ tuổi, vậy thì cô ấy vẫn sẽ chỉ xem ta như bạn tốt nhất, hoặc là huynh đệ ư?

Hắn tự lẩm bầm “Sớm biết vậy, năm đó đúng là không nên hiếu kỳ...”

Sở Vũ nói rồi đưa tay ra, day day ấn đường. Ở đó nhìn vào thì không có gì khác so với mọi người, nhưng lại ẩn giấu một bí mật kinh thiên.

“Người đúng thật có mấy phần biết thân biết phận đấy, tiếc là, muộn rồi.” Trong màn đêm truyền đến một giọng nói trêu đùa, giọng nói đó tuy không lớn nhưng lại truyền vào tai Sở Vũ rõ mồn một.

“Ú?” Sở Vũ khẽ nhủ mảy, nhìn về hướng phát ra giọng nói. Dù cho lúc này là một khoảng tối om, đưa tay ra cũng không thấy được ngón tay, là thời gian tối nhất trước bình minh. Nhưng đối với Sở Vũ mà nói, đêm tối trước giờ không phải là chướng ngại của hắn.

Sức mạnh của hắn tuy bị khóa chặt, nhưng đôi mắt của hắn lại nhạy bén hơn cả cao thủ xung huyết cảnh bát đoạn.

Chứ chưa nói đến ở chỗ ẩn đường của hắn, vẫn ẩn giấu một con mắt độc mà người khác không nhìn thấy. Nếu con mắt đỏ mở ra, những thứ có thể thấy sẽ càng nhiều hơn.

Sở Vũ đã từng dùng con mắt độc nhìn Lâm Thi Mộng một lần, kết quả lúc đó suýt chút nữa là chảy máu mũi, cả mấy ngày đầu ngủ không ngon giấc.

Trong đầu luôn hiện lên một vùng trắng xóa...

Đến nỗi những ngày đó hắn thậm chí hoàn toàn không dám tiếp xúc với Lâm Thi Mộng, thân thể trẻ tuổi vừa mất cảm vừa yếu ớt đó của hắn cũng chịu sự giãy vò.

Từ đó về sau, hắn không còn dám khinh suất mà dùng con mắt nơi ẩn đường đó nữa.

Nhưng lúc này, hắn phải dùng đến con mắt này.

Bởi vì hai bóng người đi tới từ phía đối diện, trên người đều phát ra một sóng sức mạnh mãnh liệt, giống như hai con dã thú nguy hiểm, đang từng bước tiến đến gần hắn.

Sở Vũ khép hờ hai mắt, con mắt độc không nhìn thấy ở ẩn đường bỗng nhiên mở lên, bắn ra hai tia sáng mà mắt thường không thể bắt được, trực chỉ đến phía người đi đến!

Phân bố kinh mạch trong cơ thể đối phương, dưới con mắt độc của Sở Vũ thì nhìn thấy rõ mồn một! Sở Vũ có thể nhìn thấy rất rõ những huyết đạo đã mở trong cơ thể của hai người này!

Xung huyết cảnh ngũ đoạn!

Xung huyết cảnh lục đoạn!

Sở Vũ có chút thất kinh, đây là hai cao thủ thật sự!

Ở thời đại bây giờ, người có thể tu luyện đến xung huyết cảnh tam đoạn trở lên thì đã xem như là cường giả rồi. Sở hữu vũ lực lớn mạnh, một đám đánh vỡ đá lớn, một chưởng chém đứt cây to, đều chỉ là chuyện nhỏ.

Võ giả đạt đến ngũ đoạn lục đoạn, lại càng mạnh đến không thể tưởng tượng nổi!

“Người giết người.” Người đi trước chính là người vừa nãy nói lời trêu đùa Sở Vũ, xung huyết cảnh ngũ đoạn. Nhìn hắn tầm ba mươi mấy tuổi, thân hình rất đều đặn, tướng mạo bình thường, thuộc kiểu ném vào trong đám đông thì rất khó nhận ra.

Người còn lại thì tầm hơn bốn mươi tuổi, mất tam giác, gương mặt hung tợn, nhìn vào rất hung dữ, hắn là cao thủ xung huyết cảnh lục đoạn.

“Hai người là... sát thủ?” Sở Vũ nhíu mày, trong lòng ít nhiều có chút hồi hận, sợ ý rồi. Thường ngày bên cạnh hắn luôn có hai vệ sĩ âm thầm bảo vệ hắn. Nhưng lần này, hắn nghĩ cách cắt đuôi hai vệ sĩ này, lén chạy ra ngoài. Muốn rằng trước khi chịu sự sắp đặt của gia tộc, buông thả một lần. Không ngờ, chính vào lần này lại xảy ra việc ngoài ý muốn.

Đây là năm thứ ba mươi hai kỷ nguyên mới, cũng là năm thứ ba mươi hai Bắc Địa Sở Gia nhập thế. Những năm trở lại đây, kẻ đối đầu với Sở gia cũng không phải ít.

Nhưng một là Sở Vũ thường ngày rất khiêm tốn, cho dù là bạn cùng phòng ở đại học Yến Kinh cũng không có mấy người biết thân phận thật sự của hắn; Hai là người biết thân phận của hắn đều rất rõ hắn là một tên vô dụng không thể tu luyện.

Cảnh giới xung huyết cảnh bát đoạn, cũng chỉ có bản thân hắn mới biết. Ngay cả cha mẹ người thân của hắn cũng không biết!

Đối phó với một tên vô dụng, cần phải đi hai cao thủ cấp độ này ư? Hơn nữa, sau khi giết hắn, Bắc Địa Sở Gia nhất định sẽ vô cùng nổi giận, sẽ triển khai báo thù điên cuồng.

Sở Gia ở Trung Hoa được gọi là lang tộc phương bắc! Việc đó không thể nói chơi được.

Con cháu Sở Gia, sung mãn huyết tính, một khi bị chọc giận, đến chết mới thôi!

Đây là gia phong của Sở gia!

Nội bộ Sở gia tuy thỉnh thoảng có chút tranh chấp, nhưng một khi liên quan đến đối ngoại, tuyệt đối sẽ lập tức đoàn kết lại.

Cả nước Trung Hoa như ngày nay, thế lực có gan trực tiếp giết địch tử Sở gia, cũng không có nhiều.

“Sát thủ?” Người có tướng mạo bình thường cười cười: “Cứ coi là vậy đi.”

Sở Vũ nhìn hai người họ: “Hai người có làm không vậy? Nhận nhầm người rồi ư? Tôi chỉ là một người bình thường.” Hần định nói đạo lý.

“Nhận nhầm người? Không không, bọn ta rất chuyên nghiệp!”

Người có tướng mạo bình thường lắc đầu lia lịa, nói vanh vách: “Sở Vũ, sinh ở Bắc Địa Sở Gia nhập thế nguyên niên kỷ nguyên mới, nhị công tử của thất gia Sở Thiên Bắc. Mày sinh ra chính là một thiên tài, ba tuổi tự mở ba huyết vị, có thể nhắc nổi tạ đá trăm cân, được gọi là thần đồng thiên phú hiếm có; Sáu tuổi mở ba mươi ba huyết vị, bước vào xung huyết cảnh nhất đoạn. Danh xưng thần đồng, tuyệt thế thiên kiêu. Tương truyền có ước muốn bước vào cảnh giới viên mãn xung huyết cảnh. Vào cái năm mày trở thành võ giả xung huyết cảnh nhất đoạn lúc sáu tuổi, toàn bộ tộc nhân của Bắc Địa Sở Gia tổng cộng hứng chịu một ngàn hai trăm hai mươi sáu lần thích sát, trong đó có một ngàn một trăm hai mươi sáu lần. . . là nhắm vào mày.”

Sở Vũ sò mũi: “Thật sự có nhiều lần vậy à? Lại còn chính xác như thế? Không phải anh tự bịa chuyện đấy chứ?”

“Hừ!” Trên mặt người tướng mạo bình thường lộ ra một vẻ kiêu ngạo, nói một cách khinh thường: “Ta cần bịa chuyện ư? Đây là . . .”

Nói đến đây, người tướng mạo bình thường cười nhạt, chuyển chủ đề: “Nhưng mà, cũng chính là năm đó, không biết nguyên nhân gì, mày đột nhiên bị phế mất rồi! Lúc đầu mọi người tưởng rằng Sở Gia muốn giấu kín tài năng, nên giấu mày đi, nhưng một năm sau thì cuối cùng xác nhận, mày thật sự bị phế rồi. Thật là đáng tiếc! Nếu mày không bị phế, thì e rằng hôm nay ít ra mày cũng sẽ giống tao. Ha. . .cao thủ xung huyết cảnh ngũ đoạn hơn hai mươi tuổi, thậm chí còn giỏi hơn tao, đạt đến lục đoạn, thất đoạn! Nếu như vậy, muốn giết mày thật sự sẽ gặp nhiều trắc trở.”

Lúc này, tên mất tam giác hung dữ đột nhiên mở miệng: “Tà Tông, đêm dài lắm mộng, đừng nhiều lời nữa, mau ra tay đi, lấy đầu hần rồi biến.”

Tà Tông? Nếu thêm một chữ Đường, thì sẽ là một danh nhân thời Văn Thanh rồi. Sở Vũ ghi nhớ tên người này trong đầu.

“Tốt xấu gì cũng là công tử của gia tộc lớn, ta lần đầu tiên giết người có thân phận địa vị tôn quý như vậy, tâm trạng có chút kích động! Hihi, cướp cũng có đạo nghĩa, để hần làm một hôn ma hiểu biết, sau này trên đường xuống hoàng tuyền đừng trách tội huynh đệ chúng ta.” Tà Tông cười nói.

“Nói nhiều sai nhiều.” Tên mất tam giác nhắc nhở.

“Được rồi.” Tà Tông nhún vai, ngẩng đầu nhìn Sở Vũ: “Xin lỗi nhé, bạn Sở Vũ. . .bạn phải lên đường rồi!”

Vừa nói Tà Tông rút ra từ thắt lưng một thanh đoản đao.

“Mã tấu Nepal chính tông, chém rất ngọt, bảo đảm mày không cảm thấy đau.” - Tà Tông giống như đang đọc lời quảng cáo vậy, nhưng trong ánh mắt hần lại lộ ra một tia sáng khát máu lạnh lùng, còn có chút hung phấn.

Đây tuyệt đối không phải là một kẻ nói nhảm, đây là một sát thủ máu lạnh giết người như ngóc!

“Chờ chờ. . .đã!” - Sở Vũ nhìn hai người rồi hét lớn.

“Sao thế? Muốn xin tha? Muốn biết người sai khiến đằng sau? Hay là muốn ra giá tiền gấp đôi để mua mạng? Tĩnh lại đi Sở công tử, không được gì đâu. Vì để giết mày, bọn tao phải rất khổ sở!” Tà Tông xách thanh mã tấu Nepal, nhìn Sở Vũ với vẻ mặt khát máu.

“Tôi có thể báo cảnh sát không?” - Sở Vũ lấy điện thoại ra, hươ hươ trước hai người đó: “Có thể gọi 110 không?”

“Báo cảnh sát? 110? Ha ha ha. . .Nhóc con, mày xem phim nhiều quá rồi thì phải?” - Trong mắt Tà Tông, lộ ra một vẻ rất hài hước: “Mày có biết vì sao tối nay trên Thái Sơn tại sao không có ai qua lại không? Mày có biết có một thứ gọi là thiết bị làm nhiễu tín hiệu không?”

“Tôi tùy tiện nói vậy thôi.” - Sở Vũ cười nhe răng, cắt điện thoại vào lại.

Thực ra vừa nãy hần thật sự đang gọi điện thoại, dùng ngữ âm để bấm số. 110, trên điện thoại của Sở Vũ số đó không phải đại diện cho cảnh sát.

Tiếc là, không gọi được, tín hiệu ở đây quả thực bị chặn rồi.

Có thể thấy rõ, đối phương vì để giết được hần, quả thực đã chuẩn bị rất nhiều.

“Nếu tôi chết rồi, gia tộc của tôi chắc chắn sẽ đi điều tra, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho bất cứ ai, bọn mày nếu đã hiểu rõ Sở Gia như vậy, chắc biết gia phong của Sở Gia chứ?”

Sở Vũ về mặt bình tĩnh nhìn hai người đó, nói một cách đĩnh đạc. Thực ra trong lòng đang rất căng thẳng, nhưng thân là con cháu đại tộc, làm nguy không sợ, giữ thể diện là tổ chất cơ bản nhất.

Cho dù chết. . .cũng chết một cách tôn nghiêm!

Bạn đang đọc truyện *Vô Cương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Tử Khí Đông Lai

Đây là một trong những gia huấn của Sở gia.

Sở Vũ lúc nói những lời này, cũng đang quan sát phản ứng của hai người đối diện. Hắn phát hiện sắc mặt của Tả Tông và Tam Giác Nhân đó đều hơi giật một chút, trong mắt lóe lên chút sợ hãi. Ở một thoáng đó, hình như đều có chút do dự, nhưng rất nhanh chóng đã khôi phục lại bình thường.

“Không cần ở đó nhắc nhở bọn tao, nhóc con, mày không sống qua được đêm nay!” Tả Tông lạnh lùng nói.

“Được thôi, nếu đã như vậy, trước khi chết tôi có đưa ra yêu cầu nhỏ... điều này không phải là quá đáng nhỉ? Trước khi xử bắn còn được ăn một bữa cơm cuối cùng mà.” Sở Vũ nói.

“Bữa cơm cuối cùng? Chỗ ta còn một cái bánh trứng mày ăn không? Nghe ta khuyên một câu, nên hít thở thêm vài hơi không khí tươi mới đi!” Tả Tông cười hi hi, sắc mặt dữ tợn.

Câu nói vừa này của Sở Vũ, khiến hắn và Tam Giác Nhân đều có chút căng thẳng.

Sở gia, lang tộc phương bắc đó!

Giết địch tử của Sở gia, đó là việc lớn chọc thủng trời. Cho dù bọn họ đã làm xong hộ chiếu giả, sau đêm nay sẽ đi ra nước ngoài, cầm một món tiền lớn và tài nguyên vĩnh viễn không quay trở lại, nhưng cứ nghĩ đến gia phong của Bắc Địa Sở Gia, trong lòng bọn chúng lại kính sợ, vô cùng thấp thòm.

Nhưng nỗi ưu tư này cũng khiến Tả Tông có loại cảm giác thẹn quá hóa giận, rõ ràng là một kẻ bỏ đi nhưng một vài câu nói lại khiến chúng cảm thấy sợ hãi bất an.

Đại gia tộc chết tiết! Con cháu đại tộc chết tiết!

“Tôi không thích ăn bánh trứng, ngán quá.” Sở Vũ nhún nhún vai.

“Lần đầu tiên tôi đến Thái Sơn, là muốn được một lần xem mặt trời mọc ở Thái Sơn.”

Sở Vũ hít một hơi sâu, nhìn hai tên đó nói:

“Dù sao tôi cũng phải chết, hai người có thể đáp ứng một yêu cầu nhỏ cuối cùng này của tôi không?”

Tả Tông vừa muốn nói, thì Tam Giác Nhân mở miệng: “Không thể!”

Tam Giác Nhân nói rồi, thân hình đột nhiên cử động, vung nắm đấm lớn lên, tung ra một cú đấm vào ngực của Sở Vũ.

Hắn đã mất hết kiên nhẫn, không muốn đợi thêm nữa, quyết định tự mình ra tay.

Tốc độ xung huyết cảnh lực đoạn nhanh đến mức nào? Đã gần bằng với tốc độ âm thanh!

Một quyền của võ giả xung huyết cảnh lực đoạn nặng bao nhiêu? Cho dù là một tảng đá lớn cao mười mấy mét cũng có thể bị đánh vỡ vụn chỉ với một quyền!

Tuy tốc độ của Tam Giác Nhân nhanh đến mức không thể tưởng tượng, mắt thường căn bản không thể chụp được. Nhưng với Sở Vũ mà nói, tốc độ của hắn vẫn còn rất chậm. Sở Vũ có thể dễ dàng thấy được mỗi động tác của Tam Giác Nhân, mỗi một quỹ đạo hành động!

Tiếc là thân thể hắn lại không thể có được phản ứng tương ứng.

Rõ ràng là hai tên rác rưởi hoàn toàn không bằng hắn, nhưng lại mang đến cho hắn tai họa ngập đầu.

Điều này quả là một sự châm biếm và xót xa quá lớn!

Đúng là đồ phá hoại!

Trong lòng Sở Vũ than vãn, đến bây giờ hắn đều không biết hai người này tại sao muốn giết mình, tuy trong lòng có suy đoán nhưng lại không thể chắc chắn.

Khoảnh khắc đám mây đen từ vong che phủ trên đỉnh đầu, nỗi sợ hãi trong lòng Sở Vũ ngược lại đã biến mất, trong đầu chỉ còn lại một ý nghĩ: Chết tiết, thật xui xẻo!

Vô số hình ảnh từ nhỏ đến lớn, vào giờ phút này tựa như thủy triều cứ ào ào hiện lên, nhanh chóng lướt qua trong đầu kỳ lạ vô cùng.

Một quyền đáng sợ này của Tam Giác Nhân đã đánh trúng ngực của Sở Vũ.

Mang theo một luồng âm thanh xé trời thảm thiết.

Bụp!

Một quyền này... tàn nhẫn in lên vị trí tim ở ngực Sở Vũ!

Tương đối chính xác!

Sức mạnh của một quyền này quá đáng sợ rồi!

Cho dù là một khối đá lớn vạn cân cũng có thể bị đánh vỡ vụn!

Chính vào giây phút này!

Một quãng sáng nhạt mắt thường không thể nhìn thấy xuôi theo ấn đường của Sở Vũ hạ xuống, nhanh đến mức không thể tưởng tượng nổi, hình thành một màn chắn, bao lấy cả người của Sở Vũ.

Nhưng bản thân Sở Vũ lại không hề có cảm giác gì cả.

Tiếp đó, Sở Vũ liền bị luồng lực mạnh này đánh bay, bay về hướng tám bia vô tự.

Đây chính là cảm giác của cái chết ư? Không hề có chút gì đau khổ! Cũng không đáng sợ à?

Những ý nghĩ lộn xộn lóe lên trong đầu Sở Vũ tựa như một tia chớp, sau đó như là trùng hợp, thân hình của Sở Vũ từ giữa không trung trực tiếp rớt xuống mái đá trên

Sức mạnh cực lớn đánh vào khiến hắn suýt chút nữa ngã xuống dưới, giây phút nguy cấp, Sở Vũ đưa tay ra nắm lấy theo bản năng, vừa hay nắm được trụ đá ở giữa mái đá, hắn ổn định thân hình có hơi thảm hại.

Hử? Tình huống gì đây?

Sở Vũ có chút sững sờ, hắn rất rõ một đòn hết sức của võ giả xung huyết cảnh lục đoạn có sức mạnh lớn dường nào. Quán Nhật Đình mà hắn vừa đứng cách tám bia vô tự cũng mấy chục mét. Trong tình huống bình thường, một quyền của võ giả xung huyết cảnh lục đoạn đánh vào người, mặc dù là giữ lại lực thì cũng tuyệt đối có thể dễ dàng đánh hắn vào trong miếu Ngọc Hoàng.

Thậm chí là đánh bay ra ngoài trăm mét!

Vậy thì sẽ trực tiếp rơi vào sơn cốc rồi.

Tóm lại, một cao thủ xung huyết cảnh lục đoạn, dùng một quyền như thế đánh vào người hắn, thì hắn chắc chắn không thể sống nổi!

Nhưng hiện giờ... hắn lại không chết?

Lại có thể còn sống!

Chẳng trách vừa nãy không cảm nhận được bất kỳ sự đau đớn nào, đó là vì hắn không những còn sống, mà còn không bị gì cả!

Đây mới là kỳ tích lớn nhất!

Đúng là không thể tin nổi!

Sở Vũ kiểm tra bản thân, ngoài việc khí huyết có chút cuộn cuộn ra, không có bất kỳ cảm giác bất thường nào. Sắc mặt hắn tái mét vỏ vỏ ngực: “Ôi chà, sợ chết đi được! Đây chính là độc sức tạo kỳ tích trong truyền thuyết à? Năm đám nhỏ của ngươi hình như cũng chẳng ra sao.”

Tam Giác Nhân và Tạ Tông bên đó lại càng ngẩn tò te, đứng sững ở đó.

Tả Tông về mặt nghi hoặc nhìn Tam Giác Nhân bên cạnh: “Anh đang bán độ à?”

“Mẹ kiếp!”

Tam Giác Nhân mặt đầy giận dữ, trong mắt lộ ra vẻ khó hiểu và kiêng dè sâu sắc.

Hắn quá rõ một quyền vừa nãy của bản thân có sức mạnh lớn đến thế nào. Một quyền đó của hắn không phải để đánh bay Sở Vũ, hắn muốn đánh ra một lỗ trên ngực của Sở Vũ.

Trực tiếp đánh vỡ tim!

Sau kỷ nguyên mới, vì một số nguyên nhân, Thái Sơn không có ai dám chiếm cứ, miếu Ngọc Hoàng xưa kia khói hương nghi ngút thì nay tuy vẫn sừng sững trên đỉnh núi Thái Sơn, cũng thường có người lên núi du ngoạn và thấp nhang cầu thần, nhưng không còn ai cư trú ở đây nữa, nên ít nhiều có chút hoang lạnh.

Nhưng cho dù là vậy, nếu là một quyền đánh bay Sở Vũ vào miếu Ngọc Hoàng, há chẳng phải còn phải đi vào mới có thể lấy đầu của hắn xuống? Vậy thì quá phiền phức?

Tam Giác Nhân có nằm mơ cũng không ngờ được rằng, một quyền của hắn đáng sợ như vậy mà Sở Vũ kia lại không bị chút nội thương nào cả.

Việc này sao có thể như thế?

Lẽ nào, có người đang âm thầm giúp hắn? Một quyền này của mình, rõ ràng là đánh lên ngực của Sở Vũ... cũng rõ ràng có một cảm giác đánh trúng lên người. Nếu không thân thể của Sở Vũ cũng sẽ không bị đánh bay ra.

“Rốt cuộc là chuyện gì đây?” Tà Tông kim thấp giọng, rõ ràng đã cảm nhận được có chút hoảng sợ.

Việc này quả thực quá tà môn rồi!

“Trên người tiểu tử này... có pháp khí hộ thân không vậy?” Tà Tông đột nhiên giống như nghĩ ra gì đó, mắt bỗng sáng lên, ánh mắt nhìn về hướng Sở Vũ, chứa đầy tham lam.

“Pháp khí?” Mắt của Tam Giác Nhân cũng sáng lên.

Nay tuy đã là kỷ nguyên mới, hầu như trở thành thời đại toàn dân tu luyện. Nhưng món đồ như pháp khí vẫn là bảo vật cấp truyền thuyết, tương đối hiếm. Những người tàn tu không có gia thế gì như bọn chúng, lại càng chưa từng thấy qua.

Nghĩ đến trên người Sở Vũ có thể có pháp khí hộ thân, hô hấp của hai người đều có chút gấp gáp.

Pháp khí có thể dễ dàng chống đỡ một đòn toàn lực của cao thủ xung huyết cảnh lục đoạn, trong mắt hai người họ, tuyệt đối là bảo vật có giá trị cao.

Đúng là thu hoạch bất ngờ!

Sự sợ hãi trong lòng hai người biến mất, lộ ra vẻ mặt vui mừng.

“Mỗi người một nửa!” Tà Tông đề nghị.

Tam Giác Nhân gật đầu: “Đồng ý!”

Bọn chúng liếc nhìn Sở Vũ trên mái đá bia vô tự, hầu như xông lên cùng lúc.

“Giết!”

Chính vào lúc này, chân trời phía đông xa xôi đột nhiên lộ ra một màu trắng bạc nhàn nhạt. Giống như là cự thú đáng sợ mở đôi mắt lộ ra một khe hở vậy.

Một đêm đen tối nhất cuối cùng cũng đã qua!

Trong tia sáng bạc đó, còn kèm theo một luồng tử khí nhạt, mắt thường hầu như không thể nhìn thấy.

Đó là tiên thiên tử khí!

Tà Tông và Tam Giác Nhân đang nhào đến Sở Vũ trong giờ phút đó nảy sinh một loại ảo giác, dường như giữa luồng tử khí nhạt ở chân trời đó và Sở Vũ trên bia vô tự đã hình thành một loại quan hệ thần bí nào đó!

Đang phối hợp từ xa!

Ngay cả bia vô tự đã kinh qua mưa gió ngàn năm cũng trở nên thần bí hơn, tỏa ra một luồng thần vận trắng trẻo cổ kính.

Hai người vừa nhào đến trước bia vô tự, giống như đụng phải một bức tường vừa kiên cố vừa rất đàn hồi vậy!

Bị một luồng sức mạnh vô hình mà lại cuộn cuộn đánh cho bay ngược lại. Rơi mạnh về phía xa, với cánh giới của hai người vậy mà cả nửa ngày cũng chưa thể bò dậy nổi.

Hai người họ đều là biểu cảm đầy run sợ!

Và lúc này, Sở Vũ trên bia vô tự đã đứng dậy, trên người hắn bị một lớp tử khí nhạt bao phủ, đang phối hợp từ xa với luồng tử khí ở phía đông.

Cả người tựa như thần thánh, hiện ra vô cùng cao lớn vĩ đại!

Cả vùng trời đất như chỉ còn mỗi mình hắn!

Răng rắc! Răng rắc!

Mấy đạo tử khí phong ấn kinh mạch huyết đạo trên thân thể Sở Vũ, trong chốc lát đều nổ tung, sau đó, số tử khí đó bỗng chốc hòa vào trong kinh lạc của Sở Vũ, tiêu trừ trong vô hình.

Một đạo, hai đạo... hai trăm bốn mươi đạo xiềng xích phong ấn huyết đạo đều vỡ tan!

Bên trong thân thể của Sở Vũ, vừa như núi lửa phun trào, lại vừa như sóng thần quét qua!

Một luồng sức mạnh dồi dào, thuận theo hai trăm bốn mươi huyết vị âm lên một tiếng rồi tuôn ra.

Trong khoảnh khắc luồng sức mạnh đáng sợ đó sắp tuôn ra ngoài cơ thể, lại bị một luồng sức mạnh vô hình lập tức áp chế trở lại.

Bên ngoài căn bản không thể cảm nhận được luồng sức mạnh mãnh liệt trong cơ thể của Sở Vũ.

Sau đó, ánh sáng bạc ở chân trời bắt đầu tăng thêm, lớp tử khí mờ hồ đó cũng biến mất không thấy đâu nữa.

Chỉ như một thoáng qua.

Sở Vũ đứng trên mái đá của bia vô tự, sắc mặt cổ quái, hình như đang cảm nhận điều gì đó.

Tiếp theo, sắc mặt cổ quái trên mặt đó chuyển thành vui mừng, hắn không nhịn được mà hít một hơi sâu, tiếp đó cười lớn.

“Ha ha ha ha!”

“Không hổ là núi thần cổ xưa, ở thời đại nào cũng không thể che giấu được hào quang!”

“Thái Sơn, phúc địa của ta!”

Sở Vũ quả thực là có năm mơ cũng không ngờ được, phong ấn trong người hắn lại bị một lớp tử khí tiên thiên buổi sớm mai trên đỉnh Thái Sơn hóa giải.

Hai tên Tả Tông và mắt tam giác bên kia, lúc này đều đã bò dậy được, ngạc nhiên lẫn nghi ngờ nhìn Sở Vũ cười như điên trên bia vô tự.

Bọn họ cảm thấy Sở Vũ bị điên rồi.

Bị dọa đến điên rồi!

Ánh mắt của họ nhìn lên tấm bia vô tự nhiều hơn.

Tương truyền tấm bia vô tự này là do Tàn Thủy Hoàng lập, cũng có cách nói là do Vũ Đế lập.

Nhưng Tả Tông và Tam Giác Nhãn đều không có văn hóa, chúng dĩ nhiên không biết lai lịch của tấm bia vô tự này. Hiện giờ chúng chỉ cảm thấy tà tính của tấm bia, chứ không cảm nhận được Sở Vũ có chỗ nào lợi hại.

Một kẻ bỏ đi đã xác định mười lăm mười sáu năm trước rồi, còn có thể chuyển mình thành thần trong chốc lát hay sao?

“Bia đá này có kỳ lạ!” Tả Tông trầm giọng nói.

“Nhanh nghĩ cách giải quyết hắn!” Trong đôi mắt của tên mắt tam gia, lộ ra mấy phần lo âu.

Thời gian bọn chúng phong tỏa Thái Sơn một buổi tối, đã trả cái giá cực lớn, thêm một lúc nữa khi trời sáng tỏa, chắc chắn sẽ có nhiều du khách leo núi. Đến lúc đó, cho dù là người đứng sau chúng cũng không thể ngăn cản.

Nếu như vậy thì lần thích sát này sẽ thất bại triệt để!

Thất bại thì bản thân cũng không sao, quan trọng là việc này một khi truyền đến Bắc Địa Sở Gia thì đừng nói là hai người họ, cho dù là người đứng sau chúng cũng không thể gánh nổi lửa giận của Sở Gia.

Tả Tông lấy ra một khẩu súng lục từ trên người, gắn nòng giảm thanh.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Thanh Niên Năm Tốt Của Kỷ Nguyên Mới

Dưới ánh sáng nhạt, thân súng màu bạc bóng loáng, ánh sáng lấp lờ, nhìn vào rất tinh xảo.

Tam Giác Nhân có chút kinh ngạc, vẻ mặt dờ ra: “Mày vẫn còn giữ thứ này à?”

Tà Tông không nhịn được lắc đầu thờ dài, nhìn cây súng trong tay với ánh mắt tựa như đang nhìn tình nhân: “Không ngờ sau nhiều năm như vậy mà vẫn có cơ hội sử dụng nó?”

Súng và kỷ nguyên mới.

Đã có chút không ăn nhập.

Đồ vật của nền văn minh khoa học kỹ thuật này ở thời đại này tuy vẫn còn giữ lại, nhưng đối với tuyệt đại đa số các võ giả cao cấp mà nói, súng lục đã mất đi uy lực vốn có của nó.

Bởi vì chỉ cần đến xung huyết cảnh ngũ đoạn trở về sau, ngoài loại vũ khí hạng nặng có lực sát thương mạnh, thì súng pháo tầm thường đã rất khó sát thương được họ.

Chỉ với tốc độ đáng sợ gần đến với tốc độ âm thanh thì đã khiến người ta khó mà khóa được họ. Càng không cần nói đến họ còn có năng lực phòng ngự tương đối vững mạnh. Cho dù bị súng lục bắn vào người, nhiều nhất cũng chỉ chịu chút tổn thương ngoài da. Rất khó gây ra sự uy hiếp chí mạng.

Vậy nên tuyệt đại đa số võ giả cao cấp sớm đã vứt bỏ nó rồi.

Tà Tông cười có chút tự giễu cợt: “Năm đó là nhờ vào thứ này mà lập nghiệp, vào kỷ nguyên mới cũng không nỡ vứt bỏ. Vẫn luôn mang theo bên người, thỉnh thoảng cầm ra bảo dưỡng một chút, chơi một lát, giữ lại chút tưởng niệm, không ngờ có một ngày thật sự lại dùng đến nó.”

Nói rồi, Tà Tông nhìn về phía Sở Vũ trên bia vô tự, cười nhếch mép nói: “Không biết pháp khí hộ thể của mày lợi hại hay là khẩu Desert Eagle này mạnh hơn nhỉ?”

“Các người vẫn muốn giết tôi?” Sở Vũ cũng cười nhếch mép, nhìn hai người họ.

“Đây là sợ đến nỗi không biết sợ rồi à? Bị dọa đến điên rồi à?” Tam Giác Nhân cười lạnh lùng, không nhìn nỗi mà lên tiếng.

“Dĩ nhiên!” Tà Tông cầm lấy súng, khí thế trên người đột nhiên thay đổi. Bỗng chốc trở lại trạng thái năm đó một súng trong tay bắn chệch mục tiêu.

Giờ tay lên móc vào cò súng.

Căn bản không cần nhắm chuẩn!

Trời sắp sáng rồi, hán cũng đã mất kiên nhẫn!

Pằng! Pằng pằng!

Một loạt ba tiếng súng vang lên, dưới tác dụng của nòng giảm thanh âm thanh tựa như tiếng tát tay, nhưng vẫn phá vỡ sự yên tĩnh của Thái Sơn.

Tà Tông có lòng tin tuyệt đối với kỹ thuật bắn của mình, với khoảng cách gần như vậy thì cho dù trên người Sở Vũ có pháp khí hộ thể, nhưng ba phát súng của hán đều bắn vào cùng một điểm thì tuyệt đối có thể gây ra sát thương chí mạng cho Sở Vũ!

Suy cho cùng Sở Vũ là một tên phế vật, căn bản không có năng lực né tránh.

Suy cho cùng đây là Desert Eagle có uy lực rất mạnh!

“Gặp ma rồi! Chết tiệt!” Tam Giác Nhân ở bên cạnh bỗng nhiên hét lên một tiếng.

Tà Tông cũng về mặt kinh ngạc, nhìn lên phía trên bia vô tự trống không. Bỗng nhiên cảm thấy sau lưng mình truyền đến một hơi lạnh thấu xương.

Tà Tông không dám quay đầu lại nhìn.

Thân hình Tam Giác Nhân bên cạnh đột nhiên mềm nhũn, ngã xuống.

Tà Tông toàn thân lạnh buốt, không dám động đậy.

Lúc này sau lưng hán truyền đến một tiếng thờ dài yếu ớt: “Nói thật, cảm giác giết người thật là tệ! Thật buồn nôn!”

“Mày mày... sao mày có thể?” Từ trước đến nay đây là lần đầu tiên Tả Tông cảm nhận được khoảng cách của bản thân với cái chết lại gần đến vậy, cảm giác kinh hãi mãnh liệt khiến toàn thân hắn đều đang run lên.

Hắn đã từng luôn rất tự tin mà cho rằng dù thật sự đối mặt với cái chết thì bản thân cũng có thể thản nhiên. Nhưng hắn sai rồi, đối diện với cái chết thì không có ai có thể thản nhiên thật sự.

Dựa vào kinh nghiệm ám sát nhiều năm của hắn, rõ ràng người cộng tác với hắn Tam Giác Nhân đã chết rồi. Nhưng Tả Tông nghĩ nát óc cũng không ra là vì sao.

Một người đã bị phế mười sáu năm, sao có thể đột nhiên trở nên hùng hổ như vậy?

Lẽ nào mười sáu năm này hắn vẫn luôn ngụy trang?

Có cơ mưu sâu xa như vậy không?

Đến mức đó ư?

Ôi chao, đúng là đồ chó đẻ mưu mô!

Đồ lừa đảo!

“Hiện giờ chúng ta có thể nói chuyện tử tế không?” Sở Vũ nhún mày, đứng ở sau lưng Tả Tông, cố nhịn sự khó chịu về mặt tâm lý sau khi giết người.

Hắn với cảnh giới xung huyết cảnh bát đoạn, trong trường hợp bình thường muốn né ba phát đạn của Tả Tông và đồng thời giết Tam Giác Nhân quả thực là rất đơn giản.

Thậm chí có thể né tránh trực diện, sau đó giết cả hai người!

Nhưng hắn mới hồi phục, chưa điều khiển thuần thục...

Vậy nên...

Trước khi Tả Tông bắn phát đầu tiên, Sở Vũ thực ra đã không còn ở trên bìa vô tự nữa.

Lúc đó hắn vèo một cái thì đã bay ra ngoài!

Nhanh hơn cả tốc độ âm thanh!

Sau đó ở phát bắn thứ hai, Sở Vũ đã chạy quá xa rồi...

Sức mạnh của hắn bị phong ấn đã mười sáu năm, đột nhiên hồi phục lại, muốn khống chế chính xác luồng sức mạnh này quả là quá khó. Cho dù Sở Vũ đã làm vô số chuẩn bị cho ngày này.

Nhưng lý luận và thực tiễn suy cho cùng là hai việc khác nhau.

Vì vậy khi Tả Tông bắn phát thứ ba, Sở Vũ lại từ chỗ xa quay trở lại, sau đó một quyền đánh vào giữa lưng của Tam Giác Nhân, đã làm vỡ nát lục phủ ngũ tạng của tên đó.

Còn Tam Giác Nhân khi phát súng thứ ba vang lên mới phát hiện Sở Vũ đã không còn ở trên bìa vô tự nữa.

Vì vậy hắn mới nói câu gặp ma, tiếp đó hắn cảm nhận được hơi thở tử vong đang bao phủ lấy hắn, chỉ kịp nói một câu chết tiệt, chứ không kịp làm ra bất cứ phản ứng nào thì đã phải tạm biệt thế giới này rồi.

Khoảng cách cực lớn của cảnh giới chính là rõ ràng như vậy!

Tình cảnh của hai phe xoay chuyển trong chớp mắt.

Tả Tông không dám cử động, trong đầu vẫn đầy những câu hỏi, thậm chí cảm thấy bản thân có phải đang nằm mơ không?

“Nói đi, ai sai khiến hai người đến? Giết một kẻ bỏ đi như ta có cần làm to chuyện như vậy không? Hai cao thủ ngũ đoạn trở lên, chặn núi, chặn tín hiệu, đừng nói đến các công việc chuẩn bị trước đó nữa, các loại điều tra theo dõi giám sát... thật là lao tâm khổ tứ.”

Tả Tông toàn thân lạnh giá, giọng nói này hiện giờ đối với hắn mà nói giống như là giọng của ác ma.

Hắn rất khó chịu, lại còn muốn khóc nữa, mày là đồ bỏ đi thế thì bọn ta là gì? Đồ cặn bã ư?

“Tao nói sự thật thì mày có thể tha cho tao không?” Tả Tông cũng thử đưa ra điều kiện.

Tuy hấn là sát thủ nhưng hấn cũng không muốn chết. Cảnh giới này của hấn nếu sống một trăm mấy chục tuổi cũng chỉ là chơi thôi, năm nay hấn mới ba mươi chín tuổi, vẫn đang kỳ thanh xuân mà, những cục mụn trên trán và ghè nhọt sau lưng đều có thể chứng minh, hấn vẫn còn nhiều thời gian để sống vui vẻ.

“Không thể.” Sở Vũ nói: “Nhưng tôi có thể cho anh chết sáng khoái, ừm, cứ dùng cây mã tấu Nepal của anh được rồi, bảo đảm không có đau đớn.”

“...” - Tả Tông bỗng nhiên cảm thấy cái miệng thối của mình là một thói quen xấu.

“Anh cứ nghĩ cho nghĩ, anh có thể không nói gì cả nhưng anh chắc chắn sẽ chết không vui vẻ đâu. Là một sát thủ, anh chắc nên hiểu, cách giết vò người khác có rất nhiều. Tôi tuy không phải sát thủ nhưng có một thứ gọi là internet.”

Sở Vũ nói nhẹ nhàng, đồng thời không ngừng cảm ngộ với luồng sức mạnh dồi dào trong cơ thể.

“Kẻ sai khiến đằng sau chính là Tạ Thiên Vũ.” Trong lòng Tả Tông đấu tranh cả nửa ngày, cuối cùng vẫn nói ra một cái tên.

“Quả nhiên là vậy!” Trong mắt Sở Vũ lóe lên một tia phấn nộ, hoàn toàn giống với suy đoán của hấn.

Dù sao cũng đã bán đứng chủ thuê rồi, khó mà tránh khỏi cái chết, bản thân nếu phải chết thì người khác cũng đừng hòng sống tốt.

Tả Tông dứt khoát nói ra hết một lần, nhấn nhủ bối cảnh của hấn và Tam Giác Nhân, cùng với lần ám sát này đã dùng đến những quan hệ nào, bao gồm chặn núi ở phía dưới, không để du khách lên núi, bao gồm các loại hành động thu dọn tàn cuộc.

Tả Tông đều vạch trần ra hết một lần.

Cuối cùng hấn nói: “Tạ Thiên Vũ nói mày là tình địch của hấn, chỉ cần mày còn sống thì Lâm Thi Mộng sẽ mãi mãi không đến với hấn. Muốn bọn ta giải quyết mày. Nhưng muốn ám sát mày thật quá khó, mày hầu như không hề ra khỏi cổng trường, lại có vệ sĩ một năm bốn mùa âm thầm bảo vệ. Khó khăn lắm lần này mới có cơ hội. Vậy mà không ngờ là một tên bip bọm, Sở Vũ... mày thật biết giả vờ!”

“Tôi thật biết giả vờ ư? Tôi giả vờ cái gì?” Sở Vũ có chút uất ức.

“Một người giả làm một phé vật một hai ngày còn được, giả vờ một hai năm cũng không sao, còn mày lại giả vờ đến mười sáu năm, lại còn ngoan ngoãn đi học... Ôi chao, mày không phải tên đại bip, mày là thân của bip bọm!”

Tả Tông thật sự không nhịn nổi nữa mà khóc lên, nước mắt dàn dụa, uất ức hơn cả Sở Vũ nữa.

Hấn đến giờ vẫn không biết Sở Vũ rốt cuộc là cảnh giới gì, nhưng cho dù dùng đầu gối mà nghĩ thì cũng biết hấn mạnh hơn so với bản thân và Tam Giác Nhân quá nhiều!

Chỉ ít là xung huyết cảnh thất đoạn, thậm chí có khả năng là... bát đoạn!

Có ai gạt người như thế không?

Lại còn báo 110, sao mày không đi chết đi!

May mà trước đây còn muốn chơi trò mèo vờn chuột, bây giờ mới hiểu hấn và Tam Giác Nhân mới là con chuột chính cống!

“Ồ.”

Sở Vũ trả lời nhạt một câu thì trực tiếp ra tay, một quyền đánh vỡ tâm mạch của Tả Tông.

Không dùng đến cây mã tấu Nepal đó, bởi vì như vậy hấn sẽ càng buồn nôn hơn.

Qe!

Nhìn Tả Tông thân hình mềm nhũn ngã xuống đất, Sở Vũ không nhịn nổi cong người nôn khan.

Cả nửa ngày trời Sở Vũ mới đỡ được một chút, thờ dài một cái, xách thi thể Tả Tông và Tam Giác Nhân đi về hướng sơn cốc phía sau.

Sở Vũ mỗi một bước đều có thể sai cả mấy chục mét, như con thoi giữa rừng, hoàn toàn không để lại dấu vết gì trên mặt đất.

Lúc thân hình của Sở Vũ xuất hiện lần nữa trên đỉnh Ngọc Hoàng thì trời đã sáng tỏ. Phía xa bắt đầu truyền đến tiếng du khách nói chuyện.

“Thật đúng là, đám người đó thật quá đáng, dựa vào cái gì mà chặn không cho chúng ta lên núi, thật là đáng ghét! Ai cho họ cái quyền đó? Không phải nói thế tục là xã hội pháp trị sao? Đây là vương pháp từ đâu thế?” Một giọng con gái lạnh lạnh êm tai truyền đến.

Có một nam thanh niên mở miệng khuyên: “Thôi mà Tiểu Nhu, đám người đó vừa nhìn đã biết không phải người tốt, đều là những tay anh chị, tội gì mà nảy sinh xung đột với chúng? Ảnh hưởng đến tâm trạng.”

“Nhưng tâm trạng đã bị ảnh hưởng rồi! Người ta vốn dĩ muốn lên đỉnh Ngọc Hoàng xem ánh bình minh đầu tiên mà! Nói không chừng còn có thể cộng hưởng từ xa với từ khí tiên thiên, được một phen kỳ ngộ nữa.” Người con gái bất mãn: “Hơn nữa bọn chúng không dễ chọc giận, vậy em dễ chọc giận à? Bọn chúng không phải người tốt, em chính là... hừ, em là người tốt! Nếu không phải ông nội không cho em gây chuyện... hừ hừ!”

“Ha ha, làm gì có nhiều kỳ ngộ như thế, gần đây em xem tiểu thuyết nhiều rồi phải không? Em vừa mới học được cách lướt nét, bớt xem mấy cái tiểu thuyết trên mạng đó đi, đều có độc đấy. Thôi thôi, cũng không có gì to tát, lần này chúng ta ra ngoài là để giải khuây, cố gắng đừng gây chuyện. Ngoan, đừng giận nữa, ngày mai chúng ta lại đến lần nữa!” Chàng trai an ủi.

“Anh nói đấy nhé, không được chối đầu đấy! Anh hay mặt dày lắm!” Cô gái hình như trở nên vui vẻ trở lại, hơn nữa âm thanh cũng càng ngày càng gần.

“Có ai nói anh trai mình như em không?” Giọng chàng trai rất bất lực.

Ở thời đại toàn dân tu hành như ngày nay, thể chất của mọi người đều hoàn toàn không giống trước kia. Con đường ngày xưa cần thời gian rất dài mới có thể leo lên được thì nay đã không còn khó khăn nữa.

Hai người này chắc cũng đều là người tu hành, vì vậy tốc độ di chuyển của họ rất nhanh. Hai người vừa lên thì nhìn thấy Sở Vũ đang đứng trước miếu Ngọc Hoàng trên quảng trường.

Sở Vũ cũng đang dò xét họ.

Đây là đôi nam nữ trẻ tuổi, người nam trông khoảng hai sáu hai bảy tuổi, để đầu tóc dài nho nhỏ, tuy đang mặc áo quần thể thao nhưng toàn thân lại toát ra khí chất cốt cách thần tiên, phóng khoáng tuấn tú vô cùng.

Người nữ khoảng hơn hai mươi, vẻ ngoài rất đẹp, để kiểu tóc ngắn ngang tai, ngực đầy eo nhỏ, da trắng mịn màng, lông mày lá liễu, miệng nhỏ chúm chím, một đôi mắt to rất thông minh.

Nhìn thấy Sở Vũ, cô gái có chút kinh ngạc, giọng như vàng anh la lên thất thanh: “A, sao lại có người đi đến trước mặt chúng ta vậy?”

Nói rồi giống như nghĩ đến gì đó, trực tiếp nhíu mày, nhìn Sở Vũ có chút không vui: “Nè, có phải vì cậu mà đám người đáng ghét dưới đó mới chặn núi không? Đúng là nhân vật lớn nhì! Cậu óách như vậy ba mẹ cậu có biết không?”

Sở Vũ: “...”

Chàng trai trẻ áy náy nhìn Sở Vũ một cái, sau đó nói với cô gái: “Tiểu Nhu, nói gì vậy chứ? Không thể không hỏi rõ đầu đuôi mà đã chỉ trích người khác.”

Nói rồi lại lộ ra một nụ cười với Sở Vũ: “Xin lỗi nhé, em gái tôi từ nhỏ xác xược quen rồi...”

Cô gái tức khí nói: “Sao phải xin lỗi hần, anh xem, cả đỉnh Ngọc Hoàng này chỉ có mình hần, nói không liên quan gì đến hần thì có quý mới tin!”

Nói rồi, cô gái lại nhếch mép với Sở Vũ, để lộ một hàm răng trắng, liếc mắt một cái. Sau đó nói nhanh: “Anh xem, hần không lên tiếng chứng tỏ là thừa nhận rồi!”

Sở Vũ có chút không biết làm sao, nhún vai: “Tôi nói cô gái này, tôi thừa nhận lúc nào? Cô vừa lên đến thì chỉ trích tôi như sủng liên thanh, có cho tôi cơ hội giải bày à? Tôi là thanh niên năm tốt của kỷ nguyên mới đó.”

“Xí, thanh niên năm tốt gì chứ, sự thực bày ra ở đây còn có gì để giải bày? Đừng giả biện nữa! Mọi người đều là hồ ly trên núi, còn chơi liêu trai gì chứ.” Đôi mắt to thông minh của cô gái liếc mắt mà cũng đẹp như thế.

Về mặt đầy nghiêm nghị, chỉ là lời nói ra có chút hơi quá.

Sở Vũ nhin cười, người thanh niên bên cạnh cũng có cái nhìn bất lực, dùng tay sờ trán, nhìn Sở Vũ với vẻ mặt đầy áy náy: “Em gái tôi mới biết cách lướt nét, huynh đệ đừng để bụng. Tại hạ Lâm Diệu, đây là em gái tôi Lâm Nhu, rất vui được làm quen với cậu.”

Lâm Nhu ở bên cạnh lăm bầm: “Em mới không vui khi làm quen với hần đó, giả vờ khoe khoang gì chứ...”

Sở Vũ lộ ra một nụ cười: “Sở Vũ.”

Bạn đang đọc truyện *Vô Cương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Anh Em Lâm Gia

Lâm Diệu nghe đến cái tên này thì hơi ngẩn ra, kèm theo ánh mắt có mấy phần thăm dò: “Bắc Địa Sở Gia?”

Lâm Nhu thì có chút ngốc nghếch ngây thơ đứng bên cạnh lẩm bẩm: “Bắc Địa Sở Gia? Sở Vũ? Đó không phải là tên phé...”

“Lâm Nhu!” - Lâm Diệu nhú mày, nhìn cô gái: “Em quá đáng rồi đó.”

Lâm Nhu cũng biết mình lỡ lời, có chút ngại ngùng le le cái lưỡi: “He he he he...”

Sở Vũ cười cười tỏ vẻ không hề gì, sau đó gật gật đầu, vẻ mặt thản nhiên: “Không sai, tôi chính là tên phé nhân đó.”

“Sở huynh đệ, thật xin lỗi, em gái tôi nó...” - Lâm Diệu nhìn em gái mình có chút quở trách, có thể nhìn ra hấn rất thương cô em gái, có chút không biết làm sao với cô ta.

Sở Vũ cười cười: “Thật sự không sao đâu, tôi cũng quen rồi.”

Trên mặt Lâm Diệu nở một nụ cười hiền lành, nhìn Sở Vũ rồi nói: “Tôi và anh Sở Lương đã gặp qua mấy lần.”

Sở Vũ hơi ngẩn ra, sau đó hiểu ra, hai anh em Lâm Diệu và Lâm Nhu ở trước mặt mình đây chắc cũng giống như hấn, đều đến từ gia tộc ẩn thế.

Sở Vũ gật gật đầu: “Đã lâu rồi tôi chưa gặp anh tôi.”

“Anh ấy rất giỏi!” Nhắc đến Sở Lương, trên mặt Lâm Diệu có mấy phần kính phục. Sau đó hỏi Sở Vũ: “Sở lão đệ sao lại đến Thái Sơn?”

Sở Vũ nói: “Tốt nghiệp rồi, sắp phải đi làm rồi nên muốn nhân cơ hội còn rảnh rồi đi ra ngoài giải khuây một chút.”

Lâm Diệu gật đầu, trong mắt lộ ra mấy phần sáng tỏ, hiển nhiên là biết tình hình của Sở Vũ. Hấn đổi chủ đề: “Có thể gặp mặt ở đây cũng là một cái duyên, chỉ bằng lát nữa chúng ta cùng xuống núi đi uống một ly nhé?”

Sở Vũ vừa muốn nói thì chuông điện thoại đột nhiên reo lên. Tả Tông và Tam Giác Nhân đã bị hấn chôn rồi, tín hiệu trong đình Ngọc Hoàng tự nhiên cũng khôi phục lại bình thường.

Sở Vũ nhìn cuộc gọi đến hiển thị...110, trên mặt lộ ra một nụ cười nhạt, ra hiệu với Lâm Dược một cái rồi ấn phím nghe.

“Sở Vũ, cậu đang ở đâu vậy?”

Đầu dây bên kia truyền đến một giọng con gái trong trẻo êm tai như tiếng chuông bạc, chỉ là nói chuyện có chút không khách sáo: “Cậu có biết cậu như vậy rất nguy hiểm không? Nếu không phải vệ sĩ của cậu tìm đến chỗ chị, chị còn không biết cậu lên chạy ra ngoài đó! Cậu muốn làm gì? Muốn lên trời sánh vai cùng với mặt trời à?”

Sở Vũ nhìn qua Lâm Diệu và Lâm Nhu ở cạnh bên, hấn rất rõ đối với võ giả mà nói, nghe được nội dung trong điện thoại không khó. Nhưng cuộc điện thoại này cũng không có gì, hấn cũng không quá để ý.

Hai người đó đều ngẩng đầu ngắm trời, vẻ mặt kiểu gió nhẹ mây trôi, hình như đang xem ngôi sao sáng nhất trên bầu trời đêm trước bình minh, thực tế là đang vênh tai lên nghe lén.

Sở Vũ mặt không chút biểu cảm trả lời: “Chị cả, chuyện cười cũ rích mấy chục năm trước mà cứ đem ra nói có gì vui không?” Nói rồi nửa như có ý nửa không nhìn Lâm Nhu một cái.

Lâm Nhu liền có chút tức giận, cái tên này thật quá xấu xa, nhìn có vẻ như đang nói cô gái ở đầu dây bên kia, trên thực tế là đang châm chọc cô!

Cái gì mà chuyện cười cũ rích mấy chục năm trước, ta thích thì cậu quản được à?

Nhưng chưa đợi cô ấy nói gì, cô gái đầu dây bên kia đã nổi giận trước.

“Chị cả? Ai là chị cả của cậu hả? Chị là chị của cậu! Không phải chị cả! Dám nói như vậy với chị? Tiểu tử thói cậu có bản lĩnh rồi phải không? Nói, bên cạnh cậu có phải có cô gái khác không? Có cần chị giữ thể diện cho cậu không? Hi hi hi, cậu cầu xin chị đi!”

Sở Vũ có chút chột dạ nhìn Lâm Nhu bên đó một cái, khoe miệng giật giật. Bó tay, cái người chỉ lớn hơn hấn một ngày tuổi mà cứ tự xưng là chị hấn quả thực là quá hiểu hấn.

Lâm Nhu nghe lén bên cạnh thì vẻ mặt ngây ngốc, cô cảm thấy rất kinh ngạc về khả năng phán đoán của cô gái ở đầu dây bên kia cảm thấy rất kinh ngạc.

Giọng nói ở đầu dây bên kia tiếp tục truyền đến: “Vừa đoán đã trúng! Ghê nha, biết ra ngoài trêu gái rồi, lúc nào dẫn đến cho chị xem thử, chị nói cho cậu biết nhé, nếu chị thấy không vừa mắt thì tuyệt đối không cho cậu dẫn về nhà! Cậu đừng quen thân phận của mình!”

Lâm Nhu liền có chút nổi giận, mở to mắt nhìn chằm chằm Sở Vũ.

Dựa vào cái gì chứ, cô là cái thá gì! Thân phận gì chứ! Xuất thân của tôi còn cao hơn cô nhé? Tôi cần cô nhìn vừa mắt sao?

Nhưng mà nghĩ lại, việc đó có quan hệ gì với bản thân đâu? Nằm cũng trúng đạn ư?

“Ha ha ha, chị không phải không biết, người em thích là chị. Đoán mò gì chứ, ngẫu nhiên gặp được hai người bạn của anh trai thôi.” Sở Vũ cười lên, nói rất tùy tiện.

Đầu dây bên kia liền không nói nữa.

Yến Kinh cách xa ngàn dặm, tầng trên cùng của một tòa nhà chọc trời, trong một văn phòng rất rộng, một mỹ nhân rất đẹp ngồi trên ghế giám đốc phía sau cái bàn lớn, có chút ngây ngốc nhìn bộ móng tay đỏ mình vừa sơn xong.

Bàn tay ngọc ngà cầm điện thoại có chút run run, trên mặt có mấy phần hơi hoảng loạn, trong ánh mắt còn có chút bất ngờ.

Trong lòng nhủ thầm: Tên tiểu tử thối này, không phải gặp nguy hiểm sao? Sao đột nhiên giống như biến thành một người khác vậy? Gan cậu ta sao lớn vậy chứ? Lại dám tỏ tình với mình? Đúng là đáng đánh!

“Tiểu tử thối, cảnh cáo cậu nhé, mau rút về đây cho chị, bớt dùng bài đa sầu đa cảm của bọn con gái đi, không thể tu luyện thì đã sao? Mấy chục năm trước cả thế giới mọi người đều không thể tu luyện, cũng không phải đều sống tốt đó sao? Cậu còn dám chơi trò mất tích, chơi mất tích cũng không sao nhưng quan trọng là đến cả chị mà cậu cũng dấu! Cậu nghe rõ đây, cho cậu ngày... à không, thời gian một ngày, trước giờ này ngày mai lập tức xuất hiện trước mặt chị! Chị ở Yến Kinh chờ cậu, sau đó sẽ cùng cậu đi Long Thành! Được rồi, chị rất bận, cứ vậy nhé, cúp đây!”

Trong điện thoại truyền đến tiếng máy bận.

Khóe miệng Sở Vũ giật giật, nhủ thầm: cảm thấy nha đầu này nhận ra cái gì rồi ấy?

Nhưng trong lòng hần lại cảm thấy rất ảm áp, hần biết nha đầu này miệng cứng nhưng mềm lòng, sợ bản thân đi Long Thành bị ức hiếp nên muốn đi cùng hần, dọa mấy người đó một chút.

Đúng vậy, một trong mười Thiên Kiêu trẻ tuổi trên bảng Thiên Kiêu Hoa Hạ, cô ấy nếu thật sự cùng hần đi Long Thành thì người bên đó nhất định sẽ rất ngạc nhiên, thậm chí sẽ có chút kiêng dè nhỉ?

Nhưng mà... nha đầu em chắc chắn không biết, anh đã không phải là phế nhân nữa rồi!

Anh hiện giờ là Thiên Kiêu thật sự!

Trong lòng Sở Vũ nghĩ vậy rồi cắt điện thoại lại, cười với Lâm Diệu một cái: “Xin lỗi anh Lâm, chỗ tôi có chút chuyện, lúc nào anh Lâm đi Long Thành thì chúng ta lại gặp nhau!”

Lâm Nhu ở bên cạnh không nhin nổi mà hứ một tiếng, trong lòng nghĩ tên này thật không biết cân nhắc, có biết anh trai tôi là ai không? Vậy mà mà không nể mặt, cũng không để lại số điện thoại, chỉ một câu “sau này gặp lại”? Rõ là miễn cưỡng!

Điều khiến Lâm Nhu không ngờ là anh trai cô lại chủ động trao đổi cách thức liên lạc với Sở Vũ, hình như rất có hứng thú với Sở Vũ nên muốn kết giao.

Tiếp theo Sở Vũ cáo từ Lâm Diệu. Sau đó nhìn Lâm Nhu một cái, cười nói: “Trên mạng có rất nhiều từ mới, còn nữa nhớ về xem nhiều sách vào nhé, em gái nhỏ.”

“Ai là em gái của cậu? Còn nữa... cậu dám nói tôi không có văn hóa? Cậu... cậu đứng lại cho tôi!” Lâm Nhu tức đến nghẹn cổ, hướng về phía bóng lưng của Sở Vũ không thèm quay đầu mà nhe răng, hươ hươ nắm đấm nhỏ.

Mắt nhìn theo Sở Vũ đang men theo bậc cấp dốc đứng, từng bước đi xuống. Lâm Diệu cứ luôn trầm tư gì đó, một lúc lâu vẫn không thu ánh mắt lại.

“Anh, anh sẽ không thật sự coi hần như một nhân vật chứ?” Lâm Nhu vẫn có chút bất bình, tên đó nói chuyện thật đáng ghét.

Lâm Nhu chớp chớp đôi mắt to linh động nhìn anh của cô, giữa trán có nét khó hiểu.

Người khác không hiểu nhưng cô quá rõ anh trai của mình là một người rất kiêu ngạo.

Tuy anh trai chưa lọt vào top 10 bảng Thiên Kiêu, nhưng trong lòng Lâm Nhu thì những Thiên Kiêu trong top 10 đó không thể sánh bằng anh trai cô.

Sở Vũ tuy cùng là con cháu của gia tộc ẩn thế, nhưng lại là một phế nhân. Cho dù là đám con cháu ưu tú của các gia tộc ẩn thế khác, thậm chí là những người trong top 10 bảng Thiên Kiêu cũng không có mấy ai có thể khiến anh trai cô chủ động đi kết giao. Vì vậy cô rất hiếu kỳ.

“Em thấy sao?” Lâm Diệu cuối cùng cũng thu mắt lại, mỉm cười nhìn em gái mình.

“Em cảm thấy... hần đích thực có chút, ừm, có chút không giống lắm với lời đồn.” Lâm Nhu hơi cau mày, nói nhỏ: “Sở Vũ theo như lời đồn thì lúc nhỏ là một thiên tài tuyệt thế, sau đó không biết vì nguyên nhân gì mà bị phế, trở thành một người bình thường. Nhưng vừa nãy khi hần nhìn thấy chúng ta, đâu có giống như là một người phế chứ? Thậm chí em còn có cảm giác bị hần nhìn thấu. Hơn nữa cử chỉ và phản ứng của hần thực sự là quá bình thản rồi,

đó không phải là giả vờ, mà là một kiểu... tự tin, đúng, đó là tự tin!”

Lâm Diệu gật gù đầu, nói: “Em nói không sai. Thứ nhất, đám người chặn núi ở dưới chân núi Thái Sơn tuyệt đối không phải là người của Sở gia. Những người đó đều nói đặc giọng địa phương, là một đám anh chị, thể lực của Sở gia không vuron được đến đây; Thứ hai, người vừa gọi điện cho Sở Vũ nếu anh đoán không lầm thì chắc là Lâm Thi Mộng!”

“Lâm Thi Mộng? Anh là nói... Lâm Thi Mộng của Bắc Địa Lâm Gia? Lâm Thi Mộng của top 10 xếp hạng bảng Thiên Kiều Hoa Hạ?” - Lâm Nhu có chút không dám tin nhìn anh trai của mình: “Họ... sao có thể? Cô ta sao có thể có quan hệ tốt với Sở Vũ như vậy?”

“Đúng vậy, anh cũng cảm thấy rất bất ngờ. Hai người tuy đều xuất thân phượng bác, nhưng một người ở trên trời, một người ở dưới đất, thân phận địa vị chênh nhau rất lớn. Nếu không phải anh từng gặp mặt người con gái Thiên Kiều cùng họ đó một lần, nhớ giọng của cô ta thì anh cũng không dám tin đó là thật.” Lâm Diệu cảm thán.

“Anh không phải cũng là fan của Lâm Thi Mộng? Yêu thầm người ta đó chứ?” Lâm Nhu vẽ mặt trêu chọc nhìn anh trai mình.

“Yêu thầm gì chứ, đừng nói bậy.” Lâm Diệu có chút ngại ngùng.

Một cô gái như Lâm Thi Mộng, thuộc loại nữ thần chân chính, không có mấy nam nhân dám nói bản thân không rung động với nữ nhân này.

Nhưng đối với Lâm Diệu mà nói, Lâm Thi Mộng tuy đủ xinh đẹp nhưng lại không phải kiểu mà hắn thật sự ngưỡng mộ.

“Việc này có chút thú vị. Có thể người bên ngoài đều không nghĩ đến, một viên minh châu rực rỡ nhất của Bắc Địa Lâm Gia lại có quan hệ tốt như thế với thiếu gia phế nhân Sở Vũ của Sở gia.” Trên mặt Lâm Diệu lộ ra vẻ suy nghĩ tìm tòi.

Hồi lâu sau, hắn nhìn em gái với vẻ cung chiêu: “Tiểu Nhu, lẽ nào em không cảm thấy nơi này có chút khác khác?”

Lâm Nhu ngẩng đầu lên, có chút ngây ngốc nhìn anh trai mình: “Có gì khác? Đình Thái Sơn linh khí dồi dào hơn? Không đủ linh khí bằng nhà chúng ta mà?”

“Em cảm nhận lại một chút nữa? Nha đầu em thiên phú tốt như vậy, ở lĩnh vực phong thủy càng là người ưu tú nhất trong gia tộc. Nhưng lại không chịu dụng tâm, thực ra nếu em nỗ lực thêm một chút thì anh cũng không đến nỗi phải gánh áp lực lớn như vậy...”

“Được rồi được rồi, anh là con trai mà! Cũng không thể chuyện gì cũng bảo một cô gái nhỏ như em phải gánh đúng không?” Lâm Nhu nói với vẻ bướng bỉnh.

Nhưng ngay lập tức khuôn mặt nhỏ xinh xắn của Lâm Nhu lộ ra vẻ nghiêm túc, bắt đầu cảm nhận hắn hỏi.

Rất nhanh chóng mắt của cô sáng lên: “Ồ đây đã từng xảy ra chiến đấu! Hơn nữa... thời gian rất ngắn thì đã kết thúc rồi!”

Lâm Diệu gật gù đầu: “Nhưng khi anh và em đi lên thì chỉ có một mình hắn ở đây. Nhớ đến đám người chặn núi phía dưới, rồi nhớ đến cuộc điện thoại mà Lâm Thi Mộng gọi cho Sở Vũ? Thực ra còn có... phía trên này, có mùi hỏa khí, có người đã nổ súng ở đây!”

“Anh đã dùng Thiên Cơ Thuật rồi ư?” - Lâm Nhu có chút kinh ngạc nhìn Lâm Diệu: “Anh lại vì cái tên này mà dùng đến Thiên Cơ Thuật mỗi tháng chỉ được dùng một lần?”

Lâm Diệu thật thà gật đầu: “Sở Vũ này trên người có chút thành tựu, Thiên Cơ Thuật của anh không nhìn thấu hắn!”

“Sao có thể chứ?” - Lâm Nhu hoàn toàn kinh ngạc.

“Ừm, lần sau có cơ hội sẽ đi Long Thành một chuyến, dù sao phải tìm cơ hội làm bạn với hắn.” Lâm Diệu nói với vẻ nghiêm túc.

Lúc này bắt đầu có nhiều du khách bước theo bậc đá đi lên. Từ xa xa có thể nghe thấy tiếng họ cười nói.

Lâm Diệu nhìn em gái một cái, hai người gật gù đầu, chỉ nhảy mấy bước thì nhanh chóng biến mất trên đỉnh Ngọc Hoàng.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Yến Kinh

Bầu trời Yến Kinh rất xanh.

Nhìn từ trên cao, thành phố rộng lớn này tràn ngập khí thế khoáng đạt.

Tiến vào kỷ nguyên mới, ở đây vẫn là một trong các đô thị phồn hoa nhất trên thế giới.

Thời tiết tháng bảy đã bắt đầu oi nóng, tuy là sáng sớm nhưng nhiệt độ đã tăng lên khi mặt trời ló dạng.

Các bé gái đi trên đường đều ăn mặc rất mát mẻ, lại đến mùa đường mát rồi.

Trong một tòa tứ hợp viện ở nội thành Yên Kinh, hai người trẻ tuổi đang ngồi trước bàn trà để uống trà.

Đối diện với bàn trà là một trà nghệ sư đẹp đến kinh người, mái tóc dài mượt như thác nước đổ lên vai, mặc một chiếc áo dài có thêu hoa màu xanh, chiếc áo không quá dài, để lộ đôi chân thon dài trắng trẻo.

Hai bàn tay ngọc ngà của trà nghệ sư đang pha chế trà với những động tác thuần thục, toàn thân dường như không vương chút khói lửa nào, mỗi một động tác đều tâm tình sáng khoái.

Một người trẻ tuổi rót trà vào ly, ngừng một hơi, cười nói: “Nghe người ta nói Kim Tuấn Mi trên thị trường chín phần đều là giả, Kim Tuấn Mi chính hiệu ngàn vàng cũng khó mua được. Chưa kể loại cực phẩm như thế này lại càng hiếm, coi như lão già như tôi cũng có thể uống được đồ tốt. Ha ha ha, người khác có tiền như thế nào cũng chưa chắc có thể uống được. Cũng chỉ có người có thân phận như Tạ huynh mới có thể lấy ra loại trà này, hôm nay tôi được thưởng thức là một sự may mắn, ha ha, những người đó chắc chắn không ngờ được kẻ quê mùa như tôi cũng có một ngày có thể uống được loại trà cực phẩm này.”

Ở ẩn đường của người trẻ tuổi đang nói chuyện xuất hiện một luồng khí tức dừng mãnh, sát khí trên người rất rõ ràng. Có thể thấy được hắn đã dồn hết sức kìm nén lại, nhưng vẫn có biểu hiện ra một chút.

Nhưng cho dù là người trẻ tuổi anh tuấn được gọi là Tạ huynh hay trà nghệ sư xinh đẹp ở phía đối diện cũng không hề cảm nhận được luồng sát khí trên người của thanh niên đó.

Người trẻ tuổi được gọi là Tạ huynh cười cười: “Nếu Phương huynh thích, thì lúc về tôi sẽ tặng anh nửa cân! Số lượng trà này quả thực không nhiều chứ nếu không sẽ tặng cho anh nhiều hơn rồi. Không dấu gì anh, trong tay tôi cũng chỉ có hơn một cân thôi.”

Người trẻ tuổi dừng mãnh cười ha ha: “Vậy thì ngại quá, Phương Hồ tôi tuy không phải quân tử gì cả, nhưng cũng không đoạt thứ mà người khác yêu thích. Trà này có thể uống được thì đã may mắn rồi. Nếu mà còn dám lấy thì có chút quá đáng rồi.”

Người trẻ tuổi họ Tạ cười ôn hòa: “Một chút lá trà thôi mà, có gì quá đáng đâu. Tiểu Nguyệt?”

“Biết rồi.” Trà nghệ sư phía đối diện trả lời.

Lúc này, điện thoại của người trẻ tuổi họ Tạ đột nhiên vang lên.

Tiểu Nguyệt đang pha trà hơi nhíu mày lại, hình như có chút không thích lúc cô đang pha trà lại bị quấy rầy.

Người trẻ tuổi họ Tạ nhìn Tiểu Nguyệt với nụ cười có vẻ áy náy, sau đó đứng dậy đi sang một bên. Tiếp đó, hắn nhận điện thoại. Nhưng chỉ nghe mấy câu thì sắc mặt hắn đã thay đổi.

Khuôn mặt anh tuấn đó bỗng chốc trở nên nghiêm túc, toàn bộ tứ hợp viện trong chớp mắt ngập tràn một luồng khí tức lạnh giá.

Tiểu Nguyệt ngồi sau bàn trà không thèm ngẩng đầu nhìn lên lại nhíu mày lần nữa.

Sau đó, người thanh niên họ Tạ cúp điện thoại, bước trở lại với vẻ mặt không chút biểu cảm.

Người trẻ tuổi dừng mãnh không dồn hết tâm trí để nghe nội dung trong điện thoại của người thanh niên họ Tạ, nhìn thấy biểu cảm đó của hắn thì không nhận nổi sự nghi hoặc trong lòng: “Sao thế?”

Đúng lúc này, điện thoại của người trẻ tuổi dừng mãnh cũng vang lên.

Trà nghệ sư Tiểu Nguyệt đối diện bàn trà dứt khoát trực tiếp đứng dậy, quay người đi vào phòng không thèm ngoái đầu lại.

Người trẻ tuổi dừng mãnh lộ ra nụ cười khó xử, nhưng khi hắn nhấc điện thoại thì sắc mặt lập tức cũng giống như người thanh niên họ Tạ, bỗng chốc trở nên nghiêm túc.

Rất nhanh chóng, hắn cúp điện thoại, nhìn người thanh niên họ Tạ ở phía đối diện.

“Hắn chưa chết? Sao có thể chứ?” Người thanh niên dừng mãnh hít một hơi sâu: “Điều này không khoa học!”

Người thanh niên họ Tạ tên là Tạ Thiên Vũ, là con cháu trong số gia tộc nhập thế sớm nhất sau khi mở kỷ nguyên mới.

Người trẻ tuổi dừng mãnh tên là Phương Hồ, sinh ra sau khi mở kỷ nguyên mới, tuy không có xuất thân hiển hách nhưng lại có thiên phú cực tốt, năm nay chưa tròn ba mươi tuổi mà đã đạt thông hai trăm huyết vị, là một cao thủ xung huyết cảnh lục đoạn đỉnh cao.

Đồng thời, Phương Hồ cũng là thế hệ Tề Lỗ, một thủ lĩnh bang hội tương đối nổi tiếng.

Tà Tông và Tam Giác Nhãn trên Thái Sơn đều là trưởng lão trong bang hắc.

Bởi vì có quan hệ cá nhân sâu đậm với Tạ Thiên Vũ nên Phương Hồ đã nhận nhiệm vụ ám sát Sở Vũ lần này. Sau đó hai người Tà Tông và Tam Giác Nhãn chủ động xin đi thực hiện.

Hai người tuy cảnh giới đều không thấp, thiên phú cũng không tệ, nhưng vì là tàn tu, đến cảnh giới này cứ tiến lên một bước thì tài nguyên cần đều là một con số rất lớn. Họ không có nguồn tài chính dồi dào để hỗ trợ cho họ tiếp tục tu luyện, con đường phía trước gần như là bị cắt đứt.

Vì vậy họ muốn sau khi kiếm một món tiền lớn thì đi ra nước ngoài, từ đó sống cuộc sống phóng khoáng.

Trước khi nhận nhiệm vụ này, Phương Hồ cũng đã từng do dự nhưng cuối cùng hắn vẫn gạt đầu đồng ý. Một mặt, hắn có quan hệ qua lại rất tốt với Tạ Thiên Vũ, đối phương không ý mình là con cháu gia tộc ẩn thế mà vẫn xem hắn là huynh đệ, huynh đệ có việc thì chắc chắn là phải giúp.

Mặt khác, bang của hắn cũng cần phát triển lớn mạnh, việc này phải cần mua các loại tài nguyên tu luyện từ gia tộc như Tạ gia.

Tài nguyên không phải nói anh có tiền thì có thể mua được, ví dụ như loại dược liệu mấy chục mấy trăm năm tuổi, ngoài các gia tộc ẩn thế thì trong thế tục không có bao nhiêu người có thể lấy được.

Bắc Địa Sở Gia, tuy là một gia tộc mà hắn không đụng đến nổi nhưng hắn có chỗ dựa là Tạ gia. Và lại Sở gia có mạnh hơn nữa thì tay cũng không vươn đến được Yên Kinh, lại càng không với được đến Tề Lỗ.

Hơn nữa, chỉ là một phế nhân mà thôi, hai người Tà Tông và Tam Giác Nhãn kinh nghiệm phong phú, họ có vô số cách có thể làm tốt việc này mà thần không biết quỷ không hay, sẽ không để lại bất cứ phiền phức gì.

Nhưng ai ngờ được, một nhiệm vụ ám sát đơn giản hết sức mà lại thất bại!

Sắc mặt của Tạ Thiên Vũ rất u ám, hoàn toàn không còn biểu cảm cười nói vui vẻ vừa nãy nữa, hắn nhíu mày nhìn Phương Hồ: “Có phiền phức rồi!”

Phương Hồ không giống với Tạ Thiên Vũ, hắn là loại từ một cây cỏ mà từng bước leo lên, hai tay không biết đã vấy bao nhiêu máu tanh rồi. Vừa nãy tuy lúc nghe điện thoại ít nhiều cũng có chút hoang mang nhưng hiện giờ đã bình tĩnh trở lại.

Hắn nhìn Tạ Thiên Vũ: “Tôi cùng Tà Tông và Kiều Đức là bàn giao trực tiếp, không có để lại bất cứ chứng cứ nào khác, hai người họ hiện giờ đều đã biến mất, nếu tôi đoán không lầm thì chắc là chết rồi. Việc này nhiều nhất sẽ liên lụy đến chỗ tôi, đến lúc đó tôi trực tiếp nói không biết là được, anh yên tâm, bên chỗ tôi chắc chắn sẽ không làm liên lụy đến anh.”

Tạ Thiên Vũ than nhẹ một tiếng: “Anh không hiểu, Sở gia được gọi là lang tộc phương bắc, không phải chỉ là hư danh đâu, rất nhiều việc không cần chứng cứ.”

“Sói có lợi hại thế nào đi nữa cũng chẳng qua là hoành hành trong núi sâu rừng già. Yên Kinh này... không phải là nơi bọn họ ngang ngược, vùng đất Tề Lỗ lại càng không phải nơi họ xác xược.” Phương Hồ nói nhẹ nhàng.

Sau đó, hắn ngẩng đầu lên nhìn Tạ Thiên Vũ: “Việc này đến đây chấm dứt, hay là...”

Tạ Thiên Vũ hít một hơi sâu, do dự một chút, nói nhỏ tiếng: “Bên chỗ anh... đến đây chấm dứt vậy, xem như tên phế nhân này mạng lớn! Quay về nhất định phải điều tra kỹ rốt cuộc là ai đã cứu hắn. Làm hỏng việc của tôi thì hắn không xong đâu!”

Phương Hồ nghĩ ngợi, nói: “Người của tôi nói, họ đã nhìn thấy anh em Lâm gia, không phải Lâm gia phương bắc, là Lâm gia ở Trung Nguyên.”

“Lâm gia Trung Nguyên? Lâm Diệu và Lâm Nhu?” Tạ Thiên Vũ nhíu mày: “Họ đến Thái Sơn làm gì?”

“Chắc là không có liên quan đến việc này, chỉ là vừa hay gặp phải thôi.” Phương Hồ nói: “Bọn họ lúc trời gần sáng mới lên núi.”

Tạ Thiên Vũ gật gù đầu, hắn vừa nãy chỉ là nhận được tin tức, người của hắn nhìn thấy Sở Vũ trên tàu cao tốc trở về kinh, hắn lập tức hiểu ra, việc ám sát Sở Vũ đã thất bại rồi.

Những việc khác Tạ Thiên Vũ không rõ lắm, thế lực của hắn cũng không thể thâm nhập đến chỗ của Tề Lỗ.

Tạ Thiên Vũ nhìn về phía Phương Hồ: “Việc này phiền Phương huynh quay về thay tôi nghe ngóng thử xem, có tin tức gì thì kịp thời thông báo cho tôi.”

Phương Hồ đứng dậy, nói: “Yên tâm đi, anh không nói tôi cũng phải điều tra rõ, hai trưởng lão của tôi không thể chết uống phí.”

Phương Hồ nói rồi trực tiếp cáo từ rồi đi.

Tạ Thiên Vũ một mình đứng trong tứ hợp viện, dường như rơi vào trầm tư. Đến cả Tiểu Nguyệt đi đến bên cạnh hắn mà hắn dường như cũng không cảm nhận được.

Tiểu Nguyệt đến bên cạnh Tạ Thiên Vũ, nói nhỏ: “Hối hận rồi phải không?”

“Hối hận?” Tạ Thiên Vũ cười cười: “Không.”

“Anh sẽ hối hận đó.” Tiểu Nguyệt điềm tĩnh, mặt không biểu cảm, quay người đi về phòng: “Tôi phải bắt đầu luyện công rồi, không có việc gì thì đừng làm phiền tôi, còn nữa, lần sau người có sát khí nặng như vậy thì đừng đả thương tôi ra pha trà cho hần, lãng phí, tôi cũng không thích loại người này.”

Tạ Thiên Vũ nhũn mảy, lập tức cười vớ vẩn có chút coi thường, trong lòng nghĩ: chỉ là tiểu nha đầu không hiểu gì cả còn giả vờ thanh cao gì chứ, nếu không phải nể... sau lưng cô.

Tạ Thiên Vũ bủn xỉn, cầm lấy di động bắt đầu liên lạc với người khác.

Hần bảo Phương Hồ chấm dứt ở đây là không muốn để Phương Hồ liên lụy sâu hơn, Tạ gia cần thể lực của Phương Hồ ở khu vực Tề Lỗ.

Nhưng Sở Vũ, hần sẽ không bỏ qua!

Dám tranh nữ nhân với hần thì cho dù là Thiên Vương, Tạ Thiên Vũ cũng dám hận chứ đừng nói là một tên phế nhân.

Một đoàn tàu cao tốc đang từ hướng Tề Lỗ chạy về Yến Kinh với tốc độ nhanh.

Tiến vào kỷ nguyên mới, một số sản phẩm công nghệ cao không những không dừng phát triển mà ngược lại vẫn luôn cất cao tiếng hát, hăng hái tiến lên với một phong thái nhanh và mãnh liệt hơn.

Ví dụ như tàu cao tốc, ở quá khứ tốc độ khoảng hơn ba trăm km mỗi giờ, trước kỷ nguyên mới thì đạt đến năm trăm km mỗi giờ.

Đến ngày nay, đường sắt cao tốc sớm đã phân bố toàn quốc đã đạt đến một ngàn km mỗi giờ!

Tốc độ này đã gần với tốc độ âm thanh!

Một cao thủ xung huyết cảnh ngũ đoạn chạy hết sức cũng chẳng qua chính là tốc độ này, hơn nữa thời gian rất khó kiên trì quá lâu.

Bởi vì thời gian mà dài, nhiệt độ cơ thể không ngừng tăng cao sẽ gây ra cho cơ thể gánh nặng rất lớn.

Vì vậy những sản phẩm công nghệ cao này đối với thế giới này vẫn có ảnh hưởng lớn.

Từ Tề Lỗ đến Yến Kinh chỉ mất một giờ tàu chạy mà thôi.

Sở Vũ nửa nằm nửa ngồi trên ghế khoang thương gia trông mặt không có chút biểu cảm nào, nhưng trong lòng lại không thể bình tĩnh.

Hần không ngờ một lần hành động có chút bướng bỉnh của bản thân thì họa phúc lại theo nhau mà đến.

Trước tiên là gặp họa sát thân, tiếp đó lại giải quyết xong một cách dễ dàng nỗi phiền phức đã quấy nhiễu hần mười sáu năm.

Sớm biết như vậy mười sáu năm trước hần sẽ khóc la đòi lên Thái Sơn, hà tất lại phải kìm nén mười sáu năm chứ?

Nhưng mà nghĩ kỹ lại thì mười sáu năm này, hần đã học được cách cư xử khiêm tốn, trải qua thời niên thiếu lòng bông, sở hữu tám lòng độ lượng lạc quan.

Cũng là một thu hoạch lớn.

Nếu là thuận buồm xuôi gió thì những thu hoạch này sẽ không có được.

Lần này thứ duy nhất đáng tiếc là hần đã giết hai người.

Tuy nói hai người đó đáng chết nhưng đối với Sở Vũ mà nói, hần chưa sẵn sàng cho việc này.

Thế sự khó lường, không phải tất cả mọi chuyện đều sẽ cho bạn thời gian để chuẩn bị.

Trong lòng Sở Vũ than nhẹ một tiếng, giả vờ không cảm nhận được sự theo dõi lén lút của kẻ đó sau lưng.

Thực ra vừa mới lên tàu thì hần đã cảm nhận được có người nhìn chăm chăm vào bản thân. Sở Vũ không muốn đánh rần động cỏ, vẫn chưa đến lúc để lộ.

Tạ Thiên Vũ, biết tôi chưa chết chắc anh rất thất vọng nhỉ? Có phải rất thất vọng rồi cuộc là ai cứu tôi không?

Trong lòng Sở Vũ cười lạnh lùng một tiếng, sau đó bắt đầu cảm ngộ các loại thay đổi mà do bản thân sau khi phá bỏ phong ấn đem lại.

Trước tiên chính là trạng thái tinh thần, loại thay đổi từ trong ra ngoài này rất ít người có thể cảm nhận được, nhưng đối với bản thân Sở Vũ mà nói, loại thay đổi này lại là trời long đất lở!

Lúc này trong cơ thể hắn giống như ẩn chứa một ngọn núi lửa khổng lồ, lại còn là một ngọn núi lửa hoạt động không lờ.

Có thể bùng nổ sức mạnh đáng sợ bất cứ lúc nào.

Cả đoạn đường này Sở Vũ đều luôn đắm chìm tâm trí vào việc cảm nhận sức mạnh của bản thân, hoàn toàn không rảnh mà quan tâm đến việc khác.

Điều này khiến người ngồi cùng khoang thương gia, phụ trách giám thị hắn trong lòng tràn đầy sự xem thường đối với Sở Vũ.

Mẹ kiếp, một tên phế nhân rốt cuộc là làm sao thoát khỏi sự vây đánh của hai cao thủ? Rốt cuộc là ai đã cứu hắn?

Rất nhanh, đường sắt cao tốc chạy vào ga Yên Kinh nam, tiếp theo tàu dần dần dừng lại.

Sở Vũ cung mở hai mắt ra.

Yên Kinh, ta về rồi đây!

Bạn đang đọc truyện *Vô Cương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Lâm Thi Mộng

Thực ra cộng thời gian trước sau lại thì Sở Vũ chẳng qua rời khỏi Yên Kinh chỉ mới ba ngày.

Này sinh loại cảm xúc này không nghi ngờ gì nữa đó là do sự thay đổi của bản thân hắn.

Vốn tưởng rằng cả đời này sẽ như vậy rồi, không có cơ hội gì để chuyển mình. Chỉ có thể tuân theo sự sắp đặt của gia tộc, đi làm ở công ty gia tộc tại Long Thành.

Bắt đầu làm từ một thực tập sinh bình thường, rồi sau khi hiểu rõ tất cả các bộ phận của cả công ty, thì trở thành người điều hành thực tế của công ty này. Sau đó cố gắng kinh doanh kiếm tiền, đóng góp những gì bản thân nên làm cho gia tộc.

Rồi sau đó thì lấy vợ sinh con, lấy vợ sinh con, lấy vợ sinh con...

Đúng vậy đấy, lấy rất nhiều vợ, sinh rất nhiều con.

Sinh con đàn cháu đông cho gia tộc, tăng thêm lực lượng.

Nghe ra có vẻ như rất tốt, tưởng chừng như đó là cuộc đời hạnh phúc, có nhà lớn có xe đẹp có gái đẹp vây quanh, có tiền có quyền có địa vị, đây chắc là cuộc sống mà nhiều người mơ ước.

Nhưng đối với Sở Vũ mà nói, cuộc sống kiểu đó lại là cuộc sống mà hắn không thể khoan dung nhất.

Sở Vũ chưa có siêu thoát đến cảnh giới mà có thể thấu rõ được bộ mặt nhân thế, không còn mong muốn gì hơn, nhưng...

Tiền, hắn có thể tự kiếm; Quyền thế và địa vị, hắn có thể tự phấn đấu; Gái đẹp, hắn có thể tự đi tán!

Chỉ không phải bởi vì hắn là một phế nhân, vì vậy chỉ có thể làm những việc này.

Đối với Sở Vũ mà nói, đây là một loại xỉ nhục rất lớn!

Ở sâu thẳm trong lòng hắn, từ trước tới giờ chưa từng cho rằng bản thân là một phế nhân. Ngược lại, Sở Vũ luôn cảm thấy bản thân là một thiên tài thật sự!

Đó không phải là hắn không khiêm tốn. Nhìn tổng quát cả thế tục Hoa Hạ, có thể ở tuổi hắn mà đã đạt thông hai trăm bốn mươi huyết vị, bước vào xung huyết cảnh bát đoạn.

Hơn nữa còn là ở trong tình huống bị phong ấn kinh mạch, không lợi dụng bất kỳ tài nguyên bên ngoài nào... loại người này tuyệt đối là đồ quý hiếm!

Chỉ ít thì Sở Vũ chưa từng nghe qua.

Cho dù là người xếp hạng đầu trên bảng Thiên Kiêu đó, cũng chẳng qua là xung huyết cảnh bát đoạn đỉnh cao, mà người đó đã hai mươi bảy tuổi rồi!

Lớn hơn Sở Vũ cả năm tuổi!

Chưa nói đến gia tộc sau lưng hắn cực kỳ lớn mạnh, tài nguyên sở hữu phong phú đến mức người ngoài khó tưởng tượng nổi. Công pháp tu luyện cũng không phải những gia tộc nhỏ kia có thể sánh được.

Có lẽ trong số những môn phái và gia tộc cổ xưa từ trước đến nay đều kiên trì không nhập thế đó, có thể mới ưu tú hơn.

Nhưng họ là tài nguyên gì? Sở Vũ là tài nguyên gì?

Sau khi xác định hẳn thật sự phé rồi, Sở gia đã không còn cung cấp cho hắn bất kỳ tài nguyên về phương diện tu luyện nào nữa!

Sở Vũ có thể trong tình huống đó sở hữu được tu vi như hôm nay.

Thử hỏi đó không phải là thiên tài, thì thế nào mới phải?

Vốn cho rằng cuộc đời này là như thế rồi, muốn trước khi chấp nhận vận mệnh, bướng bỉnh một lần, ai mà ngờ đó lại trở thành chuyện đi tạo bước ngoặt cho cuộc đời hắn.

Khi Sở Vũ đi ra khỏi đường sắt cao tốc, khoảnh khắc hai chân bước lên sân ga, nội tâm luôn như sóng lớn trào dâng của hắn cuối cùng đã yên tĩnh trở lại.

Nhưng mà lập tức hắn sẽ không lãnh đạm nữa rồi.

Bởi vì hắn đã nhìn thấy một người.

Một cô gái xinh đẹp tuyệt trần đang đứng trên sân ga, chính là ở trước cửa khoang thương gia, mặt không chút biểu cảm nhìn hắn.

Tất cả những người xuống tàu đều bị cô gái này làm cho kinh ngạc.

Họ ngạc nhiên nhìn cô gái tuyệt sắc khuynh thành này, đồng thời cũng đang tự hỏi, cô ấy làm sao vào được?

Ga tàu cao tốc cho phép vào ga đón người lúc nào vậy?

Một đại mỹ nhân như vậy nếu cùng ngồi trên một chuyến với họ thì sớm đã gây xôn xao rồi.

Nhưng đã có người nhanh chóng nhận ra thân phận của cô gái này.

“Mau nhìn xem, Lâm Thi Mộng!”

“Trời ơi... đúng thật là Lâm Thi Mộng, nữ thần của tôi! Tim tôi đập nhanh quá!”

“Cái gì mà nữ thần của anh? Đó là Mộng Mộng của nhà ta!”

“Xì, cũng không nhìn lại mình xem, lại còn Mộng Mộng của nhà các người, nói không ngượng miệng à? Mặt dày quá!”

“Của nhà chúng ta đấy, không phục thì anh cắn tôi?”

“Ôi chào, đây không phải nữ thần của tôi ư? Sao cô ấy lại xuất hiện ở đây?”

Rất nhiều người nhận ra Lâm Thi Mộng đều bị kinh ngạc.

Thân hình của Lâm Thi Mộng khá cao, mang một đôi giày cao gót nửa nên chiều cao đã vượt quá một mét tám, dung nhan vô cùng xinh đẹp lại thêm một thân khí trường lớn mạnh nên đứng ở đó thì giống như một viên minh châu, khiến mọi thứ xung quanh đều lu mờ.

Chiều cao của Sở Vũ cũng hơn một mét tám, nhưng trước mặt Lâm Thi Mộng lại giống như thấp hơn nhiều.

Kẻ luôn âm thầm theo dõi Sở Vũ suốt cả chặng đường cúi đầu nhanh chóng đi qua bên cạnh Sở Vũ, đi ra rất xa mới lên quay đầu nhìn một cái, hình như còn lấy điện thoại ra chụp một tấm hình.

Lâm Thi Mộng lạnh lùng nhìn về hướng đó một cái, người đó lập tức quay người rồi theo dòng người nhanh chóng rời đi.

Phản ứng đầu tiên khi Sở Vũ nhìn thấy cô ấy, chính là có chút ừ ừ, thế mà lại chạy đến đây bắt hắn.

Nhưng mà ngay sau đó hắn đã đổi thành một khuôn mặt cười vui vẻ.

“Thi Thi, sao em lại đến đây? Đến đón anh à? Vẫn là Thi Thi nhà chúng ta tốt nhất.”

“VẬY Ờ? Anh rất vui khi thấy em ở đây?” Lâm Thi Mộng mặt không chút biểu cảm nhìn Sở Vũ.

“Dĩ nhiên!” Sở Vũ trả lời rất dứt khoát.

“Thôi bớt đi. Nếu em không xuất hiện ở đây, có phải từ đây về sau anh sẽ không gặp em nữa? Có phải nếu em muốn có tin tức của anh thì phải thông qua các phương tiện truyền thông lớn? Hừ? Sở tổng?”

Lâm Thi Mộng hung dữ nhìn Sở Vũ, dò xét trên dưới, vành mắt thậm chí có hơi ửng đỏ.

Trong lòng Sở Vũ hơi chột dạ, nghĩ thầm không phải nha đầu này đã biết gì rồi chứ?

“Anh không phải Sở tổng, đến Long Thành thì anh cũng là một nhân viên quen thôi, Thi Thi chúng ta nói chuyện đàng hoàng, em đừng trêu anh.”

Sở Vũ nói rồi thì nắm tay Lâm Thi Mộng rất tự nhiên.

Cả người Lâm Thi Mộng hơi nghiêm lại, một đôi mắt to, một biểu cảm ngậy ngốc, hình như kinh ngạc đến ngốc rồi.

Nhưng cô không phản kháng.

Rồi sau đó cứ như vậy, trước ánh mắt của hàng trăm người, Sở Vũ kéo Lâm Thi Mộng đi mất.

“Đi thôi, đừng đứng đây gây cản trở giao thông...” Sở Vũ nói.

“Ồi chào! Tôi nghe thấy tiếng tim vỡ vụn! Nữ thần của tôi cứ như vậy mà bị một tên nghèo mạt cướp đi rồi?”

“Anh có ngốc không đấy? Mù rồi à? Đó mà là nghèo mạt ư? Anh không nhìn thấy áo quần người đó mặc là sản phẩm đặt làm thủ công ư? Không thấy trên tay hắn đeo đồng hồ Patek Philippe số lượng có hạn ư? Bỏ đi, không thể nào nói chuyện được với kẻ nghèo mạt thật sự như anh! Nói rồi anh cũng không hiểu! Nhưng... nữ thần của tôi! Mẹ kiếp, sao có thể bị dẫn đi như thế?”

“Ồi chào, tên đó là ai vậy? Sao lại dám nắm tay Lâm nữ thần như thế? Lâm nữ thần vậy mà không phản kháng?”

Rất nhiều người lên xuống chuyến tàu cao tốc này đều nhìn thấy cảnh đó, toàn bộ đều bị sốc.

Ngày nay phương tiện truyền thông cá nhân đã phát triển đến một mức độ hoàn toàn mới, vì vậy không đến năm phút sau, hầu như tất cả các trang mạng đều truyền khắp: Lâm Thi Mộng của top 10 bảng Thiên Kiêu Hoa Hạ đã hẹn hò rồi!

Trên một chiếc xe con sang trọng, Lâm Thi Mộng đang nghịch móng tay của mình với vẻ mặt nhàm chán, hình như vẫn còn chưa nghiên cứu đủ bộ móng tay cô mới sơn.

“Sao em không nói gì?” Sở Vũ có chút chột dạ nhìn gương mặt nghiêng xinh đẹp của Lâm Thi Mộng.

“Nói gì chứ?” Lâm Thi Mộng cúi đầu nhìn móng tay mình.

“Tùy tiện nói chút gì đó? Ví dụ như... trời hôm nay rất trong xanh, không có khói mù.” Sở Vũ cười hi hi nhìn Lâm Thi Mộng.

Lâm Thi Mộng không thèm ngắt đầu, mặt không chút biểu cảm nói: “Khói mù mà anh nói là chuyện của trước kỷ nguyên mới.”

“Thi Thi nhà ta có học vấn!” Sở Vũ nịnh nọt.

“Không gọi đại tỷ nữa à?”

“Không gọi nữa.”

Khoảnh khắc kéo bàn tay ngọc của Lâm Thi Mộng vừa nẩy, tim Sở Vũ đã đập rất nhanh, vô cùng căng thẳng!

Hắn rất sợ Lâm Thi Mộng sẽ hất hắn ra.

Còn may, Lâm Thi Mộng rất nể mặt nên không phản kháng.

Trước kia từng có một thanh niên anh tuấn trên bảng Thiên Kiêu không biết sống chết, trong một tiệc rượu cao cấp, mượn cớ uống thêm mấy ly mà đến kéo tay của Lâm Thi Mộng, bị Lâm Thi Mộng tát cho một cái, suýt chút nữa là bị đánh chết!

Từ đó về sau, Lâm Thi Mộng có thêm một biệt danh nữ thần băng giá.

Sở Vũ muốn nắm tay Lâm Thi Mộng cùng đi dạo phố đã rất nhiều năm rồi, nhưng vẫn luôn chôn chặt trong lòng.

Hắn là một phé nhân không thể tu luyện, Lâm Thi Mộng lại là con gái của trời đứng trong top 10 bảng Thiên Kiêu Hoa Hạ!

Trong mắt người ngoài, hai người một người ở trên trời, một người ở dưới đất, khoảng cách quá lớn rồi.

Cho dù hai người từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, thanh mai trúc mã, dù Lâm Thi Mộng vô cùng tín nhiệm hắn, thậm chí dám cùng hắn ngủ chung một giường.

Nhưng trong lòng Sở Vũ cũng vô cùng kiêu ngạo. Hắn không muốn bị người ta chê cười là cóc mà đòi ăn thịt thiên nga!

Hôm nay sở dĩ hắn có dừng khí đó, bởi vì hắn không còn là hắn, hắn đã trở nên mạnh rồi!

Lâm Thi Mộng lúc này mới ngẩng đầu lên, nhìn Sở Vũ đang ngồi đối diện với cô.

Trong xe rất yên tĩnh, tựa hồ như không nghe được chút tiếng động nào bên ngoài.

Lâm Thi Mộng cứ nhìn Sở Vũ như vậy, cũng không nói chuyện.

Sở Vũ bị nhìn đến nổi có chút lạnh tóc gáy, không nhìn được mà giơ tay đầu hàng, vừa định nói chuyện thì Lâm Thi Mộng mở lời rồi.

“Trước đây là em không tốt, vẫn luôn xem anh như tấm lá chắn, nên mang đến cho anh áp lực và rắc rối lớn.”

Lâm Thi Mộng nhìn Sở Vũ: “Tối qua gặp nguy hiểm ở Thái Sơn phải không? Tuy không biết anh làm sao thoát được, nhưng lúc đó... thật sự đã khiến em sợ hãi. Đối phương chỉ có thể cung cấp cho em tin tức này, nhưng lại không thể nào cứu anh được. Anh có biết, lúc đó em suýt chút nữa là trực tiếp xông qua bên đó!”

Sở Vũ nhìn khuôn mặt vô cùng xinh đẹp gần trong gang tấc đó, cười cười: “Chẳng phải anh vẫn bình an đó sao.”

Lâm Thi Mộng không để ý đến hắn, nói tiếp: “Nhưng lúc đó đã không còn kịp nữa, bên đó đã ra tay với anh rồi. Anh có biết không? Em bị dọa đến khóc luôn rồi! Em sợ anh chết rồi. Đó là lần thứ hai em rơi nước mắt, cũng là lần thứ hai vì anh mà rơi nước mắt! Lần thứ nhất là năm chúng ta sáu tuổi.”

Sở Vũ trở nên trầm lặng, năm sáu tuổi đó, người khóc đâu chỉ có mình cô ấy?

Lâm Thi Mộng nhìn Sở Vũ: “Em cố sống cố chết gọi điện thoại cho anh, nhưng cứ mãi không gọi được, khó khăn lắm mới gọi được thì nghe giọng của anh, tìm em mới xem như rơi về lại trong bụng.”

“Thi Thi, cảm ơn em.” Sở Vũ trầm giọng nói.

“Chúng ta là bạn bè tốt nhất, đối tác tốt nhất, trên thế giới này ngoại trừ ba mẹ ra thì em là người thân thiết nhất.” Lâm Thi Mộng nhìn Sở Vũ với vẻ mặt chân thành: “Nhưng...”

“Được rồi, đừng nói nữa, lần này là anh đường đột rồi, xin lỗi.” Sở Vũ nói rồi hít một hơi sâu, nhấn hệ thống bộ đàm.

Bên đó tài xế lập tức nghe máy.

“Chú Trần, phiền chú dừng xe.” Sở Vũ nói.

Chiếc xe sang trọng này từ từ dừng lại bên đường.

“Anh giận rồi?” Lâm Thi Mộng nhìn Sở Vũ.

“Không, sao lại giận chứ. Hiện giờ tất cả các mạng chắc đều đang lan truyền việc hai chúng ta hẹn hò, là anh lời rồi. Long Thành bên đó em đừng đi nữa, người bên đó nhìn thấy tin tức đó chắc đã sợ khiếp rồi. Nếu mà còn nhìn thấy em nữa, thì anh cũng không cần thực tập ở đó nữa rồi. Thi Thi, đây cứ xem như là sự báo đáp cho việc anh làm tấm lá chắn cho em nhiều năm qua nhé. Được rồi, em bận như vậy thì đừng tiễn anh nữa, anh tự trở về được rồi.”

Sở Vũ nói hết một hơi, sau đó mở cửa xem, trực tiếp xuống xe, vẫy vẫy tay với Lâm Thi Mộng rất phóng khoáng rồi quay người rời đi.

Lâm Thi Mộng nhìn bóng lưng của Sở Vũ, muốn nói nhưng lại thôi, mấy lần muốn mở miệng nhưng cuối cùng vẫn là trầm mặc.

Cô nhấn hệ thống bộ đàm: “Chú Trần, chúng ta đi thôi.”

Xe từ từ nổ máy, bên đó truyền đến giọng của tài xế: “Tiểu thư, cô rõ ràng...”

“Được rồi chú Trần, việc này đừng nhắc nữa. Ngoài ra, chỗ Tạ Thiên Vũ, chú Trần quay về thay tôi cảnh cáo một chút, nói với hắn nếu hắn còn dám nhắm vào Sở Vũ như vậy thì tôi sẽ sống chết với hắn!”

Lâm Thi Mộng tắt hệ thống bộ đàm, dựa lên ghế, ghé đầu nhìn ra ngoài cửa xe, trong khóe mắt có một giọt óng ánh lóe qua.

Lúc này, điện thoại của Lâm Thi Mộng đột nhiên reo lên.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Quả Cầu Kim Loại

Lâm Thi Mộng nhìn một cái rồi tiện tay tắt đi. Nhưng tiếp theo đó, điện thoại lại reo lần nữa, đồng thời kèm theo đó còn có một tin nhắn.

“Lập tức nhận điện thoại.”

Lâm Thi Mộng thờ dãi, nhấn phím nghe.

“Em làm như vậy là để bảo vệ hấn, đúng không?” Đầu dây bên kia truyền đến một giọng nói trẻ tuổi, thậm chí nghe ra có mấy phần trẻ con.

Lâm Thi Mộng trầm mặc, không nói gì.

“Nói ra thì mấy năm nay hấn vì em mà chán không ít ruồi nặng bên mình, em làm như vậy cũng không có gì to tát. Nhưng anh không thích có người cầm tay em. Mặc kệ là ai, cho dù là một phé nhân cũng không được!”

Lâm Thi Mộng đột nhiên giống như một chú mèo xù lông vậy, hét vào trong điện thoại: “Anh mới là phé vật! Mẹ kiếp anh là ai chứ? Đầu óc có bệnh à? Lão nương thích được ai cầm tay liên quan gì đến anh? Đừng tưởng rằng có tờ hôn ước thì anh chính là người đàn ông của tôi! Tề Hằng anh nghe rõ đây, cho dù anh là đích truyền cổ phái, cho dù anh là con trời, lão nương cũng có thể bỏ anh! Thứ gì chứ! Hứ!”

Nói rồi Lâm Thi Mộng trực tiếp dập điện thoại.

Bên đó nhanh chóng gửi đến một tin nhắn: Anh muốn hấn chết.

Lâm Thi Mộng không hề do dự trả lời một câu: Tôi sẽ đi cùng anh ấy!

Bên đó qua một hồi lâu, cuối cùng gửi qua bốn chữ: Không có lần sau!

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Lâm Thi Mộng là một nụ cười đầy châm biếm, nhưng khóe mắt lại có nước mắt long lanh, cô hơi dùng lực trực tiếp bóp điện thoại vỡ nát!

Sau đó cô dựa lên ghế một cách vô lực, vẻ mặt mệt mỏi nhắm hai mắt lại.

Sở Vũ một mình đi bộ trên đường, khuôn mặt không có vẻ thất vọng và buồn bã mà là nhíu mày suy nghĩ.

Xem ra áp lực mà Thi Thi đối mặt không hề nhỏ. Vốn dĩ còn muốn cho cô ấy một sự bất ngờ nhưng hiện giờ có vẻ tin tức này cũng phải giấu với cả cô ấy rồi.

Thôi vậy, để ta xem thử rốt cuộc là ai tạo cho cô ấy áp lực lớn như vậy. Cho dù đây là đệ tử của cổ phái truyền nhân của đại giáo, dám ức hiếp cô ấy thì ta cũng sẽ đánh cho mẹ mày không nhận ra được luôn!

Sở Vũ vẻ mặt nghiêm túc.

Hắn quá hiểu Lâm Thi Mộng. Từ thời điểm hắn cầm tay Lâm Thi Mộng thì đã biết, Lâm Thi Mộng tuyệt đối là có cảm giác với hấn!

Thực ra nhiều năm như vậy, hấn vẫn luôn biết!

Lâm Thi Mộng vẫn luôn không để tâm hấn là một phé nhân.

Chỉ cần hấn có đủ dũng khí này thì cô ấy có gan cùng hấn đối diện tất cả.

Nhưng hấn vẫn luôn không kích đủ dũng khí này.

Hôm nay hấn cuối cùng đã hành động nhưng cô ấy lại chùn chân rồi!

Điều này không khoa học!

Thậm chí rõ ràng biết nói như vậy sẽ tổn thương đến Sở Vũ, nhưng cô ấy vẫn cứ nói.

Vì vậy chỉ có thể có một loại kết quả, đó chính là áp lực mà Lâm Thi Mộng phải chịu đã vượt quá tưởng tượng của hấn!

Cô ấy muốn bảo vệ hần!

Vừa muốn để Sở Vũ có thể thoải mái đối diện với cục diện của Long Thành, lại không muốn liên lụy đến hần!

Bắc Địa Lâm Gia không phải là một gia tộc yếu ớt, Lâm Thi Mộng lại càng không phải có tính cách chịu bị ức hiếp.

Cao quý lạnh lùng gì chứ, nữ thần gì chứ, đó đều là giả tạo.

Trong cốt cách Lâm Thi Mộng chính là một con hổ cái thực sự, dám xé nát bất cứ người nào có ý đồ với cô ấy!

Từ nhỏ đến lớn, trong các buổi tụ họp con cháu gia tộc ẩn thế đều là cô ấy đứng phía trước chắn gió che mưa cho hần.

Nhưng người nào dám chằm biếm hần thì đều sẽ bị cô ấy đánh đến sắp mặt.

Hành động lần này của cô ấy thực ra cũng là bị Sở Vũ bức ép, việc bày tỏ và ngửa bài đột ngột của Sở Vũ khiến cô ấy không còn đường lui.

Vì vậy cô ấy chỉ có thể dùng phương thức này để đối xử với Sở Vũ, nhưng hai người lại quá hiểu nhau rồi!

Sở Vũ ngay lập tức hiểu ra những khó khăn mà cô ấy phải đối mặt, tuyệt đối là vô cùng lớn.

Có khả năng rất lớn là đến từ bên sư môn của cô ấy!

“Thi Thi, em yên tâm, lần này anh nhất định sẽ đứng trước mặt em, che mưa chắn gió cho em!” Sở Vũ hít sâu một hơi, sau đó vẫy một chiếc taxi.

Xe chạy một lúc, Sở Vũ quay đầu lại nhìn.

“Bác tài, chạy ra ngoài thành!” Sở Vũ nói nhẹ nhàng.

Tài xế chiếc taxi lập tức có chút mơ hồ, từ kính chiếu hậu nhìn Sở Vũ một cái. Bộ áo quần của hần tuy không nhìn ra là hiệu gì nhưng có thể thấy được tuyệt đối không phải hàng rẻ tiền, thậm chí không phải đồ xa xỉ thường thấy!

Anh chàng cũng rất đẹp trai, nhìn rất dễ chịu, cũng không giống tên thần kinh.

“Tiên sinh, cậu muốn ra ngoài thành?” Trong ngữ khí của tài xế taxi có một sự nghi ngờ rất mãnh liệt.

“Bác tan ca rồi ư? Không muốn chạy xa như vậy à?” Sở Vũ nhìn mặt trời bên ngoài, trong lòng cũng có chút nghi ngờ, giờ này mới là buổi trưa chắc chưa đến thời gian giao ca của taxi.

“Không, không phải, ý của tôi là cậu muốn ra khỏi thành? Đi đâu vậy? Nếu ra khỏi thành thì ít nhất cũng phải chạy hai tiếng đồng hồ, hơn nữa đường ra ngoài thành rất nhiều, vậy cậu muốn đi đâu? Đi về phía nam hay phía bắc?”

Thành Yến Kinh cổ kính, sau khi vào kỷ nguyên mới thì đã giải quyết vấn đề kẹt xe rồi.

Nhưng thành Yến Kinh sớm đã xây đến mười vòng rồi, theo tuyến đường xe taxi chạy hiện giờ, nếu thật sự muốn ra khỏi thành thì cứ chạy thẳng đến Hà Bắc đi.

“Nếu không muốn ra khỏi thành, bác cứ tìm một nơi hẻo lánh cũng được.” Sở Vũ nói.

“...” Ánh mắt của tài xế trở nên cảnh giác, trong lòng nghĩ người này không thể trông mặt mà bắt hình dong, chàng trai này chắc không phải là một kẻ cướp đó chứ?

Tuy trị an thành Yến Kinh không có vấn đề gì, nhưng hiện giờ ở kỷ nguyên mới võ giả hoành hành này thì ai biết được chứ? Nói không chừng tên này có sở thích đặc biệt, thích cướp taxi!

Sở Vũ ngẩng đầu nhìn bác tài xế có chút căng thẳng, bỗng nhiên hiểu ra, biết là bác tài đã hiểu lầm rồi, nên hần cười móc từ trong ví tiền ra hai ngàn tệ tiền mặt: “Nhiều tiền mặt như thế này, nếu bác đồng ý ra khỏi thành thì sẽ là của bác hết.”

Nói rồi, Sở Vũ từ phía sau ném tiền lên, ném đến ghế phụ phía trước.

Ôi trời, đúng thật là gặp phải tên thần kinh rồi!

Bác tài không nói thêm lời nào, nhấn chân ga, chiếc xe tăng tốc lướt đi.

Xe taxi ngày nay đã rất cao cấp, ngồi bên trong cũng rất thoải mái.

Sở Vũ dựa vào ghế chợp mắt, hôm nay là ngày đầu tiên cuộc đời hần rẽ sang bước ngoặt mới.

Ký ức của hắn quay trở về mười sáu năm trước, khi số mệnh của hắn lần đầu tiên xảy ra bước ngoặt.

Lúc đó hắn sáu tuổi.

Vừa mới bước vào xung huyết cảnh nhất đoạn không lâu, thiên phú của hắn trực tiếp làm kinh ngạc toàn bộ Bắc Địa Sở Gia.

Lúc đó tin tức này vẫn chưa bị truyền ra ngoài, được coi là cơ mật cao nhất của cả Sở gia.

Đó cũng là một năm mà Sở Vũ vô ưu vô lo.

Ở trong gia tộc, hắn được cưng chiều như một tiểu tử tông. Nếu không phải hắn có một bà mẹ hiểu biết thì chắc sớm đã bị chiều thành một đứa trẻ vô pháp vô thiên rồi.

Nhưng Sở Vũ của lúc đó cũng không khác gì với một con gấu con, không có việc gì thì thích một mình chạy vào núi sâu rừng già.

Tính cách rất hoang dã!

Có khi cả mấy ngày không thấy tắm hơi.

Sở gia tuy đã nhập thế nhưng vẫn chọn ẩn cư ở trong núi sâu rừng già của phương bắc.

Những đứa trẻ sống trong núi, trường hợp này rất bình thường, căn bản không xem là gì.

Sở gia đối với việc này cũng đa phần dùng thái độ mặc kệ.

Muốn để cho con trẻ trưởng thành thì phải để chúng học cách tự mình đối diện. Phải học cách sinh tồn giống như loài sói thì mới có thể đứng vững trong thế giới rộng lớn này.

Nhưng tình hình của Sở Vũ có chút đặc biệt, thiên phú của hắn quá mạnh, mạnh đến nỗi khiến người khác sợ hãi. Là hi vọng gánh vác tương lai của cả gia tộc.

Vì vậy mỗi lần hắn vào núi thì đều sẽ có mấy cao thủ của Sở gia âm thầm bảo vệ.

Trên người Sở Vũ cũng có trang bị một máy định vị để gia tộc có thể tìm thấy vị trí của hắn sớm nhất.

Lần đó, hắn vì đuổi theo một con hổ đông bắc cũng là xung huyết cảnh nhất đoạn, trực tiếp vượt qua ranh giới đi vào lãnh thổ của người Nga.

Mấy cao thủ của Sở gia phụ trách bảo vệ hắn cũng có chút sơ suất, lại để lạc mất hắn.

Cứ như vậy, Sở Vũ đuổi theo con hổ lớn xui xẻo đó, đuổi một hơi vào khu vực dân tộc Tun-gut của Nga.

Cuối cùng, con hổ già xui xẻo đó bị hắn giết chết, nhưng Sở Vũ cũng lạc đường rồi.

Nghĩ xem, một đứa trẻ mới sáu tuổi, tuy gan rất lớn, tính cách hoang dã nhưng suy cho cùng vẫn là một đứa trẻ.

Trong khu rừng rậm nguyên thủy, hắn không tìm được đường về nhà, cả người đều rất sợ hãi.

Đặc biệt là thế giới của kỷ nguyên mới hoàn toàn khác với quá khứ, trong núi sâu rừng già này tồn tại rất nhiều sinh linh lớn mạnh không biết đã sống bao nhiêu năm rồi.

Sở Vũ giống như một con búp bê, đi loang quanh ở khu vực Tu-gút không bao lâu thì bị một con gấu đen lớn có xung huyết cảnh ngũ đoạn dễ mắt đến.

Con gấu đen đó đứng dậy cũng phải cao mười mấy mét, chỉ với khí thế trên người thì đủ khiến người khác khiếp sợ.

Tên đó sức mạnh vô cùng lớn, gì mà cồ thụ chọc trời, ở trước mặt nó thì vẫn yếu đuối giống như một tờ giấy thôi.

Lúc đầu khi Sở Vũ nhìn thấy con gấu đen đó, hắn không có bất kỳ do dự nào, quay người bỏ chạy.

Nhưng sao có thể chạy kịp với một sinh linh đáng sợ có tốc độ gần như âm thanh?

Tình thế nguy cấp, Sở Vũ đã nhìn thấy một cái động, lúc đó hắn không hề do dự chui vào trong đó.

Kỳ lạ là con gấu đen sau khi thấy cái động đó thì lại tránh đi xa, quay đầu bỏ đi.

Sở Vũ bởi vì sợ bản thân sau khi đi ra thì sẽ lại bị con gấu đen đó tấn công, cộng thêm có chút hiếu kỳ không biết trong động này có gì. Thế là dứt khoát trực tiếp chui vào.

Trong động rất sâu, Sở Vũ đi cả mấy tiếng đồng hồ mới đến được đáy động.

Đáy động rất rộng rãi, lớn bằng cả một sân bóng đá.

Ở đây rất khô hanh và sáng sủa, phát ra ánh sáng, ở giữa động có một quả cầu kim loại kích cỡ bằng cái cối xay, một nửa gắn vào trong lớp đá.

Khối cầu của quả cầu kim loại là chạm rỗng, bên trên được bao phủ bởi những đường hoa văn thần bí.

Không biết ở trong đó bao nhiêu năm rồi nhưng lại vẫn rất sạch sẽ, sáng bóng, tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Bên trên còn bao phủ bởi một luồng khí tức thần bí.

Cho dù là một đứa trẻ, nhưng Sở Vũ cũng biết bản thân có thể gặp được bảo bối rồi.

Hắn cẩn thận đi qua đó, thò tay sờ vào quả cầu kim loại này nhưng không ngờ chỗ chạm rỗng của quả cầu vô cùng sắc bén, trực tiếp cắt rách ngón tay của hắn.

Lúc đó Sở Vũ tuy mới là xung huyết cảnh nhất đoạn, nhưng cơ bắp đã rất vững chắc, dao binh thường trừ phi dùng lực chém lên người, chứ nếu không rất khó sát thương được hắn.

Không ngờ cạnh rìa chạm rỗng của quả cầu kim loại lại sắc bén như vậy, sờ nhẹ một cái thì đã bị cắt rách ngón tay.

Tiếp đó, sự việc thần kỳ đã xảy ra, quả cầu kim loại này sau khi tiếp xúc với máu của Sở Vũ đã nhanh chóng hút lấy nó, sau đó chớp mắt đã thu nhỏ lại rất nhiều lần.

Cuối cùng thu nhỏ bằng mắt của con trâu, nếu không nhìn kỹ thì thậm chí không nhìn ra nó là chạm rỗng. Chỉ có thể nhìn ra những hoa văn chằng chịt trên nó, mang lại cho người ta cảm giác thần bí.

Sở Vũ nhặt lấy quả cầu kim loại nhỏ này, đang chuẩn bị quan sát tỉ mỉ một lần thì quả cầu nhỏ này lại giống như đột nhiên hoạt động vậy.

Vào một cái chui vào ẩn đường của hắn!

Sở Vũ bị dọa khiếp, móc rách cả ẩn đường của mình, móc ra cả máu... cũng không thể móc ra được quả cầu nhỏ đó.

Tiếp đó, quả cầu nhỏ trực tiếp hóa thành một con mắt dọc không nhìn thấy được, nằm luôn ở chỗ ẩn đường của Sở Vũ, không thể nào lấy ra được.

Rất nhiều năm sau Sở Vũ thậm chí lên dùng máy móc kiểm tra mấy lần nhưng căn bản không tìm được nửa dấu vết nào cho thấy quả cầu kim loại nhỏ có tồn tại!

Sau đó Sở Vũ cuối cùng được gia tộc dùng vệ tinh định vị tìm được, đồng thời bởi vì có nhiều cường giả Hoa Hạ đột nhiên vượt biên, nên đã tranh cãi với quan chức người Nga một thời gian.

Bên phía người Nga nghiêm chỉnh kháng nghị một trận, Sở gia cũng không đi giải thích, sau đó việc này cũng qua rồi.

Dù sao Sở Vũ lúc đó trở về nhà bị đánh cho một trận đòn, người đánh hắn không phải ai khác mà là mẹ hắn.

Lúc đó, người khác vẫn không nỡ đánh hắn.

Sở Vũ quay về nhà không lâu thì quả cầu nhỏ ở ẩn đường hắn đã phát phúc lợi cho hắn.

Giao tiền thuê phòng một lần, cũng là một lần duy nhất!

Thưởng cho Sở Vũ một bài tâm pháp.

Dù sao Sở Vũ vừa ngủ dậy thì trong đầu đã có thêm bài tâm pháp này.

Tâm pháp tên là Thí Thiên.

Con đường tu luyện, pháp môn vô số.

Nhưng những công pháp đã biết đó không có cái nào là không cần nhiều tài nguyên phối hợp mới được.

Còn tâm pháp Thí Thiên thì khác, nó không cần bất kỳ tài nguyên tu luyện nào, chỉ dựa vào linh khí giữa trời đất cũng có thể tu luyện!

Sau khi có được tâm pháp Thí Thiên, thiếu niên Sở Vũ như có được bảo vật, tu luyện có hiệu quả gấp bội, như là có thần trợ giúp vậy, không bao lâu sau thì đã mở được huyết vị thứ bốn mươi chín.

Thời điểm đó, ngay cả nội bộ Sở gia cũng không có ai biết Sở Vũ đột phá nhanh như vậy. Sở Vũ cũng không dám nói.

Nhưng sau khi mở bốn mươi chín huyết vị, ngày tháng vui vẻ của Sở Vũ cũng hết rồi.

Tất cả kinh mạch trong thân thể hắn, ở khoảnh khắc mở bốn mươi chín huyết vị thì bị một luồng sức mạnh thần kỳ tỏa ra từ ấn đường phong ấn rồi.

Từ sau đó thì hắn đã “phế” rồi.

Việc bị phế này kéo dài mười sáu năm!

Nhưng trong mười sáu năm này, Sở Vũ kiên trì tu luyện tâm pháp Thái Thiên, không ngừng kiên trì đi xung kích huyết vị mới. Tuy quá trình rất gian khổ nhưng tu vi trên thực tế là không có dừng lại.

Trước khi phong ấn giải trừ, ngoài việc không thể sử dụng sức mạnh của tu vi bản thân ra thì các phương diện khác của Sở Vũ thực ra đều khá ưu tú.

Nhưng bởi vì hắn đã phế rồi nên tự nhiên cũng không có ai quan tâm hắn.

Cùng với độ tuổi ngày càng tăng lên, đầu óc Sở Vũ cũng ngày càng thông minh, trí nhớ siêu phàm, dễ dàng thi đậu vào khoa kỹ thuật sinh học của đại học Yên Kinh... Sở Vũ lúc đó còn muốn làm rõ quả cầu ở ấn đường của mình rốt cuộc là thứ đồ gì.

Nhưng rất tiếc tất cả mọi thử nghiệm đều thất bại.

Bằng chứng khiến Sở Vũ tin rằng quả cầu ở ấn đường của mình bất phàm còn có một thứ nữa.

Lúc đó chuyện đó đã qua mấy năm rồi, Sở Vũ cũng đã mười tuổi, cũng làm “tiểu phế vật” được mấy năm rồi.

Có một lần hắn đi thi được đứng thứ nhất toàn trường, trở thành học sinh ba tốt của trường tiểu học trọng điểm đó, lại có mấy lần được giải thưởng trong các cuộc thi đấu cấp toàn quốc, nhận được không ít biểu dương và khen ngợi.

Bố của hắn Sở Thiên Bắc rất vui nên uống hơi nhiều rượu, ông nói với hắn những chuyện năm đó.

Nói rằng lúc đó gia tộc dùng vệ tinh định vị tìm Sở Vũ, từng có một khoảng thời gian Sở Vũ hoàn toàn biến mất trên định vị của vệ tinh. May mà chưa dọ chết trên dưới Sở gia.

Nhưng cũng may, tín hiệu rất nhanh chóng đã khôi phục rồi.

Vì vậy sau khi Sở Vũ “bị phế”, tất cả những người biết chuyện ở Sở gia đều nghi ngờ Sở Vũ chắc là lần đi Tu-gút đó đã gặp phải một loại từ trường thần bí và lớn mạnh nào đó, nên đã làm thay đổi cơ thể hắn, dẫn đến việc hắn bị phế sau đó.

Sở Thiên Bắc uống hơi nhiều rượu tự trách, nói là vì không trông coi hắn cho tốt nên dẫn đến việc một thiên tài còn chưa trưởng thành thì đã bị rớt xuống rồi.

Sở Vũ tính toán thời gian, lúc bố hắn nói không thể định vị hắn, vừa hay là khoảng thời gian hắn vào cái động đó, đến khi quả cầu kim loại chui vào ấn đường hắn.

Cộng thêm việc hắn sau đó dùng các loại máy móc kỹ thuật cao lên kiểm tra, đều không thể kiểm tra ra sự tồn tại của nó.

Điều này chứng tỏ quả cầu kim loại có sức mạnh ẩn giấu sự tìm kiếm của máy móc kỹ thuật cao.

Sở Vũ từ lúc đó trở đi lại càng tin chắc bản thân đã gặp được kỳ ngộ, chứ không phải là cảnh ngộ!

Cộng thêm sự giảng giải của bố mẹ, đặc biệt là mẹ hắn, những năm nay đã cho Sở Vũ quá nhiều tình cảm ấm áp, cũng khiến hắn hiểu rõ đạo lý làm người, đồng thời hiểu được nên dùng tâm thái như thế nào... để đối diện với thế giới này.

Độ lượng, lạc quan, tích cực, nỗ lực... không từ bỏ!

Bạn đang đọc truyện *Vô Cương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Nghĩa Trang Của Ai?

Xe taxi chạy rất nhanh nhưng rất êm, bác tài xế thấy anh chàng đẹp trai ngồi ở ghế sau này hình như đã thiếp đi nên cố ý vặn nhỏ tiếng nhạc lại.

Nhìn thấy xe sắp ra khỏi mười vòng của thành Yên Kinh rồi, bác tài mới phát hiện phía sau có một chiếc xe, hình như vẫn luôn đi theo xe của mình.

Trên con đường này lượng xe cũng không ít, dòng xe chạy không ngớt. Thông thường thì tài xế cũng không có khả năng nhận ra sự khác thường, nhưng chiếc xe ở phía sau chạy theo quá sát, giống như sợ họ sẽ đột nhiên biến mất vậy. Với tình huống này, tài xế có muốn không phát hiện cũng khó.

“Cậu gì ơi...” - Bác tài nhẹ giọng gọi Sở Vũ một câu.

Sở Vũ lập tức mở mắt ra, hai mắt hấn đen láy mà sáng ngời, khoảnh khắc hấn mở mắt ra dường như có tia sáng từ bên trong lóe lên.

“Sao vậy?” Sở Vũ ngẩng đầu lên, nhìn bác tài xế đang lái xe.

Bác tài xế ít nhiều có hơi thất thần, ông bị đôi mắt của Sở Vũ làm cho giật mình, ông dám thề rằng ông đã lái xe hai mươi mấy năm rồi nhưng trước giờ chưa từng gặp người nào có đôi mắt sáng ngời như vậy.

“Phía sau có chiếc xe giống như vẫn luôn đi theo chúng ta.” Bác tài xế rất lương thiện, nhỏ tiếng nhắc nhở.

Ông không mong chàng trai anh tuấn như thế lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì, vậy nên ông nhìn Sở Vũ từ kính chiếu hậu, kiến nghị: “Hay là chúng ta quay xe về lại thành nhé?”

Sở Vũ cười cười: “Bác nhầm rồi thì phải, đâu có ai theo chúng ta đâu?”

Bác tài nhìn vào kính chiếu hậu ra hiệu: “Chính là chiếc xe con màu đen ở phía sau đó vẫn luôn đi sau xe chúng ta, tôi quan sát họ cả nửa ngày rồi...”

“Không sao đâu, bác cứ tiếp tục lái đi.” Sở Vũ nói một cách tùy ý.

“Vậy được thôi.” Khách đã không đề ý thì ông cũng không tiện nói thêm gì nữa.

Rất nhanh chóng, xe đã ra khỏi mười vòng.

Sở Vũ ngẩng đầu nhìn phía trước, bên phải là một dãy núi chạy dài nhấp nhô, rừng núi rất rậm rạp, có rất nhiều cây cổ thụ cao ngút trời. Đôi khi có chim chóc từ trong đó bay ra.

Ngày nay linh khí giữa trời đất khôi phục, các loại thực vật đều sinh trưởng rất nhanh, gần như chỉ cần là nơi có núi thì đều giống như rừng nguyên thủy vậy.

“Bác tài, tôi xuống xe ở giao lộ phía trước, sau đó bác cứ về thành là được rồi.” Sở Vũ nói.

“Không cần tôi chờ ở đây ư?” Bác tài hỏi.

“Không cần đâu, cảm ơn.” Sở Vũ nhìn bác tài mỉm cười.

Rất nhanh, chiếc xe đi xuống từ lối ra phía trước, sau đó dừng bên đường.

Sở Vũ xuống xe, vẫy tay với bác tài, sau đó một mình đi về phía trước.

Chiếc xe con đi theo suốt cả đoạn đường đó cũng quẹo xuống từ lối ra.

Bác tài xế taxi thấy tình hình thì nhủ mầy, muốn nhắc nhở Sở Vũ nhưng lúc này Sở Vũ đã đi rất xa rồi.

Lúc chiếc xe con màu đen đó đi ngang qua chiếc taxi này, rõ ràng là có giảm tốc độ, có mấy người ngồi trong chiếc xe không dám phím chống nắng đó, tất cả bọn họ đều ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía bác tài của chiếc xe taxi.

Bác tài lúc đó bị dọa một phen, ông quay mặt qua bên khác, vội vàng khởi động xe rời đi. Sau khi lên đường cao tốc, bác tài cảm thấy toàn thân toát mồ hôi. Ông hiểu rằng lần này là gặp chuyện rồi.

Nhưng lúc ông muốn nhớ lại chàng thanh niên đẹp trai đó thì lại kinh ngạc phát hiện ra ông đã hoàn toàn không nhớ được mặt mũi của Sở Vũ nữa rồi!

“Đúng là gặp ma rồi! Thật đáng sợ!” Bác tài vô thức nhún mạnh chân ga, như thể nơi này đầy những điều không tốt lành.

Thành trấn ở đây là ở bên trái, sau khi Sở Vũ xuống xe lại đi thẳng về phía vùng rừng núi bên phải. Con đường và rừng núi cách nhau bởi một cánh đồng lúa xanh mướt.

Sở Vũ đi trên con đường hẹp giữa đồng lúa, tiến về phía trước một cách vững vàng.

Trên chiếc xe con màu đen nếu tính thêm cả tài xế thì có tổng cộng năm người.

“Tên tiểu tử đó hình như có ý dụ chúng ta đến đây.” Tài xế nhìn Sở Vũ càng đi càng xa giữa cánh đồng lúa, nhủ mầy nói.

“Chọn nghĩa trang cho mình phải không?” Một tên trong bọn chúng cười lạnh lùng.

“Tao cảm thấy có chút bất thường, tụi mày nghĩ xem, tên phé nhân này sau khi về Yên Kinh thì không về nơi ở của mình, lại càng không liên hệ với vệ sĩ của hắn. Ngược lại tùy ý gọi một chiếc taxi rồi đến nơi hẻo lánh này, lại còn đi vào trong rừng nữa. Việc này không hợp lẽ thường, có phải cố tình đặt bẫy chúng ta không?”

Người vừa nói tầm hơn ba mươi tuổi, thể hình trung bình, giữa ấn đường có một luồng khí hung hãn.

“Mặc kệ hắn, dù gì đây cũng là nhiệm vụ mà Vũ thiếu gia đích thân bàn giao, chỉ là một tên phé nhân không thể tu luyện mà thôi.” Một tên thanh niên tầm hơn hai mươi tuổi, tóc nhuộm vàng nói một cách phớt lờ.

“Lỡ như hắn có ý dụ chúng ta vào tròng thì sao? Nếu hắn đã liên hệ trước với người giúp đỡ ở trên xe thì sao?” Tài xế là một người trung niên cỡ bốn mươi tuổi, có vẻ là người rất cẩn thận.

Đúng vào lúc này, Sở Vũ đã đi rất xa lại đột nhiên quay đầu nhìn về phía bọn họ.

Ánh mắt khinh thường!

Sau đó, thò ra một ngón tay vờ về khiêu khích, hướng về mấy tên trong xe móc móc ngón tay.

Sau đó, nhếch mép cười.

“Mẹ nó! Tao đi giết chết hắn!” Tên trẻ tuổi tóc vàng lập tức nổi khùng, trực tiếp mở cửa xe, hắn cũng mặc kệ mấy tên khác mà xông qua chỗ của Sở Vũ.

Trên đường cao tốc xe cộ như mắc cửi nhưng tên tóc vàng đã nổi giận, trực tiếp sử dụng năng lực của võ giả, lao băng băng trên mặt đất, cả người cứ như một luồng khói xanh.

Người bình thường thậm chí hoàn toàn không nhìn thấy hình bóng của hắn!

Tuy cách tốc độ âm thanh còn một khoảng nữa nhưng tốc độ này đã tương đối kinh người.

Tên tóc vàng này là một võ giả xung huyết cảnh tứ đoạn.

Thấy hắn xuống xe, bốn tên khác cũng ngồi không yên nữa, ai cũng biết nếu có thể trừ khử tên đó thì Vũ thiếu gia chắc chắn sẽ có trọng thưởng.

“Không thể để hắn một mình ăn hôi được.”

Mấy tên khác cùng nhìn nhau, nhao nhao mở cửa xe, trực tiếp xông về phía đó.

Tốc độ chạy này có thể lập tức đoán được cao thấp!

Tên tài xế khoảng bốn mươi tuổi trước đó rất cẩn thận nhưng trong đó hắn lại mạnh nhất.

Lúc chạy đã gần như đạt đến tốc độ âm thanh, là một cao thủ xung huyết cảnh lục đoạn!

Ba người khác lần lượt là hai kẻ tứ đoạn, một kẻ ngũ đoạn.

Đây đã là một luồng sức mạnh rất mạnh.

Cho dù ở thành Yên Kinh tập trung các cao thủ cũng không dễ thấy.

Sở Vũ trông có vẻ vẫn giống như đang đi bộ nhàn nhã nhưng trong nháy mắt hắn đã sắp chui vào khu rừng núi rậm rạp đó rồi.

“Phé nhân, đứng lại cho ta!” Tên tóc vàng lớn tiếng hét lên.

Hắn tuy xóc nổi nhưng không hoảng, hắn cũng sợ trong khu rừng núi đó có ẩn giấu mai phục mà Sở Vũ đã bố trí sẵn. Vì vậy hắn muốn trước lúc Sở Vũ đi vào rừng thì chặn hắn lại để trừ khử.

Hắn thậm chí đã quên một chuyện: tốc độ hắn nhanh như vậy, tại sao vẫn không thể đuổi kịp Sở Vũ? Đường cao tốc cách dãy núi đó tuy không xa nhưng ít nhất cũng hơn hai ngàn mét, tại sao Sở Vũ trong chớp mắt thì đã đến chân núi rồi?

Không những tên tóc vàng không ngờ đến điều đó mà ngay cả bốn tên phía sau, bao gồm tên tài xế cẩn thận kia cũng đều không để ý!

Thực ra việc này cũng không thể hoàn toàn trách hắn. Việc Sở Vũ là một phé nhân không thể tu luyện sớm đã đi sâu vào lòng người. Nếu có thể khôi phục thì Bắc Địa Sở Gia nhiều năm như vậy sớm đã làm rồi, đâu có chờ đến hôm nay?

Vì vậy, họ sẽ nghỉ ngơi trong rừng núi có người trợ giúp mà Sở Vũ gọi đến, nhưng căn bản sẽ không nghĩ đến bản thân Sở Vũ sẽ có gì khác thường.

Sở Vũ lúc này đã đi vào khu rừng rậm.

Tuy trước giờ chưa từng đến đây nhưng đừng quên hẩn lớn lên ở môi trường thế nào.

Lúc sáu tuổi hẩn dám đuổi theo một con hổ xung huyết cảnh chạy vào khu vực Siberia của người Nga, nếu nói đến quen thuộc rừng rậm thì e rằng không có bao nhiêu người so được với Sở Vũ.

Vậy nên Sở Vũ sau khi vào rừng rậm thì cứ giống như rồng quay về biển, chớp mắt đã bỏ mặc đám người của tên tóc vàng kia không một dấu vết.

Tên tóc vàng tức đến mức mở miệng chửi đổng: “Mẹ kiếp, hẩn là cá chạch ư? Sao chui vào xong thì không thấy bóng dáng nữa rồi?”

Bốn người khác lúc này cũng đều đã chui vào khu rừng rậm, khác với sự oi nóng bên ngoài, vừa vào rừng núi thì lập tức một cảm giác mát mẻ ập đến.

“Người đâu?”

“Tao tận mắt thấy tên tiểu tử đó chui vào, sao lại không thấy nữa rồi?”

“Chia ra tìm!” Tên tóc vàng nhú mày, mặt đầy tức giận: “Tao không tin còn có thể để hẩn thoát!”

“Tao cảm thấy tốt nhất là đi cùng nhau.” Tài xế lái xe, cũng chính là người trung niên xung huyết cảnh lục đoạn trầm giọng nói: “Có chút gì đó không ổn.”

Tên tóc vàng có chút gất gỏng nói: “Có cái đếch gì mà không ổn? Một tên phế nhân, hai tên vệ sĩ kia của hẩn cũng không cao mình đến đâu...”

“Mày đừng quên hẩn làm sao trở về từ Thái Sơn!” Tên trung niên ngắt lời tên tóc vàng, lạnh lùng nói.

Tên tóc vàng hơi kinh hãi, lập tức nhú mày.

Chính vào lúc này, phía trước đột nhiên xuất hiện một tiếng động. Giống như âm thanh phát ra do có người không cẩn thận đạp gãy cành cây khô vậy.

Phản ứng của tên trung niên nhanh nhất, vèo một cái biến mất tại chỗ.

Chờ khi bọn tóc vàng phản ứng trở lại thì tên tài xế trung niên đã không còn thấy bóng dáng nữa.

“Ôi chà, hẩn muốn ăn một mình!” Tên tóc vàng gào lên một tiếng, chạy đuổi theo hướng đó.

Ba người khác nhìn nhau một cái rồi tất cả cũng ào ào đuổi theo.

Tên trung niên nhìn thấy phía trước có một bóng dáng đang bay nhanh về phía trước, hẩn vừa nhìn đã nhận ra người đó chính là Sở Vũ.

Điều khiến hẩn kinh hãi là biểu hiện của Sở Vũ lúc này hoàn toàn không giống tốc độ của một phế nhân nên có, ít nhất cũng có cảnh giới xung huyết cảnh ngũ đoạn!

“Tên khốn kiếp này, nhiều năm nay vẫn luôn giả vờ là phế nhân?!” Tên trung niên toàn thân lạnh toát, hẩn cảm thấy bản thân đã phát hiện một bí mật động trời.

Trong lòng tên trung niên cười lạnh: nhưng mà chỉ có xung huyết cảnh ngũ đoạn, mày cũng dám một mình dụ bọn ta tới đây? Đúng thật là chán sống rồi!

Tốc độ của hẩn trở nên nhanh hơn!

Mấy phút sau, hẩn phát hiện bản thân cách bóng dáng đó ngày càng gần.

Trên mặt của tên trung niên lộ ra một vẻ hài hước, cười gằn nói: “Tên súc sinh, xem ngươi còn có thể chạy đi đâu?”

Sở Vũ ở phía trước cuối cùng đã đứng lại, quay người nhìn tên trung niên.

Về mặt ngây ngốc: “Ông có chuyện gì sao?”

Tên trung niên cười lạnh nhạt: “Sao không chạy nữa? Tiếp tục đi chứ? Ta cô vũ cho ngươi! Tiểu súc sinh, trốn cũng sâu nhĩ, giả vờ là phế nhân nhiều năm như vậy có phải rất mệt không?”

“Ngươi là xung huyết cảnh lục đoạn?” Sở Vũ trầm giọng nói.

Tên trung niên cười ha ha: “Sao, không ngờ ư? Có phải cho rằng có thể một mẻ bắt gọn bọn ta? Ngây thơ quá rồi đó?”

Nói rồi, tên trung niên nhìn xung quanh một chút: “Nơi này phong thủy cũng không tồi, thích hợp làm nghĩa trang.”

Sở Vũ ngơ ngơ nhìn tên trung niên: “Nghĩa trang của ai?”

Tên trung niên cười: “Dĩ nhiên là của ngươi, không lẽ còn có thể là của ta?”

Sở Vũ nghiêm túc gật gù đầu: “Ông tuổi cao, dĩ nhiên ông chết trước.”

“Đi chết đi cho ta!” Tên trung niên quát lên một tiếng, giờ tay ra một quyền trực tiếp đánh vào mặt Sở Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Tên Gián Điệp

Cảnh giới áp chế, đơn giản mà trực tiếp, chỉ cần nhanh hơn ông, sức mạnh lớn hơn ông thì đã đủ rồi!

Àm!

Trong hư không mang theo một luồng sát ý mãnh liệt!

Cây cỏ xung quanh bị sát ý này khuấy cho mềm nhũn!

Đất đá bay tã là!

“Đây chính là áp chế của cảnh giới!” Tên trung niên hét lớn, vẻ mặt kiêu căng.

“Nói đúng lắm!” Sở Vũ vẻ mặt tán đồng.

Sau đó xuất quyền.

Đánh sau trúng trước... sức mạnh hào hùng, bùng phát trong chớp mắt!

Bịch!

Một tiếng vang lên.

Tên trung niên không dám tin ngực của mình hoàn toàn lún sâu xuống.

Một tiếng oái vang lên, từ trong miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Toàn bộ lực phủ ngũ tạng bị một quyền của Sở Vũ trực tiếp đánh vỡ!

Thân hình tên trung niên mềm nhũn, ngã xuống dưới đất, chết rồi mà vẫn trợn hai mắt.

Thật không cam tâm mà!

Không thể tin được!

Khó mà tin được!

Khoảnh khắc chết đi hần cuối cùng mới hiểu rằng, tên khốn đóng giả phế nhân mười sáu năm ở trước mắt này căn bản không phải xung huyết cảnh ngũ đoạn, cảnh giới của kẻ đó cao đến mức hần không tưởng tượng được!

Có thể đánh sau trúng trước như vậy, dễ dàng hạ gục hần thì ít nhất là thất đoạn, thậm chí là... bát đoạn!

Vũ thiếu gia... đại họa sắp đến rồi!

Ý nghĩ cuối cùng trước khi chết của tên trung niên trung thành tuyệt đối này không phải là người nhà mà là đang lo lắng cho chủ nhân của hần.

Sở Vũ cố nén sự khó chịu trong lòng, lời thi thể của tên trung niên đi, thân hình như ánh chớp nhanh chóng biến mất ở đó.

Sau đó, tên thanh niên tóc vàng cùng một người khác chạy đến đó.

Hai người nhìn nơi này một cái, sắc mặt đều trở nên trang nghiêm.

“Tên khốn đó quả nhiên là có người giúp đỡ!” Tên thanh niên tóc vàng nói một cách hung dữ: “Cửu ca có thể đã gặp bất trắc rồi.”

“Lập tức thoát ra khỏi đây, báo cáo với Vũ thiếu gia!” Tên võ giả xung huyết cảnh ngũ đoạn sắc mặt trầm trọng.

Tên tóc vàng lập tức lấy điện thoại ra muốn gọi cho Tạ Thiên Vũ.

Bộp!

Điện thoại của hắn, đến cả một tay của hắn bỗng nhiên vỡ nát!

“Á!” Tên tóc vàng phát ra một tiếng thảm thiết!

Lúc này, trong hư không mới truyền đến một âm thanh phá không mạnh mẽ.

Một đòn vừa nãy đã vượt quá tốc độ âm thanh!

Tên võ giả xung huyết cảnh ngũ đoạn lúc đó không có chút do dự nào, co cẳng chạy ra phía ngoài.

Bên cạnh Sở Vũ có ẩn giấu một đại cao thủ, tin tức này nhất định phải thông báo với Vũ thiếu gia, nếu không sẽ gây nên tai họa tày trời!

Quan trọng nhất là hắn cũng không muốn chết ở đây!

Cửu ca xung huyết cảnh lục đoạn đều đã không có động tĩnh, loại xung huyết cảnh ngũ đoạn như hắn đâu dám ở lại đây lâu chứ?

Bịch!

Tên xung huyết cảnh ngũ đoạn này cúi đầu nhìn cái hố máu trước ngực mình, bên trong có máu tươi ào ạt chảy ra.

Sức mạnh toàn thân bỗng chốc bị hút cạn.

Hai chân mềm nhũn, hắn quỵ trên đất, sau đó cắm đầu ở đó.

“Chuyện gì vậy?”

“Xảy ra chuyện gì rồi?”

Lúc này, hai võ giả xung huyết cảnh tứ đoạn khác đuổi đến, tuy chúng cùng cảnh giới với tên tóc vàng nhưng tên tóc vàng đã đã thông hai huyết đạo ở cuối chân nên về tốc độ có ưu thế hơn, có thể sánh bằng với tên có xung huyết cảnh ngũ đoạn.

Vì vậy hai người họ tương đối chậm một chút, đến đây thì nhìn thấy cảnh này.

“Ôi trời!”

“Mẹ kiếp...”

Bịch! Bịch!

Hai người vừa dứt lời, trên trán trực tiếp xuất hiện huyết quang, bị hai hòn đá trực tiếp đánh xuyên qua đầu.

Rầm rầm.

Hai người mềm nhũn dưới đất.

Tên thanh niên tóc vàng một tay bị đánh nát ở bên kia khoeo mắt trợn muốn rách cả ra, sự sợ hãi trong lòng cũng đã đạt đến đỉnh điểm.

Sở Vũ lúc này quay đầu sang, nhìn hắn một cái rồi mỉm cười: “Vừa nãy nãy nói gì nhỉ? Mày nói tao là phế nhân... bảo tao đứng lại? Đúng không?”

Tên tóc vàng dùng tay bịt lấy vết thương trên cổ tay, nhìn Sở Vũ vô cùng sợ hãi. Sắp bị dọa đến tè dầm rồi.

Tâm trạng hắn lúc này cũng gần giống với Tả Tông ở trên Thái Sơn trước đó.

Nhưng biểu hiện lại kém xa Tả Tông rồi.

Tả Tông và tên mất tam giác Kiều Đức trước khi gia nhập vào bang hội của Phương Hồ tốt xấu gì cũng đã làm sát thủ rất nhiều năm, tuy sau khi vào bang bắt đầu sống trong nhung lụa nhưng căn bản vẫn còn.

Đối diện với sống chết cho dù không có được vẻ mặt thản nhiên nhưng ít nhất vẫn coi như là bình tĩnh.

Tên tóc vàng thì khác, hẳn là người hầu của Tạ gia, bởi vì từ nhỏ có thiên phú cũng tốt nên được Tạ Thiên Vũ chọn ở bên cạnh, đưa hắn cùng nhập thế.

Những năm nay, ở thế tục cũng coi như đã gặp qua một số việc đời nhưng loại người này rơi vào cục diện như cá nằm trên thớt thì lại là trải nghiệm lần đầu.

Nhìn thấy Sở Vũ đi qua, tên tóc vàng lại khóc òa lên một tiếng.

“Đừng giết tao... đừng giết tao, cầu xin mày!” Tên tóc vàng rầm một tiếng, quỳ trước mặt Sở Vũ: “Chỉ cần đừng giết tao, mày bảo tao làm gì cũng được!”

“Tạ Thiên Vũ bảo bọn mày đến giết tao?” Sở Vũ nhìn tên tóc vàng, nhú mày hỏi.

“Đúng, là Tạ thiếu gia... không, là đồ chó Tạ Thiên Vũ bảo bọn tao đến giết mày.” Tên tóc vàng run cầm cập trả lời.

Sở Vũ nhìn tên tóc vàng với vẻ mặt coi khinh, trong lòng âm thầm lắc đầu: bên cạnh con cháu đại tộc cũng không phải tất cả đều là chó mang xích sắt. Vẫn có thứ tham sống sợ chết bán chủ cầu vinh!

“Vậy mày có biết, Thái Sơn bên đó là người của ai?” Sở Vũ đã lấy được nhiều tin tức từ chỗ Tả Tông, nhưng vẫn muốn kiểm chứng một chút ở chỗ tên tóc vàng.

“Phương... Phương Hồ, là Phương Hồ, bang chủ của bang Hắc Hồ ở Tề Lỗ, là người của hắn...” Tên tóc vàng coi như là tâm phúc của Tạ Thiên Vũ, việc hắn biết cũng không ít.

Sở Vũ gật gù đầu, trong lòng chắc chắn việc bản thân đến Thái Sơn bị tập kích, người đứng đằng sau sai khiến đích thực chính là Tạ Thiên Vũ. Ở Thái Sơn bên đó, người động thủ là hai trưởng lão Tả Tông, Kiều Đức của bang Hắc Hồ.

Sau khi xác định những điều đó, Sở Vũ nhìn tên tóc vàng, trong mắt lóe lên một sự lạnh giá.

Tên tóc vàng kinh hãi, vừa định xin tha mạng thì Sở Vũ búng ngón tay, một viên đá trực tiếp xuyên thủng qua não của tên đó.

Những người này không thể chữa lại một ai!

Nếu không tin tức hắn khôi phục thực lực chắc chắn sẽ bị lộ ngay lập tức.

Sau đó, Sở Vũ đã tìm một nơi chôn hết năm người đó.

Cũng giống như Tả Tông và Kiều Đức, Sở Vũ chôn rất sâu, đồng thời tiến hành các bước xử lý. Cho dù có chó cảnh sát đến thì cũng không thể tìm ra được một chút dấu vết nào.

Sau khi làm xong tất cả những việc đó, Sở Vũ vừa định rời đi thì bỗng nhiên từ trên ngọn cây truyền đến một giọng nói lạnh lạnh.

“Giết người diệt khẩu, ha, ta đều thấy cả rồi!”

Ầm!

Một luồng khí tức đáng sợ bỗng chốc từ trong thân thể Sở Vũ bùng phát ra.

Hắn giơ tay đánh một quyền, đập về hướng truyền đến giọng nói.

Rầm!

Một vùng tán cây lớn ở đó dưới một quyền của Sở Vũ đã tan thành mây khói!

Bình bịch!

Một con chim sẻ bằng nắm tay, màu xám tro ở chỗ đó trực tiếp bay lên trời.

Vừa bay vừa hét to: “Ôi, giết chim diệt khẩu à!”

Sở Vũ: “...”

Ra là một con chim sẻ, đó chẳng phải là thành tinh rồi ư?

Sở Vũ nhú mày, hẳn sẽ không bay, chắc chắn là sẽ không đuổi kịp con chim đó. Nhưng nếu để nó chạy như vậy thì khó bảo đảm con chim đó sẽ không bán đứng hắn.

Vạn vật trên thế giới đều có linh tính, sau khi từ trường thế giới thay đổi, cực từ luân chuyển thì vô số động thực vật trong một đêm trở nên thông minh lạnh lợi hơn.

Rất nhiều động vật do đã ăn một số linh dược linh thảo, tự mở các huyết đạo trên người nên không những có võ lực ngang tàng, mà trí tuệ cũng trở nên không thua kém gì loài người.

Thậm chí còn có sinh linh trước khi cực từ thay đổi đã có thể tu luyện thì nay trở nên càng đáng sợ hơn.

Con chim sẻ này chắc là cũng thuộc một trong số đó.

Sở Vũ ngừng đầu nhìn lên con chim sẻ lượn vòng giữa không trung, trong lòng bàn tay hắn đang nắm hai hòn đá nhỏ, trên khuôn mặt anh tuấn hiện lên mấy phần tà khí, trong lòng tính toán khả năng đánh nó rớt xuống.

“Ôi chào, tên khốn, mày hạ thủ sao lại độc ác như vậy? Nếu không phải ta chạy nhanh thì đã bị một tát của mày đánh chết rồi!” Con chim sẻ vỗ cánh, lượn vòng trên không trung.

“Đồ gián điệp, mày không mau cắt đi... còn muốn làm gì?” Sở Vũ nhắm mắt, mở con mắt dọc ở giữa ấn đường ra, nhìn về phía con chim sẻ đó.

Vừa nhìn thì Sở Vũ lập tức kinh ngạc, có chút khó tin nổi, cái con vật bằng nắm tay đó lại là một sinh linh xung huyết cảnh thất đoạn!

Đây đã không phải là động vật bình thường nữa!

Sinh linh thất đoạn ở thế giới ngày nay ít nhất cũng tính là một tiểu kiêu rồi.

Chính vào lúc này, con chim sẻ trong không trung đột nhiên phát động đánh lén, cả người con chim hóa thành một luồng sấm chớp, bổ nhào xuống Sở Vũ.

“Giết mày!” Kẻ gián điệp phát ra giọng nói lạnh lùng, giống như là đổi thành một con chim khác!

Trên người bùng phát sức mạnh cuộn trào dữ dội chập chòn!

Đánh vào cây cối xung quanh nổ tung tóe!

Cái mỏ nhỏ nhoi ánh lên sự sắc bén, tựa như mũi dao vô cùng sắc nhọn, trực tiếp mổ vào mắt của Sở Vũ.

Lúc này nếu thật sự bị đâm vào mắt thì đừng nói Sở Vũ, cho dù là một cao thủ xung huyết cảnh cửu đoạn thì e rằng cũng sẽ bị đâm mù!

Tên gián điệp hung ác!

Giảo hoạt lại còn hung tàn!

May mà cảnh giới của Sở Vũ cao hơn nó, nếu không thì thật sự trúng đòn của nó rồi!

Trong mắt Sở Vũ, quỹ đạo hành động của con chim sẻ này rất rõ ràng, tốc độ của nó rất nhanh, thậm chí không hề thua kém một võ giả xung huyết cảnh bát đoạn bình thường.

Sức mạnh đáng sợ của xung huyết cảnh thất đoạn ở trên người con vật này cũng bùng phát rất triệt để!

Nhưng Sở Vũ của hiện tại không còn là phế nhân trước đó ý thức có thể theo kịp nhưng phản ứng thì không theo kịp đó nữa rồi!

Sở Vũ xoay tròn cánh tay, tát mạnh một tát vào con chim sẻ đang lao xuống!

Tấn công sau nhưng đánh trúng trước!

Đó là sự lấn dè của cảnh giới!

Bịch!

Ầm!

Tấn công đến trước, âm thanh vang lên sau!

Thân hình con chim sẻ tựa như một viên đạn pháo ra khỏi nòng, bị cái tát đó của Sở Vũ trực tiếp đánh bay xa mấy ngàn mét.

Xoạch.

Rớt xuống mặt đất, vẩy cánh gãy giữa không thể đứng lên.

Sở Vũ lập tức đuổi qua đó, thấy tình hình mà bất giác kinh ngạc, năng lực phòng ngự của tên gián điệp này mạnh như vậy ư? Một cái tát như vậy của mình mà lại không đánh chết nó?

“Ôi chào oi, đau chết ta được, tên khốn... nhà người... hạ thủ thật quá ác mà.” Con chim sẽ đang giãy giụa ở đó, miệng mồm vẫn rất bí ối, cứ chửi mạt ở đó.

Nhưng tiếp theo đó nó đã ngậm miệng rồi.

Một bóng hình cao lớn đứng trước mặt nó, so về thể hình thì Sở Vũ tựa như là một ngọn núi lớn.

“Ôi da, anh à, đại gia! Đừng động thủ, đều là người mình mà! Sao anh lại hạ độc thủ vậy?” Con chim sẽ thấy Sở Vũ đi đến, lập tức đổi sang một giọng điệu khác, giống như là nhìn thấy người thân thiết lâu đã lâu vậy.

Sở Vũ ngẩn tò te, trong lòng nghĩ: Đây có thật là một con chim không vậy?

Bạn đang đọc truyện *Vô Cương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Đánh Hấn!

Màn đêm dần buông, trong thành Yến Kinh vẫn nhộn nhịp, đèn đóm sáng trưng, xe cộ tấp nập, người đông như mắc cửi.

Là một trong các thành phố siêu cấp phồn hoa nhất trên thế giới, ở đây vẫn luôn là một thành phố không ngủ.

Dưới màn đêm có rất nhiều người đều vội vàng ra đi mặt đầy vẻ mệt mỏi, cho dù là lúc nào cũng sẽ không thiếu những người theo đuổi ước mơ, cố gắng dốc sức làm việc ở đây.

Nhưng cũng có người ca hát đêm đêm, xa hoa đòi trụ.

Cấp bậc ở bất kỳ thời đại nào cũng đều tồn tại.

Bên trong một câu lạc bộ tư nhân hàng đầu, Tạ Thiên Vũ đang ăn cơm cùng mấy thanh niên trẻ, lại một lần nữa nhận được một tin khiến hắn đau lòng.

Năm tên tâm phúc của hắn, trưa hôm nay sau khi ra khỏi thành thì đều mất tích rồi!

Xe mà họ lái đi được phát hiện ở một giao lộ ngoài mười vòng Yến Kinh, nhưng những người đó toàn bộ đều không thấy tung tích.

Trong lòng Tạ Thiên Vũ tràn đầy kinh hãi, hơn nữa vô cùng tức giận!

Không giống như hai trưởng lão dưới quyền Phurong Hồ, sống chết của họ Tạ Thiên Vũ không có chút cảm giác gì, về tâm trạng không có bất kỳ chấn động nào.

Nhưng năm người này thì khác, đó là người của hắn, là tâm phúc thật sự của hắn!

Từ nhỏ họ đã ở bên cạnh hắn, sau khi Tạ gia nhập thế, hắn lại mang năm người này đóng quân ở Yến Kinh, tuy là quan hệ chủ tớ nhưng tình cảm lại không hề rời.

Nay tất cả họ đều bị người ta xử lý... không rõ tung tích sống chết không hay!

Nếu không với thông tin hiện giờ phát triển như thế thì sớm đã có tin tức truyền về rồi.

Có thể khiến năm người này ngay cả tin tức cũng không kịp truyền đi thì e rằng ít nhất cũng là cao thủ xung huyết cảnh thất đoạn.

Bên cạnh Sở Vũ... thật sự có cao nhân đang che chở!

Chết tiệt!

Sao có thể như vậy?

Trong lòng Tạ Thiên Vũ lửa giận sôi sục, tim đang rỉ máu.

Nhưng lại có một luồng tâm trạng sợ hãi lan tràn trong lòng, hắn đã cảm nhận được một tia ý lạnh.

Cứ nghĩ đến tác phong của Sở gia, hắn cũng ít nhiều có chút sợ hãi.

Nhưng hấn không muốn thể hiện ra, bởi vì sẽ rất mất mặt.

Nhưng mấy người có mặt ở đây không có ai là người bình thường, đều là cáo già, nhìn qua thì đã nhận ra sự khác thường của Tạ Thiên Vũ.

Người con gái cực kỳ xinh đẹp Tiểu Nguyệt đã xuất hiện ở Tứ Hợp Viện cũng yên lặng ngồi ở đó, cô ta đã thay một bộ váy dài màu vàng nhạt, làm nổi bật làn da trắng như tuyết, cô vẫn xinh đẹp khuynh thành.

Tiểu Nguyệt âm thầm quét ánh mắt về phía Tạ Thiên Vũ, sâu trong mắt lóe lên sự coi thường rất nhẹ.

Nếu không phải trường bối trong nhà sắp đặt cô tạm ở chỗ của Tạ Thiên Vũ, cô có thể cả đời đều sẽ không thèm nhìn thêm loại người này một cái, chưa nói đến là xuất hiện cùng nhau.

Nông cạn, nóng nảy, tự cho mình đúng, vô cùng ngạo mạn. Cô ghét nhất là loại người này.

“Anh Thiên Vũ, xảy ra chuyện gì rồi?” Một thanh niên hai mươi ba tuổi hỏi, người thanh niên này rất khôi ngô nhưng quảng mắt đen, sắc mặt nhợt nhạt, hình như có chút phù phiếm, một bộ dạng buông thả dục vọng quá độ.

Nhưng thái độ của mọi người xung quanh đối với hấn lại rất tôn trọng, rõ ràng là lai lịch không tầm thường.

Mấy người khác cũng đều nhìn Tạ Thiên Vũ với vẻ mặt kỳ lạ.

“Đúng vậy Vũ thiếu gia, có việc gì cần chúng tôi giúp không?”

“Ừm, có việc gì anh cứ nói.”

Trên mặt mấy người đều lộ vẻ chân thành.

Tạ Thiên Vũ ở thành Yến Kinh rất giỏi luôn cúi, thủ đoạn cao siêu, dù là phía chính phủ hay là dân thường thì đều sở hữu năng lượng cực lớn. Cho dù là một số con cháu gia tộc lớn mạnh hơn Tạ gia nhưng gặp Tạ Thiên Vũ cũng phải khách sáo.

Bữa cơm tối nay tuy là Tạ Thiên Vũ sắp đặt nhưng đám người này đều rất nể mặt hấn.

“He he, không có gì, mọi người tiếp tục uống rượu đi.” Tạ Thiên Vũ mỉm cười, không muốn nói nhiều.

Lòng dạ hấn cũng khá sâu xa, theo đuổi Lâm Thi Mộng không chỉ hoàn toàn là vì sắc đẹp.

Còn việc đối phó với Sở Vũ lại càng không thể dễ dàng để người ngoài biết.

Cánh tay của Sở gia tuy không thò đến được thành Yến Kinh, Tạ gia cũng không phải ai cũng đều dám xù, nhưng không thù không oán lại dăm lần bảy lượt muốn đoạt tính mạng người ta... việc này làm thì được nhưng không thể nói được, nếu không nhất định sẽ khiến người khác kiêng dè.

Người có chút ảnh hưởng với mây thì phải giết, hung tàn bá đạo như vậy thì ai dám tiếp cận mây?

Loại đánh giá đó không phải là thứ mà Tạ Thiên Vũ muốn có.

Hấn dám ra tay với Sở Vũ, một là vì Sở Vũ là một phế nhân nên giết rất dễ; hai là trước đó hấn đã hiểu sai - Sở Vũ đã bị Sở gia vứt bỏ!

Hấn cảm thấy một tên phế nhân giết rồi thì thôi, Sở gia cho dù có nổi trận lôi đình, cho dù cuối cùng điều tra ra hấn thì cũng không có gì to tát.

Sói có hung tàn cỡ nào thì cũng tuyệt đối sẽ không dễ dàng đi va chạm với bầy sói khác.

Nhưng hiện giờ hấn có chút hiểu ra, hấn tính toán sai rồi!

Sở Vũ không những không bị Sở gia vứt bỏ mà ngược lại được bảo vệ khá nghiêm ngặt, bên cạnh có cao thủ đi theo!

Một tên phế nhân chết tiệt, bọn mây có cần bảo vệ như vậy không?

Trong lòng Tạ Thiên Vũ rất không cam tâm, đồng thời ít nhiều cũng có chút hối hận: Người không giết được, tám phần là lại để lộ bản thân, vụ kinh doanh này làm... quá lỗ!

Thấy Tạ Thiên Vũ không muốn nói, mấy người đó cũng không miễn cưỡng nữa, lập tức chuyển chủ đề.

Nâng chén chạm cốc, bầu không khí ở đây dần dần khôi phục lại vẻ sôi nổi.

Rầm!

Đúng vào lúc này, cửa của căn phòng bị người nào đó trực tiếp dùng lực mạnh đẩy ra, đập vào tường phát ra một tiếng vang lớn.

Mấy người trong phòng đều giật mình thon thót, ngẩng đầu lên nhìn với vẻ ngạc nhiên nghi ngờ.

Họ không phải là người bình thường, đối phương lại có thể thần không biết quỷ không hay giấu qua được cảm nhận của họ. Việc này khiến trong lòng họ đều dâng lên sự cảnh giác mạnh mẽ.

“Anh là ai? Có hiểu quy tắc không hả? Đây là câu lạc bộ tư nhân!” Người thanh niên có quầng mắt đen, sắc mặt trắng bệch liếc mắt nhìn Sở Vũ.

Không mở miệng mắng người không phải là vì hắn có tố chất mà là vì nhân lực hắn cao.

Hắn phát hiện người vừa đến cả về ăn mặc và khí chất trên người không thua kém bất cứ người nào trong số đám người này!

Tuy trên vai có một con chim sẽ khiến người khác cảm thấy có chút kỳ quái.

Khoảnh khắc Tạ Thiên Vũ nhìn thấy người này, đôi mắt lập tức trừng lớn, khóe miệng cũng hơi co giật giống như nhìn thấy ma vậy, vẻ mặt không dám tin.

Người đến lại chính là Sở Vũ.

“Đi nhầm phòng rồi à anh bạn?” Một thanh niên hai mươi tám hai mươi chín tuổi ở bên cạnh Tạ Thiên Vũ lên tiếng, thần sắc hẳn rất bình tĩnh.

Ngoài khoảnh khắc lúc cửa vừa bị đẩy ra trên mặt hắn ít nhiều có chút bất ngờ, nhưng lập tức khôi phục lại như thường.

Sở Vũ gật đầu với hắn: “Không đi nhầm nhưng tôi không phải tìm anh.”

Một cô gái trẻ trên bàn tiệc chỉ con chim trên vai Sở Vũ cười hi hi nói: “Đã từng thấy người chơi chim rồi nhưng chưa thấy ai chơi chim sẽ, lại còn là một con chim xấu xí nữa, chắc chắn, soái ca anh rất có cá tính đó!”

“Hừ, cô mới xấu xí đó, cả nhà cô đều xấu xí... người như cô cả đời đều không chơi được chim!”

Sở Vũ còn chưa nói gì thì con chim trên vai đã bô lô ba la chửi một tầng rồi.

Miệng mồm ác độc không thể tưởng tượng nổi, nể cho cô gái trẻ xinh đẹp này tôi tạm mặt mũi.

Mấy người khác trên bàn tiệc vào giây phút đó đều xúc động muốn cười phá lên, trong lòng nghĩ con chim này ở đâu đến vậy? Miệng mồm sao lại độc địa như thế?

Nhưng nghĩ lại một chút, sắc mặt của họ đều nghiêm lại.

Một con chim sẽ biết nói!

Đây tuyệt đối là một sinh linh có tu vi, hơn nữa mồm miệng ghê gớm như vậy thì linh tính quả thật quá cao rồi.

Đây tuyệt đối không phải là một con chim thường!

Cô gái một hồi lâu vẫn chưa hoàn hồn, chờ sau khi cô ta nhận ra được ý tứ trong lời nói của con chim đó, lập tức mặt đỏ lựng lên, mặt đầy sát khí nhìn con chim sẽ đậu trên vai Sở Vũ, tức giận nói: “Mày muốn chết hả?”

Tên gián điệp nghĩ đến quá trình bị uy hiếp và lãng nhệch thì bụng đầy lửa giận, đang rầu không có chỗ nào để xả, giờ cuối cùng đã có cơ hội rồi.

Nó lập tức ngồi xổm trên vai Sở Vũ cười he he rồi nói: “Cô nương cô muốn chơi chim ư?”

Phụt!

Người thanh niên có hai quầng mắt đen, sắc mặt trắng bệch không nhịn nổi, trực tiếp cười ra tiếng.

Những người khác cũng đều sắc mặt cổ quái, cảm thấy con chim này quả thật là tên lưu manh, miệng mồm quá độc địa.

Ngay cả khuôn mặt tuyệt mỹ đó của Tiểu Nguyệt cũng không nhịn nổi mà hơi giật giật một chút, sau đó thì cúi đầu xuống.

Cô gái xinh đẹp trẻ tuổi suýt chút nữa học ra ngum máu, trước tiên nhìn người thanh niên quầng mắt đen với vẻ giận dữ, sau đó quay đầu tức giận nhìn con chim gián điệp, sóng sức mạnh ngang tàng toàn thân đã phát cả ra.

Có thể bùng phát bất kỳ lúc nào!

Tạ Thiên Vũ từ khoảnh khắc nhìn thấy Sở Vũ thì đã hiểu, người ta là đặc biệt đến tìm mình.

Lúc này nếu hắn giả vờ kinh sợ thì sau này truyền ra ngoài, hắn cũng sẽ không còn mặt mũi gặp ai nữa.

Ngay lập tức khuyên giải cô gái muốn bùng phát đó, hấn đứng dậy lạnh lùng nhìn Sở Vũ.

“Sở Vũ, anh đến làm gì?”

Hấn phát hiện Sở Vũ không mang theo người hỗ trợ đến, cảm thấy kỳ lạ là Sở Vũ lấy đâu ra tự tin như vậy?

Lẽ nào hấn không phải là một phé nhân, lẽ nào mười sáu năm nay hấn...

Một dự cảm không tốt nảy sinh trong lòng Tạ Thiên Vũ.

Nhưng đúng vào lúc này, Sở Vũ đã mở lời: “Đồ gián điệp, đánh hấn!”

Hấn lại bảo con chim xấu xí kia đánh người?

Cho dù thật sự là một sinh linh mạnh nhưng một con chim sẽ... thì có thể có bao nhiêu bản lĩnh?

Trong lòng mọi người có mặt ở đó đều dâng lên một cảm giác hoang đường.

Ngay đến cả Tiểu Nguyệt ngồi ở đó với vẻ điềm tĩnh trên mặt cũng bắt giác lộ ra mấy phần kinh ngạc.

“Muốn hấn chết không?” Con chim sẽ trên vai Sở Vũ hỏi một cách tùy tiện.

Mặt của Tạ Thiên Vũ lập tức tối sầm!

Tốt xấu gì hấn cũng là người trong top hai mươi bảng Thiên Kiêu mà lại bị một con chim sẽ xấu xí châm biếm như vậy?

Sở Vũ nhìn Tạ Thiên Vũ một cái, thờ dài một hơi: “Thôi, giáo huấn một chút là được rồi, đừng đánh chết thật.”

Sắc mặt của Tạ Thiên Vũ càng tối hơn, đôi mắt lạnh lùng trừng Sở Vũ: “Mày đang muốn tìm chỗ chết ư!”

“Mày tìm thì có!” Con chim gián điệp mắng một câu, trực tiếp ra tay rồi!

Nói chính xác hơn là ra cánh!

Một con chim bằng bàn tay, phành phạch bay lên, vung cánh đánh mạnh về phía mặt của Tạ Thiên Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Cô Có Bệnh, Tôi Có Thể Chữa!

Ầm!

Bên trong căn phòng bỗng nhiên giống như nổi lên một trận bão mạnh!

Cái bàn ăn bằng gỗ từ đàn kiên cổ đó trực tiếp bị khuấy vỡ nát!

Chén đĩa trên bàn trong chớp mắt cũng theo đó mà vỡ thành các mảnh vụn!

Nước canh rơi vãi đầy mặt đất!

Mấy người có mặt ở đó đều hoảng sợ đứng dậy, mỗi người với vẻ mặt kinh hãi vận công tự bảo vệ mình.

Mặt của Tạ Thiên Vũ thì giống như bị một chiếc tàu hỏa chạy với tốc độ cao đâm phải vậy, hấn bị đánh bay ra ngay tại trận, va đập vào bức tường rất mạnh.

Ầm ầm một tiếng!

Bức tường dày đặc cứng chắc trực tiếp bị vỡ ra một cái lỗ lớn hình người, Tạ Thiên Vũ bị đánh vào một căn phòng khác, cũng may mà phòng đó không có người, nếu không chắc chắn sẽ bị hốt hoảng.

Hiện trường một vùng tĩnh mịch.

Tất cả mọi người đều nhìn Sở Vũ với vẻ sợ hãi, nói chính xác hơn là nhìn con chim sẽ bay về đậu trên vai Sở Vũ.

Biểu cảm trên mặt họ rất hay ho, cứ như nhìn thấy ma vậy.

Đây đúng là một con chim sẽ có linh tính?

Vừa nãy con chim này không phải xông đến họ, chỉ là gió bão nổi lên từ khí thế bùng phát ra đều khiến họ có cảm giác khó chống đỡ.

Tạ Thiên Vũ đứng mũi chịu sào đó... sẽ có cảm giác gì?

Chắc sẽ không bị đánh chết rồi chứ?

Ngay cả Sở Vũ cũng nhếch khóe miệng, trong lòng nói tên gián điệp này ra tay thật ác.

Nhưng lời này nếu để tên gián điệp nghe thấy thì chắc chắn không vui: Anh ra tay còn ác hơn cả tôi!

Tất cả mọi người trong câu lạc bộ đều bị kinh động, nhanh chóng tụ tập về phía này.

Tạ Thiên Vũ bị đánh đến giữa căn phòng kế bên, cả nửa ngày vẫn chưa có động tĩnh.

Tên thanh niên quần mắt đen, người thanh niên điềm tĩnh hai tám hai chín tuổi đều ngẩn ngơ ngay ở đó.

Tên thanh niên quần mắt đen hít một hơi lạnh nhìn Sở Vũ, trong ánh mắt có mấy phần kiêng dè, trầm giọng nói: “Anh quá đáng rồi đó!”

Người thanh niên điềm tĩnh hai tám hai chín tuổi cũng lạnh lùng nhìn Sở Vũ, trong mắt tràn đầy lòng thù địch.

Lúc này, bên ngoài có không ít người đi vào, vừa nhìn tình hình trong phòng thì toàn bộ đều có chút ngớ ra.

Ông chủ của câu lạc bộ tư nhân là một người trung niên hơn bốn mươi tuổi, thân hình có hơi gầy, để một bộ râu hình chữ bát, nhìn có vẻ rất nhã nhặn.

Ông ta nhìn Sở Vũ, trầm giọng nói: “Anh bạn, cậu có chút quá đáng rồi đấy?”

Sở Vũ nhìn người trung niên này một cái: “Ông là?”

“Tôi là chủ ở đây.” Người trung niên nói nhẹ nhàng.

Những người quen ông ta đều biết, người trung niên này có bối cảnh và thực lực cực lớn ở thành Yến Kinh, bản thân cũng có thân thủ khá giỏi.

Quan trọng nhất là ông ta không phải là một người có tính khí tốt!

Nhưng năng lực phân biệt của người này cực cao, rất thông minh. Ông ta rất rõ nên dùng thái độ gì để đối đãi với những người khác nhau.

Dám đối đầu trực diện với Tạ Thiên Vũ, hơn nữa còn dám ra tay trắng trợn, đánh hấn bị thương thì tuyệt đối không phải người bình thường!

“Xin lỗi, tất cả vật dụng hư hỏng ở đây...” Trên mặt Sở Vũ lộ ra nụ cười mỉm.

Sự bức tức trong lòng người trung niên cũng ít nhiều đã giảm bớt một chút, trong lòng nghĩ người này cũng coi như có chút tố chất.

“Đều do Tạ Thiên Vũ bồi thường nhé.” Sở Vũ nói.

Trong phòng im ắng, tất cả mọi người đều ngẩn tò te nhìn Sở Vũ.

Người trung niên cũng ngẩn ra, cả người đều thể hiện trạng thái không thể tin được. Nếu không phải lòng dạ ông ta đủ sâu xa thì thật sự sẽ không nhịn nổi mà hỏi một câu: Cậu còn biết xấu hổ không?

Cậu đánh người ta dờ chết rồi lại bảo người ta đến bồi thường cho tổn thất ở đây?

“Có thể hỏi một chút về lai lịch của anh bạn không? Tôi thấy cậu lạ mặt.” Người trung niên hít sâu một hơi, cố nén sự tức giận trong lòng, hạ thấp giọng hỏi.

“Đừng tìm phiền phức cho mình.” Sở Vũ nhìn người trung niên một cái, sau đó lạnh lùng nói: “Tạ Thiên Vũ, mau rút ra tự nói với ông chủ này, tổn thất ở đây cậu sẽ bồi thường. Đừng ở đó giả chết, nếu không tôi bảo tên gián điệp ị vào mồm cậu đấy.”

Mọi người có mặt ở đó đều không nói nên lời.

Tên gián điệp lại không vừa ỷ: “Anh nói gì vậy chứ? Mặt tên đó hiện giờ giống như hiện trường tai nạn xe cộ vậy, bắn chết được? Anh bảo tôi ị lên trên đó? Có mắt mặt không hả?”

“...” - Mọi người hoàn toàn ngã ngửa, sắp xỉu luôn rồi.

Con chim sẽ thành tinh này quả thực là muốn lên trời à! Cái mồm đó đã độc địa quá mức rồi.

Tiểu Nguyệt trước nay tâm tình phẳng lặng giờ phút này cũng có biểu cảm dờ khóc dờ cười, trong lòng nghĩ con chim này quá thất đức rồi.

“Sở Vũ... tao chưa xong với mày!” Lúc này, Tạ Thiên Vũ chui ra từ cái lỗ trên tường, cả người vô cùng thảm hại nhưng trên người lại tỏa ra sát khí kinh thiên.

Mọi người thấy hấn đều ngạc nhiên, nửa bên mặt của Tạ Thiên Vũ đã sưng vù lên, giống như cái bánh bao vậy, thậm chí mắt cũng không thấy nữa rồi, một dòng máu tươi chảy xuống từ khóe mắt.

Nửa bên mặt khác cũng có sưng một ít. Trong con mắt còn lại tỏa ra tia lạnh đáng sợ.

“Đánh hấn!” Sở Vũ nói nhẹ.

“Khoan đã...” Người trung niên mở miệng chậm rãi.

Trong căn phòng lại bị một luồng gió bão tàn phá lần nữa, sắc mặt mọi người đều trắng bệch lùi lại phía sau.

Trong đám người đó cũng chỉ có mấy người có thể giữ vững thân hình của mình, nhưng sắc mặt cũng đều rất khó coi.

Phịch!

Tạ Thiên Vũ bị đánh bay lần nữa, xuôi theo cái lỗ đó lại bay vào căn phòng kế bên.

“Tiểu tử, có phải cậu cảm thấy câu lạc bộ Phi Long này của ta là nơi cậu có thể chà đạp?” Người trung niên cuối cùng nổi giận rồi, ông ta lạnh lùng nhìn Sở Vũ, trong mắt tựa như đang ẩn chứa một ngọn núi lửa có thể bùng phát bất cứ lúc nào.

Tiểu Nguyệt đột nhiên ở bên đó lên tiếng: “Ông chủ Long, anh ta là người của Bắc Địa Sở Gia, chuyện này là ân oán cá nhân.”

“Bắc Địa Sở Gia?”

Ánh mắt những người có mặt ở đó đều hơi sợ hãi, lúc nhìn về phía Sở Vũ lần nữa thì đều trở nên nghiêm trọng rất nhiều.

Sở Vũ ít nhiều có chút hơi bất ngờ nhìn thiếu nữ xinh đẹp đó một cái, không biết cô ấy tại sao lại muốn nói giúp mình.

Người trung niên hít sâu một hơi, nói: “Cho dù là Bắc Địa Sở Gia, làm việc cũng phải nói lý, ân oán cá nhân của họ ta mặc kệ, nhưng làm loạn ở chỗ ta thì rõ ràng là không xem ta ra gì!”

“Ta nói rồi, tất cả tổn thất ở đây Tạ Thiên Vũ sẽ bồi thường cho ông.” Sở Vũ nói rồi, hét lên về phía căn phòng kế bên: “Tạ Thiên Vũ, mày nói có phải không?”

“Phải con khi...” Bên đó truyền đến một giọng nói yếu ớt.

“Xem ra vẫn chưa được giáo huấn.” Sở Vũ tìm kiếm xung quanh, đồ đạc trong phòng này gần như đều bị khí tức bùng phát vừa nãy của tên gián điệp làm vỡ nát hết rồi, nhưng phòng kế bên thì vẫn còn nguyên vẹn.

Sở Vũ xuôi theo cái lỗ đó đi vào, tiện tay mở đèn lên, nhìn một chút rồi lấy từ trên giá trưng bày một bình hoa lớn cao hơn hai thước.

Nhìn Tạ Thiên Vũ một cái, nghiêng đầu giáo huấn tên gián điệp trên vai: “Sao cả hai lần mày đều đánh cùng một bên vậy? Không biết tao có chứng cứ chế à? Những thứ không đối xứng thì tao thấy chướng mắt.”

Sở Vũ nói rồi đi đến trước mặt Tạ Thiên Vũ, nhấc bình hoa sứ nặng trĩu trong tay lên.

“Mày... mày muốn làm gì?” Tạ Thiên Vũ đang nằm ở đó nhìn Sở Vũ với vẻ mặt sợ hãi.

“Tao đến giúp mày đối xứng một chút.” Sở Vũ nói.

Người trung niên đi theo sau cũng về mặt kinh hãi, nói lớn: “Cậu... cậu đừng ra tay!”

Tạ Thiên Vũ sắp khóc rồi, trong lòng nói ông mau ngăn tên điên này lại! Còn ở đó nói cái khi gì nữa?

Những người khác, Đồng Thành Chủ, Lục Phong... các người sao không ra tay ngăn hấn lại?

Còn cả Tiểu Nguyệt, thường ngày tôi đối với cô chưa đủ tốt sao? Tại sao không ra tay?

Tạ Thiên Vũ cứ như một người đàn bà oán hận vậy, trong lòng tràn đầy ai oán, đối với Sở Vũ cũng hận đến cực điểm.

Trước đây tuy hắn liên tiếp hai lần muốn giết Sở Vũ, nhưng đó chẳng qua là vì Sở Vũ chặn đường của hắn mà thôi.

Nhưng hiện giờ, hắn đối với Sở Vũ thật sự là hận thấu xương rồi.

Nghĩ thôi cũng biết, sau ngày mai chuyện này sẽ truyền khắp cả thành Yến Kinh.

Hắn sẽ mất hết danh tiếng!

Sở Vũ... tao nhất định sẽ không tha cho mày! Tạ Thiên Vũ nghiền răng thề trong lòng.

Sở Vũ nhắc bình hoa sứ cao hơn hai thước trong tay lên, nhìn có vẻ hơi tổn sức, thậm chí khiến người khác lo lắng cái bình hoa nặng mấy chục cân đó sẽ rớt lên đầu bản thân hắn.

Người trung niên vừa muốn ra tay ngăn chặn, tên gián điệp liếc mắt nhìn ông ta một cái, người trung niên lập tức dừng bước.

Con chim này... còn đáng sợ hơn người này rất nhiều!

Ngay sau đó, Sở Vũ ném mạnh bình hoa trong tay xuống, đập mạnh vào đầu của Tạ Thiên Vũ.

Tất cả mọi người đều hít một hơi lạnh!

Ra tay thật độc ác mà!

Đồng Thành Chủ quàng mắt đen và thanh niên Lục Phong hai tám hai chín tuổi muốn lên trước ngăn chặn, trên người tên gián điệp trên vai Sở Vũ bỗng nhiên bùng phát ra một luồng khí tức đáng sợ.

Hai người lập tức sắc mặt trắng bệch lùi lại mấy bước.

Bịch!

Rầm!

Bình hoa vừa chắc vừa nặng trịch đó đập mạnh vào đầu của Tạ Thiên Vũ.

Bình hoa vỡ tan, Tạ Thiên Vũ lập tức vỡ đầu chảy máu!

Nhìn lại khuôn mặt heo đỏ đã không còn ra hình dáng người nữa rồi, quả nhiên là mẹ hắn đến cũng không thể nhận ra hắn.

Tạ Thiên Vũ cho dù tu vi rất cao, thân xác vô cùng vững chắc nhưng liên tục chịu đả kích trầm trọng nên cuối cùng không chịu nổi nữa, hai mắt trợn lên rồi ngất đi.

“Không phải người cảnh giới cao thì thân xác vô cùng vững chắc à, sao lại không chịu được bị đập thế?” Sở Vũ lầm bầm một mình ở đó, vẻ mặt nghi hoặc.

“Quá yếu rồi!” Tên gián điệp châm biếm

Những người đi cùng khác đều muốn sụp đổ luôn rồi!

Đổi lại là mày nằm ở đó, cái bình này đều có thể đập chết mày, đầu cũng có thể đập nát luôn! Trong lòng mọi người nghĩ.

Tiểu Nguyệt nhìn Sở Vũ, mở miệng nói: “Trước đây hắn liên tiếp hai lần muốn giết anh, anh đối với hắn như vậy cũng không tính là quá đáng.”

Mọi người ở đó đều hơi ngó ra, đặc biệt là mấy người vừa nãy ở cùng Tạ Thiên Vũ, Đồng Thành Chủ, Lục Phong, còn có cả cô gái xinh đẹp đó, tất cả đều câm nín nhìn Tiểu Nguyệt, trong lòng nghĩ nha đầu này điên rồi hay là ngốc vậy? Việc này mà cũng nói trước mặt mọi người?

Tiểu Nguyệt lại mặc kệ người khác nhìn cô ra sao, tự nói: “Nhưng mà nếu anh giết hắn rồi thì đối với anh cũng không có lợi ích gì cả.”

Sở Vũ nhìn cô ấy: “Vậy cô nói phải làm thế nào?”

“Chỉ bằng cứ tính như vậy đi.” Tiểu Nguyệt nói nghiêm túc.

Cứ tính như vậy ư?

Tất cả mọi người đều có vẻ mặt không nói nên lời, âm thầm nói trong lòng: cho dù Sở Vũ chịu thì e rằng Tạ Thiên Vũ cũng sẽ không đồng ý đâu?

Sở Vũ nhú mày nhìn Tiểu Nguyệt một hồi: “Cô là đang thay hắn cầu xin?”

Tiểu Nguyệt nhìn Sở Vũ một cái: “Tôi là đang muốn tốt cho anh.”

“Nha đầu này chắc chắn là thích anh rồi, thấy anh đẹp trai đó!” Tên gián điệp nói.

Trước đó tên gián điệp bị Sở Vũ trừng trị nên sợ rồi, cảnh ngộ đó nó không dám nhớ lại, vì vậy hôm nay ra sức nịnh hót.

Trong đôi mắt cực xinh đẹp đó của Tiểu Nguyệt lóe lên một sự tức giận.

Nhưng cái miệng thoải của tên gián điệp cô cũng đã biết rồi, cô biết rằng cái mỏ chim của nó sẽ không nói ra được lời gì tốt đẹp.

Chỉ đành giả vờ không nghe thấy.

“Cô có bệnh à?” Sở Vũ nhìn Tiểu Nguyệt, hơi nhíu mày.

“Anh có thuốc không?” Tiểu Nguyệt mặt không chút biểu cảm nhìn Sở Vũ.

Mọi người lại không nói nên lời, trong lòng nghĩ tên công tử Sở gia chưa từng gặp mặt này cũng đúng là thứ cực phẩm.

Gặp ai cũng hận à!

Đúng là chim nào thì có chủ nhân này.

Rồi thì thiếu nữ tuyệt sắc khuynh thành này nhìn có vẻ dịu dàng ít nói, thì ra cũng là thứ cực phẩm như vậy.

Mọi người bỗng nhiên có cảm giác Tiểu Nguyệt và Sở Vũ rất xứng đôi. . .

Lúc này, Sở Vũ lại nói một câu: “Đi theo tôi, tôi có thể chữa.”

Nói xong, Sở Vũ không thèm nhìn Tạ Thiên Vũ nằm trên đất thêm cái nào, quay người bỏ đi.

Mấy người cùng ăn cơm với Tạ Thiên Vũ do dự một chút, không ai tiến lên trước ngăn lại.

Họ không sợ Sở Vũ, trên người Sở Vũ không có chút năng lượng chấp chờn nào. Vừa nãy lúc nhắc bình hoa đó lên nhìn cũng rất phí sức, vừa nhìn thì biết là một phế nhân không thể tu luyện.

Mấu chốt là con chim gián điệp đó quá đáng sợ rồi!

Chỉ luồng khí thể tỏa ra trên người nó thì đã khiến người ta hoàn toàn không dám tiếp cận, nếu không phải mồm miệng quá độc địa thì con chim đó tuyệt đối có khí phách tông sư!

Nhưng mà điều khiến tất cả mọi người đều không ngờ đến là Tiểu Nguyệt tựa như nữ thần đó sau khi do dự một chút thì thật sự đi theo Sở Vũ rồi.

Kính ngạc đến há hốc.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Bình Tĩnh

Sở Vũ về đến nhà, nhìn Tiểu Nguyệt đi về cùng mình rồi nói nhẹ nhàng: “Từ hôm nay trở đi, cô làm thị nữ của tôi nhé.”

Đôi mắt phân rõ trắng đen của Tiểu Nguyệt nhìn chăm chăm vào mắt Sở Vũ: “Nếu anh dám lừa tôi, tôi sẽ giết anh. Cho dù anh là người của Bắc Địa Sở Gia cũng vô dụng.”

“Được rồi, tôi mệt rồi, có việc gì thì mai hãy nói. Đúng rồi, cô không được lên lầu hai, ở lầu một tự cô tìm một căn phòng rồi ngủ đi.”

Sở Vũ bĩu môi, quay người bước lên lầu, căn bản không để ý đến sự uy hiếp của Tiểu Nguyệt.

Trong đầu vẫn đang phân biệt, lớn thật! Xin lỗi, tôi thật sự không phải cố ý nhìn. . .

Tên gián điệp ở trên bàn trà nghiêng đầu nhìn Sở Vũ, hỏi nhỏ: “Vẫn còn tôi?”

“Tao sẽ đi mua cho mày cái lồng chim?” Sở Vũ không thèm quay đầu trả lời một câu.

“...” Tên gián điệp tức điên, ngồi bên đó liếc mắt.

Sau khi chờ Sở Vũ lên lầu mới không nhịn nổi mắng một câu: “Đồ khốn!”

Không ngờ Tiểu Nguyệt ngồi ngẩn ngơ một bên gật đầu đồng cảm: “Là tên rất khốn!”

Tên gián điệp nghĩ: Tiểu nha đầu, đó là ý gì chứ? Nếu cô biết thực lực thật sự của tên đó thì chắc chắn sẽ cảm thấy hắn chính là một tên đại khốn đời đời!

Sở Vũ vừa về đến phòng, điện thoại liền reo lên, Sở Vũ nhìn số gọi đến một cái, nhú mày, không bắt máy.

Rất nhanh sau đó, điện thoại dập máy, có một tin nhắn gửi đến: Tiểu tử thú, anh có người giúp đỡ mạnh như vậy thì sao không chọn nơi không có ai để ra tay? Anh có biết làm vậy sẽ khiến anh gặp họa không! Anh có biết hôm nay đã đụng chạm với bao nhiêu người không?

Sở Vũ nhìn một cái, cười cười, không quan tâm.

Tin nhắn thứ hai gửi đến liền sau đó.

“Mau nhận điện thoại của em!”

Điện thoại lại reo lên lần nữa.

Sở Vũ có chút bất lực đành bắt máy, nhưng bên đó lại không nổi giận với hắn.

Tiếng của Lâm Thi Mộng nghe ra cũng rất dịu dàng: “Em biết trong lòng anh uất ức, nhưng hành động hôm nay của anh vẫn có chút lỗ mãng. Sức mạnh sau lưng ông chủ Long Phi của câu lạc bộ đó rất mạnh, mấy người ăn cơm cùng Tạ Thiên Vũ mỗi người đều không đơn giản. Đồng Thành Chủ là con cháu của Đồng gia ở phía nam, Lục Phong là đệ tử Võ Đang, hôm nay anh tuy không có làm gì nhắm vào họ, nhưng anh đánh Tạ Thiên Vũ thành bộ dạng như thể trước mặt họ, suýt chút nữa đánh chết hắn, mấy người đó cũng coi như bị anh làm cho mất mặt.”

“Vậy thì đã sao? Thể diện của chúng đáng tiền lắm sao?” Sở Vũ nói nhạt: “Tạ Thiên Vũ ba lần bảy lượt muốn giết anh, chưa giết được đã coi như là nương tay rồi, không lẽ còn muốn anh quỳ xuống xin lỗi rồi cầu xin hắn tha thứ sao?”

“Anh biết em không có ý đó.” Lâm Thi Mộng lại thở dài: “Anh làm vậy không sai, nhưng chọn thời cơ và địa điểm có chút không lý trí.”

“Hắn là nhắm vào anh, anh đã nương tay rồi. Nếu nhắm vào em thì cho dù ở trước mặt thiên vương lão tử, anh cũng sẽ bám vằm hắn.” Sở Vũ bình tĩnh nói.

“...” - Đầu dây bên kia, Lâm Thi Mộng không nói gì một lúc lâu.

Rất lâu sau.

Lâm Thi Mộng mới nói: “Long Phi của câu lạc bộ Phi Long, còn có đám người Đồng Thành Chủ, Lục Phong, em sẽ ra mặt đi giải quyết. Còn về Tạ Thiên Vũ, tin tức hắn hai lần muốn giết anh, em đã bảo người lan truyền ra ngoài rồi. Vì vậy sự thiệt thòi này hắn không muốn chịu cũng phải chịu.”

“Thì thì, để em hao tâm tổn trí rồi.” Sở Vũ nói.

“Anh với em có cần khách sáo vậy không?” Lâm Thi Mộng ở đầu dây bên kia nói thêm: “Còn có một chuyện nữa, Tạ Thiên Vũ anh đánh thì cũng đánh rồi, còn Tiểu Nguyệt đó là chuyện thế nào?”

“Một cô gái rất thông minh, có thể làm thị nữ...”

“Nói cho đàng hoàng!”

“Ồ, trợ lý.” Sở Vũ nằm lên giường với vẻ lười biếng, nghe ngữ khí khó chịu của Lâm Thi Mộng, không nhịn nổi mà cười: “Sao vậy? Ghen à? Hay là đưa làm trợ lý cho em?”

“Ghen cái đầu quỷ của anh ấy! Em không dám nhận đâu, anh để lại cho mình đi!” Lâm Thi Mộng tức giận nói: “Anh có biết nha đầu đó là thân phận gì không? Vậy mà dám đưa cô ta đi như thế... Em không sai được cô ta.”

Ngừng một lúc, Lâm Thi Mộng thở dài: “Cũng may cô ta là tự đi theo anh, nhưng mà sau này anh tốt nhất cẩn thận một chút, tuyệt đối đừng... đụng đến cô ta, bối cảnh của cô ta... rất không tầm thường.”

“Biết rồi,” Sở Vũ trả lời.

“Không có việc gì nữa thì cúp máy nhé.” Lâm Thi Mộng nói xong thì dập điện thoại.

Lâm Thi Mộng đang tựa lên đầu giường, trên gương mặt xinh đẹp tựa hoa đào vẫn tràn đầy ngờ ngàng.

Cô mặc một bộ đồ ngủ bằng tơ tằm, khuôn ngực tròn đầy đặn bên trong lúc ẩn lúc hiện, da thịt lộ ra trắng hơn tuyết, lấp lánh ánh sáng óng ánh, đôi chân thon dài lộ ra bên ngoài một cách không hề kiêng dè.

Cô lẩm bẩm một mình: “Sao đột nhiên cảm giác anh ấy cứ như biến thành người khác vậy? Khiến người ta càng ngày càng không hiểu được anh ấy. Con chim đáng sợ đó anh ấy tìm được từ đâu chứ? Trước giờ chưa nghe nói Sở gia còn có cao nhân thuần phục thú?”

Trong một bệnh viện tư nhân cao cấp được canh phòng vô cùng nghiêm ngặt, rất nhiều võ giả đóng đô ở đây, bất kỳ người nào trên người cũng đều tỏa ra sức mạnh hung hãn mãnh liệt.

Đây là sản nghiệp của Tà gia ở Yên Kinh, chỉ mở cho người trong tộc của họ.

Trong căn phòng lớn nhất trên tầng đỉnh, Tà Thiên Vũ nằm mê man trên giường.

Bộ dạng của hắn vô cùng thảm thương, cho dù là vết thương đều đã được rửa sạch sẽ nhưng cả khuôn mặt vẫn sưng vù giống như cái đầu heo. Gần như nhìn không ra hình dạng con người.

Một ông già khoảng bảy mươi tuổi đang tiến hành chữa trị cho hắn.

Thân hình Tà Thiên Vũ đang hôn mê vẫn thỉnh thoảng run lên cầm cập.

Lượng lớn khí nóng từ giữa mái tóc trên đỉnh đầu của ông già tỏa ra, nhìn vào giống như là sương mù lượn lờ, vẩn vút bay lên phía trên.

Thần sắc ông già nghiêm túc, ông ấy không những công lực thâm hậu mà y thuật cũng khá cao minh.

Ông ấy không ngừng cầm ngân châm lên người của Tà Thiên Vũ, mỗi cây ngân châm cắm vào người Tà Thiên Vũ đều phát ra tiếng vù vù như tiếng ong.

Đó là tiếng phát ra do đuôi ngân châm rung với tốc độ cao!

Đồng thời có hơi nóng từ trên ngân châm khuếch tán ra.

Cả căn phòng đều ngập tràn luồng hơi nóng này, nhiệt độ ở đây đã vượt quá năm mươi độ!

Đổi lại là một người bình thường thì căn bản không thể ở đây lâu được.

Nhưng ông lão này lại đã ở đây gần hơn hai tiếng rồi!

Đối với nhiệt độ nóng hầm hập này, ông ấy dường như không có bất cứ cảm giác gì, chỉ là sắc mặt đầy mệt mỏi.

Cuối cùng, cây ngân châm cuối cắm vào người Tà Thiên Vũ, ông lão thờ phào một hơi. Chậm chậm đứng dậy, mở cửa đi ra ngoài.

Bên ngoài có một đám người bỗng vây tới.

“Tam trưởng lão, Thiên Vũ sao rồi?”

“Tam trưởng lão, nó không sao chứ?”

“Có khi nào để lại di chứng gì không tam trưởng lão?”

Đám người này nhao nhao lên, thậm chí có chút không để ý gì đến vẻ mặt nhợt nhạt của ông lão.

Để cứu chữa cho Tà Thiên Vũ, ông lão vừa tiêu hao một lượng lớn thể lực mới miễn cưỡng ép sức mạnh quái dị trong người Tà Thiên Vũ ra.

Nếu cho rằng Tà Thiên Vũ chỉ bị một chút vết thương ngoài da, vậy thì quá sai lầm rồi, tên gián điệp ra tay không những ác mà còn rất thâm độc.

Lúc đánh Tà Thiên Vũ bị thương thì đã đem sức mạnh đánh vào trong người Tà Thiên Vũ, nếu không được kịp thời cứu chữa cho dù không chết thì cả người cũng sẽ tàn phế.

Ông lão được gọi là tam trưởng lão này nhìn mọi người một cái, thở dài: “Cứu được kịp thời.”

Trái tim đang treo lơ lửng của mọi người ít nhiều cũng đã đặt xuống một chút rồi, nhưng trong lòng đều tràn đầy nghi hoặc... cứu được kịp thời thì ông thờ dài làm gì?

Tam trưởng lão trầm giọng nói: “Nhưng... e rằng sau này Thiên Vũ về mặt tu vi sẽ khó có tiến bộ rồi.”

“Á?”

“Cái gì?”

“Con trai tôi... con trai đáng thương của tôi, sao số con lại khổ như vậy? Sở Vũ, Sở gia... bà không xong với các người!” Một phu nhân trung niên nghe những lời đó xong thì sụp đổ khóc lớn ngay tại đó.

Những người khác cũng đều về mặt kinh ngạc.

“Tam trưởng lão, Thiên Vũ thật sự bị thương nặng đến thế ư?” Một người trung niên trên người mang theo khí trường rất mạnh, đứng ở đó không giận nhưng vẫn uy nghiêm, lúc này sắc mặt ông ta rất trầm trọng.

Người này là đại trưởng lão quản lý thế tục sau khi Tạ gia nhập thế, đồng thời cũng là cha của Tạ Thiên Vũ - Tạ Tiểu Thiên!

“Thiên Vũ có thể giữ được tính mạng đã thực sự may mắn rồi, nếu mà cứu chữa chậm một chút nữa thì e rằng...” Tam trưởng lão than thở một tiếng: “Đối phương ra tay rất nặng.”

Phu nhân trung niên gào khóc sứt mướt, đồng thời không ngừng chửi mắng thề thốt, muốn diệt Bắc Địa Sở Gia, muốn phanh thây Sở Vũ thành vạn khúc.

Nhưng Tạ Tiểu Thiên trước sau vẫn giữ vẻ bình tĩnh, ông ta nhìn một cô gái trẻ dung mạo rất bình thường trong đám người đó, trầm giọng hỏi: “Tạ Lộ, cô đem toàn bộ sự việc kể lại từ đầu cho ta nghe.”

“Còn có gì mà kể chứ? Con cháu Sở gia bọn họ vô pháp vô thiên, Tạ gia chúng ta sợ bọn họ hay sao? Cứ xông thẳng qua đó, bắt tiểu súc sinh đó ra phanh thây thành vạn khúc...” Phu nhân trung niên vừa khóc vừa làm ồn.

“Bình tĩnh.” Tạ Tiểu Thiên ngẩng đầu nhìn bà ta.

“Tôi không bình tĩnh được!” Phu nhân trung niên có chút cuồng loạn rồi.

Bốp!

Tạ Tiểu Thiên giơ tay đánh phu nhân trung niên một bạt tai, ngữ khí lạnh lùng hỏi: “Bây giờ có thể bình tĩnh rồi chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Vô Cương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Tạ Gia

Phu nhân trung niên cũng không phải loại phụ nữ đánh đá tóc dài mà óc ngắn, là vợ của Tạ Tiểu Thiên nên xuất thân cũng không thấp, bà ta đến từ một gia tộc ẩn thế.

Thường ngày nhà nhận đoàn trang, rất có phong cách.

Trên thế giới này cũng chỉ có con trai bà ta mới có thể khiến cho bà lòng dạ rối loạn như vậy.

Bị ăn một bạt tai, khoe mắt phu nhân trung niên ngắn lệ, về mặt uất ức không nói gì nữa.

Tạ Tiểu Thiên nhìn xung quanh một cái, trầm giọng nói: “Đưa phu nhân đi nghỉ trước đi.”

Hai cô gái đi qua đỡ phu nhân trung niên rời khỏi nơi đó.

Tạ Tiểu Thiên nhìn cô gái bình thường Tạ Lộ, còn cả tam trưởng lão và mấy người khác: “Các người theo ta tới đây một lát.”

Đến một gian phòng khác, Tạ Tiểu Thiên ngồi ở đó, nhường một chỗ cho tam trưởng lão, mấy người còn lại đều đứng đó, không dám thở mạnh.

Trong phòng rơi vào yên lặng.

Trầm lặng một lúc, Tạ Tiểu Thiên gật đầu với Tạ Lộ: “Cô nói đi.”

“Vâng.” Tạ Lộ gật đầu rất ngoan ngoãn, bắt đầu kể lại ân oán giữa Tạ Thiên Vũ và Sở Vũ.

“Lâm Thi Mộng xuất thân từ môn phái lớn, trên người cô ta có một loại công pháp tên là Nội Chiếu Kinh...”

Tạ Tiểu Thiên không thích ngắt lời lúc người khác đang nói, nhưng giờ phút này ông ta có chút bị kinh ngạc nên không nhịn nổi mà hít một hơi lạnh, nhìn Tạ Lộ: “Nội Chiêu Kinh?”

Tạ Lộ gật gật đầu, sau đó hạ giọng nói: “Tôi không rõ công pháp đó có chỗ nào thần kỳ, chưa từng nghe qua.”

“Cô dĩ nhiên sẽ chưa nghe... Đó là một công pháp tu luyện mà ngàn năm trước một người vĩ đại để lại, chuyên tu luyện lực phủ ngũ tạng.” Tạ Tiểu Thiên nói lầm bầm.

“Xin lỗi lão gia, tôi, tôi không biết việc này quan trọng như vậy...” Trên mặt Tạ Lộ lộ ra mấy phần sợ hãi.

Tuy đã nhập thể nhưng những gia tộc và tông phái ẩn thế cổ xưa này vẫn giữ lại rất nhiều thói quen thời xưa.

Ví dụ như xưng hô, ví dụ như... loại quan niệm cấp bậc rõ ràng đó!

Tạ Lộ là nhân tài mà Tạ Tiểu Thiên bồi dưỡng từ nhỏ, ngoài tướng mạo bình thường ra thì các phương diện khác đều khá ưu tú.

Để cô ta ở bên cạnh Tạ Thiên Vũ, một là để hỗ trợ, hai là để thu thập tình báo.

Trước giờ biểu hiện của Tạ Lộ rất tốt, rất được Tạ Tiểu Thiên trọng dụng. Nhưng trong lòng Tạ Lộ lại tràn đầy kính sợ đối với Tạ Tiểu Thiên.

“Không trách cô.” Tạ Tiểu Thiên xua xua tay: “Cô nói tiếp đi.”

Nghe đến ba chữ Nội Chiêu Kinh này, Tạ Tiểu Thiên đã hiểu rõ Tạ Thiên Vũ tại sao muốn giết Sở Vũ rồi.

Tuy không biết Tạ Thiên Vũ bằng cách nào mà biết được.

Nhưng công pháp Nội Chiêu Kinh loại cấp bậc đó cho dù là vợ chồng thì cũng tuyệt đối sẽ không tùy tiện truyền thụ!

Sư môn của Lâm Thi Mộng không thể cho phép việc đó xảy ra.

Cái gọi là pháp không truyền lục nhĩ, trong các gia tộc và tông phái ẩn thế của họ lại càng sẽ như thế.

Nhưng ít nhất nếu thật sự có thể theo đuổi được Lâm Thi Mộng thì Tạ Thiên Vũ chắc chắn có cơ hội lấy được nó.

Tạ Lộ gật đầu, nói tiếp: “Trong mấy lần tiệc rượu cao cấp, Lâm Thi Mộng và Sở Vũ thường đi cùng với nhau, cứ như cặp tình nhân vậy. Thực ra hai người từ thời thiếu niên vẫn luôn như vậy. Bất cứ người nào chế giễu Sở Vũ đều sẽ bị Lâm Thi Mộng trấn áp vô tình. Cho dù đánh không lại thì Lâm Thi Mộng cũng không chùn chân. Vì vậy, Sở Vũ không chết thì người khác căn bản không có cơ hội tiếp cận cô ấy.”

Tạ Tiểu Thiên gật đầu, nhũn mày trầm tư một lúc, sau đó bỗng nhiên thở dài: “Đứa bé này vẫn còn quá trẻ!”

Tam trưởng lão ngồi bên cạnh gật đầu nhẹ nhẹ, cũng thở dài.

Tạ Lộ không hiểu nên nhìn Tạ Tiểu Thiên.

Tạ Tiểu Thiên cười khổ sở nói: “Đệ tử có thể được kế thừa Nội Chiêu Kinh thì sao lại có khả năng là một tên phế nhân như Sở Vũ có thể tiếp cận được? Cho dù bọn họ thật sự là thanh mai trúc mã, nhưng hai người... cũng không thể!”

Tam trưởng lão ở bên cạnh nói: “Việc này có tám chín phần là Sở Vũ đó... bị người ta coi như là tấm lá chắn rồi. Hoặc giả bản thân hắn cũng rất rõ nhưng hắn cam tâm tình nguyện làm như vậy vì cô gái họ Lâm đó.”

Tạ Lộ rất thông minh, một lúc là hiểu, nghe lời nói đó thì trên mặt lộ ra vẻ trầm tư.

Tiếp sau đó cô nói: “Thiếu gia hôm nay sở dĩ phái người truy sát Sở Vũ còn có một nguyên nhân nữa chính là... Lâm Thi Mộng sai người cảnh cáo thiếu gia, nói nếu còn ra tay với Sở Vũ thì có chết mới thôi.”

Tam trưởng lão than thở nói: “Cho dù Lâm Thi Mộng đó thật sự dùng Sở Vũ làm lá chắn cho cô ta thì cũng coi như có tình có nghĩa rồi. Nhưng nghĩ lại thì có thể cũng chính thái độ này của cô ta đã kích động Thiên Vũ.”

Tạ Tiểu Thiên gật đầu, con trai của hắn nên dĩ nhiên hắn hiểu rõ.

“Cô nói tiếp đi.” Tạ Tiểu Thiên nhìn Tạ Lộ.

“Dạ.” Tạ Lộ gật gật đầu: “Thiếu gia cảm thấy Sở Vũ chặn đường của cậu ấy nên chuẩn bị lén trừ khử Sở Vũ, thế là chọn hợp tác với bang Hắc Hồ ở Tề Lỗ. Thiếu gia vốn dĩ cũng định xử lý sạch sẽ một chút nhưng không ngờ bang chủ Phương Hồ của bang Hắc Hồ cũng không phải là kẻ tốt đẹp gì. Lúc giao nhiệm vụ cho thuộc hạ đã trực tiếp bán đứng thiếu gia rồi. Nếu không chắc cũng sẽ không xảy ra việc như tối nay.”

Tam trưởng lão nhẹ nhàng nói: “Rủi ro cùng gánh, tự bảo vệ mình mà thôi. Bắc Địa Sở Gia không phải bang Hắc Hồ của hắn có thể đụng vào.”

Tạ Tiểu Thiên gật gù đầu: “Bang Hắc Hồ... còn hữu dụng.”

Tạ Lộ tiếp đó lại nói hai việc xảy ra hôm nay, nói xong thì trong phòng lại yên tĩnh lần nữa.

Hồi lâu sau, tam trưởng lão chậm rãi mở lời: “Nếu nói như vậy, bên cạnh Sở Vũ đó có một linh sủng hình như là xung huyết cảnh thất đoạn? Hôm nay đã giết năm người của chúng ta, chính là con chim đó? Vậy thì kẻ bảo vệ chu toàn cho hắn trên Thái Sơn... cũng là con chim đó?”

Tạ Lộ gật gù đầu: “Tạm thời xem ra là vậy.”

Tạ Tiểu Thiên nhìn Tạ Lộ: “Cô nói Sở Vũ đó vẫn là một người không thể tu luyện?”

Tạ Lộ gật đầu lần nữa: “Ít nhất tình báo mà chúng tôi nắm trong tay không đủ chứng minh Sở Vũ đang nguy trang.”

Nói rồi, Tạ Lộ nhìn Tạ Tiểu Thiên: “Một người già làm phế nhân một hai năm thì còn có khả năng, nhưng muốn già mười sáu năm... tôi cảm thấy thật sự rất khó.”

Mọi người trong phòng đều gật đầu bày tỏ sự tán đồng.

Một thanh niên nói: “Đúng vậy, chưa nói đến mười sáu năm này, hẳn trước sau vẫn thể hiện ra bên ngoài, hoàn toàn không giấu giếm chút nào.”

Tạ Lộ nói: “Thực ra nhìn hành động hôm nay của hắn thì đủ chứng minh hắn không phải là người có tính khí tốt, có thù không để lâu, không phân biệt nơi chốn. Nói câu thực lòng... tôi cảm thấy Sở Vũ kỳ thực không đáng sợ, có chút xóc nổi ngu ngốc.”

Tam trưởng lão gật đầu: “Đúng vậy, nếu đổi lại là những người như chúng ta, e rằng... sẽ không làm như thế.”

Tạ Tiểu Thiên nói nhẹ nhàng: “Tìm cơ hội giết chết một mình, không để lại chứng cứ.”

Lời này cũng chỉ có ông ta có thể trực tiếp nói ra miệng, còn người bên cạnh không thể nói, suy cho cùng Tạ Thiên Vũ là con trai ông ta.

Tạ Lộ nói: “Nếu tôi đoán không lầm thì con chim này cũng là gần đây hắn mới có được. Nếu không với tính cách của hắn thì đoán chừng đã sớm để lộ rồi.”

Tạ Tiểu Thiên gật đầu lần nữa, sau đó nhìn Tạ Lộ: “Còn có việc gì khác không?”

Tạ Lộ vừa định lắc đầu, bỗng nhớ đến một việc, nói: “Ồi chao, quên mất một chuyện. Tiểu Nguyệt cô nương đó đã đi theo Sở Vũ rồi.”

“Hả?” Đôi lông mày của Tạ Tiểu Thiên bỗng chốc chau lại, tạo thành một chữ xuyên.

Đây là lần đầu tiên trong cả tối nay Tạ Tiểu Thiên biểu hiện nghiêm túc như vậy, cho dù Tạ Thiên Vũ bị thương thành như thế, bị chặn đường tu luyện trong tương lai thì ông ta cũng không có nghiêm túc như vậy.

“Tiểu Nguyệt đi rồi?” Tam trưởng lão thậm chí đứng cả dậy, trên mặt có vẻ kinh ngạc không thể che dấu.

Tạ Lộ cảm thấy bản thân hình như lại làm sai gì đó, với thân phận địa vị của cô thì các tin tức có thể biết được thật sự là quá có hạn.

Rất nhiều tin tức thuộc về cơ mật của cả Tạ gia, cũng chỉ có người cấp trưởng lão mới có tư cách biết được.

Ví dụ như Tiểu Nguyệt, trong mắt của Tạ Lộ nhiều nhất chính là một thiếu nữ tuyệt sắc có chút lai lịch mà thôi, Tạ Thiên Vũ tuy coi như là tôn trọng Tiểu Nguyệt nhưng trước giờ chưa từng xem trọng.

Tạ Lộ hoàn toàn không ngờ được việc rời đi của Tiểu Nguyệt sẽ khiến hai trưởng lão thất lễ như thế.

“Đúng, đúng vậy. Sở Vũ nói Tiểu Nguyệt có bệnh, sau đó nói hắn có thể chữa trị nên Tiểu Nguyệt đã đi theo hắn.” Tạ Lộ nói.

“Đơn giản vậy thôi ư?” Những người có mặt ở đó về mặt không nói nên lời.

“Đáng chết!” Sắc mặt của Tạ Tiểu Thiên bỗng chốc trở nên cực kỳ khó coi, nghiêng răng nói: “Lẽ nào... Bắc Địa Sở Gia cũng biết thân phận của cô ta?”

Tam trưởng lão ở bên cạnh lắc đầu: “Chắc không phải chứ...”

Tạ Tiểu Thiên chấp tay sau lưng, đi đi lại lại trong phòng, giống như đang quyết định điều gì đó.

Hồi lâu sau, Tạ Tiểu Thiên nhìn tam trưởng lão: “Ngày mai, chuẩn bị lễ vật hậu hĩnh, chúng ta đi... xin lỗi Sở Vũ đó! Sau đó phải mời Tiểu Nguyệt về!”

Tam trưởng lão gật gù đầu: “Kế sách hiện giờ cũng chỉ có thể như thế.”

Tạ Lộ và những người khác trong phòng đều về mặt ngó ra, trở mắt đứng nhìn.

Đường đường đại trưởng lão cai quản thế tục Tạ gia... mà lại muốn dẫn tam trưởng lão đi xin lỗi một văn bối cùng cấp bậc gia tộc?

Chỉ để mời về một tiểu nha đầu trước đó họ cho rằng không đáng để ý?

Tiểu Nguyệt đó... rốt cuộc là thân phận gì?

Nhưng Tạ Tiểu Thiên và tam trưởng lão đều không nói, họ dĩ nhiên là không dám hỏi. Tuy vậy trong lòng họ đều đã dậy sóng.

Việc này đêm nay e rằng đã truyền khắp cả thành Yên Kinh rồi, thậm chí cả những người trong cả thế tục Hoa Hạ cũng đều đã biết.

Ngày mai đại trưởng lão và tam trưởng lão nếu lại đi tặng quà xin lỗi cho Sở Vũ... vậy Tạ gia sau này làm sao có chỗ đứng ở thế tục này?

Họ không tin vấn đề này mà đại trưởng lão và tam trưởng lão không nghĩ đến, vì vậy đều cảm thấy khó mà tin được, cũng khó chấp nhận được.

Đúng vào lúc này, bên ngoài bỗng nhiên có tiếng gõ cửa.

Tạ Tiểu Thiên hơi nhíu mày, nói nhỏ tiếng: “Vào đi.”

Một thanh niên đẩy cửa đi vào, trực tiếp nói: “Lão gia, xảy ra chuyện rồi, bang chủ Phương Hồ của bang Hắc Hồ ở Tề Lỗ... bị giết rồi, toàn bộ bang Hắc Hồ từ trên xuống dưới đều bị diệt rồi!”

“Cái gì!” Tạ Tiểu Thiên lập tức vẻ mặt kinh hoàng.

Những người khác trong phòng cũng đều bị chấn động đến nỗi gần như không nói nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Sói Nhe Răng Nhanh

Bang Hắc Hồ mà lại bị diệt rồi?

Tạ Tiểu Thiên thậm chí không cần hỏi người ra tay là ai, ngoại trừ Sở gia ra thì không còn ai khác.

Bang Hắc Hồ tung hoành ở Tề Lỗ nhiều năm, kẻ thù dĩ nhiên sẽ không ít, nhưng họ lại vẫn luôn rất ung dung tự tại.

Đặc biệt là bang chủ Phong Hồ, tuy xuất thân thấp kém nhưng mấy năm nay đã dần dần bước chân vào giới thượng lưu. Không chỉ có Tạ gia, họ đều có liên hệ với rất nhiều nhà quyền thế khác.

Bang Hắc Hồ cũng âm thầm có phong thái trở thành bang hội lớn đầu tiên của Tề Lỗ.

Một thế lực như thế mà trong thời gian ngắn vậy đã bị tiêu diệt, điều này trong mắt nhiều người căn bản chính là một chuyện không thể nào xảy ra.

Đặc biệt kẻ ra tay là Bắc Địa Sở Gia lại càng khiến cho người ta cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Bởi vì trong mắt rất nhiều người, Bắc Địa Sở Gia căn bản không có khả năng này!

Ở phía bắc họ quả thực rất lợi hại, nhưng đến địa bàn của người khác thì dĩ nhiên không lớn mạnh như thế.

Kết quả thực sự đã đánh một cái tát vào những người đó!

Bắc Địa Sở Gia không những là một con sói ở phía bắc, mà đến Tề Lỗ vẫn hoành hoành không hề kiêng dè!

Sói đi ngàn dặm ăn thịt!

Điều khiến Tạ Tiểu Thiên cảm thấy kinh ngạc là tốc độ phản ứng của Sở gia!

Trong đêm qua Sở Vũ bị tập kích ở đỉnh Thái Sơn, tối nay bang Hắc Hồ toàn bang đã bị tiêu diệt...

Đây mới chỉ qua một ngày mà!

Sắc mặt của tam trưởng lão rất nhợt nhạt, so với lúc chữa trị cho Tạ Thiên Vũ vừa nãy càng nhợt nhạt hơn, gần như không nhìn thấy chút huyết sắc nào.

Thân là trưởng lão nhập thế của gia tộc ẩn thế, trong lòng ông ta rất rõ, hành động tiêu diệt bang Hắc Hồ này của Sở gia bề ngoài có vẻ như đang báo thù cho Sở Vũ, nhưng ý tứ sâu bên trong đó lại là đang cảnh cáo Tạ gia!

Đồng thời cũng là đang cảnh cáo tất cả gia tộc ẩn thế!

Con cháu của Sở gia ta, ai dám động vào thì sẽ có hậu quả này!

Thông qua việc này, Bắc Địa Sở Gia cuối cùng đã nhe ra chiếc răng nanh vừa lạnh lùng vừa dữ tợn đó rồi.

Đoán chừng từ giờ trở đi trong mắt của rất nhiều người, Sở gia đã không phải là lang tộc phương bắc gì đó nữa, mà là lang tộc thực sự!

Tâm trạng của Tạ Tiểu Thiên lúc này quả là giống như có một vạn con nê mã đang gào thét ở trong lòng vậy.

Vừa kinh sợ vừa giận dữ!

Người có thể vào căn phòng này cũng toàn là tinh anh trong toàn bộ Tạ gia. Vì vậy họ rất nhanh chóng phản ứng với mức độ nghiêm trọng của việc này.

Vừa nãy đại trưởng lão còn nói ngày mai đi cùng tam trưởng lão đến xin lỗi Sở Vũ. Bây giờ xem ra cũng đừng nên nghĩ tới nữa.

Dù người biết chuyện không nhiều nhưng trên thực tế bang Hắc Hồ đã xem như là một lực lượng trong tay Tạ gia, tuy chưa hoàn toàn quy thuận nhưng cũng gần như là thế.

Nay bị Sở gia tiêu diệt một cách dứt khoát nhanh gọn như vậy, chẳng khác nào đã đánh một bạt tai vào mặt của Tạ gia.

Lúc này, Tạ Tiểu Thiên còn có mặt mũi nào đi xin lỗi con cháu của Sở gia?

Nếu thật sự làm như thế thì sau này tất cả mọi người khắp trên dưới Tạ gia đều không còn mặt mũi nào đi gặp người khác nữa rồi.

Tạ Tiểu Thiên với thân phận là đại trưởng lão, trong xương cốt cũng là người sát phạt quyết đoán, sau khi nghe tin tức này ngay lập tức đưa ra một quyết định.

Ông ta nhìn tam trưởng lão một cái, nói với vẻ kiên quyết: “Lập tức tổ chức người vây giết Sở Vũ, mang Tiểu Nguyệt đi, bất kỳ người nào dám ngăn cản... giết không tha!”

Trong đôi mắt của tam trưởng lão phát ra hai luồng sáng, ông ta hít sâu một hơi, gật đầu mạnh: “Tôi sẽ đi liên hệ ngay!”

Tạ Tiểu Thiên lại nhìn về phía Tạ Lộ: “Tiểu Lộ, cô lập tức tổ chức người bắt đầu tiến hành thanh lý sản nghiệp ở Yên Kinh của Sở gia. Chuẩn bị sẵn sàng tiếp nhận tất cả sản nghiệp của Sở gia!”

Tạ Lộ hơi chần chừ một chút: “Bên phía chính phủ...”

Tạ Tiểu Thiên vẻ mặt dừng đọng, tự tin nói: “Đây là chuyện giang hồ.”

Tạ Lộ gật đầu: “Tôi hiểu rồi lão gia, tôi sẽ đi ngay.” Nói rồi, Tạ Lộ quay người đi ra cửa.

Tam trưởng lão cũng dẫn mọi người còn lại đi ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại một mình Tạ Tiểu Thiên.

Suy nghĩ mấy giây, ông ta bèn cầm điện thoại lên, gọi cho một số điện thoại.

Bên đó rất nhanh đã bắt máy nhưng lại không nói gì.

Ngữ khí của Tạ Tiểu Thiên trở nên cực kỳ cung kính: “Tô trưởng lão, rất xin lỗi muộn như vậy còn làm phiền ông, có một việc tôi phải báo cáo với ông. Ừm, đúng, là liên quan đến Tiểu Nguyệt... Tiểu Nguyệt rất khỏe nhưng tối nay cô ấy bị người khác lừa rồi...”

Đặt điện thoại xuống, trong mắt của Tạ Tiểu Thiên hiện lên một sắc màu lạnh giá. Nói lắm bầm: “Sở gia, dù cho mày có là lang tộc phương bắc, dù cho mày có đầy tính cách của sói, nhưng tao cũng phải xem xem mày lấy gì... để đấu với Thanh Khâu!”

Tạ Tiểu Thiên không biết rằng, bên đó ông ta vừa bỏ điện thoại xuống thì bên kia Tiểu Nguyệt ở nhà Sở Vũ đã nhận một cuộc gọi.

Tính cách của Tiểu Nguyệt rất nhạt, cũng rất tùy hứng, dù là ở trong nhà của một người lạ cũng không thấy mất tự nhiên.

Lúc điện thoại gọi đến, cô vẫn chưa đi ngủ mà đang ngồi ở trên sofa xem phim hoạt hình cùng với tên gián điệp với vẻ thích thú.

Nhìn thấy số gọi đến một cái, Tiểu Nguyệt hơi chau mày nhưng vẫn bắt máy.

“Ừm, vâng, không ở bên hần nữa, vâng, đã xảy ra một chút chuyện. Sau này hần nói đi. Không có, con tự nguyện. Hần nói có thể trị bệnh của con,

vâng, con nói rồi, nếu hấn dám lừa con thì con sẽ giết hấn. Hà? Vậy mọi người đừng tham gia vào nữa, con cũng sẽ không về. Được rồi, con biết rồi.”

Tiểu Nguyệt đặt điện thoại xuống, nói với lên trên lầu trên: “Sở Vũ, lát nữa người của Tạ gia muốn đến giết anh.”

Giọng của Sở Vũ từ trên lầu truyền đến: “Biết rồi.”

Tên gián điệp thì nói với về chốt dạ: “Người sắp đến rất lợi hại à?”

Tiểu Nguyệt nhìn nó một cái: “Rất lợi hại.”

Tên gián điệp lập tức kinh hoàng: “Vậy chúng ta mau chạy thôi!”

“Tại sao phải chạy?” Tiểu Nguyệt hỏi.

“Không chạy ở đây chờ chết à? Đừng nói nữa, chắc chắn là cái tên bị đánh tới nay tìm người đến báo thù rồi. Kê ra tay lại là ta, lúc này không chạy còn đợi gì nữa?” Tên gián điệp lễ thẳng khí hùng, không có chút gì giác ngộ việc nó muốn làm lính đào ngũ.

Sở Vũ đứng ở trên lầu, nói nhẹ nhàng: “Lần này nếu mày chạy thì sau này mãi mãi đừng về nữa.”

“He he, anh, chỉ nói đùa với anh thôi. Tôi là loại người đó sao? Chúng ta là huynh đệ tốt, đối xử chân thành với nhau, vinh nhục cùng hưởng!”

Tên gián điệp bỗng chốc tỏ thái độ cùng sinh cùng tử với Sở Vũ, nhưng hai con mắt nhỏ lại liếng thoảng ngó nghiêng khắp nơi, đang nghĩ lát nữa trốn vào đâu thì thích hợp.

Tiểu Nguyệt im lặng nhìn tên gián điệp, sau đó nhìn về phía Sở Vũ: “Tôi đề nghị anh ra ngoài trốn đi.”

Chính vào lúc này, ngoài cửa đột nhiên truyền đến một giọng nữ rất êm tai: “Anh ấy không cần trốn!”

Tên gián điệp vèo một cái, bay lên trên tủ lạnh ở trong góc trốn đi.

Tiếp theo, cửa trực tiếp bị người ta dùng chìa khóa mở ra, bóng dáng cao gầy của Lâm Thi Mộng từ ngoài cửa đi vào.

Sau lưng cô ấy còn đi theo bốn lão già, luồng khí tức đao động mang đến cho người khác một loại cảm giác ức chế mãnh liệt.

Bốn lão già vừa đi vào, ánh mắt lập tức nhìn vào người tên gián điệp trốn ở trong góc.

Cùng là võ giả cảnh giới cao, cảm nhận đối với khí cơ rất rõ rệt, họ vừa vào thì phát hiện con chim này không tầm thường.

Suy cho cùng tên gián điệp không có bản lĩnh như Sở Vũ, một thân khí cơ đao động trong cảm nhận của người cảnh giới thường hoặc cảnh giới cao là không thể ẩn giấu được.

Tên gián điệp thấy không thể trốn được, lập tức về mặt căng thẳng: “Sở Vũ, họ là ai? Có phải đến để bắt chim tôi không? Anh phải làm chủ cho tôi đây! Việc mà chim tôi làm hôm nay đều là vì anh đó!”

Lâm Thi Mộng về mặt lặng im nhìn con chim sẻ này, trong lòng nghĩ Sở Vũ tìm được một cực phẩm như vậy ở đâu thế? Nếu không phải là rất nhiều người chứng thực, tới nay chính là con chim này ra tay, hai cánh đánh cho Tạ Thiên Vũ thành trọng thương thì cô thật sự không dám tin con chim xấu xa cô quái lạnh lợi này sẽ lợi hại như vậy.

Lâm Thi Mộng ngẩng đầu lên, nhìn Sở Vũ từ lầu hai đi xuống, nói nghiêm túc: “Anh đừng sợ, Tạ gia muốn đối phó anh thì phải qua ải của em trước!”

Lâm Thi Mộng nói rồi còn có ý nhìn Tiểu Nguyệt đang ngồi ở đó một cái.

Tiểu Nguyệt thì yên lặng ngồi ở đó, tiếp tục xem phim hoạt hình với vẻ thích thú. Dường như những việc này không có quan hệ gì với cô ấy vậy.

Sở Vũ cười mỉm, sau đó chấp tay về phía bốn lão già ở sau lưng Lâm Thi Mộng: “Xin chào bốn vị tiền bối!”

“Vũ công tử không cần khách sáo, đây là việc bọn ta nên làm.”

Bốn lão già đều trả lễ về phía Sở Vũ, thái độ rất khách khí.

Tên gián điệp vừa thấy những người đó là người trợ giúp, lại rất mạnh thì lập tức lấy lại tinh thần, phành phạch một cái bay lên vai Sở Vũ.

Liếc nhìn xung quanh!

Con chim nhỏ bằng bàn tay, bày ra điệu bộ oai phong hiên ngang.

“Hôm nay cho dù kẻ đến là ai, chim tôi bảo đảm bắt chúng có đi mà không về!”

Mọi người: “...”

Điện thoại của Sở Vũ lúc này vang lên lần nữa, hần nhắc điện thoại: “Anh.”

Đầu dây bên đó truyền đến một giọng nói trầm ổn: “Em trai, đừng sợ.”

Sở Vũ ở đầu dây bên này, trên mặt lộ ra một nụ cười rạng rỡ.

“Anh, em không sợ.”

“Người của nhà ta đang chặn chúng rồi. Anh nghe nói Lâm Thi Mộng dẫn người đến chỗ em, như vậy anh cũng yên tâm rồi.”

“Anh, anh cũng chú ý bản thân.” Sở Vũ nói nhẹ nhàng trong điện thoại.

“Yên tâm, anh không sao. Tối nay có một trận ác liệt, em nhất định phải bảo đảm an toàn của mình. Ngoài hai vệ sĩ trước giờ của em, anh còn phải thêm hai cao thủ nữa đang âm thầm bảo vệ em.”

Sở Vũ cay cay đầu mũi: “Anh...”

“Một chàng trai lớn rồi đừng làm mấy chuyện vô ích đó! Được rồi, cứ thế nhé. Nhớ kỹ, sự an toàn của em cao hơn tất cả!” Đầu dây bên đó truyền đến giọng cười trong sáng của Sở Lương.

Mọi người trong phòng đều nghe thấy nội dung trong điện thoại.

Lâm Thi Mộng thở nhẹ, tự nói với mình: “Xem ra kinh thành tối nay sẽ là một đêm không ngủ.”

Tên gián điệp khí thế mạnh mẽ, nói một cách khoác lác: “Kẻ địch đâu? Đến bao nhiêu chim ta diệt bấy nhiêu!”

Tên này nghe thấy đầu điện thoại bên kia Sở Lương nói người của Tà gia sẽ bị chặn đường thì lập tức làm ầm ở đó.

Uỳnh!

Một luồng khí tức lạnh giá bỗng từ phía xa truyền đến.

Tựa như một mũi tên nhọn nhắm thẳng vào phía Sở Vũ.

Tên gián điệp vèo một cái với tốc độ rất nhanh, trốn thẳng vào một góc.

Đứng trên tủ lạnh giả làm tiêu bản chim.

Ánh mắt của Lâm Thi Mộng và bốn lão già đều nghiêm lại, men theo cửa sổ sát đất nhìn về phía xa.

Bên đó, một bóng dáng vượt qua cả tốc độ âm thanh đang xông về phía bọn họ bên này.

Sát ý mà bóng dáng đó tỏa ra lạnh giá thấu xương, khóa chặt một cách chuẩn xác trên người Sở Vũ!

Một lão già trong số đó trầm giọng nói: “Bọn ta đi ra ngoài!”

Lâm Thi Mộng gật gù đầu: “Hãy hết sức cẩn thận!”

Bạn đang đọc truyện *Vô Cương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Mãnh Long Vượt Sông

Bên ngoài.

Chính vào lúc bóng dáng đó sắp đến khu vực mà Sở Vũ đang ở, có hai bóng dáng cũng với tốc độ kinh người từ trong bóng tối đâm chéo về hướng của hắn.

Chiến đấu ngay lập tức triển khai!

Lại kết thúc ngay lập tức!

Bóng dáng đó bị chặn lại rồi, trong tay hắn là hai thanh đoản đao nhỏ máu.

Hai người chặn bóng dáng đó lại đều lao đảo một chút, đội ra rất xa mới miễn cưỡng đứng vững chân.

Tiếp theo hai người đó đều dùng tay bịt cổ tay lại, cổ chịu mới không phát ra tiếng.

“Yếu!”

Bóng dáng đó lạnh lùng nói một câu.

Một đòn cắt đứt gân tay của hai người âm thầm xông về phía hắn.

Tạm không nói đến cảnh giới của hắn, chỉ nói tốc độ phản ứng và độ chuẩn xác khi tấn công thì đủ khiến người khác kinh sợ rồi.

Trong phòng, Lâm Thi Mộng vẫn đứng trước cửa sổ sát đất quan sát, ánh mắt hơi nghiêm lại, nhú mày, trong lòng nghĩ không xong rồi!

Cái người đó có lực chiến rất cao!

Cảnh giới cao chưa chắc lực chiến mạnh, nhưng người này hiển nhiên là một sát thủ giỏi của Tà gia.

Không những cảnh giới rất cao mà lực chiến cũng mạnh tương đương.

Lúc này lại có hai bóng dáng trực tiếp xông đến bóng dáng đó.

Hai bóng dáng này là hai vệ sĩ của Sở Vũ!

Sở Vũ cũng đứng trước cửa sổ, trong lòng bỗng trở nên căng thẳng.

Hai vệ sĩ đó đã theo hắn rất nhiều năm, cộng thêm hai cao thủ gia tộc mà anh trai phái đến bảo vệ hắn.

Sở vũ không thể trơ mắt nhìn họ gặp chuyện. Vào thời khắc này, Sở Vũ đã chuẩn bị ra tay rồi!

Hắn không muốn vì giấu thực lực mà khiến người của mình chết oan.

Đoản đao trên hai tay của bóng dáng đó lóe lên muốn đâm về phía hai bóng dáng kia.

Trong nháy mắt, bốn ông lão mà Lâm Thi Mộng dẫn đến hóa thành bốn luồng tiễn nhọn, lần lượt từ bốn hướng khác nhau xông về phía bóng dáng đó.

Bóng dáng đó hình như hơi do dự một chút, tiếp đó bèn bỏ việc tiêu diệt hai vệ sĩ của Sở Vũ.

Bởi vì hắn cảm nhận được bốn người đang xông đến càng nguy hiểm hơn!

Hai bên chiến đấu ở trong thành Yến Kinh, toàn bộ đều thu lại khí thế của bản thân.

Nếu không với lực chiến đấu lớn mạnh của họ sẽ gây ra sự phá hoại kinh người cho nơi này. Nếu như vậy thì chính phủ tuyệt đối không thể tiếp tục khoan tay ngồi nhìn.

Bịch!

Bịch bịch bịch!

Mấy âm thanh liên tục vang lên tựa như tiếng trống thấp trầm.

Chiến đấu của bốn ông lão và người đó khá kịch liệt, ra tay đều là sát chiêu.

Tốc độ của hai bên đều quá nhanh, tuy đều đang áp chế sức mạnh của bản thân để không gây tổn hại quá lớn cho môi trường xung quanh nhưng cũng đủ để khiến người khác hãi hùng khiếp vía.

Rất nhanh, trên người của bóng dáng đó xuất hiện mấy chỗ tóe máu. Nhưng trên người bốn ông lão đó cũng đều đã bị thương.

Bóng dáng đó thấy việc tiêu diệt Sở Vũ đã không có khả năng nữa nên có ý muốn rời đi. Hắn quay người trực tiếp rút lui, thân hình rất nhanh lẩn vào trong đêm tối.

Bốn ông lão không có đuổi theo, nhiệm vụ của họ chính là bảo đảm sự an toàn của Sở Vũ, sợ rằng sẽ trúng kế diệu hổ ly sơn của địch.

Vì vậy sau khi bóng dáng đó rút lui không lâu, bốn ông lão bèn cùng bốn người của Sở gia trở về nơi ở của Sở Vũ.

Hai cao thủ Sở gia bị thương nên sắc mặt trắng bệch, nhưng lúc nhìn thấy Sở Vũ lại biểu hiện rất điềm tĩnh, cùng thi lễ với Sở Vũ.

“Sở Thiên Cường, Sở Thiên Thắng... bái kiến thiếu gia!”

Sở Vũ vội vàng đi quá đó, về mặt lo âu nhìn hai người: “Chú Cường, chú Thắng, hai người không sao chứ?”

Hai người này đều là vai vế đường thúc của Sở Vũ, gia tộc ẩn thế vẫn rất truyền thống, đích thứ khác biệt, vì vậy tuy là trưởng bối nhưng gặp Sở Vũ vẫn phải hành lễ.

Nhưng Sở Vũ từ nhỏ lớn lên ở thế tục, tư tưởng tâm mắt đều khá tiến bộ, đối với những lễ nghi phức tạp này cũng không có để ý nhiều.

Hai người Sở Thiên Cường và Sở Thiên Thắng cười khở một cái, lắc lắc đầu.

Sở Thiên Cường nói: “Không sao cả.”

Lâm Thi Mộng và bốn ông lão bên đó đều than nhẹ trong lòng, gân tay của một cánh tay bị cắt đứt cho dù sau này có hồi phục thì lực chiến nhất định cũng có giảm sút. Việc này sao có thể không sao được?

Sở Vũ bỗng nhiên dùng truyền âm lần lượt nói với hai người: “Đường thúc không cần lo lắng, sau này con nhất định sẽ giúp thực lực của hai người khôi phục như ban đầu!”

Hai người Sở Thiên Cường và Sở Thiên Thắng mặt không đổi sắc, nhưng trong lòng lại dậy sóng.

Thiếu gia không phải phé rồi ư? Cậu ấy sao lại có thể dùng truyền âm?

Cái gọi là truyền âm chính là ngưng tụ âm thanh thành một tia cực kỳ nhỏ, truyền vào trong tai của một mình người nào đó.

Muốn làm được đến trình độ đó thì phải cần có tu vi xung huyết cảnh ngũ đoạn mới được!

Còn có truyền âm cao cấp hơn, có thể khiến âm thanh vang lên trong đầu của đối phương, người bên cạnh gần như không thể dò xét.

Nhưng đây là bản lĩnh cao hơn một tầng lớp, thuộc về năng lực của lĩnh vực tinh thần rồi.

Một người trong bốn ông lão mà Lâm Thi Mộng dẫn đến mở miệng nói: “Lão phu có chút nghiên cứu về y thuật, ta sẽ xử lý một chút cho hai vị trước nhé.”

Sở Thiên Cường và Sở Thiên Thắng nhìn sang Sở Vũ.

Sở Vũ gật gật đầu.

Hai người sau đó cảm ơn ông lão trước, rồi cùng ông lão đi vào một căn phòng để xử lý vết thương trên cổ tay.

“Thiếu gia.”

Hai vệ sĩ khác nhìn thấy Sở Vũ đều vẻ mặt vui mừng, nhưng trong ánh mắt ít nhiều cũng có mấy phần hờn tủi.

Trước đó Sở Vũ đã bỏ rơi họ, một mình chạy đến Thái Sơn, kết quả gặp nguy hiểm suýt chút nữa đã dọa họ sợ khiếp rồi.

Gia tộc bên đó tuy không trách phạt họ nhưng trong lòng hai người lại vô cùng tự trách.

Sở Vũ nhìn họ gật gật đầu, mỉm cười nói: “Không sao rồi!”

Lúc này trong ti vi đột nhiên truyền ra một tiếng: “Con hồ ly tinh nhà người mê hoặc lòng người, làm hại chúng sinh, quả thật đáng chết!”

Tiểu Nguyệt từ đầu đến cuối ngồi trên sofa yên lặng xem phim hoạt hình không nhin nổi hứ lên một tiếng: “Nói xằng nói bậy!”

“...” Mọi người đều vẻ mặt không nói nên lời. Trong lòng người này cũng thật là chẳng coi ai ra gì, cục diện căng thẳng như vậy mà lại còn có thể ngồi yên được, xem phim hoạt hình với vẻ thích thú thì thôi đi, lại còn nhập tâm như vậy...

Lâm Thi Mộng quay người lại nhìn Sở Vũ, nói nhẹ nhàng: “Bên này tạm thời không có vấn đề gì lớn rồi, phải xem...”

Lâm Thi Mộng không nói quá nhiều mà là liếc Tiểu Nguyệt ngồi bên đó một cái.

Sau gáy của Tiểu Nguyệt giống như có mọc thêm một con mắt vậy, cô nói lạnh nhạt: “Sẽ không ra tay.”

Trong mắt của Lâm Thi Mộng đột nhiên bắn ra hai luồng sáng, lóe lên rồi tắt. Tiếp đó trên mặt nở nụ cười mỉm, nhìn Sở Vũ: “Vậy thì thật sự không có vấn đề gì nữa rồi!”

Sở Vũ có chút ngỡ ngàng, nhìn Lâm Thi Mộng với vẻ mặt thâm thúy, lại nhìn sang Tiểu Nguyệt đang xem hoạt hình với vẻ tức giận.

Đây là một đêm không ngủ.

Ánh mắt của toàn bộ Yến Kinh gần như đều tập trung vào hai gia tộc.

Chính phủ vẫn giữ im lặng, các gia tộc và thế lực khác cũng đều ần núp không có động tĩnh.

Tất cả mọi người đều đang chờ đợi kết quả cuối cùng!

“Tại sao lại như vậy, Tô trưởng lão, chúng ta không phải đã nói rõ...” Nhìn điện thoại bị cúp máy giữa chừng, Tạ Tiểu Thiên một hồi lâu nói không nên lời, tinh khí thần của cả người đều bị rút sạch rồi, bỗng chốc giống như già đi mấy chục tuổi.

Ông ta không thể hiểu nổi, tại sao bên đó lại đột nhiên buông tay bỏ mặc.

Ông ta không thể tin, một Bắc Địa Sở Gia nhỏ bé tại sao lại lớn mạnh đến mức này?

Họ diệt sạch bang Hắc Hồ của Tề Lỗ cũng coi như xong, vậy mà trong chớp mắt lại dám nhắm mũi dùi về phía gia tộc ần thế như Tạ gia?

Sức mạnh này của họ từ đâu mà có?

Quan trọng hơn là sao họ có thể có thực lực lớn mạnh như vậy?

Lúc này, Tạ Tiểu Thiên bỗng nhiên lẩm bẩm “Bị trúng kế rồi... bị Sở gia hại rồi, ta hận mà! Tạ gia ta mà lại bị họ xem như bàn đạp, mượn cơ hội này đập Tạ gia ta để mà leo lên. Sở gia... chúng mày làm vậy lẽ nào không sợ bị mọi người công kích sao? Tụi mày cho rằng các hào môn quyền quý khác của thành Yến Kinh sẽ để cho tụi mày ngang ngược như vậy ư?”

Tạ Tiểu Thiên, vị đại trưởng lão đã quản lý gia tộc nhập thế Tạ gia hơn hai mươi năm, vào lúc này gần như đang rối loạn trong lòng.

Một mình ở trong phòng, ít nhiều có chút bị cuồng loạn.

Sau này sẽ giống như ông ta nói hay không, không ai biết được. Ít nhất hiện giờ toàn bộ thành Yến Kinh, tất cả gia tộc đều giữ im lặng.

Trong đó cũng bao gồm một số đồng minh của Tạ gia!

Những người đó trên thực tế cũng bị một đòn này của Sở gia đánh cho lú lẫn rồi!

Và lại ngọn nguồn ân oán của hai bên cái cần biết cũng đều đã biết rồi. Ân oán cá nhân, việc này là khó nhúng tay vào nhất.

Tạ Tiểu Thiên cũng không có thêm một cái mặt đi cầu xin người ta, bởi vì ông ta biết rõ lúc này cầu xin những người đó giúp đỡ cũng không có ý nghĩa.

Mà con át chủ bài lớn nhất của ông ta cũng không còn tác dụng nữa rồi.

Chính phủ giữ im lặng lại càng là việc trong dự liệu của ông ta, giống như trước kia ông ta từng nói—Đây là chuyện giang hồ!

Ai thắng ai thua, chính phủ vốn dĩ không có nhiều hứng thú. Chỉ cần chú ý chừng mực, đừng gây ảnh hưởng quá lớn cho người bình thường thì chính phủ gần như sẽ không ra mặt can thiệp.

Sở gia của ba mươi ba năm trước vẫn luôn yên phận ở một chỗ.

Lúc các đại gia tộc ần thế, cổ giáo, cổ phái đều nhộn nhịp phái người đóng quân ở kinh thành, Sở gia ở đây cũng chỉ có một phần sản nghiệp để kiếm tiền chứ không thật sự phái người đồn trú.

Ba mươi năm qua đi, bố cục của thế giới gần như đã hoàn toàn ổn định. Lúc này đã không có bao nhiêu ngoại lực có thể phá vỡ sự cân bằng này.

Việc này cũng khiến cho rất nhiều người của gia tộc ần thế tận sâu trong lòng trước giờ chưa từng xem Sở gia là đối thủ thật sự.

Thậm chí có chút không thèm để ý đến.

“Lang tộc phương bắc, chỉ có thể hoành hành trong núi sâu rừng già.”

“Móng vuốt của chúng không thể thò ra!”

“Sói vẫn nên ở trong núi thì tốt hơn, đừng ra ngoài nữa.”

“Chỉ là gia tộc địa phương mà thôi, chỉ lợi hại khi ở bản địa, ở nơi khác không đáng sợ.”

Đây là đánh giá thường gặp nhất về Sở gia.

Trận đấu này là sau khi Bắc Địa Sở Gia nhập thế ba mươi ba năm, lần đầu tiên lộ ra chiếc răng nanh hung tợn!

Cũng chỉ dùng một lần này, lang tộc phương bắc... đã khiến vô số người kinh sợ rồi!

Thời cơ mà Sở gia chọn lần này quá tuyệt vời, tuyệt đến nỗi khiến người ta thậm chí hoài nghi đây có phải là việc mà Sở gia sớm đã mưu tính kỹ không? Có phải là một màn kịch mà Tà gia phối hợp với Sở gia diễn không?

Nhưng loại suy đoán này không lên được bàn cược, bởi vì Tà gia trải qua trận này, toàn bộ sức mạnh của thế tục gần như đã bị tiêu tan!

Làm gì có việc phối hợp với người ta diễn kịch?

Cho dù là kẻ ngốc cũng biết người nào cũng giúp mình chứ đâu có giúp người ngoài!

Vì vậy việc này phát triển đến hiện giờ, sự quan tâm mà Sở Vũ nhận được đã lớn hơn rất nhiều so với lúc ban đầu!

Hiện tại tất cả mọi người đều cho rằng là Sở Vũ phối hợp với gia tộc diễn vở kịch này.

Con chim sẽ đáng sợ bên cạnh Sở Vũ dĩ nhiên cũng là “vệ sĩ” thực sự mà Sở gia sắp xếp cho hắn.

Thành Yến Kinh sợ bóng sợ gió, Sở gia thì giống như một con mãnh long vượt sông.

Dùng cách thức không ai có thể đoán trước được này, trực tiếp đóng quân vào thành Yến Kinh với thế mạnh vô cùng!

Tà Tiểu Thiên từ trong phòng đi ra, cả người nhìn vào giống như bị trống rỗng vậy, đối diện với đám người đang chờ bên ngoài, Tà Tiểu Thiên nhắm hai mắt lại, thở dài một hơi.

Lúc mở mắt ra thì lệ đã hai hàng.

“Đại trưởng lão!”

“Đại trưởng lão, đã xảy ra chuyện gì?”

“Đại trưởng lão, viện binh của chúng ta đâu?”

“Đại trưởng lão, chúng ta nên làm thế nào đây?”

Mấy nhân vật cao cấp Tà gia toàn bộ đều sốt ruột nhìn Tà Tiểu Thiên.

Tà Tiểu Thiên hít sâu một hơi, giọng nói khàn khàn: “Thông báo cho tất cả dòng chính, rút khỏi... kinh thành!”

Bạn đang đọc truyện *Vô Cương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Chấn Động

Rạng sáng ngày hôm sau.

Trận chiến này đã xác định được kết quả.

Tà gia đóng quân ở kinh thành ba mươi ba năm, sớm đã hình thành nên một gia tộc lớn mạnh, tất cả con của vợ lớn đều rút khỏi kinh thành.

Một tộc lớn huy hoàng mấy chục năm, chỉ trong một đêm bị đánh bại.

Còn con rồng vượt sông Sở gia này thì chỉ trong một đêm đã trở thành quý tộc mới ở thành Yến Kinh!

Đánh thêm một đòn cuối cùng cho Tà gia là một bản tuyên bố của chính phủ.

“Tà gia ở kinh thành nhiều năm, là một đại tộc nhưng chưa làm hết nghĩa vụ cần có, buông thả cho người trong tộc để họ xác lảo ngang ngược, làm nhiều hành động vi phạm pháp lệnh, tội ác phạm phải chồng chất, gây nên tiếng oán hờn khắp nơi. Nay có gia tộc Sở Thị thay trời hành đạo. Trục xuất Tà gia, trả lại một vùng đất sáng sủa cho thành Yến Kinh...”

Trên dưới Tạ gia trong lòng mang theo nỗi hận vô cùng và không cam lòng rời xa khỏi Yến Kinh, họ nhìn thấy bản tuyên bố này thì đều giận sôi máu.

“Trả lại vùng đất sáng sủa cái đầu mày!”

“Bọn ta xác láo ngang ngược, vi phạm pháp lệnh như thế nào chứ?”

“Muốn đồ thêm tội cho người khác...”

“Đây là ngấm máu phun người!”

Tạ Tiểu Thiên lại càng muốn thổ huyết, tức giận hét lên một tiếng: “Ta hận!”

Trong lúc lửa giận công tâm, Tạ Tiểu Thiên tức đến nổi ngất xỉu!

Tạ gia ở Yến Kinh sắp đặt mấy chục năm, sản nghiệp phân bố khắp các ngành nghề.

Giờ đây vôi vàng rời đi, chỉ có thể mang theo một số tiền mặt. Những thứ khác đều để lại ở đây, trở thành vật vô chủ.

Những tài sản này tính gộp lại là một con số khá kinh người, không ai là không nổi lòng tham.

Nhưng lại không có ai động đến!

Bởi vì đây là do Sở gia đánh được!

Nếu hôm nay kẻ thất bại là Sở gia, vậy thì tất cả sản nghiệp của Sở gia ở đây dĩ nhiên cũng sẽ trở thành tài sản trong túi của Tạ gia.

Vào thời khắc những thành viên chủ chốt của Tạ gia rời khỏi Yến Kinh, việc này đã được xác định.

Lâm Thi Mộng cũng vào lúc đó, dẫn theo bốn ông già cáo từ rời đi.

Cô cũng còn có rất nhiều việc cần đi trao đổi và xử lý, Sở Vũ đã an toàn nên cô yên tâm rồi.

Sở Vũ tiễn Lâm Thi Mộng xong, để Tiểu Nguyệt và tên gián điệp ở lại tầng dưới. Sau đó gọi hai người Sở Thiên Cường và Sở Thiên Thắng đến phòng mình.

Vết thương trên tay hai người sau khi được xử lý đơn giản, nhìn vào đã không có gì nguy hiểm nữa.

Nhưng suy cho cùng vẫn là gân tay bị cắt đứt, cho dù họ có tu vi xung huyết cảnh lục đoạn thì cũng cần thời gian rất dài để hồi phục.

May mà ông lão Lâm Thi Mộng đưa tới có y thuật tinh xảo, chữa trị cũng khá kịp thời. Nếu không, đối với chiến lực của hai người về sau chắc chắn sẽ có ảnh hưởng không nhỏ.

“Thiếu gia, cậu rút cuộc...” Sở Thiên Cường nhìn Sở Vũ với vẻ mặt tha thiết.

Hắn hoàn toàn không để ý vết thương trên cổ tay mình, cái hắn thật sự để ý là vị thiếu gia đã “phế” mười sáu năm này tại sao có thể dùng truyền âm nói chuyện với hắn!

Tuy thời gian đã qua mười sáu năm nhưng trên dưới Sở gia không ai quên được Sở Vũ năm xưa, đó là một kỳ tài đến cỡ nào!

Sở Thiên Thắng tuy không nói chuyện nhưng ánh mắt nhìn Sở Vũ cũng tràn đầy vẻ mong đợi.

Sở Vũ không trả lời câu hỏi này, ngược lại nhìn hai người rồi hỏi: “Nếu tôi nhớ không lầm thì chú Cường và chú Thắng chắc đều là xung huyết cảnh lục đoạn nhỉ?”

Hai người gật đầu cùng lúc.

Sở Vũ trầm ngâm một chút, nhìn hai người: “Nếu... trong nhà đồng ý, hai chú có bằng lòng ở bên cạnh tôi, theo tôi đi Long Thành không?”

Sở Thiên Cường và Sở Thiên Vũ nhìn nhau một cái, sau đó cùng nhìn về phía Sở Vũ, đồng thanh nói: “Bằng lòng!”

Đừng nói Sở Vũ hiện giờ có khả năng không bị phế, cho dù hắn thật sự là một người không thể tu luyện, nhưng thân phận địa vị của hắn ở Sở gia cũng cực cao.

Hai người Sở Thiên Cường và Sở Thiên Thắng là con vợ thứ, tuy có thiên phú tương đối ưu tú, nhưng tài nguyên mà hai người có thể nhận được lại có hạn.

Cần phải bỏ ra rất nhiều mới có thể nhận được số tài nguyên tu luyện đó.

Sở Vũ cũng xem như là đứa trẻ đã lớn lên cùng họ, tính cách họ cũng rất rõ. Biết rằng nếu có thể ở bên cạnh Sở Vũ thì tài nguyên nhận được tuyệt đối sẽ nhiều hơn hiện tại rất nhiều!

“Vậy được, các chú hãy lập lời thề, cảnh tượng sắp nhìn thấy tiếp theo đây không được nói cho bất kỳ ai.” Sở Vũ bình tĩnh nhìn hai người, nói bằng truyền âm.

Hai người lần này không có chút do dự nào.

“Tôi Sở Thiên Cường (Sở Thiên Thắng) lập lời thề, hôm nay cho dù nhìn thấy việc gì đều sẽ tuyệt đối không tiết lộ ra ngoài, nếu làm trái thì trời tru đất diệt!”

Hai người thề xong thì đều nhìn về phía Sở Vũ.

Sở Vũ hơi mỉm cười, gật gù đầu, nói: “Chú Cường, đưa cánh tay của chú qua đây.”

Sở Thiên Cường đưa cánh tay nguyên vẹn đến trước mặt Sở Vũ.

Sở Vũ lắc lắc đầu: “Cái tay kia.”

Sở Thiên Cường lại đưa cánh tay vừa bị thương ra.

Sở Vũ giờ tay tháo thứ băng bó trên cổ tay của Sở Thiên Cường ra, ném xuống đất.

Chỗ vết thương trên cổ tay của Sở Thiên Cường chỉ có một đường máu nhạt, giờ máu đã ngừng chảy rồi.

Nhưng nhìn vào vẫn có chút thấy mà đau lòng.

Sở Thiên Cường không hiểu nên nhìn Sở Vũ, nhưng xuất phát từ sự tín nhiệm ăn sâu vào xương cốt nên ông ta không hỏi thêm câu nào.

Sở Thiên Thắng cũng vậy, tuy không hiểu Sở Vũ đang làm gì nhưng cũng không hỏi thêm.

Tiếp theo đó, Sở Vũ trực tiếp dùng tay nắm chặt lấy chỗ vết thương của Sở Thiên Cường.

Một luồng nhói nhói mãnh liệt khiến sắc mặt Sở Thiên Cường có chút nhăn nhó, nhưng hắn lại không kêu lên một tiếng.

“Đừng là hảo hán!” Sở Vũ cười châm chọc một câu.

Sở Thiên Cường vẫn chưa kịp nói gì thì cảm thấy chỗ vết thương ở cổ tay mình giống như bùng cháy lên. Một luồng nhiệt lượng kinh người bỗng chốc từ nơi vết thương... nhanh chóng đẩy vào toàn thân ông ta.

“Đây...” Sở Thiên Cường vẻ mặt ngạc nhiên.

Trên người của Sở Vũ vẫn không phát ra dù chỉ là một chút sóng nào.

Nhưng Sở Thiên Thắng ở bên cạnh lại đã tròn tròn mắt!

Đây... đây... đây là tình hình gì thế này?

Sở Thiên Vũ dùng lực dụi dụi mắt, nghi ngờ bản thân đang nằm mơ!

Bởi vì ông ta có thể cảm nhận được rõ rệt trên người Sở Thiên Cường bắt đầu truyền đến từng luồng sóng sức mạnh.

Hắn... đang đột phá?

Đột phá của võ giả xung huyết cảnh chính là một quá trình huyết đạo được đả thông.

Trong quá trình này, cứ mỗi lần mở một huyết đạo thì sức mạnh trên người sẽ tăng mạnh một phần.

Đồng thời, trong khoảnh khắc mở huyết đạo sẽ có một luồng sóng mãnh liệt phát ra.

Điều khiến Sở Thiên Thắng khó có thể tin nổi là ông ta chưa từng nhìn thấy đột phá nhanh như vậy!

Sở Thiên Cường có cùng xung huyết cảnh lực đoạn như hắn, vốn dĩ chỉ đả thông một trăm tám mươi ba huyết đạo.

Nhưng chỉ một lát vừa nãy, hắn cảm nhận được trên người của Sở Thiên Cường có bốn luồng sóng sức mạnh!

Trong chớp mắt... thì đã đả thông bốn huyết vị?

Điều này có thể sao?

Thân là võ giả, thiên phú của mỗi người đều khác nhau.

Thiên phú của hai huynh đệ họ trong trường hợp bình thường cũng chỉ có thể giúp họ đi đến bước hiện tại này thôi.

Muốn tiếp tục thì sự tiêu hao của mỗi bước đều là một con số kinh người!

Nhưng hiện giờ hắn đã nhìn thấy cái gì?

Sở Thiên Cường bị nắm chặt vết thương, trên người lại truyền đến sóng sức mạnh liên tục không ngừng!

Vậy thì có nghĩa là huyết đạo trên người hắn cũng đang liên tục được mở ra!

Cảnh tượng cứ như kỳ tích này khắc sâu trong tim của Sở Thiên Thắng.

Khiến hắn vĩnh viễn đều không quên được cái ngày này!

Bởi vì hắn tận mắt chứng kiến một cảnh tượng thần kỳ!

Vị thiếu gia đã phé mười sáu năm, chỉ làm qua loa mà đã thay đổi cuộc đời và quỹ đạo vận mệnh của hai huynh đệ họ.

Sở Thiên Thắng tận mắt chứng kiến cảnh tượng này, lập tức đỡ người ra.

Còn Sở Thiên Cường đích thân trải qua tất cả việc này thì loại cảm nhận đó mãnh liệt gấp vô số lần so với Sở Thiên Thắng!

Loại chấn động tận sâu trong lòng đó đã hoàn toàn nhấn chìm hắn!

Những gông cùm trong huyết đạo tựa như cái nút chai trên chai rượu vang vậy. Nếu không mượn sự trợ giúp của ngoại lực thì gần như không thể mở nó ra được.

Một cái dụng cụ mở bình tiện lợi sẽ giống như một bộ công pháp mạnh mẽ.

Càng là cao cấp thì quá trình mở sẽ càng nhẹ nhàng, tổn hại gây ra cũng sẽ càng nhỏ.

Dụng cụ mở bình cao cấp thậm chí có thể rút cái nút chai ra được mà không làm hỏng nó.

Còn công pháp cao cấp cũng vậy, trong quá trình đột phá, tổn thương gây ra cho cơ thể người cực nhỏ!

Bởi vì trong khoảnh khắc huyết đạo đang được đả thông, các loại tạp vật tích tụ ở đó bị đánh vỡ, sẽ gây ra tổn thương có mức độ nhất định đối với huyết đạo và kinh mạch.

Vì vậy mới nói tại sao sau khi võ giả đột phá thì đều cần lượng lớn dược liệu để củng cố?

Cái gọi là củng cố thực ra chính là một quá trình hồi phục.

Võ giả bình thường tu luyện cần thông qua công pháp, từng chút từng chút đi đánh những gông cùm trên huyết đạo.

Lúc gông cùm đó chỉ còn lại một lớp mỏng thì dùng toàn lực một đòn đánh vỡ.

Còn hiện tại... hiện tại huyết đạo trong thân thể Sở Thiên Cường cứ giống như gặp phải một con lũ gào thét đang lao nhanh vậy.

Tất cả mọi thứ chặn trước con lũ đó... đều bị đánh tan tã như trở bàn tay!

Hơn nữa, Sở Thiên Cường có thể cảm nhận được rất rõ kinh mạch của bản thân vào khoảnh khắc huyết đạo bị đánh mở không hề cảm nhận được bất kỳ tổn thương nào!

Đây là một loại năng lực lớn mạnh đến nỗi khiến người ta phát run!

Sau mười lăm phút, Sở Vũ cuối cùng đã thả tay của Sở Thiên Cường ra.

Thở một hơi dài, sau đó nhìn Sở Thiên Cường: “Chú Cường, cảm nhận một chút xem?”

Sắc mặt của Sở Thiên Cường cực kỳ rục rờ, vui mừng, hân hoan, không dám tin... Những tâm trạng này đều hòa trộn với nhau.

Hắn vô thức nhìn cổ tay của chính mình một cái, ở đó vẫn có một đường màu đỏ nhạt.

Nhưng mà!

Ở bên trong kinh mạch trước đó chịu trọng thương đã hồi phục lại như ban đầu!

Hắn có hơi không dám tin nên vận hành một chút sức mạnh trong cơ thể.

Àm!

Một luồng khí tức lớn mạnh bỗng chốc bùng phát ra.

Xung huyết cảnh - thất đoạn!

Bạn đang đọc truyện *Vô Cương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Anh Em!

Sở Thiên Cường lập tức thu lại khí tức, khó giấu được vẻ mừng rỡ trên mặt, quay về phía Sở Vũ, hai tay nắm lại, gặp người thi lễ.

Không nói việc đích thứ ở gia tộc ẩn thế có khác biệt, chỉ nói đến ân tình của Sở Vũ đối với hắn hôm nay, hắn hành một lễ này cũng là lẽ dĩ nhiên!

Cú gặp người bá lại này cũng là việc hắn cam tâm tình nguyện!

Người thầy chính là người truyền đạo, thụ nghiệp, giảng giải!

Người truyền đạt là thầy!

Sở Vũ đối với hắn đã là có ân tái tạo.

Hành động này cho dù ở gia tộc ẩn thế cũng cực kỳ hiếm thấy.

Đây gọi là quán đỉnh!

Năng lực to lớn ngang tàng, dùng cách thức ngang ngược không theo lẽ phải, trực tiếp đem sức mạnh truyền vào trong người của một người khác. Việc này cần bản lĩnh vô cùng cao minh!

Nếu không phải người có năng lực lớn thì không thể làm được.

Bởi vì trong quá trình này, một khi không cẩn thận thì có thể khiến cho người được quán đỉnh bị nổ tung ngay tại chỗ!

Vì vậy cho dù là trong gia tộc như Sở gia, đối với việc quán đỉnh này thì họ cũng chỉ từng nghe đến mà chưa từng thấy qua.

Chả trách thiếu gia muốn họ lập lời thề, việc này đúng là không nói ra được! Còn nữa... thiếu gia cậu ấy lại có thể quán đỉnh cho võ giả xung huyết cảnh lục đoạn như bọn họ, vậy thì bản thân cậu ấy sẽ đạt đến cảnh giới nào?

Sở Thiên Thắng đứng bên cạnh, cho dù có thể đoán được người tiếp theo có thể chính là hắn nhưng trong lòng vẫn có cảm xúc mãnh liệt.

“Chú Thắng, đến lượt chú rồi.” Sở Vũ mỉm cười.

Mười phút sau.

Biểu cảm của Sở Thiên Thắng lộ vẻ chấn động.

Kinh ngạc vui mừng, hân hoan, không dám tin!

Sau đó thì giống như Sở Thiên Cường vậy, hai tay nắm lại, gặp người thi lễ một cái.

“Chú Cường, chú Thắng, hãy nhớ lời thề của hai người.” Trên trán của Sở Vũ cũng đã thấy lấm tấm mồ hôi.

Liên tục dùng con mắt dọc ở ấn đường, thi triển tâm pháp Thí Thiên để đánh mở huyết đạo cho hai người, đối với Sở Vũ mà nói cũng là một loại tiêu hao không nhỏ.

Nhìn cả quá trình có vẻ rất nhẹ nhàng nhưng thực ra trong quá trình này, Sở Vũ dù là về tâm thần hay tinh thần thì đều phải tập trung cao độ.

Nếu có một chút sai sót thì sẽ gây ra đại họa.

Nhưng tất cả đều đáng!

Hai người này tuy là chi thứ nhưng ở Sở gia cũng đều là thành viên chủ chốt. Hết sức trung thành đối với gia tộc, đối với vị thiếu gia phế nhân Sở Vũ này cũng chưa từng có bất cứ thành kiến nào.

Giúp họ đột phá có thể khiến họ trở nên mạnh hơn, đi theo bên cạnh mình thì việc che giấu thân phận cũng coi như thêm một tầng bảo vệ.

Sở Vũ đã trải qua thời kỳ niên thiếu lông bông, biết rõ tính quan trọng của việc ẩn giấu thực lực.

Hắn biết Tà gia chắc chắn sẽ không chịu để yên, hắn cũng sẽ không để yên!

Vẫn còn kim nén trong lòng, lúc nào đó sẽ đánh họ một trận lớn.

Sau khi Sở Vũ cùng hai người Sở Thiên Cường và Sở Thiên Thắng xuống lầu, đôi mắt tên gián điệp rất gian, chuyển qua chuyển lại liến thoắng, tìm kiếm trên thân hình ba người họ.

Nó có thể cảm nhận được từ trên người của Sở Thiên Cường và Sở Thiên Thắng luồng khí tức khác biệt đó.

Và lại vừa nãy khi hai người đột phá ở trên lầu, đều có từng luồng sóng truyền đến. Tên gián điệp và Tiểu Nguyệt ở dưới lầu đều đã cảm nhận được.

Tên gián điệp sở dĩ chọn đi theo bên cạnh Sở Vũ cũng chính vì nguyên nhân này.

Chỉ là trước ngày hôm nay nó không thể xác định Sở Vũ có thật sự có bản lĩnh đó không.

Đôi mắt thông minh của Tiểu Nguyệt cũng quét đi quét lại mấy vòng trên người Sở Vũ, khoe miệng đang nở một nụ cười nhạt, cô không nói gì cả, tiếp tục quay đầu qua nhìn chăm chú vào ti vi xem phim hoạt hình.

Hai người vệ sĩ khác của Sở Vũ lúc này vẫn ở bên ngoài phụ trách canh gác.

Đối với hai người họ, Sở Vũ cũng có sắp xếp nhưng không phải bây giờ.

Hiện tại còn có một việc quan trọng hơn. Hắn muốn gặp anh trai mình.

Sở Lương.

Đại công tử của Thất Gia Sở gia, anh trai ruột của Sở Vũ.

Sở Lương năm nay hai mươi sáu tuổi, tu vi xung huyết cảnh lục đoạn.

Anh ta tuy vẫn còn rất trẻ nhưng lại để bộ râu quai nón, mày rậm mắt to, nhìn vào rất khỏe mạnh.

Nhìn kỹ thì tướng mạo của Sở Lương và Sở Vũ vẫn có nhiều điểm giống nhau, chỉ là tính cách của hai anh em hoàn toàn khác nhau, ăn mặc cũng không giống.

Sở Lương từ năm mười bảy mười tám tuổi đã bắt đầu đi theo trưởng bối gia tộc xử lý các công việc ở bên ngoài.

Thiên phú về mặt tu luyện của anh ấy cũng không yếu, nhưng năng lực xử lý công việc của anh ta mạnh hơn!

Người ta tặng cho anh ta biệt hiệu quân sư.

Sản nghiệp mà Sở gia để lại ở Yến Kinh khá lớn, liên quan đến các ngành các nghề, nghe nói cũng không phải một hai ngày có thể tính toán ra được.

Nhưng dưới sự dẫn dắt của Sở Lương, chỉ cần thời gian hơn nửa ngày thì đã khiến cho toàn bộ sản nghiệp của Tà gia ở thành Yến Kinh trực tiếp đổi thành họ Sở.

Sau khi xử lý xong tất cả, Sở Lương gọi điện thoại cho em trai, rồi sai người đi đón em trai qua đó.

Hai anh em tính ra cũng đã lâu rồi chưa gặp nhau.

Trong một câu lạc bộ rất sang trọng ở thành Yến Kinh, hai anh em cuối cùng đã gặp nhau rồi.

Câu lạc bộ này là sản nghiệp của Sở gia, đã có từ rất nhiều năm trước rồi.

Từ trước đến nay Sở gia chỉ là không giống các gia tộc ẩn thế khác ào ào phái người đóng trú ở kinh thành nhưng cũng không phải hoàn toàn không có sắp đặt.

Nếu không, muốn nhanh chóng tiếp quản những sản nghiệp đó của Tà gia, chỉ xét về mặt nhân viên thì sẽ thiếu hụt.

Trên thực tế thì không phải vậy.

Mà những thứ này thực ra đều là việc Sở Lương đã sắp đặt sẵn mấy năm trước rồi. Chỉ chờ có một thời cơ như thế này.

Nhìn thấy Sở Vũ, mắt Sở Lương sáng rực lên, trên mặt lộ ra nụ cười. Đi qua đó dùng lực ôm lấy Sở Vũ một cái, vỗ vào sau lưng của Sở Vũ.

“Em vẫn gầy như vậy!”

Trong lòng Sở Vũ ấm áp, từ nhỏ đến lớn Sở Lương đều luôn quan tâm yêu quý hẳn như thế.

“Anh, công việc thế nào rồi?”

Sở Lương cười nói: “Yên tâm đi, mọi việc đều rất tốt!”

Sở Lương kéo Sở Vũ vào bên trong.

Căn phòng rất lớn, chỉ có hai anh em họ.

Sở Lương nói: “Nơi này có bố trí, người ngoài không thể thám thính cuộc trò chuyện giữa hai anh em ta. Anh đã lâu chưa được gặp em rồi, hôm nay hai anh em ta trò chuyện cho đã.”

Nói rồi, Sở Lương rót đầy một ly rượu cho Sở Vũ, rồi lại rót cho chính mình, sau đó nâng ly rượu lên cùng ly với Sở Vũ một cái và uống cạn.

“Hà...” Sở Lương khà ra một hơi dài: “Rượu này đủ mạnh!”

Sở Vũ thì nhấp một ngụm, nhú nhú mồm: “Cay!”

“Ha ha, em không biết rồi, đây là rượu ngon, Nhị Oa Đầu chính tông, đã cất giữ hơn sáu mươi năm rồi. Những thứ này đều là lấy ra từ trong kho của Tà gia đó.” Sở Lương cười nói.

Sở Vũ sáng mắt: “Lúc về lấy cho em một ít.”

“Em không phải không thích uống rượu ư?” Sở Lương nhìn em trai một cái.

Sở Vũ cười he he: “Đem đi biếu nhạc phụ.”

“Em đó...” Sở Lương cười lắc lắc đầu, tiếp đó vẻ mặt nghiêm nghị nhìn Sở Vũ: “Về việc này, thực ra anh vẫn luôn có vài lời muốn nói với em”

“Vâng, anh nói đi.” Sở Vũ nhìn Sở Lương.

“Môn phái của Lâm Thi Mộng rất lớn mạnh, nhưng... ở trong số những cổ phái bên ngoài thì không tính là mạnh nhất. Khoảng thời gian trước anh nhận được một tin tức. Đối phương cũng không thể chắc chắn, chỉ là nói với anh rằng sư môn của Lâm Thi Mộng hình như đã định ước cho cô ấy một mối hôn sự. Đối với sư môn của Lâm Thi Mộng mà nói, hôn sự đó... xem như là tèo cao.”

Sở Lương nói xong, dùng đôi mắt sáng ngời nhìn Sở Vũ.

Sở Vũ trầm mặc một hồi, sau đó nói: “Anh, thực lực của em khôi phục rồi.”

“Đó là chuyện tốt mà... Hà? Ồ? Em nói cái gì?” Sở Lương biến sắc, lập tức đứng bật dậy, cảm nhận môi trường xung quanh một chút.

Lúc này mới nghiêm mặt nhìn về phía Sở Vũ: “Thật ư?”

Sở Vũ gật gật đầu: “Anh, hiện giờ anh là xung huyết cảnh lục đoạn phải không? Em có khả năng giúp anh trong chớp mắt trở thành thất đoạn. Nếu muốn cao hơn nữa thì trong thời gian ngắn em không làm được. Nhưng nếu thời gian dài hơn một chút chắc là có thể.”

Sở Lương từ từ thu lại vẻ kinh ngạc trên mặt, nhìn Sở Vũ: “Nếu nói như vậy, trên Thái Sơn... không phải là con chim đó đã cứu em? Ở chỗ giáp ranh Yến Kinh và Hà Bắc, năm tên cao thủ của Tà gia đó... cũng là em?”

Sở Vũ gật gật đầu.

Sở Lương không nén nổi hít một hơi lạnh, nhìn Sở Vũ: “Đây rốt cuộc là chuyện gì thế?”

Sở Vũ nói: “Năm đó ở chỗ dân tộc Tun-gut, em đã vào một cái động huyết, nhận được một kỳ ngộ, là nó đã áp chế sức mạnh trong cơ thể em, vì vậy

thực ra mấy năm nay em vẫn luôn không có bị phế. Chỉ là không thể sử dụng sức mạnh trong người mà thôi.”

“Cũng có nghĩa là, mười sáu năm nay, em thực ra vẫn luôn không ngừng tiến bộ? Tu vi của em... trước giờ cũng không bị gián đoạn?” Trên mặt Sở Vũ bỗng lộ ra vẻ mừng rỡ.

Đối với thiên phú của em trai, anh ta rõ hơn ai hết!

Năm xưa có người của cô phái đến Sở gia, vốn dĩ chính là nghe nói thiên phú của Sở Vũ tuyệt vời nên muốn mang Sở Vũ đi.

Kết quả lúc họ đến Sở gia thì Sở Vũ đã “bị phế”. Việc đó đã lấy đi tài năng đáng sau của Sở Vũ.

Nếu em trai trước giờ đều chưa bị phế, vậy thì...Hô hấp của Sở Lương trở nên có chút thờ dốt!

Nói thực thì cho dù Sở gia vừa đánh một trận đại thắng, trực xuất Tạ gia, có chỗ đứng ở Yến Kinh đều không khiến anh ta vui như vậy.

Đó là trong dự liệu, còn việc này...không những là ngoài dự liệu mà đó là một tâm nguyện nhiều năm nay anh ta vẫn luôn muốn hoàn thành!

Không ai biết rằng năm đó sau khi biết được em trai bị phế, Sở Lương trước giờ không rơi nước mắt lại một mình nấp vào một chỗ khóc nức nở.

“Vậy hiện giờ em...” Sở Lương nhìn Sở Vũ, sự vui mừng kinh ngạc trong mắt không hề che giấu.

“Xung huyết cảnh, bát đoạn.” Sở Vũ mỉm cười nhìn anh trai mình, vành mắt ít nhiều cũng có chút ửng đỏ.

“Đã!” Sở Lương dùng lực hươ nắm đấm, nhìn Sở Vũ: “Giỏi lắm!”

Bạn đang đọc truyện *Vô Cương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Liễm Phổ

Một cảm giác rộng rãi sáng sủa bỗng chốc xuyên qua lòng dạ của Sở Lương, cảm giác đó giống như quán đỉnh đề hồ vậy!

Khóe miệng Sở Lương hơi giật giật một chút, biểu cảm trên mặt rất kỳ lạ, người đứng ở đó không nhúc nhích.

Tiếp theo, một luồng sóng khí tức lớn mạnh xuôi theo thân thể của anh ta âm ỉ bùng phát ra.

Luồng sóng này ở khoảnh khắc bùng phát ra thì bị Sở Lương thu về lại.

Trên mặt Sở Lương lộ ra vẻ vui mừng kinh ngạc nhìn Sở Vũ cười ha ha: “Em trai tốt, em thật đúng là phúc tinh của anh. Vừa nãy trong lúc vui mừng, suy nghĩ thông suốt nên đã đã thông một huyết vị, ha ha...”

Chưa chờ anh ta cười xong, cổ tay liền bị Sở Vũ nắm chặt lấy.

Khoảnh khắc tiếp theo, thân thể của Sở Lương trực tiếp cứng đờ. Trên mặt lộ ra biểu cảm không thể tin nổi.

“Ngưng thần tịnh khí!” Sở Vũ quát nhẹ một tiếng.

Sở Lương lập tức bảo nguyên thủ nhất.

Bùm!

Bùm! Bùm! Bùm!

Một loạt âm thanh tựa như tiếng nổ nhỏ vang lên trong cơ thể của Sở Lương.

Từng luồng sóng sức mạnh từ trong thân thể Sở Lương bùng phát.

Đó là âm thanh từng cái xiềng xích trong huyết đạo bị đánh mở mà phát ra!

Vốn dĩ chỉ mở được một trăm chín mươi sáu xiềng xích huyết đạo, Sở Lương đang ở xung huyết cảnh lục đoạn thời kỳ giữa, được Sở Vũ trong vòng mười mấy phút ngắn ngủi giúp anh ta đánh mở hai mươi chín huyết đạo, trực tiếp tiến vào xung huyết cảnh thất đoạn thời kỳ giữa!

Một cảnh giới lớn cứ như vậy đã đột phá dễ như trở bàn tay!

Trong trường hợp bình thường, cho dù có lượng lớn được liệu cao cấp thì với thiên phú của Sở Lương mà nói ít nhất cũng cần thời gian mấy năm.

Điều đó còn cần trong thời gian mấy năm đó buông bỏ tạp vật thể tục, một lòng tu luyện.

Nhưng việc đó thì không thể nào.

Toàn bộ Sở gia ngày nay, các công việc lớn nhỏ trong thế tục hầu như đều là anh ta xử lý. Không rời được một giây phút nào, chứ đừng nói là mấy năm.

Vốn dĩ Sở Lương cũng luôn cảm thấy phiền não vì chuyện này nhưng lại chưa từng nghĩ đến, sự phiền não của anh ta ở trước mặt em trai căn bản không đáng nhắc đến.

Em trai của mình vẫn là tuyệt thế thiên kiêu năm xưa!

Trong lòng Sở Lương vô cùng vui sướng, không nói thêm lời nào kéo Sở Vũ uống một trận.

Từ lượng của Sở Lương rất tốt, không phải là ngàn ly không say, nhưng rượu có độ cồn cao tầm thường thì uống mấy cân đối với anh ta mà nói là không có ảnh hưởng gì.

Anh ta quá vui mừng, sự uất ức của mười sáu năm đè nén trong lòng đó giờ phút này cuối cùng đã tan biến.

Loại người không thích uống rượu như Sở Vũ đều bị anh ta ép uống đến mấy ly rồi. Trên khuôn mặt anh tuấn cũng có chút ửng đỏ.

“Loại bản lĩnh này của em thật quá tuyệt vời. Nhưng tuyệt đối... không thể để người khác biết.” Sở Lương uống đến mức chệnh choáng nhưng đầu óc lại cực kỳ tỉnh táo, anh ta nhìn Sở Vũ.

“Em biết mà anh, loại năng lực này rất trái đạo trời.” Sở Vũ gật đầu.

“Không chỉ là trái đạo trời mà còn là trái ý người!” Sở Lương than thở: “Loại năng lực của em nếu bị giới bên ngoài biết được, cuối cùng em chỉ có thể có hai loại kết quả. Loại thứ nhất, nếu coi như là tốt thì bị một cỗ phái vô cùng lớn mạnh mang đi, lấy hết tất cả giá trị trên người em! Bao gồm... công pháp mà em tu luyện!”

“Loại kết quả thứ hai, em hiểu mà.” Sở Lương nhìn sâu vào em trai mình.

Trong lòng Sở Vũ sợ hãi, hẳn dĩ nhiên hiểu loại kết quả thứ hai là gì!

Lúc hán sáu tuổi thì đã hiểu rồi!

Nhưng chuyện tâm pháp, hẳn căn bản chưa từng nhắc đến với anh trai mà anh ấy lại đoán được?!

Sở Lương giống như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Sở Vũ, nói: “Không có một loại tâm pháp cấp cao nhất thì trong mười sáu năm này em làm sao có thể không dựa vào bất cứ nguồn tài nguyên nào mà tu luyện đến trình độ hôm nay?”

Sở Lương nhìn Sở Vũ, nói với tình ý sâu xa: “Anh biết tình tình em nhân hậu, tâm địa lương thiện, sẵn lòng tin người thân, tin mỗi một người bên cạnh. Nhưng nhất định phải nhớ kỹ, luôn phải có ý đề phòng người khác.”

“Vâng, em biết rồi anh.” Sở Vũ nghiêm túc gật đầu.

Lúc này Sở Lương nhú mày trầm tư, sau đó anh ta cẩn thận lấy ra từ trong túi một miếng ngọc thạch óng ánh đưa cho Sở Vũ.

“Đây thực ra là một thẻ ngọc, là mấy năm trước anh có được. Trong đó có một bộ công pháp. Nhưng mở thẻ ngọc này cần em dùng sức mạnh tinh thần...”

“Liễm Phở?” Sở Vũ cầm lấy miếng ngọc thạch đó, nhú mày nói: “Tên của công pháp này gọi là Liễm Phở?”

“Sao em biết? Anh chưa từng dạy em cách dùng sức mạnh tinh thần để mở mà...” Sở Lương nhìn em trai mình, vẻ mặt không nói nên lời.

Đứa em trai này của anh ta từ nhỏ đã thể hiện ra một mặt quá nhiều quái dị. Ở cùng với nó phải sẵn sàng bị đã kích.

Vốn dĩ loại cảm giác này đã rất nhiều năm rồi chưa từng có. Nhưng hiện giờ vẫn có mùi vị quen thuộc, vẫn là công thức lúc đầu...

“Để em biểu diễn một chút loại công pháp này cho anh xem...” Sở Lương còn chưa nói xong thì thấy đứa em trai trước mặt trực tiếp biến hóa thành một người khác.

Khuôn mặt, thân hình, khí chất...

Toàn bộ đều có thay đổi cực lớn!

“Được rồi, coi như anh chưa nói đi.” Sở Lương trợn mắt: “Cái này tặng em đó.”

“Cái này thật thú vị!” Sở Vũ chạy thẳng vào nhà vệ sinh, nhìn vào cái gương trong đó, bắt đầu vận hành Liễm Phổ.

Trong gương, không ngừng xuất hiện các loại gương mặt xa lạ.

Mười phút sau.

Sở Vũ và Sở Lương ngồi trước bàn rượu.

Sở Vũ nhìn Sở Lương: “Anh, công pháp này rất trái đạo trời, anh lấy được từ đâu vậy?”

“Ồ một di tích cổ, lúc đó vì để có được nó mà tổn thất cũng không nhỏ.” Sở Lương có chút thỗn thức, lắc lắc đầu: “Không nhắc chủ đề nặng nề này nữa, dù sao đã có loại công pháp này, em biết nên làm thế nào rồi đó.”

Sở Vũ gật gù đầu, hẳn quá biết sau khi có được công pháp này nên sử dụng thế nào.

“Công pháp như Liễm Phổ cần thiên phú rất mạnh, anh đã tu luyện lâu như vậy cũng chỉ có thể biến hóa ra hai ba khuôn mặt. Còn việc nắm bắt đối với khí trường, khí chất còn không bằng một tên mới học như em.” Sở Lương than thở có chút bất lực: “Người với người quả nhiên là không thể so sánh.”

Sở Vũ cười nói: “Của em thì chính là của anh!”

“Đúng vậy, em càng lớn mạnh thì anh càng vui. Cố gắng tu luyện môn công pháp này. Khi tu luyện đến cảnh giới cao thâm, đối với khí chất, khí trường và sóng sức mạnh đều nắm vững đến mức thành thực, thì thậm chí có thể trực tiếp biến thành bộ dạng người khác, dùng giả làm rối loạn thật.” Ánh mắt Sở Lương lấp lánh, nói xa xôi: “Đến lúc đó có thể làm được rất nhiều việc!”

“Thế nào, anh thấy em hiện giờ... được chưa?” Sở Vũ cười tít mắt nhìn Sở Lương.

Sở Lương đầu tiên gật đầu, sau đó lắc đầu nhìn Sở Vũ, nói nghiêm túc: “Em à, nếu em chỉ ở hồng trần thế tục này, dựa vào năng lực hiện tại của em cộng với thiên phú hơn người thì dĩ nhiên là đủ rồi.”

“Nhưng... nếu so với đệ tử vĩ đại thật sự thì vẫn còn khoảng cách rất lớn. Xung huyết, thông mạch, hai cảnh giới này đối với cổ giáo chân chính mà nói chỉ có thể xem là cảnh giới của đệ tử, môn đồ. Chỉ có đạt đến tầng lớp Tiên Thiên Luyện Khí Sĩ thì mới được xem là nhập môn.” Sở Lương nói.

“Tiên Thiên Luyện Khí Sĩ?” Sở Vũ đã từng nghe đến cảnh giới này nhưng cảm giác rất xa vời.

Sở gia là gia tộc ẩn thế, hầu như chỉ có bảy tám tổ tông đã từng bước vào lĩnh vực này.

Đến nay đã rất nhiều năm chưa xuất hiện người vĩ đại của cảnh giới này.

“Tiên Thiên Luyện Khí Sĩ, thọ nguyên ba đến năm trăm năm tuổi, có khả năng dời núi lấp biển hô mưa gọi gió. Ở thời xưa được gọi là thần tiên lục địa. Thực ra trước khi cực từ luân chuyển, cảnh giới này cùng lắm chỉ có thể xem là nền móng mà thôi...” Sở Lương có chút cảm khái, nói với Sở Vũ rất nhiều bí mật.

Sở Vũ nhìn anh trai, bỗng nhiên có cảm giác người anh trai này của mình tuy cảnh giới không đặc biệt cao thâm nhưng những chuyện biết được... hình như có hơi nhiều.

Rất nhiều việc cho dù là trong tàng thư các của Sở gia cũng rất ít đề cập đến.

Sở Lương nhìn Sở Vũ cười cười: “Có biết vì sao lần này nhà chúng ta dám quang minh chính đại đối đầu trực diện với Tà gia không?”

Sở Vũ suy nghĩ một chút, nói: “Thực lực của nhà chúng ta lớn mạnh hơn Tà gia.”

Sở Lương lắc đầu: “Đó chỉ mới là một phương diện thôi, có lớn mạnh thế nào thì hủy diệt Tà gia rất dễ nhưng làm sao đối diện với cục diện hổ báo xung quanh?”

Sở Vũ có chút ngẩn ngơ, trong lòng nghĩ cũng phải, Tà gia đã kinh doanh ở đây mười mấy năm, nền móng vững chắc, đồng minh rất nhiều.

Nếu chỉ dựa vào một mình Sở gia thì cho dù thực lực có mạnh hơn nữa cũng rất khó trong một đêm đã nhổ hết gốc rễ của Tà gia.

Sở Lương cười cười: “Nhà chúng ta thực ra có quan hệ với nhà nước, trước giờ vẫn rất tốt! Còn anh... cũng luôn giúp nhà nước làm một số việc trong khả năng cho phép. Miếng thẻ ngọc đưa cho em đó chính là trong một lần hợp tác với chính phủ... mà có được.”

Sở Vũ bỗng nhiên tỉnh ngộ!

Làm một thanh niên năm tốt ngoan ngoãn đi học rất nhiều năm, hẳn rất rõ sức mạnh của nhà nước lớn cỡ nào.

Vào thời khắc thế giới bước vào thời đại mới, kẻ phản ứng trước tiên thực ra chính là quốc gia!

Và lại trên mảnh đất Hoa Hạ cổ xưa này đang tồn tại quá nhiều bí mật.

Nói đến tu sĩ, tu hành, Hoa Hạ từng là khu vực mạnh nhất!

Chỉ là nhà nước rất khiêm nhường, đối xử với những gia tộc nhập thế đó rất hòa hảo. Rất ít khi nhúng tay vào ân oán giữa các gia tộc nhập thế.

Bất kỳ một gia tộc nhập thế nào bao gồm các cô giáo, cô phái cũng đều rất ít nảy sinh xung đột với chính phủ.

Giữa các bên vẫn luôn giữ một cục diện tôn trọng lẫn nhau.

Đó cũng là lý do tại sao Tà gia sau khi nhìn thấy bản tuyên bố của chính phủ sẽ phần nộ như vậy.

Sở Vũ đến giờ mới hiểu rõ, thì ra những năm nay nhà mình tuy không đi sâu vào tục thế nhưng không phải là không làm gì cả.

Hắn nói lẩm bẩm: “Hèn gì...”

Sở Lương nhìn em trai, nhẹ giọng nói: “Cô phái mà Lâm Thi Mộng đang ở, với cả cô giáo mà chồng sắp cưới của cô ấy đang ở sở hữu sức mạnh vượt qua thế tục.”

Sở Vũ gật gù đầu, hít một hơi sâu, sau đó nói: “Anh, em hiểu rồi, em sẽ cố gắng, cũng sẽ cẩn thận.”

“Ừm, lát nữa đến Long Thành đừng quá để ý đến những người của gia tộc, em cứ toàn lực tu luyện là được. Chút nữa anh tặng cho em một ít tài nguyên lấy từ Tà gia. Nếu em vẫn là tuyệt thế thiên kiều đó, vậy thì cứ tiếp tục đi tiếp con đường tu luyện đó đi!”

Sở Lương nhìn Sở Vũ: “Chờ lúc nào đó em bước vào lĩnh vực Tiên Thiên Luyện Khí Sĩ đó thì Sở gia chúng ta cũng thật sự có thể cùng... lên như điều gặp gió rồi!”

Sở Lương nói rồi nhìn Sở Vũ: “Nhưng nhớ kỹ, nhớ kỹ...Liễm Phô!”

Bạn đang đọc truyện *Vô Cương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Long Thành

Trên đường cao tốc từ Yên Kinh đi Long thành, hai chiếc xe một trước một sau đang lao nhanh như chớp.

Người lái chiếc xe phía trước là Tiểu Nguyệt.

E rằng rất ít người có thể ngờ được cô gái xinh đẹp thích xem hoạt hình này khi lái xe lại giống như một tay đua xe trên đường đua.

Lại còn là tay đua cấp cao nhất!

Khoảnh khắc ra khỏi thành, Sở Vũ hỏi hận tại sao lại lái xe đua ra, lái xe đua thì cũng được đi nhưng tại sao lại còn đồng ý để cho cô ấy lái.

Nha đầu này lúc lái xe thì cứ như là một kẻ tâm thần vậy.

Tên gián điệp lại không sợ chết mà ngồi phía trên bảng điều khiển, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước, ở đó cô vũ khích lệ Tiểu Nguyệt: “Nhanh lên nhanh lên nhanh nữa lên! Vượt qua hắn...chiếc xe rách đó mà cũng dám đua với chúng ta ư? Thật là ấu trĩ! Đúng, cứ như vậy, vượt qua rồi, đã! Ôi chào... cảm giác không cần vỗ cánh thật sáng khoái, chỉ là có hơi chậm một chút. Ta nói nè nha đầu, cô giảm tốc độ làm gì? Lái hết sức đi!”

Tiểu Nguyệt mặt không chút biểu cảm, vẻ mặt chuyên tâm, căn bản không thèm để ý đến tên gián điệp mà chỉ chú ý nhấn chân ga.

“Mây im miệng!” Sở Vũ không nhịn nổi nữa quát mắng.

Hắn cảm thấy Tiểu Nguyệt điên rồi, tốc độ hiện giờ của xe đều vượt quá ba trăm, vẫn đang tiếp tục tăng tốc lên.

Chiếc xe phía sau đuổi theo rất vất vả, bên trong có bốn người, trọng lượng của xe có hơi lớn, cộng thêm lại là xe thiên về thương mại.

May mà kỹ thuật lái xe của hai vệ sĩ của Sở Vũ đều khá giỏi, không bị bỏ lại hoàn toàn.

Với thêm tình trạng đường cao tốc hiện nay rất tốt, không đông đúc như trong quá khứ.

Nếu không e rằng sớm đã bị Tiểu Nguyệt bỏ lại không thấy bóng dáng rồi.

Tên gián điệp nhìn Sở Vũ ngồi bên ghế lái phụ, có chút căng thẳng, không nhìn nổi mà chế giễu: “Cảnh giới cao như vậy mà sao gan nhỏ thế, anh có gan giết người nhưng không có gan ngồi xe à?”

“Khốn kiếp!” Sắc mặt Sở Vũ có chút trắng bệch mắng một câu.

“Ha ha ha, bị chim tôi nói trúng rồi, quá mất mặt rồi!” Tên gián điệp tiếp tục châm biếm.

“Mày còn không cầm mồm tao sẽ ném mày ra ngoài, để mày tự bay đến Long Thành!” Sở Vũ uy hiếp.

“Đừng đừng đừng, mọi người đều là bạn tốt, cần gì nói những lời đau lòng như vậy?” Tên gián điệp giả vờ đáng thương ở đó than thở.

Sở Vũ không thèm để ý nó.

Tiểu Nguyệt lái ngày càng nhanh, Sở Vũ dứt khoát nhắm mắt lại, lái thế nào thì tùy, dù sao cô vui là được rồi.

Sở Vũ không tạm biệt Lâm Thi Mộng, trước khi hắt đi thì nhận được tin nhắn của Lâm Thi Mộng gửi đến.

Cô ấy nói với Sở Vũ rằng bản thân phải đi xa một thời gian, có thể không thể quay về trong một thời gian dài. Bảo Sở Vũ bảo trọng, sau này sống cho tốt.

Sở Vũ nhìn thấy tin nhắn đó, trong lòng ít nhiều có chút không thoải mái.

Không phải vì Lâm Thi Mộng không đến tiễn hắt, mà là cảm thấy cô có chút giống như đang dặn dò hậu sự vậy.

Tuy không nói gì nhiều nhưng rất nghiêm túc, còn mang theo chút gì đó đui hui. Điều này không phù hợp với tính cách thường ngày của Lâm Thi Mộng.

Sở Vũ nhớ lại lời anh trai từng nói trước đó, trong lòng rất lo âu, muốn gọi điện cho Lâm Thi Mộng để hỏi cụ thể nhưng phát hiện cô ấy đã khóa máy rồi.

Đành gửi một tin nhắn qua, bảo cô tự bảo trọng, dù gặp phải chuyện gì thì cũng đừng quên rằng vẫn còn có hắt.

Long Thành bên này.

Trong tập đoàn Sở Thị.

Phụ trách quản lý tập đoàn Sở Thị Long Thành là một người chú họ dòng thứ hàng Thiên tự Sở gia, cũng chính là bậc cha chú của Sở Vũ, tên là Sở Thiên Hùng.

Sở Thiên Hùng là con vợ lẽ của ông nội Sở Vũ, có thực lực ở xung huyết cảnh lực đoạn.

Trong thế tục này cũng xem là một cao thủ chân chính.

Thời gian ông ta quản lý tập đoàn Sở Thị Long Thành đã mười năm, trước giờ vẫn cẩn trọng, tuy không có thành tích quá lớn nhưng tập đoàn Sở Thị của Long Thành trong tay ông ta cũng chưa xảy ra sai sót gì.

Sở Thiên Hùng năm nay đã ba mươi chín tuổi, mấy năm trước đã bắt đầu xin với gia tộc muốn từ chức tổng giám đốc tập đoàn, quay về gia tộc chuyên tâm tu luyện.

Nhưng lúc đó, thành viên chủ chốt của Sở gia mỗi người đều có một đồng việc cần phụ trách nên không có người nào thích hợp.

Việc này cứ kéo dài đến hôm nay.

Cho đến khi Sở Vũ tốt nghiệp đại học, Sở Thiên Cường lại xin gia tộc lần nữa và đề nghị để Sở Vũ đến phụ trách tập đoàn của Long Thành.

Lần này, đại gia của gia tộc, gia chủ đời hiện tại Sở Thiên Vũ sau khi bàn bạc với cha của Sở Vũ là Sở Thiên Bắc, cuối cùng đưa ra quyết định đồng ý với thỉnh cầu của Sở Thiên Hùng.

Sở Thiên Hùng sau khi nhận được câu trả lời thì rất vui vẻ, vẫn luôn ở Long Thành bên này mong ngóng Sở Vũ đến.

Gia tộc ẩn thế có rất nhiều tư tưởng khác với trong thế tục, đại đa số bọn họ đối với mọi việc trong thế tục hồng trần không quá nhiệt tình, họ càng muốn không ngừng nâng cấp tu vi của bản thân hơn.

Đi truy tìm con đường trường sinh mờ mịt.

Chỉ là mấy ngày nay trạng thái tinh thần của Sở Thiên Cường lại không tốt lắm, luôn đắm chiêu ù đột, biểu cảm đầy vẻ nghi hoặc.

Vốn dĩ ông ấy rất vui vì lập tức có thể quay về gia tộc, lấy những tài nguyên tu luyện tích lũy trong những năm này, cộng thêm những phần thưởng mà gia tộc tặng ông ta sau khi từ chức. Sau khi quay về trong mấy năm có hi vọng rất lớn nâng cấp lên xung huyết cảnh thất đoạn, thực lực tăng lên một tầng.

Nhưng vào ba ngày trước ông ta nhận được một tin tức, trong một ngọn núi lớn cách Long Thành hơn ba trăm cây số, có một nơi tên là “Hồ Tiên Động” có thể đang tồn tại di tích thượng cổ!

Thực ra mỗi năm đều có không ít tin tức kiểu này nhưng đa phần là giả, chỉ là lần này thì khác.

Bởi vì lần này đã có không ít người mất tích ở đó rồi!

Đồng thời có một người vẫn thành công thoát ra được từ nơi đó, may mắn thoát khỏi kiếp nạn nhưng lại xui xẻo bị đại tộc Lãnh gia ở Long Thành bắt đi, tra khảo được từ hẩn một bí mật khá kinh người.

Nhưng Lãnh gia cũng không thể giữ kín bí mật này, bị người trong nội bộ của họ vô tình để lộ ra, gây ra sóng to gió lớn.

Có nhiều thực lực bản thổ Long Thành chuẩn bị đến bên đó tìm cơ duyên.

Nhưng bọn họ biết rõ, loại di tích thượng cổ này không phải là những cổ mộ cận đại đó, tùy tiện mấy chuyên gia khảo cổ thì có thể chỉ huy người đào lên được.

Di tích thượng cổ thật sự tạm chưa nói bên trong sẽ có bảo bối gì nhưng nguy cơ dồn dập bốn phía thì là thật.

Lỡ mà không cẩn thận thì người vào đó có thể bị vong mạng hết!

Loại chuyện này ba mươi năm nay đã xảy ra nhiều lần.

Thế là rất nhiều người nghĩ, nếu tin tức này đã truyền ra thì chi bằng tạm thời liên kết các thế lực lớn lại, tổ đội đi tìm kiếm!

Sở gia ở Long Thành bên này, tuy nói không phải là một thế lực mạnh nhất nhưng tuyệt đối cũng là xếp top đầu.

Vì vậy chấp tối hôm qua, Sở Thiên Hùng đã nhận được một tấm thiệp mời, mời ông ấy tối nay đến một câu lạc bộ cao cấp nhất Long Thành cùng bàn đại sự.

Trong lòng Sở Thiên Hùng rất nghi hoặc, sự quyến rũ của di tích thượng cổ dĩ nhiên là cực lớn nhưng ông ấy đều rõ hơn người thường rằng di tích thượng cổ không dễ vào như vậy!

Cái gọi là di tích thượng cổ ít nhất là được để lại từ mấy vạn năm trước.

Lúc đó tuy đã vào thời đại mạt pháp nhưng trên thực tế ở trên trái đất lúc đó vẫn có rất nhiều người tu chân lớn mạnh tung hoành thế gian.

Hơn nữa trên trái đất khi đó khắp nơi đều là các loại động phủ, thế giới nhỏ.

Nơi đó có cấp bậc cao đến kinh người, ngày nay những võ giả này nếu vào đó nếu không cẩn thận thì sẽ muôn đời muôn kiếp không trở lại được!

Tính cách Sở Thiên Hùng khá trung dung, ông ấy thuộc loại tính cách: thà không có công cũng không mạo hiểm.

Vì vậy nhìn thấy tấm thiệp mời này, bản năng sẽ nghĩ muốn từ chối.

Nhưng người đến đưa thiệp cũng là con cháu của một gia tộc ẩn thế.

Gia tộc này xưa nay qua lại thân thiết với Sở gia, vì vậy người này nói chuyện cũng khá tùy ý. Một câu vô ý của hẩn khiến Sở Thiên Hùng lại trở nên do dự.

“Sở tổng, Sở gia có được một bộ công pháp từ trên người tên may mắn thoát khỏi Hồ Tiên Động đó, nghe nói đó là một bộ kinh thư có thể đã thông toàn bộ huyết đạo lục phủ ngũ tạng. Nhân vật cao cấp phía bên Lãnh gia nói bộ công pháp đó có thể sánh với Nội Chiếu Kinh!”

Cũng chỉ có người của gia tộc ẩn thế mới hiểu giá trị của Nội Chiếu Kinh.

Một người may mắn thoát khỏi Hồ Tiên Động thì có thể có được một bộ công pháp sánh với Nội Chiếu Kinh, tuy không dám xác định một trăm phần trăm thật giả.

Nhưng lại đủ để khiến Sở Thiên Hùng động lòng, nếu thật sự có thể có được một bộ công pháp không thua kém Nội Chiếu Kinh, vậy thì phần thưởng nhận được sau khi ông ta về đến gia tộc tuyệt đối là một con số kinh người!

Con gái của Sở Thiên Hùng là Sở Tiểu Tiểu cũng khuyên cha mình rằng bất luận là phái người đi tìm kiếm hay không nhưng ít nhất thì tham gia tiệc rượu

tôi nay một chút, thăm dò thực hư trước rồi nói.

“Anh Sở Vũ hôm nay không phải sẽ đến ư? Cha có thể đưa anh ấy đi cùng.”

Sở Tiểu Tiểu nhỏ hơn Sở Vũ năm tuổi, năm nay mười bảy, thiên phú cũng tạm, cộng thêm xuất thân ở tộc lớn, tài nguyên tương đối phong phú nên đã có tu vi xung huyết cảnh ba đoạn.

Gien của người Sở gia rất tốt, con cháu gia tộc nam thì anh tuấn, nữ thì xinh đẹp.

Sở Tiểu Tiểu cũng không ngoại lệ, tuy vẫn là thiếu nữ nhưng trông rất xinh đẹp, da dẻ trắng ngần, vóc dáng cao ráo.

Chiều cao hơn một mét bảy, lại mang thêm một đôi giày cao gót, đi đến đâu cũng đều sẽ khiến người khác mắt sáng rực.

Sở Thiên Hùng nghe đến hai chữ Sở Vũ, nhú nhú mày, nói: “Những dịp này... vẫn là đừng để nó tham gia nữa?”

“Sợ gì chứ? Cho dù anh Sở Vũ không thể tu luyện nhưng anh ấy rốt cuộc là con cháu của gia tộc ẩn thế, những dịp như vậy sau này anh ấy sớm muộn vẫn phải đối diện. Đến lúc đó cha đi rồi, anh ấy đối diện một mình không phải càng khó hơn ư?”

Sở Tiểu Tiểu từ nhỏ đã thích chạy theo sau Sở Vũ, tình cảm giữa cô và Sở Vũ rất tốt.

Lần này biết Sở Vũ đến Long Thành nên cô rất vui, luôn mong đợi gặp mặt.

Sở Thiên Hùng nghĩ ngợi, cũng cảm thấy lời con gái có lý, lập tức gật gật đầu: “VẬY... cũng được, đưa nó đi làm quen người của Long Thành bên này cũng có lợi.”

“Quá tốt rồi, vậy tôi nay con cũng muốn đi!” Sở Tiểu Tiểu nói với vẻ vui sướng.

Sở Thiên Hùng nghĩ một chút, gật đầu: “Được, nhưng không được gây chuyện.”

Đứa con gái này của ông ấy tuy tuổi tác không lớn, cảnh giới không cao nhưng lại là một đứa không sợ trời không sợ đất, cũng giả vờ ngoan ngoãn trước mặt ông ấy nhưng ra ngoài thì là một tiểu lưu manh.

“Cha yên tâm đi, con gái vừa ngoan vừa đáng yêu...” Sở Tiểu Tiểu tỏ ra đáng yêu với vẻ hồn nhiên.

Sở Thiên Hùng nhìn đồng hồ một cái, nói: “Họ sắp đến rồi, đi thôi, cùng cha đi ngoại thành nghênh đón một chút.”

“Vâng!” Sở Tiểu Tiểu trả lời khoái chí.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Tiệc Rượu

Bên ngoài thành Long Thành.

Đoàn người Sở Thiên Hùng vừa đến mấy phút thì ở đường cao tốc xa xa bên đó đã xuất hiện một chiếc xe bay...

“Cha ơi mau xem kìa, chiếc xe đó lái nhanh quá, so với con còn...”

Sở Tiểu Tiểu kêu to với vẻ mặt kinh ngạc, đột nhiên phát hiện cha đang trừng cô, cảm giác đã nói lời nên vội vàng chuyển chủ đề: “Có phải là anh Sở Vũ không?”

“Nói bậy, anh Sở Vũ của con sẽ giống như con sao?” Sở Thiên Hùng nhìn con gái than thở: “Sau này cha không ở đây, con phải nghe lời anh con, không được gây chuyện thị phi, ít giao du với mấy tên bất lương đó...”

“Được rồi được rồi, con biết rồi cha.” Sở Tiểu Tiểu tiện mồm nói qua loa, nhưng đôi mắt lại nhìn chằm chằm vào chiếc xe đua đang chạy như bay đó.

Sau đó, Sở Tiểu Tiểu bỗng nhiên chỉ bên đó rồi cười lên: “Ha ha, đó chính là xe của anh con, cha còn nói con nói bậy. Ồ? Người lái xe hình như không phải anh ấy, có vẻ như là một đại mỹ nữ đó! Anh Sở Vũ tìm chị dâu cho con rồi à?”

Sở Tiểu Tiểu có thể nhìn thấy, Sở Thiên Hùng có cảnh giới cao hơn cô rất nhiều dĩ nhiên càng nhìn rõ hơn, trên mặt lộ ra mấy phần kinh ngạc.

Theo ông ta biết, đứa cháu này của ông ấy hình như vẫn luôn chỉ qua lại với một cô gái. Nhưng người đến lại không phải cô gái đó.

Lẽ nào... thật sự đã có bạn gái rồi?

Rất nhanh, chiếc xe dừng lại trước mặt đoàn người Sở Thiên Hùng.

Tiếp đó, Sở Vũ bước xuống từ ghế lái phụ.

Tiểu Nguyệt lái xe thì lại ngồi ở đó không nhúc nhích.

Sở Vũ biết tính cách cô ấy nên cũng mặc kệ cô, tên gián điệp hình như đã ngủ say cũng không đi ra theo.

Sở Tiểu Tiểu vừa nhìn thấy Sở Vũ lập tức chồm đến, xà vào lòng Sở Vũ, thò tay vò vò mái tóc của Sở Vũ: “Ha ha, anh, em phát hiện anh lại đẹp trai hơn rồi!”

Gió thom phả vào lòng, Sở Vũ vỗ vỗ phía sau lưng Sở Tiểu Tiểu, nói: “Đều đã là nha đầu lớn rồi, không biết phải thực nữ một chút ư? Khoe thân hình cao của em à?”

“Đúng thế!” Sở Tiểu Tiểu hí mắt cười vui vẻ.

“Thân hình cao, không đủ chắc chắn.” Sở Vũ nói chế nhạo.

“Được rồi đó anh, có gái xinh đẹp lái xe cho anh đó cũng là một con mèo hoang?”

Sở Thiên Hùng đứng một bên, vẻ mặt mỉm cười nhìn hai anh em trêu đùa.

Sở Tiểu Tiểu rời khỏi lòng Sở Vũ, sau đó nhào người trước cửa xe, gõ nhẹ lên kính: “Nè, người đẹp, có cần phải lạnh lùng như vậy không? Kỹ thuật lái xe của cô rất giỏi, xuống xe làm quen chút đi?”

Tiểu Nguyệt hạ kính xe xuống, quan sát Sở Tiểu Tiểu từ trên xuống dưới: “Cô là em gái anh ấy?”

Sở Tiểu Tiểu: “Sao nghe có chút khó chịu thế?”

Trên khuôn mặt không có biểu cảm gì của Tiểu Nguyệt bỗng nhiên lộ ra một nụ cười nhạt, rất đẹp. Suýt chút nữa khiến Sở Tiểu Tiểu nhìn ngẩn ngơ rồi.

“Lên xe, chờ cô đi hóng gió.” Tiểu Nguyệt lại đưa ra lời mời bất ngờ.

“Hóng gió? Được thôi được thôi!” Sở Tiểu Tiểu không nói thêm lời nào, vội vã leo lên xe.

Bên này Tiểu Nguyệt vừa nhấn chân ga, chiếc xe lập tức ầm vang một trận, phát ra tiếng gầm rú thấp trầm, tiếp đó bèn phóng đi như một mũi tên.

Trong mơ hồ còn có thể nghe thấy tiếng hét hưng phấn của Sở Tiểu Tiểu.

Xa xa, tên gián điệp vèo một cái bay ra từ cửa xe đang mở, trong miệng còn lầm nhảm nói: “Ồi chao, thần kinh à, điên cả đoạn đường rồi vẫn chưa đủ ư? Điều gia vừa mới ngủ say!”

Sở Vũ cười nhạt nhìn tên gián điệp: “Người không phải chê chậm à?”

“Theo đuôi kích thích cũng phải có giờ có buổi chứ!” Tên gián điệp nói với vẻ khó chịu.

Sở Thiên Hùng ngẩn tò te nhìn con gái bị người ta đưa đi, sau đó lại ngẩng ngốc nhìn tên gián điệp.

Con chim này ông ấy có nghe nói qua, rất nhiều người đều cho rằng nó xuất thân từ Sở gia nhưng ông ấy lại biết điều đó không đúng.

Sở Vũ cười cười: “Chú Hùng, không sao đâu.”

Sở Thiên Hùng gật gật đầu: “Cô nương đó là?”

Sở Vũ cười cười: “Tùy tiện lừa được đó, không rõ nội tình lắm nhưng hình như có chút bối cảnh.”

Sở Thiên Hùng: “...”

Cho đến lúc này, xe của Sở Thiên Cường và Sở Thiên Thắng cùng với hai vệ sĩ của Sở Vũ mới từ xa lái đến.

Bốn người xuống xe, chào hỏi với Sở Thiên Hùng.

Sau đó Sở Vũ cùng với Sở Thiên Hùng lên xe của ông ấy.

Trên xe, Sở Thiên Hùng hàn huyên vài câu với Sở Vũ trước, sau đó thì bắt đầu giới thiệu cho Sở Vũ về tình hình Long Thành bên này.

Các thế lực lớn các gia tộc lớn của Long Thành bên này đều giới thiệu chi tiết một lượt cho Sở Vũ.

Khi xe tiến vào nội thành Long Thành, Sở Thiên Hùng cuối cùng nhắc đến việc của Hồ Tiên Động bên đó.

“Bản thân Lãnh gia không phải gia tộc ẩn thế, nhưng nghe nói sau lưng họ có sự ủng hộ của gia tộc ẩn thế, vì vậy mấy năm nay phát triển cực nhanh. Ở trong vùng Long Thành thì thực lực của Lãnh gia thậm chí còn mạnh hơn mấy phần so với lực lượng của chúng ta ở đây.”

Tính cách của Sở Thiên Hùng khá bảo thủ nhưng ông ấy có thể trấn thủ Long Thành bên này nhiều năm thì dĩ nhiên cũng có điểm mạnh của ông ấy.

Đối với việc xử lý các loại quan hệ, kiểm soát tình báo, phân tích các loại sự việc thì Sở Thiên Hùng rất giỏi.

“Dựa vào tình báo mà ta nắm được, thế lực sau lưng Lãnh gia chắc là Tà gia.”

Sở Thiên Hùng nhìn Sở Vũ: “Vì vậy lần này vốn dĩ ta muốn từ chối, bởi vì ta cảm thấy dấu tích của âm mưu rất nặng. Nhưng quả thực có người lấy được một bộ công pháp sánh được với Nội Chiêu Kinh từ trong Hồ Tiên Động, cuối cùng bị Lãnh gia đoạt mất. Việc này ta đã điều tra rồi, là sự thật.”

“Sau lưng Lãnh gia... là Tà gia? Tà gia đó ư?” Sở Vũ hỏi.

“Đúng, chính là Tà gia vừa bị chúng ta đuổi khỏi kinh thành.” Sở Thiên Hùng gật gù đầu.

Sở Vũ nhìn Sở Thiên Hùng: “Vậy việc này chú Hùng phân tích thế nào?”

“Xem xét dựa vào thời gian thì việc này... hình như có hiềm nghi nhắm vào chúng ta. Nhưng tin tức thiếu gia muốn đến Long Thành thì người ngoài chắc không biết. Và lại...” Sở Thiên Hùng nhìn Sở Vũ.

Sở Vũ cười nói: “Và lại cho dù có di tích thượng cổ gì đó, con cũng không thể đích thân đi.”

Sở Thiên Hùng gật gù đầu.

Suy cho cùng trong mắt mọi người, Sở Vũ là người không có tu vi gì cả, đã phế nhiều năm nên tuyệt đối không thể đích thân đi thám hiểm.

“Cũng tức là việc Hồ Tiên Động này nếu thật sự là một cái bẫy, vậy thì chắc cũng không phải nhắm vào chúng ta, chí ít không hoàn toàn nhắm vào... là như thế nhỉ?” Sở Vũ hỏi.

“Đúng, ta cho là như vậy.” Sở Thiên Hùng nói: “Nhưng ta luôn cảm thấy đây có lẽ là một cái bẫy.”

Sở Vũ gật đầu: “Vâng, tin tức đó tiết lộ có chút không hợp lẽ thường.”

“Đúng thế.” Sở Thiên Hùng vui vẻ nhìn Sở Vũ.

Vốn dĩ ông ấy còn đang nghĩ, Sở Vũ rốt cuộc có thể giữ được cơ nghiệp ở Long Thành không? Hiện tại ông ấy yên tâm nhiều rồi. Cho dù không thể tu luyện nhưng đứa cháu này của ông cũng tương đối ưu tú.

Đoàn người đến chỗ ở mà Sở Thiên Hùng đã sắp xếp sẵn cho họ trước đó.

Đây là một khu biệt thự có cảnh vật chung quanh khá đẹp mắt.

Sở Thiên Hùng tổng cộng đã chuẩn bị cho Sở Vũ ba căn biệt thự, diện tích mỗi căn đều rất lớn, đủ cho mười mấy người ở.

Sở Vũ cảm thấy quá nhiều rồi nhưng Sở Thiên Hùng lại nói với hắn sau này người bên cạnh nhiều lên thì ở cùng nhau có người chăm sóc.

“Cảm ơn chú Hùng đã nghĩ chu đáo như vậy.” Sở Vũ nghiêm túc cảm ơn.

“Người nhà mình, không cần khách sáo.” Sở Thiên Hùng cười ôn hòa, dẫn Sở Vũ đến bên trong sân của biệt thự.

“Bên trong đều đã trang trí sẵn rồi, nhưng sau này nếu con cảm thấy chỗ nào không thích hợp thì sửa lại là được.”

Sở Vũ lắc lắc đầu: “Thực ra con có nơi để ở là được rồi.”

Đi vào bên trong, Sở Vũ phát hiện bài trí rất trang nhã, không phô trương, không xa hoa, rõ ràng là do người nổi tiếng thiết kế ra.

Tên gián điệp thì nghênh ngang đi dạo khắp nơi, thỉnh thoảng giơ cánh lên tùy tiện chỉ điểm một lượt, giống như đang tuần tra lãnh địa của mình vậy.

Khi hai người Tiểu Nguyệt và Sở Tiểu Tiểu quay lại thì đã là hơn một tiếng sau.

Hai thiếu nữ cực xinh đẹp đứng với nhau, hào quang chói sáng.

Biết được tổng cộng có ba căn biệt thự, Tiểu Nguyệt mở miệng đòi một căn, cô ấy thích ở một mình.

Sở Vũ cũng vui vì được yên tĩnh, đem cô ấy từ bên cạnh Tạ Thiên Vũ về không phải vì thích cô ấy, mà là một việc ngoài ý muốn...

Lúc đó Sở Vũ hoàn toàn không ngờ rằng Tiểu Nguyệt thật sự sẽ đi theo hắn.

Nhưng đem đi thì đem đi, đem người của Tạ Thiên Vũ đi, Sở Vũ không có chút áy náy nào.

Tiểu Nguyệt không vội tham quan căn nhà của mình, bị Sở Tiểu Tiểu thích náo nhiệt kéo đến chỗ Sở Vũ.

Sở Tiểu Tiểu kéo tay của Tiểu Nguyệt vô cùng thấm thiết, sau khi vào phòng khách cũng không chịu bỏ ra.

Tiểu Nguyệt thậm chí chủ động mở lời: “Nào, để tôi pha trà cho cô uống.”

“Được được, người ta thích uống trà nhất!” Sở Tiểu Tiểu vẻ mặt ngạc nhiên mừng rỡ.

Khóe miệng Sở Thiên Hùng hơi giật giật, nhìn con gái mình một cái, nghĩ thầm con thích uống trà lúc nào thế?

Sở Vũ nhìn sững sò, cảm thấy tình bạn của con gái thật là rất thần kỳ.

Tiểu Nguyệt tuy tự nguyện đi theo hắn nhưng giữa hai người căn bản không thể có tình cảm qua lại gì.

Nói là để cô ấy làm thị nữ nhưng nha đầu này suốt ngày chỉ biết xem hoạt hình, Sở Vũ không biết cô ấy biết trà nghệ.

Sau đó, Tiểu Nguyệt dùng bộ đồ trà ở đây pha trà cho mọi người.

Sở Thiên Hùng có nghiên cứu đối với trà đạo, bình thường cũng rất thích uống trà, vừa nhìn động tác của Tiểu Nguyệt thì mắt có hơi dờ ra.

Sở Vũ cũng là lần đầu thấy Tiểu Nguyệt pha trà, tuy hắn không có nghiên cứu nhiều về trà đạo nhưng lại có thể cảm nhận được một luồng khí tức ôn hòa trên người Tiểu Nguyệt.

Giống như mang theo một ý vị đặc biệt, khiến tâm hồn con người yên tĩnh!

Trong phòng bỗng chốc trở nên yên lặng, ngay đến tên gián điệp cũng nhảy lên một cái ghế với vẻ hiền lành, ngồi trên lưng ghế nhìn có vẻ hết sức chuyên chú.

Sở Tiểu Tiểu cũng bị bầu không khí này cảm hóa, cô lúc này mới phát hiện ra cô gái hoang dã lái xe đua đó hóa ra không chỉ có một mặt đó.

Tiết văn hóa học hành không ra gì như Sở Tiểu Tiểu lúc này trong đầu lại xuất hiện một câu nói: động như thoát thỏ, tĩnh như xử tử!

Trên đường tham gia tiệc tối, Sở Thiên Hùng vẫn khen ngợi hết lời đối với trà nghệ của Tiểu Nguyệt.

“Nha đầu này thật không tầm thường, nhiều năm như vậy ta chưa thấy người nào có trà nghệ cao minh như vậy. Những cụ già xâm nhập trà đạo cả đời đó cũng không lợi hại bằng tiểu cô nương này. Thân phận của cô ấy tuyệt đối không phải thường!”

Sở Thiên Hùng cảm thấy vui vì bên cạnh cháu trai có thể có người như vậy.

Đoàn người họ nhanh chóng đến câu lạc bộ cao cấp nhất ở Long Thành này. Ở đây cũng là sản nghiệp của Lãnh gia, chuyên dùng để tổ chức tiệc rượu cao cấp nội bộ.

Sự bí mật riêng tư ở đây khá mạnh, xung quanh ngoại vi của câu lạc bộ khép kín.

Người tham gia tiệc rượu trước tiên đi vào từ cửa lớn, sau đó rẽ qua một chỗ ngoặt mới có thể đi vào trong sân đỗ xe bên trong.

Vì vậy ở bên ngoài ngay cả sân đỗ xe cũng đều không nhìn thấy.

Lần này phía Sở gia qua đó chỉ có ba người, cha con Sở Thiên Hùng, Sở Tiểu Tiểu, còn cả Sở Vũ.

Tên gián điệp và Tiểu Nguyệt cùng với Sở Thiên Cường, Sở Thiên Thắng, còn cả hai người vệ sĩ đều ở nhà.

Theo lời của Sở Thiên Hùng nói, trên địa giới Long Thành này, người Sở gia không cần đi đến đâu cũng mang theo vệ sĩ.

Còn Tiểu Nguyệt và tên gián điệp thì không thích đi đến chỗ náo nhiệt kiểu đó.

Trong câu lạc bộ lúc này đã có rất nhiều người đến, sau khi ba người Sở Vũ đi vào thì rất nhiều người đều đi qua đó chào hỏi Sở Thiên Hùng.

“Sở tổng!”

“Sở tổng đến rồi...”

“Ha ha, Tiểu Tiểu lại xinh đẹp hơn rồi.”

Đa số mọi người đều rất khách sáo, cũng rất lễ phép.

Lúc chào hỏi với Sở Thiên Hùng, trong nụ cười mỉm đều có mang theo mấy phần hiếu kỳ quan sát Sở Vũ.

Giống như đang suy đoán người thanh niên đẹp trai anh tuấn rắn rỏi này có thân phận gì.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Làm Nhục

Sở Thiên Hùng lúc này bắt đầu giới thiệu những người này cho Sở Vũ.

“Đây là thiếu gia con vợ cả của Sở gia chúng tôi, Sở Vũ.”

“Vị này là Cao tổng, ừm, sau này vẫn mong Cao tổng chiếu cố nhiều nhiều!”

“Vị này là Triệu tổng...”

“Đây là...”

Sở Thiên Hùng không thấy chán, cứ lần lượt giới thiệu từng người cho Sở Vũ.

Lúc này, một ông già hơn sáu mươi tuổi đi qua đó. Sở Thiên Hùng lập tức đi lên trước bắt tay với người này.

Ông già rất điềm tĩnh, khí trường trên người cũng rất mạnh. Trong ánh mắt nhìn Sở Vũ có mang theo nụ cười mỉm hơi khích lệ.

“Sở Vũ, vị này là Đồng trưởng lão. Đây là nhân vật lớn của Long Thành chúng ta!”

Sở Thiên Hùng giới thiệu cho Sở Vũ, sau đó trò chuyện với ông ấy.

“Ha ha, gọi là Đồng tổng cũng được, cái gì? Đồng Thành Chủ? Ồ ồ, việc giữa những người trẻ tuổi không xung đột trực diện thì tốt.”

Ông già họ Đồng nhắc đến Đồng Thành Chủ văn bối của ông ấy với Sở Thiên Hùng, nói Đồng Thành Chủ và Sở Vũ từng có duyên gặp mặt.

Đồng Thành Chủ mà ông già họ Đồng nhắc đến chính là người thanh niên cùng ăn cơm với Tạ Thiên Vũ vào cái đêm mà Sở Vũ phát sinh xung đột với Tạ Thiên Vũ trước đó.

Lão họ Đồng nói đó là văn bối của mình, trước đó hình như có chút hiểu lầm nhỏ với Sở Vũ nhưng cũng không có gì, thanh niên mà.

Đây đều là những lão già xảo quyệt, từ trên mặt căn bản không nhìn ra được suy nghĩ trong lòng họ.

Nhưng ông ta nhắc đến Đồng Thành Chủ thì vẫn khiến trong lòng Sở Vũ hơi chột dạ.

Sau đó Sở Thiên Hùng nhìn thấy một ông già năm mươi tuổi từ bên cạnh đi đến nên nhìn Sở Vũ giới thiệu một cách trọng thể.

“Vị này là Lục trưởng lão...”

Ông này mỉm cười với Sở Vũ: “Ta nghe đứa cháu Lục Phong của ta nói qua về cậu, là một nhân tài.”

Sở Vũ lễ phép cười một cái, sắc mặt không đổi nói: “Ông quá khen rồi.”

Hắn không ngờ rằng ở đây lại có thể gặp được người của Đồng gia và Lục gia. Xem ra bố cục ở thế gian của những gia tộc ẩn thế này đều rất lớn.

Tiếp đó, Sở Thiên Hùng dẫn Sở Vũ đi giới thiệu từng người.

Những người này cũng biết thân phận của Sở Vũ, con vợ cả Sở gia. Trông bề ngoài thì đều rất khách sáo.

Chỉ là ánh mắt của một số người nhìn Sở Vũ không tránh khỏi có chút hàm ý sâu xa.

Về cơ bản người của gia tộc Ân thế đều biết những việc xảy ra với Sở Vũ.

“Vị thiếu gia đã từng là thiên tài trước kia của Sở gia, sau đó bị phế lúc sáu tuổi đó à, he he, đã lớn như vậy rồi, trông ra đáng một nhân tài, chỉ đáng tiếc...”

“Nghe nói Sở gia ở kinh thành lần này... ừm, có liên quan với Sở Vũ. Không, không phải, cùng lắm chính là dây dẫn lửa thôi.”

“Hắn không ở kinh thành làm công tử tiêu sái của hắn, chạy đến Long Thành bên này làm gì?”

“Có lẽ là qua chơi thôi? Tiện thể tránh sự báo thù của Tà gia?”

“Nếu thật sự trốn sự báo thù của Tà gia thì nên về nhà tìm mẹ mới đúng...”

“Ha ha ha!”

Một vài thanh niên quan sát Sở Vũ từ xa đã không nhịn nổi mà thì thầm bàn luận. Thậm chí có mấy người nói chuyện không kiêng nể gì cả.

Với tu vi của Sở Thiên Hùng thì dĩ nhiên là nghe rất rõ, ông ấy không nén nổi mà nhú mày, đồng thời có chút lo lắng nhìn Sở Vũ một cái.

Nhưng lại phát hiện Sở Vũ giống như không nghe thấy gì cả vậy, trong lòng Sở Thiên Hùng bỗng nhiên phì cười, nghĩ thầm bản thân quên mất người cháu này của mình không có tu vi, dĩ nhiên không nghe thấy lời bàn luận của những người đó.

Trong lòng nghĩ vậy nhưng Sở Thiên Hùng vẫn đưa mắt lạnh lùng nhìn đám người bàn luận Sở Vũ một cái, thân là người Sở gia nên ông ta không thể cho phép có người tùy tiện xỉ nhục Sở Vũ.

Nhưng mà có người còn trực tiếp hơn ông ấy.

Sở Tiểu Tiểu mặt không biểu cảm trực tiếp đi thẳng đến chỗ mấy người vừa nói chuyện quá đáng đó, chờ đến lúc Sở Thiên Hùng chú ý đến thì Sở Tiểu Tiểu đã đi đến trước mặt mấy người đó.

“Các người rất mạnh ư?” Sở Tiểu Tiểu vốn dĩ đã cao, hôm nay mặc một bộ váy dài quét đất dành cho tiệc tối, chân mang đôi giày cao gót thủy tinh càng lộ rõ dáng cao ráo động lòng người.

Khí chất cao quý, tao nhã.

Sở Tiểu Tiểu lúc này, một thân khí trường vô cùng lớn mạnh nhưng hoàn toàn không có luồng sinh lực của tiểu nha đầu ngang tàng trước kia.

Đứa trẻ xuất thân từ gia tộc lớn kiểm soát loại tình cảnh này rất lành nghề.

“Sở Tiểu Tiểu, cô có ý gì?” Một thanh niên mười tám mười chín tuổi có chút không phục liếc mắt nhìn Sở Tiểu Tiểu. Vừa nãy hắn là tên chế giễu sôi nổi nhất.

Tuổi lớn một chút nên dĩ nhiên trưởng thành hơn một chút, nói năng cũng sẽ bớt phóng túng hơn.

“Ý của tôi là hãy quản cho tốt cái miệng rách của các người, làm một người có tu dưỡng... không làm mất mặt trưởng bối nhà mình.”

Miệng của Sở Tiểu Tiểu rất sắc bén, không nói bảy lời nào nhưng lại trực tiếp khiến cho tên thanh niên mười tám mười chín tuổi đó tức đến nổi trợn cả mắt.

Lúc này ở đây tập trung toàn nhân vật lớn, hắn cũng không dám quá lão xược mà chỉ dám cầu nhau nhỏ tiếng: “Có gì giỏi chứ? Phế... Hừ, không có thực lực còn sợ người khác nói?”

“Thực lực?” Sở Tiểu Tiểu nhếch mép nhìn hắn một cái: “Tà gia cũng yếu à?”

Tà gia!

Yếu không?

Ai dám nói ân thế gia tộc Tà gia nhỏ yếu?

Cho dù họ thua trong trận chiến ở Yến Kinh nhưng nhìn khắp Hoa Hạ cũng không có bao nhiêu người dám nói Tà gia rất yếu.

Vậy nên khi câu này của Sở Tiểu Tiểu vừa ra khỏi miệng thì những tên thanh niên đó lập tức ngậm miệng.

“Vì vậy, hãy chú ý hành động và lời nói của bản thân, lớn như vậy rồi...” Sở Tiểu Tiểu nói rồi ngẩng đầu bước đi tựa như một con thiên nga trắng kiêu

ngạo.

Khỏe miệng tên thanh niên mười tám mười chín tuổi đó giật giật, một hồi lâu mới thẹn quá hóa giận mắng nhỏ một câu: “Ta khinh!”

“Anh khinh cha anh ấy, anh còn đánh không lại tôi.” Sở Tiểu Tiểu đã đi rất xa nói một câu mà không thèm quay đầu lại.

Những người có mặt ở đó đều nghe thấy, không nhịn nổi che miệng cười.

Sở Thiên Hùng bên đó có chút bất lực thở dài một hơi, nhìn Sở Vũ nói: “Sau này nha đầu này nhờ con đó, nó không chịu theo ta về gia tộc nhưng tính cách quá nóng nảy, ta sợ nó sẽ chịu thiệt thòi.”

“Chú Hùng yên tâm đi, có con ở đây thì không ai có thể ức hiếp con bé.” Sở Vũ cười nhẹ trả lời.

Cảnh tượng vừa nãy, Sở Vũ với xung huyết cảnh bát đoạn dĩ nhiên là biết rõ trong lòng.

Một đám trẻ con mà thôi, hẳn dĩ nhiên sẽ không giống như họ.

Trong một gian phòng khách xa hoa bên trong câu lạc bộ, một thanh niên thân hình gầy ốm, tướng mạo rất khôi ngô nằm trên ghế sofa một cách mất hình tượng, hai chân đặt lên trên bàn trà, đang gọi điện thoại.

Trong phòng vẫn còn một thanh niên khác, tướng mạo cũng rất anh tuấn nhưng hơi eo lả, giữa hai lông mày có chút cảm giác của con gái.

“Anh làm kiểu gì vậy? Lại bị một tên phế nhân ức hiếp? Còn cả gia tộc các người... Chắc chắn, tôi nói có phải các người ở Yến Kinh quá lâu rồi không? Đã mất đi cảnh giác rồi?”

Thanh niên nói năng rất tùy ý, trong ngữ khí vẫn mang theo mấy phần chế nhạo.

“Nghe nói tên phế nhân đó hiện giờ đang ở chỗ tôi, he he, anh cầu xin tôi đi... Được, chúng ta là bạn bè nên tôi sẽ giúp anh trừ gian. Nhưng mà tiểu tử đó là phế nhân, ở chỗ Hồ Tiên Động hẳn không thể đi được rồi. Anh muốn đích thân dẫn người qua đây xử hắn? Được, tôi sẽ coi như không nhìn thấy. Có điều lần này nếu lại thất thủ thì sẽ có chút mất mặt đó nhé...”

Sau khi nói thêm mấy câu, thanh niên ngắt điện thoại, sau đó nhìn người thanh niên có hơi cân trọng ngồi bên cạnh.

“Lãnh Tuấn, anh vừa nói Sở gia chỉ đến có ba người đúng không?”

Người thanh niên tướng mạo có chút eo lả gật gù đầu: “Đúng vậy, Ngô thiếu gia, có Sở Thiên Hùng và con gái ông ta Sở Tiểu Tiểu, còn có tên phế nhân đó.”

Lãnh Tuấn nói rồi, trên khuôn mặt eo lả đó lộ ra một nụ cười, mang theo mấy phần nhỉnh hót nhìn tên thanh niên: “Đúng rồi Ngô thiếu gia, đứa con gái của Sở Thiên Hùng đó tuy năm nay mới mười sáu mười bảy tuổi nhưng đã trở mã rất xinh đẹp...”

Thanh niên xoa xoa tay, nói nhạt: “Đám người các anh từ sáng đến tối chỉ biết chút chuyện này.”

Lãnh Tuấn có chút ngại ngùng nói: “Vâng, Ngô thiếu gia giáo huấn rất phải...”

“Cũng không phải giáo huấn, mọi người có duyên gặp mặt, tôi chỉ nhắc nhở anh vài câu.” Thanh niên về mặt dừng dừng nói: “Gia tộc thế tục có mạnh hơn nữa thì ở bên trong cũng kém hơn gia tộc ẩn thế vô số lần. Giống như lãnh gia các người ở Long thành này miễn cưỡng xem là hào môn. Nhưng một gia tộc ẩn thế bất kỳ cũng có thể dễ dàng đè bẹp các người. Vì vậy, con cháu của gia tộc ẩn thế cho dù là phế nhân thì các người cũng bớt dụng vào. Đây không phải để kích anh, đây là lời khuyên chân thành.”

Lãnh Tuấn gật đầu về mặt cảm kích: “Ngô thiếu gia nói phải, thụ giáo rồi!”

“Ừm, đi thôi, đi xem thử tiểu cô nương của Sở gia đó, nếu nhìn vừa mắt thì miễn cưỡng nhận làm thị nữ cũng được...”

Thanh niên gầy ốm đứng dậy, nói nhẹ nhàng.

Sở Thiên Hùng đã được một đám nhân vật lớn mời đi, nói là muốn bàn bạc việc lớn.

Sở Vũ thì tùy tiện tìm một nơi ngồi xuống, nhìn Sở Tiểu Tiểu chiến thắng quay về, mỉm cười: “Những chỗ như này em thường tham gia phải không?”

Sở Tiểu Tiểu gật đầu: “Vâng ạ, loại tiệc rượu này mỗi năm đều có rất nhiều, từ nhỏ em đã thích đi theo bên cạnh cha. Nhưng tham gia nhiều rồi cũng không có thú vị gì nữa, còn không bằng đi ra ngoài chơi.”

“Tiểu Tiểu, em có lý tưởng không?” Sở Vũ bỗng nhiên hỏi.

“Lý tưởng?” Sở Tiểu Tiểu chau mày.

Vấn đề này đối với một thiếu nữ trẻ tuổi mà nói hình như có chút xa vời.

“Nghĩ vớ nghĩ vẩn thì có không ít. Nhưng... đó đều là suy nghĩ của trẻ con chưa trưởng thành thôi. Sao anh lại đột nhiên hỏi cái này?” Sở Tiểu Tiểu nhìn Sở Vũ có chút kỳ lạ.

Sở Vũ vừa muốn nói chuyện thì bên đó bỗng nhiên truyền đến một trận náo động.

“Lãnh thiếu gia ra rồi!”

“Lãnh thiếu gia đến rồi.”

“Người bên cạnh Lãnh thiếu gia là ai? Đẹp trai quá!”

“Nghe nói là khách quý mà Lãnh thiếu gia mời đến!”

Trong đám đông truyền đến một loạt lời bàn luận, không ít cô gái xinh đẹp trẻ trung hai mắt sáng rực nhìn bên đó.

Sở Vũ nhìn qua bên phát ra tiếng thì chỉ thấy một người thanh niên tướng mạo khôi ngô, hơi lộ chút éo lá, đi cùng là một thanh niên vóc dáng cao lớn, gầy ốm nhưng vô cùng tuấn tú từ bên trong đi ra.

Sở Tiểu Tiểu thấp giọng nói: “Cái tên có chút giống con gái đó là thiếu gia con vợ cả của Lãnh gia. Người đi cùng hẳn em không quen, chưa từng gặp.”

Sở Vũ gật gật đầu.

Lúc này, Lãnh Tuấn và tên thanh niên bên đó cũng vừa hay nhìn về phía Sở Vũ bên này.

Lãnh Tuấn hình như đang dùng truyền âm nói gì đó với tên thanh niên, sau đó hai người lại cùng đi về phía bên này.

Đám người trước đó bị Sở Tiểu Tiểu châm biếm lập tức lộ ra vẻ hưng phấn, đổi thành biểu cảm như xem kịch hay.

Lãnh Tuấn cùng thanh niên đó vừa di chuyển thì không ít người đều vây chặt họ, cùng đi theo qua bên đây.

Lãnh Tuấn và thanh niên đó không nhìn Sở Vũ lấy một cái, ánh mắt đều nhìn vào Sở Tiểu Tiểu.

Sở Tiểu Tiểu nhũn mày nhìn Lãnh Tuấn, nói có chút khó chịu: “Làm gì thế? Chưa nhìn thấy người đẹp à?”

Lãnh Tuấn trong mắt người khác là đại thiếu gia Long Thành, rất uy phong nhưng trong mắt Sở Tiểu Tiểu hẳn không được xem là gì cả.

Cũng giống như thanh niên đó nói lúc nãy, hào tộc trong thế tục là không thể sánh được với gia tộc ẩn thế... bên trong thua kém quá nhiều!

Lãnh Tuấn có chút ngại ngùng nhưng lúc này thanh niên bên cạnh hẳn đã mở lời: “Cô tên Sở Tiểu Tiểu?”

Sở Tiểu Tiểu nhìn thanh niên đó một cái, không nói gì cả, ánh mắt lại đang tìm cha mình.

Bởi vì cô có thể cảm nhận thấy rõ rệt thanh niên này không tầm thường.

“Đi theo ta, làm thị nữ của ta.” - Thanh niên nhẹ nhàng nói, giống như đang nói một việc rất bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Đảo Khách Thành Chủ

“Anh có tật à? Nào có vấn đề rồi phải không?” Sở Tiểu Tiểu lạnh lùng nhìn thanh niên đó: “Anh là cái thá gì chứ?”

“Sở Tiểu Tiểu, còn dám nói bậy! Cô hiện giờ nên lập tức quỳ xuống tạ ơn, cô biết Ngô thiếu gia có thân phận gì không?”

Lãnh Tuấn lớn tiếng quát tháo, sau đó nói chua ngoa: “Được Ngô thiếu gia để mắt đó là may mắn mà cô đã tích đức tám đời, tu luyện mấy kiếp...”

Thanh niên xua xua tay không cho Lãnh Tuấn nói tiếp rồi nhìn Sở Tiểu Tiểu, nói với ngữ khí hòa nhã: “Cô là một đứa trẻ nên ta không hơn thua với cô,

nhưng ta là người mà toàn bộ Sở gia của cô đều không thể đụng vào. Vậy nên hãy đi theo ta, ta sẽ tặng cho cô một vận may! Sau này cô sẽ hiểu rằng Sở gia các người... đều phải cảm kích ta.”

Sở Tiểu Tiểu bĩu môi: “Xí, khoác lác thì ai mà chẳng biết?”

“Ha ha, khoác lác?” Thanh niên phá lên cười, sau đó đột nhiên nhìn Sở Vũ bên cạnh: “Anh chính là Sở Vũ? Tên phé nhân đó?”

Sở Tiểu Tiểu lập tức nổi giận: “Anh nói ai là phé nhân hả?”

Một cái tát đánh vào mặt của thanh niên đó.

“Láo xược!” Lãnh Tuấn quát lên một tiếng, đang định ra tay.

Trên người thanh niên bỗng bùng phát một luồng khí tức hùng hồn, trực tiếp áp chế Sở Tiểu Tiểu đến nỗi không thể nhúc nhích.

Mọi người xung quanh đều mặt mày run sợ, đang ở đó suy đoán xem thanh niên đạt đến cảnh giới gì.

Lúc này, Sở Vũ đứng dậy chắn trước mặt Sở Tiểu Tiểu, trong lòng đã rất phẫn nộ.

Hai bên không thù không oán, thậm chí cũng chưa từng gặp mặt mà trực tiếp qua đây xỉ nhục người khác, người này đáng chết!

Chính vào lúc này, ở một nơi không xa truyền đến một tiếng quát nhẹ: “Dừng tay!”

Là Sở Thiên Hùng ở bên đó cuối cùng đã phát hiện tình hình bên này không ổn nên kịp thời chạy về.

Sắc mặt Sở Thiên Hùng u ám, lạnh lùng nhìn thanh niên: “Cậu là ai? Muốn làm gì?”

Tính cách Sở Thiên Hùng thận trọng, khiêm tốn cẩn thận điều này không sai, nhưng không có nghĩa ông ấy là một kẻ hèn nhát.

Con cháu Sở gia thật sự chưa có ai như thế.

Cho dù trên người thanh niên này phát ra sóng sức mạnh rõ rệt nhưng sắc mặt Sở Thiên Hùng vẫn không đổi.

“Tôi là ai thì ông tốt nhất hãy hỏi thăm rõ rồi nói, đừng gây họa cho Sở gia.” Thanh niên vẫn phát ra khí thế lớn mạnh nhìn Sở Thiên Hùng với vẻ như bề trên, ánh mắt mang theo một chút chế nhạo.

Lãnh Tuấn ở bên cạnh cười lạnh lùng có hơi đắc ý: “Thật là có mắt mà không thấy Thái Sơn, công tử Ngô Đông mà cũng không biết, lại còn không biết ngượng nói mình là người của ẩn thế gia tộc?”

Dù Ngô Đông đã cảnh cáo hẳn đừng đụng vào người của gia tộc ẩn thế nhưng lúc này Lãnh Tuấn có cảm giác chiếm thế thượng phong, quả thực không khống chế nổi sự khoái trá và sáng khoái trong lòng.

Các người không phải lợi hại à?

Các người không phải gia tộc ẩn thế ư?

Các người không phải trước giờ đều coi thường người trong thế tục sao?

Ha ha, không ngờ rằng trong mắt một số người thì đám gia tộc ẩn thế nhập thế như các người... cũng không được xem là gì cả!

“Ngô Đông? Gia tộc Ngô Thị ở Thanh Hải?” Sở Thiên Hùng nhíu mày, sắc mặt trở nên có hơi cứng đờ.

Nếu thanh niên này thật sự đến từ gia tộc Ngô Thị ở Thanh Hải thì chuyện này quả là có chút không dễ xử lý.

Ngô gia Thanh Hải... nghe tên giống như là một gia tộc nhưng nó lại là một cổ phái!

Chẳng qua phép tắc khá lạ lùng, người gia nhập phái buộc phải đổi họ Ngô mới được.

Ngô Đông nhìn Sở Thiên Hùng với vẻ mặt bình tĩnh, nhẹ nhàng nói: “Hiện giờ biết tôi là ai rồi phải không?”

Đuôi lông mày Sở Thiên Hùng hất lên, nói chậm rãi: “Cho dù cậu là đệ tử Ngô gia Thanh Hải nhưng Sở gia và các người vốn không có ân oán, tại sao phải bị làm nhục như vậy?”

“Làm nhục? Sở tổng, câu đùa của ông cũng hơi quá rồi đó? Đây là phúc phận to lớn của con gái ông, cũng là phúc phận to lớn của Sở gia các người. Ba đời may mắn mới có thể được lọt mắt xanh Ngô công tử, sau này đổi tên Ngô Tiểu Tiểu vậy thì có thân phận địa vị gì?”

Lãnh Tuấn ở bên cạnh nói với ngữ khí rất chua ngoa: “Nếu Ngô công tử chịu cho tôi cơ hội đó thì tôi lập tức quỳ lạy tạ ân! Tiếc là bọn tôi tư chất có hạn nên khó lọt vào pháp nhãn của công tử...”

Lúc này, rất nhiều con cháu gia tộc ẩn thế đứng xem kịch trước đó trong câu lạc bộ giờ phút này đều có hơi trợn tròn mắt.

Những kẻ không rõ gia tộc Ngô Thị ở Thanh Hải đều hỏi nhỏ, sau khi có được đáp án thì từng người lập tức trợn mắt.

Về mặt không dám tin!

Đó là môn phái cổ xưa ngự trị ở trên rất nhiều gia tộc ẩn thế!

Có thể được đệ tử môn phái này nhìn trúng, nhận làm thị nữ thì thật sự là phúc phận to lớn!

Bởi vì dù là một thị nữ thì thân phận địa vị cũng cực cao!

Cho dù đối diện với một số trưởng lão của gia tộc ẩn thế thì cũng là ngang vai ngang vế!

Ngô Đông nhìn cha con Sở Thiên Hùng một cách bình tĩnh, đối với Sở Vũ thì hẳn lại không thêm để ý. Với thân phận địa vị của hắn, xỉ nhục trước mặt một câu cũng xem là rất nể mặt Sở Vũ rồi.

Đám người Đồng trưởng lão và Lục trưởng lão bên đó sau khi nghe thấy mấy chữ gia tộc Ngô Thị Thanh Hải thì đều lặng im.

Nếu nói Sở gia là lang tộc phương bắc, vậy thì Ngô Thị ở Thanh Hải chính là hổ báo tây bắc!

Sở Tiểu Tiểu tuy có chút tính nghịch nhưng lại không phải không có não, trong lòng cô vô cùng phẫn nộ nhưng cố gắng kiềm chế. Bởi vì cô không muốn gây họa cho gia tộc.

Sở Thiên Hùng lúc này đột nhiên cười phá lên: “Gia tộc Ngô Thị Thanh Hải, phái lớn cổ xưa đích thực rất mạnh. Nhưng môn phái có mạnh thêm nữa thì ta cũng chỉ thấy nhận đồ đệ tùy duyên chứ chưa nghe thấy cường chế cướp người.”

“Thật là...”

Lãnh Tuấn không nhịn nổi muốn chế nhạo nhưng bỗng cảm thấy trong đám đông có một ánh mắt lạnh lẽo chiếu tới.

Đó là cha của Lãnh Tuấn, gia chủ của Lãnh gia Long Thành Lãnh Thanh Sơn!

Lãnh Thanh Sơn đang dùng ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống nhìn hắn, Lãnh Tuấn lập tức ngậm miệng lại.

Sở Thiên Hùng không để ý đến Lãnh Tuấn mà nhìn thanh niên Ngô Đông tiếp tục nói: “Cho dù là Thái Thanh thì năm xưa đến Sở gia ta thu nhận đồ đệ cũng có lời lẽ khách sáo, thái độ khản thiết.”

“Thái Thanh là cái gì?”

“Chưa nghe qua môn phái này...”

“Ha ha ha, là môn phái của Thái Thượng Lão Quân phải không? Thật tức cười...”

Trong đám đông truyền đến một loạt lời bàn luận nhỏ.

Nhưng Ngô Đông sau khi nghe thấy hai chữ Thái Thanh thì lại run rẩy toàn thân, trong đôi mắt hiện ra vẻ không dám tin, nhìn chằm chằm Sở Thiên Hùng giống như muốn phân biệt thật giả từ trên mặt Sở Thiên Hùng.

Sở Thiên Hùng về mặt bình tĩnh: “Cậu không cần nghi ngờ gì cả, việc này nếu ta nói dối mới là thật sự gây họa cho gia tộc. Vì vậy chàng thanh niên, Sở gia chúng ta rất tôn trọng Ngô gia Thanh Hải các người, hi vọng đừng gây ra hiểu lầm gì khiến mọi người đều khó xử.”

Lời này của Sở Thiên Hùng trông có vẻ có chút yếu thế nhưng thực tế rất cương quyết, đang cảnh cáo Ngô Đông.

Ngô Đông thu lại khí tức toàn thân, trên mặt bỗng nhiên lộ ra một nụ cười mang lại cho người ta cảm giác thoải mái.

“Sở thế thúc, vừa nãy tại hạ và lệnh ái cùng Sở Vũ huynh đệ đùa vui, vẫn mong đừng để bụng.” Nói rồi Ngô Đông chấp tay về phía Sở Thiên Hùng, sau đó mỉm cười.

Sở Vũ tu luyện tâm pháp nghịch thiên nên cảm giác cực kỳ nhạy bén, rõ ràng cảm nhận được ở giây phút Ngô Đông chấp tay cúi đầu, trong mắt hắn phát ra một sự tức giận nhẹ.

Thẹn quá hóa giận rồi!

Thân là đệ tử cổ phái, vốn cho rằng ở nơi như Long Thành này có thể rung trời chuyển đất liếc nhìn thiên hạ nhưng không ngờ lại bị Sở Thiên Hùng mà hắn coi thường chỉ dùng một cái tên Thái Thanh đã có thể áp chế mạnh mẽ!

Thái Thanh, hai chữ này người đã nghe qua thì đều biết phân lượng của nó.

Nó đại diện cho cổ giáo đỉnh cao nhất Hoa Hạ!

Vì vậy nên bất kể việc Sở Thiên Hùng nói là thật hay giả thì hắn cũng đều không có dũng khí tiếp tục.

Lỡ như là thật thì sao?

Ngô Đông không lưu lại đó quá lâu, rất nhanh thì đã tự mình rời đi.

Mặt mũi đã mất hết rồi còn ở lại đó không phải là tự chuốc lấy nhục sao?

Ngô Đông đi rồi, Lãnh Tuấn lập tức ỉu xiu. Vốn tưởng rằng tìm được một chỗ dựa vững chắc mà không ngờ lại chỉ được cái mã ngoài... thật quá vô dụng!

Sau khi Ngô Đông đi thì mấy người của Sở gia lập tức trở thành trung tâm. Ngay cả Đồng trưởng lão và Lục trưởng lão cũng chủ động đi đến gần, vẻ mặt ôn hòa trò chuyện với Sở Tiểu Tiểu và Sở Vũ.

Người khác không biết Thái Thanh là gì, họ làm sao có thể không biết?

Hai lão già bề ngoài mang theo nụ cười rạng rỡ nhưng thực tế trong lòng lại như có một vạn con nê mã gào thét chạy qua.

Họ nói thầm may mà không oán giận trực diện với Sở gia, nếu không một đệ tử Thái Thanh thì đủ để trấn áp vô số gia tộc ẩn thế!

Thật quá lợi hại!

Cái gì mà lang tộc phương bắc, đây rõ ràng chính là hồ ly phương bắc!

Cái đồ cáo già chết tiệt!

Rõ ràng có bối cảnh đáng sợ đó mà lại luôn im lặng không nói, hôm nay nếu không phải Sở Vũ chịu nhục thì e rằng Sở Thiên Hùng vẫn sẽ không tiết lộ việc này.

Chả trách họ dám trực xuất Tạ gia trắng trợn ở thành Yến Kinh...

Trong lòng Đồng trưởng lão và Lục trưởng lão đã có hơi bắt đầu đồng cảm với Tạ gia rồi.

Chọc ai không chọc lại đi chọc một kẻ thù như vậy.

Đồng thời trong lòng hai người cũng đều hạ quyết tâm, lát nữa nhất định phải thông báo cho gia tộc rằng nói gì thì cũng không thể đối địch với Sở gia!

Vốn dĩ một buổi tiệc rượu mà Lãnh gia là nhân vật chính lại trở thành sân khấu của Sở gia.

Nhưng dù là Lãnh Thanh Sơn hay là nhân vật cấp cao khác của Lãnh gia thì trên mặt đều không lộ ra chút xúu khó chịu nào.

Lãnh gia có thể trong vòng mấy chục năm gần gũi đã có địa vị hôm nay thì không phải vô cớ mà có được. Các nhân vật cấp cao của Lãnh gia không có ai là cho không.

Cũng chỉ có loại người trẻ tuổi như Lãnh Tuấn mới cảm thấy vô cùng bức bối nên đã tìm một lý do rồi cũng sớm rút lui.

Nếu không hắn nhìn Sở Tiểu Tiểu và tên phế nhân Sở Vũ trở thành nhân vật trung tâm thì hắn sẽ tức đến mức muốn học máu.

Trên đường quay về, Sở Vũ ở trên xe nói với Sở Thiên Hùng: “Chú Hùng, việc Hồ Tiên Động đó Sở gia chúng ta phải tham gia. Hơn nữa người tham gia...”

Sở Thiên Hùng có chút hoài nghi nhìn Sở Vũ.

Sở Vũ rất bình tĩnh: “Yên tâm, cháu nắm chắc.”

Trong một căn biệt thự xa hoa: “Tốt lắm, tốt lắm, tôi rất hi vọng lần này các anh có thể tham gia tìm kiếm Hồ Tiên Động! Tôi nhất định... nhất định sẽ cố gắng tiếp đãi các anh!”

Bạn đang đọc truyện *Vô Cương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Hậu Duệ Thanh Khâu

Sau khi về đến nhà Sở Vũ phát hiện tên gián điệp không có nhà, không biết chạy đi đâu rồi. Tên đó rất tinh ranh nên Sở Vũ cũng không lo nó sẽ chịu thiệt thòi.

Sau đó anh đến căn biệt thự của Tiểu Nguyệt, vừa giờ tay lên chưa kịp gõ cửa thì cửa nhà bên đó đã mở ra rồi.

Dưới ánh trăng, một khuôn mặt xinh đẹp tựa như búp bê sứ xuất hiện trước mặt Sở Vũ.

Tiểu Nguyệt mặc một bộ đồ ở nhà hình hoạt hình, tóc dài chấm vai, trong đôi mắt lộ ra chút ngổ ngàng: “Anh có việc gì không?”

“Giải quyết việc của cô.” Sở Vũ nói.

Trên mặt Tiểu Nguyệt lộ ra một vẻ ngạc nhiên, lập tức ở đáy mắt lóe lên tia vui mừng: “Thật ư?”

“Giả đấy, đi đây.” Sở Vũ quay người định đi.

“Không được đi!” Tiểu Nguyệt tức tối nhìn Sở Vũ: “Con người anh sao có thể như vậy?”

“Tôi làm sao?” Sở Vũ nhếch mép nhìn Tiểu Nguyệt, tính cách nha đầu này tràn đầy sự bướng bỉnh, rõ ràng là cầu xin người ta mà lại có thể làm ra một bộ dạng lạnh lùng cao ngạo.

“Công tử, tôi sai rồi, xin anh giúp tôi.” Tiểu Nguyệt vẻ mặt không cam chịu, bữu môi nói.

Sở Vũ nói thầm thật không dễ gì, đã nhiều ngày như vậy rồi đây mới là lần đầu tiên gọi mình là công tử.

Cười thầm trong lòng nhưng trên mặt lại nói với vẻ nhẹ nhàng: “Được rồi, chuyện to tát gì đâu. Vội lại cũng không cần gọi là công tử gì đâu, cứ thấy kỳ kỳ, gọi một tiếng anh là được rồi.”

Tiểu Nguyệt cảm thấy bất lực, luôn cảm thấy Sở Vũ đang trêu đùa cô.

Sở Vũ bước qua cạnh cô rồi đi vào, nói: “Còn ngăn ra đó làm gì, hãy theo tôi vào đây.”

“...” - Tiểu Nguyệt nhìn Sở Vũ đi vào với vẻ mặt không nói nên lời, có hơi giống với cái túi trút giận.

“Vào phòng đi.” - Sở Vũ chỉ vào căn phòng ngủ.

Tiểu Nguyệt lập tức nhìn Sở Vũ với vẻ mặt cảnh giác.

Sở Vũ nhìn Tiểu Nguyệt không chút biểu cảm: “Nghĩ cái gì thế? Cô định giải quyết vấn đề của cô ở đây ư?”

Tiểu Nguyệt hít mạnh một hơi, muốn nói gì đó uy hiếp cái tên đáng ghét này nhưng lại sợ nói xong thì hấn lại quay lưng bỏ đi.

Năng lực của Sở Vũ người khác có thể không biết rõ nhưng cô và tên gián điệp lại rõ hơn ai hết.

Hai người Sở Thiên Cường và Sở Thiên Thắng trong thời gian ngắn đã nâng cấp lên một cảnh giới lớn. Việc này nếu truyền ra ngoài thì e rằng sẽ trực tiếp làm bùng nổ dư luận.

Hơn nữa chắc là sẽ không có ai tin việc này.

Nhưng đó lại là sự thật.

Tiểu Nguyệt không nói lời nào, đi vào phòng ngủ.

“Năm xuống.” Sở Vũ nói.

Tiểu Nguyệt nhìn Sở Vũ xa xăm, không nói gì rồi ngoan ngoãn nằm xuống.

Chẳng qua là hô hấp có chút dồn dập, sắc mặt hơi ửng hồng.

Nhìn bộ dạng đó của cô ấy, Sở Vũ chỉ nghĩ đến bốn chữ - Vô cùng xinh đẹp!

Ngay sau đó lác lác đầu, muốn hát đi về kiểu diêm đó trong đầu.

Đã nhiều ngày vậy rồi, cũng nên giúp nha đầu này giải quyết vấn đề của cô ấy rồi.

Tuy đến hiện tại Sở Vũ không thể xác định thân phận của Tiểu Nguyệt, nhưng rất dễ nhận thấy lai lịch của cô ấy sẽ không quá đơn giản.

Đặc biệt rất nhiều dấu vết có thể chứng tỏ, hôm đó chính là vì lực lượng sau lưng Tiểu Nguyệt không ra tay nên Sở gia mới dễ dàng trục xuất Tạ gia ra khỏi Yên Kinh như vậy.

Việc này, tuy trước giờ Tiểu Nguyệt chưa nhắc đến nhưng suy cho cùng vẫn coi như đã nợ cô ấy một ân huệ.

Và lại tiếp theo Sở Vũ còn có rất nhiều việc muốn làm, hẳn cũng không muốn quá nhiều người biết. Nhanh chóng giải quyết phiền phức trên người Tiểu Nguyệt rồi tổng cô ấy đi.

Còn việc nói làm thị nữ gì đó thì chẳng qua là một câu nói đùa thôi, Sở Vũ vốn dĩ không xem là thật.

Vấn đề trên người Tiểu Nguyệt nếu nói lớn thì không lớn, kinh mạch huyết đạo trên người cô ấy không giống với người bình thường. Rồi khi cô ấy tu luyện thì không biết vì nguyên nhân gì mà đã luyện sai phương hướng.

Huyết đạo mà cô ấy vẫn luôn xung kích nằm ở ngực, ở chỗ đó vì bị cô ấy xung kích một thời gian dài nên đã hình thành nội thương.

Tích tụ lượng lớn sức mạnh ở đó.

Huyết đạo chỗ đó đã giống như một túi thuốc nổ vậy!

Nếu tiếp tục xung kích thì tám chín mươi phần trăm sẽ khiến sức mạnh ở đó bị nổ tung. Nếu vậy thì Tiểu Nguyệt cũng sẽ chết mà không có chỗ chôn.

Cả người đều sẽ bị luồng sức mạnh đó làm cho nổ tung tóe!

Rất dễ thấy, Tiểu Nguyệt đã biết việc này. Vậy nên dứt khoát dừng tu luyện, nhập thể đến trong thể tục hồng trần và thông qua trà đạo tu tâm dưỡng tánh.

Trên thực tế, huyết đạo tiếp theo mà Tiểu Nguyệt cần xung kích lại là ở trên bàn chân!

Sở Vũ có tâm pháp thi thiên, lại có con mắt dọc giữa trán nên không cần bất kỳ công pháp nào khác thì vẫn có thể biết nên xung kích huyết đạo nào.

Nhưng người khác lại không có loại năng lực này, họ đều dựa vào công pháp để tu luyện từng huyết đạo một.

“Kinh mạch huyết đạo của cô khác với người thường.” Sở Vũ nhìn Tiểu Nguyệt đang nằm ở đó, nhẹ nhàng nói.

“Tôi không phải là người.” Tiểu Nguyệt nói với vẻ mặt bình tĩnh.

“...” Khóe miệng Sở Vũ giật giật, mặt có hơi bất ngờ.

“Nói chính xác hơn thì tôi không hoàn toàn là người, tôi đến từ Thanh Khâu.” Tiểu Nguyệt không nhìn Sở Vũ, nằm ở đó nói.

“Thanh Khâu? Cô là...” Trên mặt Sở Vũ lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Tôi là Hồ Tộc, nói chính xác thì tôi là đứa con mà Hồ Tộc và Nhân Tộc sinh ra.” Tiểu Nguyệt bình tĩnh nói.

“Thảo nào lại xinh đẹp như vậy.” Sở Vũ lẩm bẩm một câu.

Nhưng trong lòng lại khó mà bình tĩnh được.

Nói thầm chửi trách nha đầu này lại tách rời như vậy, thì ra là đến từ nơi đó.

Thanh Khâu Quốc danh tiếng lẫy lừng mà!

Hắn nhớ đến ghi chép về Thanh Khâu Quốc trong Sơn Hải Kinh: Lại đi về phía đông ba trăm dặm có ngọn núi Thanh Khâu, phía nam núi này có nhiều ngọc thạch, phía bắc có nhiều thanh hoạch. Trong núi có loài thú, hình dạng như con cáo có chín đuôi, tiếng kêu như tiếng của trẻ con, ăn thịt người, người nào ăn thịt nó thì sẽ không bị nhiễm tà khí. Có loài chim hình dạng như chim trĩ, âm thanh phát ra giống tiếng người mắng chửi, tên gọi là Quán Quán, mang nó bên người thì không bị mê hoặc. Sông Anh bắt nguồn từ núi này, sau đó hướng về phía nam chảy vào đầm Tức Dục. Trong sông có nhiều Xích Nhu, hình dạng như cá nhưng có mặt người, tiếng kêu như Uyên Ương, ăn thịt nó sẽ không bị ghẻ chốc...

Về Thanh Khâu Quốc, trong lịch sử Hoa Hạ cũng có khá nhiều ghi chép.

Ví dụ như đại văn hào Âu Dương Tuân đã từng viết trong “Nghệ Văn Loại Tự”: Hà Đồ viết rằng lúc bạch đế sinh đã gửi bạch hồ đến; Chu Thư viết lúc trở thành vua, Thanh Khâu hiến tặng cáo chín đuôi.

Truyền thuyết về Thanh Khâu Quốc lại càng rất nhiều, trong đó nổi tiếng nhất chính là Tô Đất Kỷ của triều nhà Thương, theo truyền thuyết thì cô ta xuất

thân từ Thanh Khâu.

Còn có Bồ Tùng Linh viết ra Liêu Trai Chí Dị, nghe nói ông ấy có quan hệ mật thiết với nhiều Hồ Tộc của Thanh Khâu.

Sở Vũ nhìn Tiểu Nguyệt: “Vậy có phải nên gọi cô là Hồ Tiểu Nguyệt không?”

Trong mắt Tiểu Nguyệt đang nằm đó lóe lên một chút âm đạm nhẹ: “Tôi là hậu duệ của cáo và người nên không có tư cách theo họ Hồ, trừ phi...”

“Trừ phi gì?” Sở Vũ hỏi.

“Trừ phi tôi có thể bước vào cảnh giới Tiên Thiên.” Tiểu Nguyệt nói: “Như vậy thì tôi có tư cách đó rồi.”

“Cảnh giới Tiên Thiên, có hơi xa vời. Thần tiên lục địa rồi.”

Sở Vũ nói rồi nhìn Tiểu Nguyệt: “Chà trách cô lại xuất hiện tình trạng này, Thanh Khâu ngày nay... phần lớn đều là Nhân Tộc rồi nhỉ? Cái mà cô tu luyện... chắc cũng là công pháp của loài người, đúng không?”

“Sao anh biết?” Mắt Tiểu Nguyệt chớp chớp, nhìn Sở Vũ: “Thanh Khâu không có loài người thuần túy, nhưng... cái tôi tu luyện quả thực là công pháp của loài người. Tuy nhiên người khác tu luyện không có vấn đề gì, tại sao tôi lại?”

“Bởi vì kinh mạch của cô càng giống với... cáo hơn.” Sở Vũ nói với vẻ mặt nghiêm túc.

Tiểu Nguyệt giống như bị kinh ngạc đến đờ ra, trên gương mặt xinh đẹp tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng được, cô nói lẩm bẩm: “Sao có thể chứ? Về huyết mạch nếu càng giống với Hồ Tộc thì nên là thiên tài tuyệt thế mới phải, nhưng tôi...”

“Huyết mạch có gần giống hay không thì tôi nhìn không ra nhưng kinh mạch của cô... lại là vô cùng giống.”

“Vội lại sao cô biết mình không phải thiên tài tuyệt thế?” Sở Vũ cười rồi nói: “Giải quyết xong vấn đề hiện tại này của cô thì cô chính là một thiên tài tuyệt thế!”

Cảnh giới của Tiểu Nguyệt không thể ẩn giấu trước mặt Sở Vũ. Nha đầu này vậy mà có tu vi xung huyết cảnh thất đoạn!

Cô ấy trước giờ không dùng đến võ công cũng có liên quan đến bệnh tật trong cơ thể.

“Thật sự có thể giải quyết sao?” Trên khuôn mặt cao ngạo lạnh lùng của Tiểu Nguyệt cũng lộ ra một tia căng thẳng.

“Yên tâm đi.” Sở Vũ nói: “Nhưng cần cô phối hợp, lát nữa lúc tôi bảo cô vận công thì cô không cần sợ, cứ làm theo lời tôi nói là được.”

“Vâng, được.” Tiểu Nguyệt đáp nhỏ tiếng.

Sau đó, tay của Sở Vũ nhẹ nhàng nắm chặt cổ tay của Tiểu Nguyệt.

Thân thể Tiểu Nguyệt hơi đơ lại, sắc mặt trở nên ửng đỏ hơn nhưng không làm ra hành động phản kháng.

Tiếp đó, Tiểu Nguyệt cảm thấy có một luồng nóng bỏng xuôi theo cổ tay nhanh chóng di chuyển trong cơ thể cô.

Đó là một trải nghiệm mà cô chưa từng trải qua, cô không nhịn nổi mà rên lên một tiếng rồi ngay lập tức ngậm miệng lại, cả khuôn mặt đều đỏ lựng.

Cảm thấy bản thân quả thật là mất mặt quá rồi.

“Ngưng thần tịnh khí.” Sở Vũ trầm giọng nhắc nhở.

Việc này tuyệt đối không thể qua loa được, đặc biệt với tình hình của Tiểu Nguyệt thì lại càng đặc biệt.

Sở Vũ bắt đầu liên tục sắp xếp lại sức mạnh tích tụ gần chỗ huyết đạo trước ngực của Tiểu Nguyệt. Hắn cẩn thận dẫn dắt những sức mạnh đó, không ngừng di chuyển đến huyết đạo dưới chân cô ấy.

“Bắt đầu vận hành công pháp.” Sở Vũ nói.

Tiểu Nguyệt không do dự, trực tiếp bắt đầu vận hành công pháp. Cô hiện giờ cũng chỉ có thể chọn tin tưởng Sở Vũ, nếu không đời này cô sẽ không có bất kỳ khả năng đột phá nào nữa.

Ngay đến cả tính mạng cũng không dám bảo đảm!

Bởi vì cái chỗ giống như túi thuốc nổ đó không phải nói không dùng đến sức mạnh thì có thể không sao.

Rất nhiều lúc tâm trạng đặc biệt kích động thì cũng có thể khiến nó nổ.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao Tiểu Nguyệt học trà đạo.

Bước vào thế tục hồng trần, về danh nghĩa là để lịch luyện nhưng trên thực tế cũng là vì Thanh Khâu bên đó không có đối sách tốt nên hi vọng Tiểu Nguyệt có thể lịch luyện một phen trong thế tục, để tâm tính trở nên lớn mạnh hơn.

Nói tóm lại đều là vì giữ mạng mà thôi.

Vậy nên Tiểu Nguyệt hôm đó mới bị một câu nói của Sở Vũ mà đi theo hắn. Bởi vì ngoại trừ người của Thanh Khâu ra thì Sở Vũ là người đầu tiên nhìn ra cô có vấn đề!

Theo sự dẫn dắt của Sở Vũ, cộng thêm Tiểu Nguyệt không ngừng vận hành công pháp, nhiều sức mạnh tích tụ trước ngực cô ấy bắt đầu không ngừng xung kích qua huyết đạo dưới chân đó.

Trên đầu Sở Vũ mồ hôi tuôn như mưa, trên người sớm đã bị mồ hôi làm ướt đầm nhưng anh vẫn ngồi bên cạnh giường cứ như một bức điêu tượng, không hề nhúc nhích.

Một tiếng đồng hồ trôi qua, trên người Tiểu Nguyệt bỗng nhiên bùng phát ra một luồng sóng sức mạnh mãnh liệt.

Xiềng xích cảnh giới đã rất nhiều năm rồi chưa đột phá bỗng chốc bị đánh vỡ!

Cô ấy đã đột phá rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Tham Vọng

Thành công rồi!

Sở Vũ thở dài một hơi, bỏ tay ra khỏi cổ tay của Tiểu Nguyệt.

Sau đó mới phát hiện mồ hôi trên người mình ướt rồi khô, khô rồi lại ướt, làm cho áo quần cũng có hơi cứng lại.

Tiểu Nguyệt lập tức thu lại khí tức sau khi bản thân đột phá.

Sau đó nằm xuống, trong đôi mắt tràn đầy thần sắc không thể tin nổi.

Hồi lâu sau mới lâm bầm nói: “Như vậy... là đã giải quyết được rồi ư?”

Vành mắt Tiểu Nguyệt hơi đỏ, trong mắt có gì đó long lánh.

Nguy cơ quấy nhiễu cô rất nhiều năm thế mà đã được giải quyết xong như thế!

Không ai rõ hơn bản thân cô rằng cái túi thuốc nổ có thể nổ tung bất cứ lúc nào ở ngực... đã biến mất rồi!

Cái cảm giác thông thuận đó đã rất nhiều năm rồi cô chưa cảm nhận được.

Càng khiến cô khó tin được là Sở Vũ lại tiện thể... giúp cô đột phá rồi!

Trước đây khi Sở Vũ giúp Sở Thiên Cường và Sở Thiên Thắng đột phá, tuy cô lò mò biết được nhưng lại không có cảm xúc sâu sắc như vậy.

Nay đến lượt bản thân cô, loại rung động đó đúng là tốt đỉnh.

Suy cho cùng Sở Thiên Cường và Sở Thiên Thắng là người, hơn nữa... họ đều đến từ Sở gia.

Sở Vũ biết công pháp mà họ tu luyện nên chẳng có gì lạ.

Nhưng cô thì lại là một loại nhân tộc!

Trong huyết mạch của cô có một phần lớn là Hồ Tộc!

Dùng ánh mắt của loài người để nhìn cô thì thực ra cô nên được coi là... yêu!

Quan trọng nhất là Sở Vũ lại không biết công pháp mà cô tu luyện!

Anh ta sao có thể biết huyết đạo bản thân cần đột phá tiếp theo là ở dưới chân?

Ngay cả bản thân cô cũng còn không biết!

Nếu không năm xưa cũng không đến nỗi xảy ra sự việc này rồi.

Tiểu Nguyệt vốn dĩ chỉ cảm thấy Sở Vũ rất thần kỳ, năng lực rất nghịch thiên. Bây giờ cô mới thật sự hiểu rõ loại năng lực này của Sở Vũ đâu chỉ là nghịch thiên... mà thực ra chính là bản lĩnh thần tiên!

“Sau khi cô trở về Thanh Khâu tốt nhất hãy chọn một bộ công pháp của Hồ Tộc mà tu luyện, sau đó cẩn thận thử một chút. Tôi cảm thấy cô tu luyện công pháp của loài người có thể không thích hợp lắm...”

Tiểu Nguyệt ngồi dậy, đôi mắt nhìn chăm chú vào Sở Vũ rồi sau đó... từ từ quỳ trước mặt anh.

“Đại ân của công tử, Tiểu Nguyệt không biết lấy gì báo đáp...”

Sở Vũ nghe rồi cười: “Kiếp sau làm trâu làm ngựa báo đáp hay là bây giờ hiến thân để cảm ơn?”

Tiểu Nguyệt không nhịn được tròn mắt một cái, sau đó vẻ mặt nghiêm túc: “Tiểu Nguyệt nguyện trở thành thị nữ của công tử, đi theo bên cạnh công tử!”

Sở Vũ nghiêng người sang, nói thầm thôi đừng có làm nữa, tôi dám nhận người của Thanh Khâu làm thị nữ à? Nếu bị Thanh Khâu biết được thì không phải sẽ truy sát tôi khắp nơi ư? Tôi vẫn chưa chán sống

Hắn nhìn Tiểu Nguyệt: “Cô mau đứng dậy đi, lúc này chẳng qua là một câu nói đùa thôi...”

“Lúc này là thế nhưng hiện giờ là tôi cam tâm tình nguyện.” Tiểu Nguyệt vẻ mặt nghiêm túc, hất khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp nhìn Sở Vũ.

“Cô là quý nữ của Thanh Khâu đó...” Sở Vũ than thở: “Còn tôi chỉ là con cháu một gia tộc ẩn thế bình thường, trong mắt người khác còn là một tên...”

“Anh không phải!” Trong đôi mắt to thông minh của Tiểu Nguyệt tràn đầy vẻ sùng bái điên cuồng: “Người có thiên phú nhất mà tôi từng gặp cũng không bằng anh.”

“Cô quá khen rồi, mau đứng dậy, thị nữ gì đó thật sự chỉ là lời nói đùa thôi. Nếu cô bằng lòng thì chúng ta làm bạn bè vậy.” Sở Vũ nói.

Tiểu Nguyệt ngẩng đầu lên nhìn Sở Vũ nói xa xôi: “Công tử đối đãi nhiệt tình, bệnh này của tôi ở Thanh Khâu không có ai chữa được. Các cô giáo, cô phái có quan hệ tốt với Thanh Khâu... cũng không ai chữa được. Họ tuy không thể chữa nhưng lại rất rõ vấn đề trên người tôi không phải Kỳ Hoàng Chi Thuật có thể giải quyết. Mà công tử lại chữa khỏi cho tôi, việc này một khi truyền ra ngoài thì công tử sẽ gặp nguy hiểm.”

Trên mặt Sở Vũ lộ ra nụ cười gượng.

Tiểu Nguyệt nói tiếp: “Tôi không phải người vong ân phụ nghĩa, nhưng Thanh Khâu... lại có quá nhiều thủ đoạn để người khác không ý thức được mà nói ra sự thật. Vậy nên một khi tôi quay về Thanh Khâu thì bí mật của công tử chắc chắn sẽ bị lộ. Thanh Khâu quá mạnh, còn công tử... vẫn chưa thật sự trưởng thành.”

Sở Vũ trầm mặc.

Vấn đề này trước đây không phải hắn hoàn toàn chưa từng nghĩ đến, nhưng lại không suy nghĩ sâu xa như vậy. Tính cách của hắn chính là như thế, không muốn nợ ân tình của người khác.

Tiểu Nguyệt đầu tiên là đứng ra giúp hắn nói đỡ lời trong bữa tiệc tối đó, khiến tin tức Tạ Thiên Vũ hai lần ám sát hắn trước đó được truyền ra.

Sau đó trong trận chiến của Sở gia và Tạ gia, việc im hơi lặng tiếng đó đã có tác dụng to lớn.

Đặc biệt sau khi Sở Vũ biết cô là người của Thanh Khâu thì ân tình này... lại càng lớn hơn!

Nếu tới đó người của Thanh Khâu ra tay thì Sở gia đừng nói là trục xuất Tạ gia, e rằng ngay cả toàn thân rút lui cũng khó.

Tuy nói là vì an nguy của bản thân, hơi ích kỷ một chút thì người khác cũng không nói gì được, nhưng có ân mà không báo thì đó không phải tính cách của Sở Vũ.

“Vì vậy vẫn xin công tử thu nhận Tiểu Nguyệt, còn về Thanh Khâu bên đó tôi sẽ tự đi xử lý, công tử không cần lo lắng.” Tiểu Nguyệt nói.

Nhà đầu này nhìn có vẻ lạnh lùng nhưng thực chất cũng là loại người có ân tất báo.

Và lại cô ấy cũng vô cùng thông minh, nhưng rất bướng bỉnh. Những việc đã quyết định rồi thì tuyệt đối sẽ không dễ thay đổi.

“Nếu chúng ta đã nhập thể thì đừng gọi là công tử gì nữa, cứ gọi thẳng tên ta là được.”

“Vâng công tử.”

“...”

Sở Vũ nghĩ ngợi một chút, cuối cùng vẫn quyết định để Tiểu Nguyệt đi theo mình trước.

Cũng giống như cô ấy nói, cô ấy có thể giữ bí mật này nhưng Thanh Khâu bên đó... cuối cùng cũng sẽ có người muốn tìm ra.

Không thể không đề phòng người khác được!

Nhiều lúc thiện tâm chưa chắc đã có kết quả tốt.

“Đúng rồi, tu vi của cô ngưng trệ bao nhiêu năm rồi?” Sở Vũ nhìn Tiểu Nguyệt.

“Đã năm năm rồi.” Trong mắt của Tiểu Nguyệt lóe lên một chút chán nản, rất buồn lòng. Bởi vì nếu bình thường thì hiện giờ cảnh giới của cô ít nhất chắc đã vào xung huyết cảnh cửu đoạn rồi!

“Cô năm nay bao nhiêu tuổi?” Sở Vũ nhìn Tiểu Nguyệt, cảm thấy cô ấy chắc không lớn bằng mình.

“Hai mươi một tuổi.” Tiểu Nguyệt nói nhẹ nhàng.

“...” Sở Vũ làm vẻ mặt câm nín nhìn Tiểu Nguyệt: “Cũng tức là lúc cô mười sáu tuổi thì đã là xung huyết cảnh thất đoạn đỉnh cao?”

“Đúng thế, mà sao?” Tiểu Nguyệt có chút không hiểu nhìn Sở Vũ rồi sau đó nói: “Một số người mà tôi quen, lúc họ mười sáu tuổi thì đã bát đoạn thậm chí cửu đoạn rồi...”

“...” Sở Vũ hoàn toàn không nói nên lời, bị đá kích có chút nghiêm trọng.

Nhưng thực ra tình hình của hắn lại càng đặc biệt hơn, hắn trong tình huống huyết đạo kinh mạch bị phong ấn, không dựa vào bất kỳ tài nguyên tu luyện nào mà xung kích đến bát đoạn.

Nếu không bị phong ấn thì Sở Vũ tin rằng bản thân cũng chưa chắc kém hơn những người đó!

Hồi lâu sau mới nhìn Tiểu Nguyệt: “Những người đó không ở trên bảng Thiên Kiêu của Hoa Hạ à?”

“Bảng nào chứ?” Tiểu Nguyệt chớp đôi mắt thông minh nhìn Sở Vũ: “Không có ý nghĩa gì cả? Giống như trò trẻ con vậy.”

Sở Vũ có chút xúc động, xuất thân khác nhau, có tầm mắt và bố cục khác nhau nên góc độ nhìn nhận vấn đề cũng hoàn toàn không giống nhau.

Bảng Thiên Kiêu của Hoa Hạ trong mắt vô số người là đại diện cho thiên tài, đại diện cho sự lớn mạnh, đại diện cho sức mạnh đỉnh cao.

Nhưng trong mắt những người xuất thân cao hơn như Tiểu Nguyệt lại chỉ là trò trẻ con...

Giống như một người xuất thân rất thấp kém nhưng rất ưu tú, thông qua sự cố gắng của bản thân cuối cùng sau rất nhiều năm trở thành tỷ phú vậy.

Loại người này ở hồng trần tục thế xứng đáng với danh hiệu Thiên Kiêu.

Có người thì vừa sinh ra đã sở hữu gia sản kếch xù, không phải vì hắn rất ưu tú mà chỉ vì hắn là con cái của tỷ phú.

Vì vậy loại người này cho dù không phải thiên kiêu, thậm chí còn không thể xem là thiên tài nhưng lại có thể dễ dàng đè bẹp vô số thiên kiêu.

Nếu có xuất thân cao quý lại còn rất ưu tú thì sao?

Vậy thì tương lai của người đó sẽ càng huy hoàng!

Nhưng bất cứ việc gì cũng đều là tương đối.

Đặc biệt trên con đường tu luyện này thì thiên phú của bản thân cộng với sự cố gắng thời kỳ sau, sau khi đến một mức độ nào đó sẽ càng quan trọng hơn là có một xuất thân tốt.

Nhưng Sở Vũ muốn biết ranh giới là ở đâu.

Sở Vũ nhìn Tiểu Nguyệt: “Xuất thân cao quả thực có ưu thế rất lớn, chỉ là loại ưu thế này có thể duy trì đến lúc nào? Nếu thiên phú không có ích gì thì có thể cứ duy trì mãi không?”

Tiểu Nguyệt lộ ra vẻ trầm ngâm suy nghĩ, sau đó nói: “Những cổ giáo, cổ phái, những người giống như thiên phú mà tôi có thể tiếp xúc được... nếu là đệ

tử nòng cốt thì nhiều nhất... chắc có thể duy trì đến Tiên Thiên. Sau khi bước vào Tiên Thiên thì sẽ phải dựa vào bản thân nhiều hơn. Nếu thiên phú tuyệt vời thì với sức mạnh của cổ giáo, cổ phái có thể giúp họ đi xa hơn.”

Người giống như thiên phú... đều có thể duy trì ảnh hưởng đến Tiên Thiên?!

Sở Vũ có chút lưu luyến.

Tiếp đó là cười gượng.

Theo ý tứ trong lời của Tiểu Nguyệt thì cho dù là thiên phú không ưu tú lắm nhưng nếu là sinh ra ở trong cổ giáo, cổ phái thì đều có cơ hội bước vào lĩnh vực Tiên Thiên đó!

Trở thành lục địa thần tiên trong mắt của người trong thế tục!

Tiên Thiên à!

Dù là gia tộc ẩn thế như Sở Vũ từ xưa đến nay cũng không có bao nhiêu người.

Nhưng trong cổ giáo, cổ phái chỉ cần có thể trở thành đệ tử nòng cốt thì có cơ hội cực lớn bước vào trong lĩnh vực đó.

Nếu là ưu tú thì sẽ đi xa hơn.

Sở Vũ không nhịn nổi thở dài một tiếng, trong lòng dần dần nảy sinh một ý nghĩ.

Tuy mình không xuất thân ở trong cổ giáo, cổ phái nhưng mình cũng có ưu thế của mình!

Dựa vào năng lực này của bản thân, mình hoàn toàn có thể tạo ra một thế lực to lớn!

Sở gia còn cách cổ giáo, cổ phái một khoảng cách rất lớn, có thể nói là hoàn toàn không thể so sánh.

Nhưng mình có con mắt độc, mình có tâm pháp thí thiên, dựa vào trạng thái hiện tại thì ít nhất có thể giúp họ nâng cấp đến cảnh giới thông mạch!

Xung huyết, thông mạch là một quá trình xiềng xích của thân thể bị đánh mở ra.

Sở Vũ hiện giờ đã có năng lực này.

Nhưng muốn làm cho Sở gia trở thành thực lực đáng sợ như cổ giáo, cổ phái thì vẫn còn một đoạn đường rất dài phải đi.

Một là phải bảo mật, hai là... cần lượng lớn tài nguyên!

Tài nguyên đó!

Sở Vũ hơi hít một hơi, Hồ Tiên Động!

Bạn đang đọc truyện *Vô Cương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Hoạt Động Bí Mật

Sau bữa tiệc rượu đó, mấy nhà Long Thành bên này cùng đưa ra quyết định rằng sau năm ngày nữa sẽ lập đội tiến đến dò tìm bí mật của Hồ Tiên Động.

Ngày thứ hai sau khi tiệc rượu kết thúc, tập đoàn Sở Thị Long Thành xuất hiện một thiếu nữ đẹp như tiên trên trời.

Đồng thời, trong hòm thư của tất cả ban quản lý tập đoàn Sở Thị cũng có thêm một thông báo liên quan đến việc nhậm chức của Tiểu Nguyệt.

Tập đoàn Sở Thị Long Thành từ hôm nay trở đi có thêm một thư ký tổng giám đốc.

Rất nhiều người đều đang suy đoán về thân phận và lai lịch của thiếu nữ xinh đẹp này, nhưng tư liệu cá nhân của Tiểu Nguyệt lại trống trơn, không ai biết thiếu nữ có nhan sắc vô cùng kiêu diễm đó từ đâu đến.

Tuy vậy, cũng có tin tức bên lề nói Tiểu Nguyệt là đến cùng Sở Vũ, hiện giờ đã trở thành thư ký tổng giám đốc, chắc là đang bàn giao.

Nhưng nội bộ tập đoàn Sở Thị cũng không xuất hiện sóng gió quá lớn, bởi vì về căn bản mà nói thì tính chất của tập đoàn Sở Thị thuộc về doanh nghiệp

gia tộc.

Các bộ phận quan trọng của cả tập đoàn gần như đều nằm trong tay của người ở nội bộ Sở gia.

Trước đây họ cũng đã biết Sở Vũ phải qua đó thay thế nên bây giờ đối với sự xuất hiện của Tiểu Nguyệt cũng tỏ vẻ rất bình tĩnh.

Thực ra một tập đoàn lớn như thế vẫn luôn vận hành tốt, ai làm tổng giám đốc thì liên quan cũng không quá lớn.

Trừ phi Sở Vũ tùy tiện nhúng tay làm can làm bậy thì đương nhiên sẽ có người lập tức phản ánh đến bên chỗ hội trưởng lão của Sở gia.

Tiểu Nguyệt đến tập đoàn làm việc, Sở Vũ lại vì “bị ốm” nhập viện nên không đến tập đoàn báo cáo vào buổi đầu tiên.

Bệnh viện mà Sở Vũ nằm là một bệnh viện tư nhân dưới tên Sở gia.

Sở Thiên Hùng còn đặc biệt đưa Sở Tiểu Tiểu đến thăm mấy lần.

Rất nhanh đã có người làm ở bệnh viện tư nhân này không cẩn thận lỡ miệng nói ra, nói rằng Sở Vũ là bị tức giận mà sinh bệnh.

“Các anh biết không? Sở Vũ thực ra là tức giận với Sở tổng nên mới nhập viện.

“Hả? Tức giận với Sở tổng? Tại sao?”

“Nghe nói trước đó có một buổi tiệc rượu, Sở Vũ bị người ta mắng là phế nhân nhưng Sở tổng hình như không trút giận cho hắn...”

“Ai mà quá đáng vậy, mắng khó nghe thế?”

“Đúng vậy, Sở Vũ ở trong phòng tức đến khóc luôn, thật đó, tôi tận mắt nhìn thấy!”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó Sở Vũ tức giận với Sở tổng, không muốn đi làm nên trốn vào bệnh viện giả ốm đó...”

“Ha ha anh nói cũng phải, ai mà thất đức như vậy, mắng người ta phế nhân không phải là vạch ra khuyết điểm à!”

“...”

Những tin tức bên lề này rất nhanh chóng đã truyền ra ngoài.

Người nghe được đều cười ha ha, trong nụ cười còn mang theo vẻ coi thường.

“Vốn dĩ đúng là phế nhân mà, lẽ nào còn sợ người khác nói? Lòng tự tôn cũng lớn quá, ha ha.”

“Theo tôi thấy thì tên phế nhân Sở Vũ này rõ ràng chính là không muốn đi làm mà.”

“Phế nhân không đi làm thì còn có thể làm gì?”

“Tôi nghe nói hắn phải làm bắt đầu từ chức vụ thấp nhất. Mỗi chức vụ ít nhất phải làm một khoảng thời gian. Sau khi hoàn toàn thuần thục mới có thể tiếp nhận toàn bộ tập đoàn.”

“Phế nhân đúng là phế nhân, không làm được việc gì cả. May mà hắn còn nghĩ ra việc trốn vào bệnh viện giả ốm, ha ha ha!”

Không ít người tham gia buổi tiệc rượu đó đều không nhịn nổi mà châm chọc Sở Vũ.

Tuy họ kiêng dè Sở gia nhưng đối với Sở Vũ... thật lòng là không có nể nang gì.

Trước mặt họ còn dám châm chọc thì hướng hồ là nói sau lưng.

Trong phòng bệnh của bệnh viện tư nhân, Sở Tiểu Tiểu đang có vẻ mặt bức bối, nói với Sở Vũ: “Đám người bên ngoài thật không ra gì, em hận không thể xé nát mồm của họ!”

Sở Vũ cười rồi lắc đầu: “Anh phải biến mất một cách hợp lý một thời gian, nếu không người khác sẽ nghi ngờ.”

“Nhưng anh...” Sở Tiểu Tiểu nhìn Sở Vũ có chút lo lắng: “Anh thật sự muốn đi tìm chị Lâm à?”

“Đúng vậy, anh có lý do không thể không đi.”

Sở Vũ không muốn để mấy người Sở Thiên Hùng biết bản thân đi làm gì, thậm chí đến cả Tiểu Nguyệt cũng không biết Sở Vũ đang làm trò gì.

Đưa cô ấy đến tập đoàn làm thư ký tổng giám đốc, bản thân thì lại chạy vào bệnh viện giả ốm.

Sở Tiểu Tiểu sau khi ở đó một lúc thì rời đi, sau đó Sở Thiên Hùng đến.

Nhìn Sở Vũ đang nằm trên giường, Sở Thiên Hùng gượng cười nói: “Con hại ta khổ sở rồi, vừa nãy gia tộc bên đó còn có người hỏi ta có phải để cho con chịu uất ức không.”

Trên mặt Sở Vũ có mấy phần áy náy: “Xin lỗi chú Hùng, con làm phiền chú rồi.”

“Ồi dào, người một nhà đừng nói khách sáo thế.” Sở Thiên Hùng xua xua tay, sau đó nhìn Sở Vũ: “Nhưng con thật sự muốn đi tìm Lâm Thi Mộng?”

“Vâng, cô ấy trước đây không từ mà biệt nên con cảm thấy có thể cô ấy có nguy hiểm gì đó.” Sở Vũ nói.

“Nhưng vấn đề là... việc cô ấy muốn làm, con có thể tham gia không?” Sở Thiên Hùng nhìn Sở Vũ có chút lo lắng.

Sở Vũ không thể tu luyện, không có tu vi, Lâm Thi Mộng lại là nữ thiên kiêu xếp top mười trên bảng Thiên Kiêu Hoa Hạ.

Việc cô ấy muốn làm, Sở Vũ thật sự có thể tham gia ư?

Trong lòng Sở Thiên Hùng rất nghi ngờ việc này.

Đối với việc Sở Vũ muốn ông phối hợp giấu nhem việc Sở Vũ không ở Long Thành thì ông ấy lại không nghi ngờ gì.

Theo ông ấy thấy, thế lực của Tạ gia phân bố ở rất nhiều khu vực, một khi có được hành tung của Sở Vũ thì rất có thể sẽ cho người ám sát.

Vì vậy nhất cử nhất động của Sở Vũ đều phải hành sự cẩn thận.

“Yên tâm đi chú Hùng, bên cạnh con còn có một số cao nhân. Đúng rồi, qua hai ngày nữa sẽ có một người đến tìm chú, chú trực tiếp sắp xếp cho hắn tham gia tìm kiếm Hồ Tiên Động là được.” Sở Vũ nói: “Người đó là người của con, tuyệt đối có thể tin tưởng!”

Sở Thiên Hùng gật đầu: “Được rồi, vậy con nhất định phải cẩn thận!”

Trên mặt Sở Vũ lộ ra nụ cười mỉm: “Chú Hùng yên tâm.”

...

Nửa tiếng sau, một chiếc xe rất bình thường chạy ra từ hầm để xe của bệnh viện tư nhân Sở gia. Người lái xe là một thanh niên Sở Vũ chưa từng gặp.

Người này là tâm phúc mà Sở Thiên Hùng âm thầm bồi dưỡng, trước giờ chưa xuất hiện trước mặt người khác.

Anh ta đưa Sở Vũ đến ngoại thành Long Thành, sau đó lẳng lặng lái xe rời đi.

Sở Vũ tính toán một chút thời gian, cách thời gian tìm kiếm Hồ Tiên Động còn có bốn ngày. Hắn dự tính dùng thời gian bốn ngày này đi làm một việc.

Trong màn đêm, Sở Vũ hít sâu một hơi rồi bắt đầu vận hành công pháp đổi mặt.

Bắp thịt trên mặt Sở Vũ và cả thân thể của hắn bắt đầu vận vẹo liên tục, đang chuyển động giống như con sóng vậy.

Sau đó một người trung niên thân hình trung bình, tướng mạo bình thường đã xuất hiện.

“Cảm giác cũng không tệ.”

Một giọng nói có hơi khàn khàn vang lên từ trong miệng của người trung niên này. Trên mặt cũng lộ ra một nụ cười kỳ lạ.

Tiếp đó, hắn bắt đầu chạy băng băng về phía nam.

Tuyến đường mà Sở Vũ chọn là núi sâu rừng già ít người qua lại.

Lúc hắn chạy nhanh hết toàn lực, cả người giống như một cái bóng ma, trong không khí phía sau người liên tục truyền đến tiếng nổ nhẹ.

Khi Sở Vũ chạy hết tốc lực có thể rõ ràng cảm nhận được luồng sức mạnh hùng hồn trong thân thể men theo kinh mạch của hắn, tựa như con sông âm ỉ gầm gào thét.

Luồng sức mạnh này đã vượt xa võ giả xung huyết cảnh bát đoạn bình thường.

Trong trường hợp thông thường, một võ giả xung huyết cảnh bát đoạn nếu chạy nhanh hết tốc lực thì tối đa cũng chỉ có thể kiên trì khoảng một tiếng.

Sau một tiếng, cho dù không cạn kiệt sức lực triệt để thì nhiệt độ của cơ thể cũng sẽ tăng lên một con số kinh người.

Dùng để chiến một cái trứng gà thì trong cốc lát cũng sẽ cháy đen.

Nhưng khi Sở Vũ chạy đến một tiếng đồng hồ thì rõ ràng có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của hắn lại không đạt đến điểm giới hạn nguy hiểm.

Sức mạnh... lại càng liên tục không dứt!

Tuy trên trán, trên người hắn không ngừng toát ra mồ hôi nhưng tinh khí thần của hắn lại vẫn rất sung mãn!

Vậy thì tiếp tục!

Sở Vũ cũng muốn biết xung huyết cảnh bát đoạn này của bản thân có khác biệt lớn thế nào với xung huyết cảnh bát đoạn bình thường. Cực hạn... ở đâu!

Sau hai tiếng, Sở Vũ đã vào đến khu vực tỉnh Hà Nam.

Cho đến lúc này, hắn mới hơi cảm thấy có chút mệt.

Nhiệt độ của cơ thể cũng bắt đầu tăng cao.

Nhưng vẫn không đạt đến điểm giới hạn nguy hiểm!

Kết quả này ngay cả bản thân Sở Vũ cũng có hơi bất ngờ.

“Dựa vào ghi chép trên các sách cổ, hình như chỉ có võ giả xung huyết cảnh cửu đoạn đỉnh cao hoặc thập đoạn mới có thể chạy nhanh một hơi một tiếng đồng hồ mà sức lực không cạn, vẫn còn thừa sức chiến đấu.”

Sở Vũ lẩm bẩm một mình: “Lẽ nào lực chiến thật sự của mình hiện tại đã đạt đến cửu đoạn đỉnh cao... thậm chí thập đoạn?”

Đây là một phát hiện khiến người ta vui mừng nhưng có thật như vậy không thì hắn cần thông qua chiến đấu để tiến hành kiểm chứng.

Mà chuyến đi này của hắn chính là để chiến đấu!

Thần Đô tỉnh Hà Nam.

Đại bản doanh mà Tà gia nhập thế chính là ở đây.

Vết thương của Tà Thiên Vũ sau khi chú tâm điều dưỡng đã khôi phục được bảy tám phần, tuy chưa hết bệnh nhưng ít nhất về mặt bên ngoài đã không có vấn đề gì nữa rồi.

Nhưng nội thương thì không nhanh như vậy, mặc dù Tà gia có không ít dược liệu cao cấp, nhưng cũng cần tu dưỡng thời gian dài mới có thể hồi phục hoàn toàn.

Điều khiến hắn không thể nào chấp nhận... là từ nay về sau, hắn sẽ không có cơ hội đột phá đến cảnh giới cao hơn nữa rồi.

Hai cái tát đó của tên gián điệp đã hoàn toàn đã thương tận gốc của hắn!

Hắn tính toán mọi cách muốn có được Nội Chiêu Kinh chính là để có thể bước vào cảnh giới cao hơn, để vượt trội hơn người nổi danh thiên hạ.

Nhưng nay những thứ đó đã trở thành giấc mộng hão huyền.

Trong lòng hắn, nỗi hận đối với Sở Vũ đã đến đỉnh điểm!

Nỗi hận này mọi lúc mọi nơi đều đang đốt cháy con tim hắn.

Cho dù là đang...

“A!” Cô gái nằm bên dưới phát ra một tiếng kêu đau đớn.

Tà Thiên Vũ bừng tỉnh lại, nhìn gương mặt xinh đẹp gần trong gang tấc đó nhưng trong lòng lại liên tục nảy sinh một cảm giác chán ghét.

Buông bàn tay đang túm chặt trước ngực của cô gái ra, hắn bước xuống khỏi người cô gái, nhẹ nhàng nói: “Em đi đi.”

“Hà?” Trên mặt của cô gái còn vương nước mắt, nước da trắng nõn bị Tà Thiên Vũ túm đến nổi chỗ xanh chỗ tím mà cũng không dám nổi giận.

Nhấn nhẹn phục vụ, bây giờ lại không biết vì sao bị đuổi đi, cô ta nhìn Tà Thiên Vũ với vẻ mặt tủi thân.

Cô ta dĩ nhiên biết người này là ai nên luôn muốn lấy lòng, chính là muốn dựa thế để leo lên.

Kết quả gặp phải sự đối đãi vô tình này.

“Đi ra.” Tạ Thiên Vũ về mặt lạnh lùng.

“Vũ thiếu gia... em, em có chỗ nào làm không tốt ư? Em có thể sửa mà, em sẽ không kêu nữa...” Cô gái về mặt căng thẳng.

“Đi ra.” Giọng của Tạ Thiên Vũ lãnh đạm.

Cô gái không dám nói gì nữa, mặt áo quần vào vói về túi thân rồi khập khiễng rời đi.

Tạ Thiên Vũ dựa lên giường rồi lấy ra một điều thuốc từ trong hộp thuốc lá, đốt thuốc ngậm lên miệng, sau khi hít một hơi sâu thì từ từ nhắm hai mắt lại.

Trước đây hẳn không hút thuốc, bởi vì việc đó sẽ ảnh hưởng đến tu vi.

Nhưng giờ đây...đã không còn quan trọng nữa.

Phà ra một hơi thuốc, sắc mặt Tạ Thiên Vũ vô cùng u ám nói lầm bầm: “Sở Vũ, qua bốn ngày nữa, đến ngày Long Thành trống không sẽ là lúc mày mất mạng!”

Bạn đang đọc truyện *Vô Cương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Có Thù Phải Báo

Sở Vũ ở xa xa nhìn thành phố phía trước.

Thần Đô của Hà Nam.

Ở đây từng là cố đô của mười ba triều, có nội tình lịch sử cực kỳ sâu sắc.

Ngày nay tuy khắp nơi đều là các tòa nhà cao tầng, ban đêm đèn điện sáng trưng, người đi bộ trên đường như mắc cửi, xe cộ như thủy triều, tràn đầy hơi thở của thời kỳ hiện đại hóa.

Nhưng nếu mở thần thức thì vẫn có thể cảm nhận được một cảm giác bễ dêu nặng nề từ trong bầu không khí này.

Sở Vũ đi bộ trên đường phố, hóa thân thành người trung niên bình thường đang tìm kiếm tung tích người của Tạ gia.

Thần Đô không quá lớn, dựa vào tin tức tra được trên mạng tình báo gia tộc do trước đây hắn đã sử dụng quyền hạn con vợ cả thì Tạ Thiên Vũ chắc là sống ở trong một khu biệt thự cao cấp ở khu Tây Thành của Thần Đô.

Sở Vũ về mặt nhân nhả, đi về hướng khu Tây Thành.

Bước chân của hắn nhìn có vẻ chậm rãi nhưng thực chất là rất nhanh. Trong chớp mắt thì đã biến mất trong dòng người.

Khi Sở Vũ đến bên ngoài khu biệt thự đó, vừa hay nhìn thấy một cô gái trẻ tuổi tóc dài chấm vai vừa quệt nước mắt vừa khập khiễng đi ra từ trong khu biệt thự.

Cô gái đi về phía một chiếc xe đưa đón ở bên đường, lúc này cô ta không biết có người đang chú ý tới mình.

Khoảnh khắc trước khi lên xe, cô ta quay đầu nhìn khu biệt thự phía sau lưng một cái, nhỏ toẹt một ngụm nước bọt xuống đất rồi nói thấp giọng với về mặt căm hận: “Tạ Thiên Vũ, cái thứ đồ không bằng cảm thú, không cương lên được lại còn giả là đàn ông, đáng đời mày bị đuổi ra khỏi thành!”

Sở Vũ đang chuẩn bị trèo tường để vào, nghe thấy lời này thì bất giác hơi ngớ ra rồi nhìn cô gái đó một cái, sau đó không nhịn nổi mà cười nhẹ.

Nhìn cô gái đó chui vào chiếc xe đưa, sau một tiếng ầm vang thì phóng đi như tên bắn.

Sở Vũ lúc này mới nhảy qua từ bờ tường có lưới điện, đi vào trong khu biệt thự đó.

Khu biệt thự rất lớn nhưng nhà bên trong lại không nhiều, mỗi một căn biệt thự đều chiếm khá nhiều đất, thấp thoáng giữa những cây cổ thụ.

Người sống ở bên trong đều là người không giàu thì sang, công tác bảo an cũng làm rất tốt.

Trên đường đi Sở Vũ cảm nhận được rất nhiều camera ẩn giấu ở các góc. Còn có bảo vệ đi tuần khắp nơi.

Cả khu biệt thự ngoại trừ biệt thự nội bộ thì hầu như không tìm thấy bất kỳ góc chết nào.

Sở Vũ đã thay đổi hoàn toàn diện mạo nên không dễ tâm bản thân bị quay được hay không, nhưng trước khi tìm được nơi ở của Tạ Thiên Vũ thì hẳn không muốn gây ra phiền phức không cần thiết.

Do vậy, tốc độ hẳn tìm kiếm mỗi căn biệt thự đều khá nhanh.

Giống như một âm hồn vậy.

Cho dù các camera đó có thể tóm được vật thể di chuyển tốc độ cao nhưng với tốc độ này của Sở Vũ thì cũng không thể làm gì được.

Rất nhanh, Sở Vũ đã tìm được căn biệt thự mà Tạ Thiên Vũ sống.

Nằm ở chính giữa khu biệt thự, thấp thoáng giữa một vùng cây cỏ thụ dày đặc, môi trường ở đây rất yên tĩnh.

Sở Vũ len lén chui vào trong sân, vừa nhún người thì đã nhảy lên một cái cây lớn.

Trên người hẳn không có chút khí tức nào tỏa ra, do đó mấy tên vệ sĩ trong sân không có cảm giác gì về sự có mặt của hắn.

Căn biệt thự độc lập này rất lớn, trên dưới có ba tầng, các phòng lớn nhỏ có khoảng bảy tám căn.

Xung quanh biệt thự cũng có mấy mẫu đất lớn nhỏ, mấy tên vệ sĩ lần lượt bố trí ở các vị trí khác nhau, phụ trách canh giới.

Trong sân, khắp nơi cũng đều là camera độ nét cao.

Sở Vũ mở con mắt dọc giữa trán, nhìn trực tiếp vào bên trong của biệt thự.

Tầng một có một bảo mẫu đang ngủ. Còn có một võ giả cảnh giới không cao, phụ trách quản lý máy giám sát.

Nhưng người đó đang cầm điện thoại cúi đầu chơi, chỉ là thỉnh thoảng ngẩng đầu lên một cái, quét mắt nhìn màn hình giám sát không có bất kỳ thay đổi nào.

Thần Đô là đại bản doanh của Tạ gia, khu biệt thự này cũng có lực lượng phòng vệ siêu mạnh.

Vì vậy người phụ trách quản lý giám sát và điều khiển không nghĩ tới có người nào dám chạy đến đây giở trò.

Với lại hẳn cũng không thể mãi chăm chú không chớp mắt vào màn hình máy giám sát được.

Tầng hai của biệt thự có hai người già.

Hai người già này rõ ràng là cao thủ, khí tức tỏa ra trên người gần như xuyên qua tường của biệt thự truyền ra đến bên ngoài.

Sở Vũ vận chuyển mắt dọc giữa trán nhìn xuyên qua người họ, cảnh giới của hai người này toàn bộ đều là xung huyết cảnh bát đoạn!

Họ đang ngồi thiền tu luyện trong căn phòng của mỗi người.

Cuối cùng, Sở Vũ đã nhìn thấy Tạ Thiên Vũ!

Phòng ngủ của hắn nằm ở tầng cao nhất của biệt thự, căn phòng rất lớn, bài trí bên trong vô cùng xa hoa.

Tạ Thiên Vũ lúc này đang nằm trên giường gọi điện thoại cho ai đó, giọng nói khi trò chuyện cũng lọt vào trong tai Sở Vũ.

“Cha yên tâm đi, con biết rồi, con chim đó con nhất định phải nướng nó lên ăn! Con chim xung huyết cảnh thất đoạn chắc chắn là đại bổ! Không ăn nó thì con khó mà trút được nỗi hận trong lòng.”

Sắc mặt Tạ Thiên Vũ rất đáng sợ.

Sở Vũ ở trên cây nhìn hẳn mặt không chút biểu cảm, trong lòng đang âm thầm tính toán.

“Ừm, con sẽ không đi Long Thành đâu, con sẽ ở nhà đợi... Tên phế nhân Sở Vũ đó lần này tuyệt đối chết chắc rồi!... Không được, cho dù không có được Lâm Thi Mộng thì con cũng nhất định phải hủy hoại cô ta!”

Tạ Thiên Vũ nói một cách tàn nhẫn: “Nếu không phải vì ả tiện nhân đó thì con cũng không đến nỗi rơi vào bước đường hôm nay. Cha đừng có khuyên con nữa, sức mạnh sau lưng cô ta có lớn mạnh cỡ nào đi nữa thì con sẽ tìm cơ hội báo thù. Có ngàn ngày làm trộm nhưng không có ngàn ngày phòng trộm, sớm muộn... con sẽ khiến cô ta hiểu ra kết cục nếu đắc tội với con!”

Sau đó Tạ Thiên Vũ ngắt điện thoại, sắc mặt đáng sợ dựa lên giường thở hắt ra.

Sở Vũ ở trên cây, sắc mặt đã lạnh như tiền.

Vốn dĩ hắn không định tha cho Tạ Thiên Vũ, nay lại càng kích thích ý muốn giết người của hắn.

Vấn đề duy nhất hiện giờ chính là hai người già đó ở tầng hai biệt thự. Họ đều là cao thủ xung huyết cảnh bát đoạn, một khi phát hiện có gì bất thường thì đều có thể lập tức chạy đến hiện trường.

Sở Vũ vốn định khiến Tạ Thiên Vũ chết trong sự hoảng sợ tột cùng, nhưng giờ xem ra phải lợi cho hắn rồi.

Sau khi hít sâu một hơi ở trên cây, thân thể của Sở Vũ chớp mắt tựa như một viên đạn pháo xuất ra khỏi nòng, xông qua cửa sổ tầng ba biệt thự một cách ngang ngược.

Ầm!

Cửa sổ bằng thủy tinh công nghiệp đó ở trước mặt thân xác lớn mạnh của Sở Vũ lại như một tờ giấy vậy.

Bỗng chốc vỡ vụn!

Tạ Thiên Vũ đang dựa lên giường vẫn chưa kịp ngẩng đầu lên thì cảm giác một luồng khí tức chết chóc trong chớp mắt bủa vây lấy hắn.

Hắn nghiêng đầu theo bản năng, tầm nhìn ở khóe mắt chỉ nhìn thấy một cái bóng xông về phía hắn.

Sau đó đầu hắn giống như bị một con tàu cao tốc tông vào vậy.

Bịch!

Đầu của Tạ Thiên Vũ đã bị đánh vỡ!

Hai võ giả xung huyết cảnh bát đoạn ở tầng hai mỗi người phát ra một tiếng gầm thét, họ phá vỡ luôn trần nhà của biệt thự, xuất hiện ở tầng ba.

Sở Vũ giờ tay đánh một quyền về phía đầu của một ông già trong số đó.

“Muốn chết!” Ông già xung huyết cảnh bát đoạn này gầm lên một tiếng, đánh mạnh một quyền đón lấy.

Rắc!

Nắm đấm của ông già này nhanh chóng vỡ vụn.

Ông ta phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Nắm đấm của Sở Vũ lại vẫn còn dư lực, đánh mạnh vào ngực của ông già này.

Tiếng xương ngực nứt vỡ lập tức vang lên.

Ngực của ông già này lún thủng vào trong, hắn kêu lên một tiếng rồi phun ra một ngụm máu tươi lớn. Đôi mắt nhìn trừng trừng ngã xuống đất.

Ông già còn lại tay cầm một thanh kiếm ngắn, im hơi lặng tiếng đâm về phía dưới sườn của Sở Vũ.

Ánh sáng lạnh của kiếm ngắn lập lòe, cực kỳ sắc bén.

Góc độ của đường kiếm này khá xảo quyệt, tốc độ cũng nhanh đến nỗi không thể tin được.

Sở Vũ trong khoảnh khắc đánh chết ông già thứ nhất, một tay còn lại đập mạnh về hướng thanh kiếm ngắn này.

Trên mặt ông già cầm kiếm lộ ra một nụ cười gằn: “Mày chán sống rồi!”

Kiếm này vung lên, chém về phía bàn tay của Sở Vũ.

Theo ông ta thấy, dù người này cảnh giới cao hơn ông ta thì một kiếm này thế nào cũng sẽ chém rớt bàn tay hắn!

Nhưng điều khiến ông ta không ngờ được là cái tay đó của Sở Vũ lại trực tiếp cầm chặt kiếm ngắn của ông ta khi cây kiếm ngắn chạm tới!

Sao có thể chuẩn xác như vậy?

Từ đâu mà hắn có sức lực lớn như vậy?

Điều này sao có thể?

Suy nghĩ này phút chốc lóe lên trong đầu của ông già.

Giây tiếp theo, ông ta đã hiểu thế nào gọi là sức mạnh thực sự rồi!

Luồng sức mạnh không thể kháng cự truyền đến từ trên thanh kiếm ngắn đó bỗng chốc lòi kéo đến nỗi khiến dưới chân ông ta lao đảo, không thể không thả tay ra.

Ông lão nhìn Sở Vũ với vẻ vô cùng ngạc nhiên: “Mày là ai...”

Chữ ai còn chưa nói dứt thì đã thấy một tia sáng lạnh trước mắt, cảm nhận được ở cổ hơi đau.

Ông già trợn to hai mắt, nhìn đôi phương đang cầm lưỡi kiếm của kiếm ngắn rồi nhảy ra từ cửa sổ.

Hắn vừa muốn nói gì đó nhưng bỗng nhiên lại cảm thấy sức mạnh trong thân thể mình bỗng chốc bị rút sạch.

Một dòng máu đỏ tươi xuất hiện trên cổ, ông già ra sức dùng tay ấn vào, muốn bịt chặt vết thương. Nhưng không ngờ rằng dòng máu này càng lúc càng dài, chiếm hết nửa cổ của ông ta!

Cho đến lúc này, lượng lớn máu tươi mới từ chỗ dòng máu đó phun ra như xối.

Ùm một tiếng, ông già ngã vật xuống đất.

Đến lúc chết, hai mắt ông ta vẫn mở to, dường như vẫn không dám tin nổi với cảnh giới của ông ta mà lại bị người ta chém giết chỉ trong chớp lát.

Sở Vũ xông đến trong sân, giết chết mấy tên vệ sĩ vừa nghe tin chạy đến một cách dứt khoát nhanh gọn.

Lúc này mới hiên ngang rời khỏi khu biệt thự này.

Bảo mẫu và người phụ trách máy giám sát ở tầng một bị kinh động, khi lên lầu kiểm tra thì bị dọa đến nỗi ngơ ngác, Sở Vũ đã rời khỏi đó từ lâu rồi.

Hắn không thừa đi giết đám người Tạ Tiểu Thiên, là đại trưởng lão của gia tộc nhập thế, nơi ở của Tạ Tiểu Thiên ắt hẳn là nơi có lực lượng phòng vệ lớn mạnh nhất của toàn bộ Tạ gia.

Tuy Sở Vũ có đủ lòng tin đối với thực lực của bản thân nhưng lại không kiên cố đến nỗi cho rằng một mình hắn thì có thể tiêu diệt toàn bộ Tạ gia.

Vì vậy hắn đã rời đi.

Cũng giống như lúc đến vậy, dọc đường chạy băng băng với tốc độ cao, đi về hướng Tứ Xuyên.

Cũng là lấy được tình báo trong mạng lưới tình báo của gia tộc, Lâm Thi Mộng lúc này chắc là đang ở đất Tứ Xuyên!

Bạn đang đọc truyện *Vô Cương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Đặt Chuyện Hại Người

Thông qua trận chiến này, Sở Vũ đối với lực chiến của bản thân cũng coi như thật sự nắm chắc rồi.

Trước đây tuy hắn có lòng tin với chính mình, nhưng chưa trải qua thực chiến nên cuối cùng vẫn không dám khẳng định.

Hai ông già xung huyết cảnh bát đoạn đó, người nào cũng đều được gọi là cao thủ ở thế tục này. Trước khi chiến đấu, trong lòng Sở Vũ ít nhiều vẫn có chút nghi hoặc.

Nhưng sau khi giao đấu, hai người này ở trước mặt Sở Vũ lại yếu đến mức không chịu nổi một đòn!

Là họ quá yếu phải không?

Dĩ nhiên không phải!

Mà là vì Sở Vũ quá mạnh!

Con mắt dọc ở giữa trán đó... không, phải nói là quả cầu kim loại đó quả nhiên là một vật thần thánh mà.

Trong lòng Sở Vũ không nhin nổi mà cảm thán.

Trước đây lúc hắn đang chạy nhanh hết tốc lực thì đã cảm nhận được sức mạnh trong thân thể bản thân cao hơn quá nhiều so với võ giả cùng cảnh giới.

Sau một trận đánh, cuối cùng đã hoàn toàn có thể chứng minh việc này.

Lẽ nào... là những luồng khí tím phong ấn huyết đạo bản thân lúc đầu?

Nói nó là luồng khí tím trên trời thực ra cũng không giống. Sở Vũ đã xem qua rất nhiều sách cổ nhưng không có quyển sách cổ nào có ghi chép liên quan.

Có thể là đến cảnh giới cao hơn, hoặc là trong những ngày sắp tới có thể tìm được manh mối.

Nhưng cho dù không tìm được thì cũng chẳng sao, dù sao đây cũng không phải là chuyện xấu.

...

Việc bên này Sở Vũ làm xong thì rũ áo ra đi, ẩn giấu cả công và danh.

Nhưng thành Thần Đô vì cái chết của Tạ Thiên Vũ mà nổ ra họa lớn!

Đường đường là thiếu gia của Tạ gia mà lại bị người ta đánh một quyền vỡ tung đầu trong đại bản doanh của chính mình, hơn nữa còn có hai cao thủ xung huyết cảnh bát đoạn cũng chết chung!

Việc này quả thực là việc hết sức kinh hãi!

Tin về cái chết của Tạ Thiên Vũ vừa truyền ra, hầu như tất cả mọi người đều sẽ hướng ánh mắt nghi ngờ về phía Sở gia, gia tộc gần đây đang có nhiều tai tiếng.

Ân oán của hai nhà đã không thể hóa giải, vì vậy Sở gia mới là người có khả năng hạ thủ với Tạ gia nhất.

Tạ Gia ở Thần Đô.

Tạ Tiểu Thiên nước mắt nhạt nhòa, ông ta không thể nào tin được con trai mình lại bị người khác ám sát ở Thần Đô.

Vợ của ông ta khi nghe được tin này cũng lập tức ngất đi, sau khi tỉnh lại cả người cũng suy sụp mất.

Là một người mẹ, bà ta sẽ mặc kệ con trai mình trước đó đã từng làm bao nhiêu việc ác, hại bao nhiêu người vô tội, tay đã vấy bao nhiêu máu tanh. Bà ta chỉ biết con trai bà đã không còn nữa!

Cái này gọi là bi thương đến tê tái cõi lòng, lần này bà ta không phát cuồng một cách điên dại nữa.

Mà chỉ là đến gặp Tạ Tiểu Thiên, về mặt bình tĩnh bảo Tạ Tiểu Thiên báo thù cho con trai.

“Chúng ta chỉ có một đứa con này thôi, tôi cũng biết nó không ưu tú, nhiều năm nay nó đã làm rất nhiều việc sai trái, phạm không ít tội ác. Nhưng suy cho cùng nó cũng là con của chúng ta, giờ nó chết rồi, xin lão gia hãy báo thù cho con.”

Vợ của Tạ Tiểu Thiên lúc này đã không còn là phu nhân trung niên cao quý tao nhã nữa, mà chỉ là một người phụ nữ trung niên về mặt tiêu tụy.

Bà ta nhìn Tạ Tiểu Thiên: “Việc này chắc chắn là Sở gia làm! Chúng ta đã rút khỏi kinh thành, của cải tích lũy mấy chục năm bị họ đoạt mất, nay đến cả con của chúng ta họ cũng không tha...”

Tạ Tiểu Thiên ngửa mặt lên trời thở dài, nhẹ nhàng nói: “Việc này có phải Sở gia làm hay không, tai họa này... đều phải do họ gánh.”

“Lẽ nào lão gia cảm thấy việc này không phải do họ làm?” Trên gương mặt tiêu tụy đó của vợ Tạ Tiểu Thiên cũng lộ ra một vẻ kinh ngạc.

“Cao thủ của Sở gia ngày nay hầu hết đều tập trung ở Yến Kinh, và lại trong gia tộc nhập thể của toàn bộ Sở gia, người có thực lực này chỉ có một mình Sở Thiên Nam. Nhưng hẳn là gia chủ của gia tộc nhập thể Sở gia. Ta không tin hắn lại làm việc này.”

Trong lòng của Tạ Tiểu Thiên tuy vô cùng đau thương nhưng xem ra vẫn khá bình tĩnh.

Mạng lưới tình báo của Tạ gia cũng tương đối hoàn thiện, việc này vừa xảy ra thì ông ta đã sai người điều tra hướng hành động của tất cả con cháu toàn bộ Sở gia.

Bao gồm cả Sở Vũ đang ở Long Thành!

Con trai bị giết, Tạ Tiểu Thiên chắc chắn là phải báo thù.

Muốn báo thù thì dĩ nhiên phải biết hung thủ là ai.

Giống như hần vừa nói, tai họa này chắc chắn là sẽ đổ hết lên đầu của Sở gia. Nhưng suy cho cùng là ai giết con trai ông ấy, ông ấy nhất định phải làm cho rõ!

“Ý của lão gia là... việc này không liên quan đến Sở gia?” Vợ của Tạ Tiểu Thiên hỏi lại lần nữa, giọng nói mang theo một chút run rẩy: “Đó là ai... ai đã giết con trai chúng ta?”

“Dựa vào tình báo trong tay chúng ta nắm được hiện giờ, khả năng hung thủ là người Sở gia... cực kỳ thấp.” Tạ Tiểu Thiên cũng mang vẻ mặt mệt mỏi.

Hung thủ giết Tạ Thiên Vũ, thân thủ cực cao!

Đây là kết luận mà đám người Tạ Tiểu Thiên rút ra được từ hiện trường, đối phương quả thực quá lớn mạnh.

Tạ Thiên Vũ bị một đòn vỡ đầu, hai cao thủ xung huyết cảnh bát đoạn cũng bị người ta đánh chết trong chốc lát.

Dấu vết để lại từ hiện trường cho thấy, kẻ ra tay chỉ có một người!

Điều này chứng tỏ hung thủ ít nhất phải có tu vi xung huyết cảnh cửu đoạn.

Tạ gia đã trích xuất rất nhiều camera giám sát, hầu như tất cả camera đều chỉ quay được 1 cái bóng mờ nhạt.

Thậm chí đến cả mặt cũng không quay được cái nào!

Tốc độ của hung thủ thực sự quá nhanh rồi!

Dựa vào tình báo mà Tạ Tiểu Thiên có được, trong gia tộc nhập thể của toàn bộ Sở gia thì chỉ có Sở Thiên Nam có loại thực lực này.

Nhưng Sở Thiên Nam thân là gia chủ của Sở gia, sao lại có thể làm ra việc này vào lúc này?

Trận chiến ở Yến Kinh của hai nhà Sở Tạ, Tạ gia đã thua, lúc đó Sở gia không đuổi cùng giết tận thì chứng tỏ rằng họ không muốn xử lý sự việc đến cùng.

“Ý của lão gia người, việc này là có người cố ý lợi dụng ân oán của chúng ta với Sở gia, đổ tội lên đầu Sở gia để chúng ta liều mạng với họ?” Vợ của Tạ Tiểu Thiên quệt nước mắt, nhìn Tạ Tiểu Thiên.

Tạ Tiểu Thiên gật gù đầu: “Tám chín phần là vậy.”

Vợ của Tạ Tiểu Thiên cuối cùng cũng không nhịn nổi, nước mắt lại rơi lã chã: “Tại sao, tại sao phải giết con trai chúng ta? Lão gia, ông nhất định phải tìm cho ra hung thủ.”

Tạ Tiểu Thiên nói: “Thiên Vũ là con trai ta, con trai duy nhất của ta! Dù là kẻ nào giết nó thì ta cũng sẽ không để cho hần sống dễ dàng!”

Lúc này, cửa phòng có tiếng gõ, Tạ Lộ dè dặt đẩy cửa đi vào.

“Lão gia, vừa nãy... người của Sở gia bên đó truyền tin đến, nói... việc này không liên quan đến họ. Họ nói xảy ra sự việc này, họ cũng rất lấy làm tiếc...”

Vành mắt của Tạ Lộ cũng có hơi đỏ, Tạ gia thua trận ở Yến Kinh đối với cô ấy cũng là một sự đã kích to lớn. Không ngờ lần này lại càng thảm hơn, không những Tạ Thiên Vũ đã chết, mà còn kéo theo hai đại cao thủ của Tạ gia!

Võ giả xung huyết cảnh bát đoạn ở bất kỳ một gia tộc nhập thể nào cũng đều là bảo bối.

Một lúc chết hai người, tổn thất này quá lớn.

Nếu nói thất bại ở Yến Kinh đối với Tạ gia là tổn thương gân cốt. Vậy thì lần này, Tạ gia thật sự là tổn thương nguyên khí rồi.

“Biết rồi.” Tạ Tiểu Thiên gật gù đầu, ngẩng đầu nhìn Tạ Lộ: “Cô đi sắp xếp người, truyền tin tức ra ngoài, nói là... Sở gia đuổi cùng giết tận, quả thực tàn tận lương tâm!”

“Vâng, lão gia.” Tạ Lộ không hỏi gì cả, bởi vì cô biết ân oán giữa Sở gia và Tạ gia quá sâu rồi, khó mà hóa giải được.

Lần này cho dù có phải Sở gia ra tay hay không, thì tiếng xấu vẫn cứ phải đổ vấy qua đã rồi tính sau.

Tạ Lộ nhìn Tạ Tiểu Thiên: “Vậy... những việc khác thì sao?”

Tạ Tiểu Thiên xua tay: “Cứ truyền tin tức ra là được rồi.”

“Biết rồi lão gia.” Tạ Lộ gật gù đầu, quay người đi ra cửa.

Tạ Tiểu Thiên nhìn người vợ đang trầm mặc, trong mắt lóe lên một vẻ bi thương: “Đi nghỉ ngơi đi.”

“Lão gia, ông làm như vậy là?”

Tạ Tiểu Thiên nói: “Dù có phải họ làm hay không nhưng chung quy cũng sẽ không dễ họ sống dễ chịu, truyền tin tức này ra là muốn khiến tất cả gia tộc ăn thế đều nảy sinh sự cảnh giác mạnh mẽ... đối với con sói phương bắc này!”

Trên mặt Tạ Tiểu Thiên hiện lên một vẻ xơ xác, nhẹ nhàng nói: “Dù sao cũng phải có người tuần tảo cùng với cái chết của con chúng ta!”

Bạn đang đọc truyện *Vô Cương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Di Tích Gò Tam Tinh

Sở Vũ biết được tin tức Tạ gia vu oan trong nhóm của gia tộc.

Lúc nghe được tin tức đó, sắc mặt Sở Vũ kỳ quái, có hơi dờ khóc dờ cười.

Cái họa này... đúng là không oan, bởi vì chính hắn làm. Nhưng người khác đâu có biết!

Vì vậy tinh thần mọi người trong nhóm gia tộc của Sở gia rất kích động, cả một nhóm người đều đang mắng Tạ gia vô liêm sỉ, không chịu thua.

“Dựa vào cái gì mà ngậm máu phun người như thế? Chúng ta sao lại đuổi cùng giết tận?”

“Thật sự coi người trong thiên hạ đều là kẻ ngốc ư? Nếu chúng ta muốn đuổi cùng giết tận thì hôm đó ở Yên Kinh sẽ không tha cho họ, sao lại chờ đến hôm nay chứ?”

“Rõ ràng là vu oan mà, nhưng Tạ gia cũng quá xui xẻo rồi, vừa bị chúng ta đánh giống như chó nhà có tang, bây giờ lại tổn thất hai cao thủ bát đoạn, ha ha ha.”

“Được rồi, đừng nói nữa, việc này Sở gia chúng ta coi như bị tên hung thủ giết người đó hãm hại. Thời gian này hãy giữ miệng mồm của mình, đừng có nói bậy bạ. Người trong sạch thì không cần biện minh nhiều.”

Đại gia của Sở gia Sở Thiên Vũ đột nhiên xuất hiện trong nhóm, sau khi nói câu này thì cũng biến mất.

Sở Vũ lắc lắc đầu, thở dài một hơi, cảm thấy lần này bản thân ít nhiều cũng có hơi xúc nổi. Không ngờ Tạ gia mặt dày như vậy, không bằng không có mà lại có thể đổ tội cho Sở gia bên này.

Trong lòng Sở Vũ ít nhiều có hơi hối hận, chút hối hận này là vì sự xúc nổi của hắn đã gây ra ảnh hưởng nhất định cho gia tộc.

Xem ra sau này làm việc phải càng chặt chẽ cẩn thận hơn một chút.

Trong lòng Sở Vũ nghĩ.

Từ Thành Đô đến Tứ Xuyên cũng không xa lắm.

Với tốc độ của Sở Vũ, không cần dốc hết toàn lực thì khoảng nửa tiếng là có thể thoải mái đến nơi.

Tin tức mà Sở Vũ lấy được trên mạng tình báo gia tộc, nói rằng nhóm người Lâm Thi Mộng từng xuất hiện ở Hán Châu, lúc đó Sở Vũ đã có phỏng đoán.

Bởi vì Hán Châu bên đó có một di tích khá nổi tiếng.

Di tích Gò Tam Tinh!

Thực ra nơi đó đã được phát hiện từ một trăm năm trước. Có đào được lượng lớn văn vật nên lúc đó đã gây ra chấn động cực lớn.

Các loại đồ đồng tinh xảo, mọi người lúc đó không biết tác dụng của chúng nên chỉ có thể quy chúng vào loại đồ dùng tế lễ, cho rằng đó là vật dụng cúng tế.

Trên thực tế, rất nhiều đồ đồng đào được lúc đó đều là pháp khí của người tu hành.

Cho đến khi các gia tộc ẩn thế nhập thế tới tấp, những pháp khí đã phủ bụi cả mấy ngàn năm thậm chí trên vạn năm đó mới rạng rỡ sức sống năm xưa.

Những pháp khí đào được năm xưa phần lớn đều rơi vào trong tay Lưu gia ở Tứ Xuyên.

Lưu gia sau khi có được số pháp khí đó, lại tiến hành thăm dò sâu thêm đối với di chỉ Gò Tam Tinh.

Cuối cùng đã có được một kết luận, nơi đó đã từng là nơi đóng quân của một môn phái cổ xưa!

Tin tức này từng khiến Lưu gia vui sướng như điên, phát hiện này đối với gia tộc ẩn thế mà nói là cơ duyên rất lớn.

Một khi có thể lấy được một số thừa kế trong đó, thì việc cả gia tộc phát lên như điều gặp gió sẽ không còn xa!

Di tích có thể tìm được trên thế giới này ngày nay đa phần đều là di tích trong vòng sáu ngàn vạn năm... cũng chính là sau biến cố lớn chưa từng có trong lịch sử đó.

Lúc đó tai họa xảy ra bất ngờ, tu sĩ có khả năng thoát khỏi hệ mặt trời chung quy cũng rất ít.

Những người còn lại đa số đều người chết đạo mất, chôn vùi trong dòng sông lịch sử.

Nhưng cuối cùng vẫn có một số người may mắn sống sót, tất cả mọi thứ trên mặt đất lúc đó đều đã bị phong ấn, họ không thể giải được.

Chỉ có thể mang theo một số ít tài nguyên và thừa kế, bắt đầu dùng pháp trận xây dựng gia viên mới trên hư không, từ đó yên phận ở một chỗ, xem như là hoàn toàn đoạn tuyệt với thế giới.

Những người này thực tế chính là những cổ giáo, cổ phái ngày nay... còn có tổ tiên của các gia tộc ẩn thế đó.

Tuy nhiên lúc đó cũng không phải tất cả mọi người đều có năng lực chạy đến ngoài hư không dùng pháp trận để xây dựng thế giới nhỏ, vẫn có một số người ở lại trên trái đất.

Thời gian trôi qua, các giáo phái mà những người này để lại đa số đều dần dần tan tành mây khói.

Thừa kế của họ cũng chính vì vậy mà chôn vùi theo năm tháng.

Những điều đó thực ra cũng không là gì, mấu chốt là những đại giáo, đại phái bị phong ấn ở mấy ngàn vạn năm trước!

Những nơi đó đều tồn tại thừa kế khá là khủng!

Vô số kho báu đều bị phong ấn theo trận tai họa sáu ngàn vạn năm trước đó.

Nếu có thể may mắn tìm được một loại thừa kế trong đó, thì ở trạng thái linh khí khôi phục ngày nay sẽ có hi vọng rất lớn trong việc tái hiện sự sôi nổi của hàng trăm triệu năm trước.

Tổng môn mọc lên san sát, đạo chính thống lớn mạnh, thừa kế kinh người, thiên tài xuất hiện lớp lớp.

Cùng với việc cực từ luân chuyển, linh khí khôi phục, rất nhiều di tích cổ xưa đều có hi vọng lại thấy ánh sáng mặt trời.

Đây cũng là lý do tại sao nhiều gia tộc ẩn thế ồ ạt nhập thế như vậy. Cổ giáo, cổ phái cho dù không nhập thế cũng ào ào phái người ra hành tẩu thế gian.

Không chỉ là để rèn luyện trong hồng trần tục thế này, mà hơn hết là để tìm những di tích trong quá khứ đó!

Lưu gia ở Tứ Xuyên năm xưa sau khi nhập thế đã có được lượng lớn pháp khí, nhờ có số pháp khí này mà nhanh chóng trở thành gia tộc đứng đầu vùng đất này.

Họ nắm được lợi lộc, thế phải tìm được cửa vào di tích thật sự phía dưới di chỉ Gò Tam Tinh.

Thực ra vài năm trước họ đã tìm được cửa vào rồi, chẳng qua là nơi đó năng lượng hỗn loạn, tương đối đáng sợ!

Giống như một phạm phu tục tử đối diện với sóng to gió lớn trong đại dương vậy!

Võ giả xung huyết cảnh ngũ đoạn, lục đoạn tầm thường đừng nói đi vào, ngay cả đến gần cũng khó hơn lên trời. Nếu không cẩn thận thì sẽ bị xé thành mảnh vụn, chết không toàn thây.

Võ giả bậc cao hơn đi vào cũng là thập tử nhất sinh.

Lưu gia dùng sức lực cả gia tộc để thử nhiều năm nhưng cuối cùng vẫn không thu được gì.

Do đó mới không thể không tìm kiếm đồng minh, mà họ tìm đồng minh dĩ nhiên là không thể tìm người quá yếu.

Đồng minh mà Lư gia tìm kiếm là Hàn Tiêu cổ giáo, cũng chính là sư môn của Lâm Thi Mộng.

Hàn Tiêu cổ giáo sau khi tìm hiểu qua tình hình liên quan thì lại thêm một cổ giáo khác - Cửu Tiêu!

Lần này, hai cổ giáo lớn cộng thêm Lư gia, đội hình phái ra tương đối phô trương.

Chỉ tính cao thủ thông mạch cảnh thì có bảy tám người!

Suy cho cùng bí mật ẩn giấu dưới Gò Tam Tinh không nhỏ, một khi thấy được ánh sáng mặt trời thì chắc chắn sẽ gây ra chấn động cực lớn.

Lâm Thi Mộng giờ phút này quả thực là đã gặp phiền phức, nhưng không phải nguy hiểm đến từ trong di tích mà là đến từ người bên cạnh.

Vị hôn phu đó của cô ấy là đệ tử Cửu Tiêu Tề Hằng.

Lần này, tính cả Tề Hằng vào đó thì cổ giáo Cửu Tiêu tổng cộng phái ra bốn cao thủ thông mạch cảnh, cổ giáo Hàn Tiêu bên này cũng phái ra bốn cao thủ thông mạch cảnh, cộng thêm một Lâm Thi Mộng xung huyết cảnh bát đoán sơ kỳ.

Lư gia thì phái ra một xung huyết cảnh thập đoạn, bốn xung huyết cảnh cửu đoạn.

Ba bên thỏa thuận rằng lợi ích thu được trong di tích thì Lư gia được hai mươi phần trăm, hai cổ giáo lớn Cửu Tiêu và Hàn Tiêu mỗi bên được bốn mươi phần trăm.

Nhìn vào có vẻ Lư gia có chút thiệt thòi, nhưng đây cũng là việc không còn cách nào khác, nếu họ có thể tự mình thăm dò thì sớm đã tự làm việc này rồi, sẽ không đợi đến hôm nay.

Cửu Tiêu và Hàn Tiêu bên này, mỗi bên tự lấy ra một món pháp khí cao cấp mà tiền nhân để lại, thành công vượt qua được cửa vào di tích.

Nhưng sau khi vào thì lại bị pháp trận lớn mạnh tách ra.

Vừa khéo, hai người Lâm Thi Mộng và Tề Hằng lại gặp nhau trong di tích...

Di tích này tương đối lớn, bên trong cảnh vật như động tiên, là một thế giới nhỏ!

Nhìn thấy Lâm Thi Mộng, Tề Hằng không nhịn nổi lại nhắc đến Sở Vũ, kết quả là lại cãi nhau với Lâm Thi Mộng.

Tuổi của hắn không lớn, năm nay chỉ có mười tám tuổi nhưng lại là một thiên tài chính cống!

Mười tám tuổi đã vào thông mạch cảnh, tuy chỉ là thông mạch cảnh nhất đoạn nhưng ở tuổi của hắn mà đạt đến cảnh giới này thì ở thời đại hiện tại đã xem như là tuyệt thế thiên kiêu thật sự rồi.

Tướng mạo Tề Hằng không thể nói là khôi ngô nhưng cũng không xấu, khuôn mặt trẻ con, giọng nói giống như đang ở giai đoạn vỡ giọng của con trai nên ít nhiều cũng có chút chói tai, hơi có vẻ trẻ con.

Nhưng khi làm việc thì lại không giống trẻ con chút nào.

Tôi muốn biết giữa em và tên Sở Vũ đó rốt cuộc có chuyện gì hay không?” Tề Hằng ngồi trên một cục đá, ngẩng đầu nhìn Lâm Thi Mộng, trong giọng điệu có sự dò kỵ và bất mãn không hề che giấu.

“Có chuyện gì hay không liên quan gì đến cậu?” Lâm Thi Mộng trả lời lạnh lùng.

“Sao lại không liên quan đến tôi? Lâm Thi Mộng, em là vị hôn thê của tôi! Lẽ nào tôi không có tư cách hỏi sao?” Trong mắt Tề Hằng lóe lên một tia phẫn nộ, ngực nhô lên.

Trước đây, lúc hắn vẫn chưa gặp Lâm Thi Mộng thì không có sự dò kỵ mãnh liệt như vậy.

Nhưng mấy năm trước, sau lần đầu tiên gặp Lâm Thi Mộng thì lập tức bị cô gái tuyệt sắc khuynh thành này thu hút.

Sau lần đó, hắn bèn bắt đầu thu thập các tin tức liên quan đến Lâm Thi Mộng.

Tên của Sở Vũ xuất hiện trước mặt hắn quá nhiều lần.

Nếu không phải tính cách của Lâm Thi Mộng nóng nảy thì e rằng hắn sớm đã không nhịn nổi mà phái người đi giết Sở Vũ rồi.

Như vậy cũng sẽ không xảy ra chuyện của Tà Thiên Vũ rồi.

“Ồ, vậy thì sao?” Lâm Thi Mộng nói nhạt: “Dù gì tôi cũng chưa lấy cậu.”

“Em... đúng là xấu xa!” Tề Hằng nhìn Lâm Thi Mộng với vẻ mặt phẫn nộ, ánh mắt lập tức nhìn xung quanh.

Nơi họ đang ở hôm nay tuy đã là bên trong di tích nhưng lại bị pháp trận vây hãm, không thể thật sự tiếp cận được khu vực trung tâm.

Vì vậy bốn phương tám hướng nhìn thì vô biên vô tận, nhưng trên thực tế hai người đều không dám đi lung tung, bởi vì nếu không cẩn thận có thể sẽ rơi vào trong sát trận.

Cho dù là cao thủ thông mạch cảnh thì cũng sẽ gặp nạn.

Tề Hằng đứng dậy thở hổn hển, sau đó nhìn vóc dáng thon thả của Lâm Thi Mộng, làn da nõn nà, với cả đôi mắt như tranh đồ thì bỗng nhiên cười lên.

Lâm Thi Mộng có chút cảnh giác, nhìn Tề Hằng rồi nói lạnh lùng: “Tề Hằng, cậu muốn làm gì?”

“Tôi muốn làm gì? Vị hôn thê của tôi, muốn chiếm hữu người đẹp... người khác cũng không thể quản được nhỉ?” Tề Hằng nói rồi bèn đi đến chỗ Lâm Thi Mộng.

Lâm Thi Mộng lấy ra một món pháp khí rồi kích hoạt.

Đây là một cây đèn cổ bằng đồng, cô cũng là nhờ vào pháp khí này mới có thể qua được cửa vào di tích.

Sức mạnh phòng ngự của pháp khí này rất lớn mạnh, cho dù là cao thủ thông mạch cảnh cũng khó mà phá phòng.

“Có phải em cho rằng dựa vào món pháp khí này thì có thể không lo lắng?” Tề Hằng nói với vẻ cười giương: “Em quá ngây thơ rồi!”

Vừa nói, Tề Hằng vừa rút kiếm ngắn bằng đồng trong tay ra, nói nhẹ nhàng: “Món pháp khí này của tôi là cấp Tiên Thiên...”

Tề Hằng nói xong, thân hình lướt một cái tựa như ma quỷ vậy, quả thực nhanh đến không thể tưởng tượng được.

Hắn giơ kiếm ngắn bằng đồng trong tay lên, chém một kiếm về phía Lâm Thi Mộng.

Keng!

Cây đèn cổ bằng đồng trong tay Lâm Thi Mộng phát ra một tiếng vù, lập tức tỏa ra một quang sáng năng lượng nhàn nhạt, hình thành một cái lồng ánh sáng và giữ cô ấy ở trong đó.

Năng lượng trên lồng ánh sáng dày đặc, hơn nữa còn giống như là nước đang chảy vậy.

Kiếm ngắn bằng đồng trong tay Tề Hằng chém lên trên lồng ánh sáng, cái lồng đó chỉ bốc lên một luồng ngọn sóng mãnh liệt.

Lâm Thi Mộng không nhịn nổi bức dọc hừ một tiếng, thụt lùi về sau mấy bước.

“Cũng không tệ, thứ này cũng có chút tác dụng. Nhưng hãy đỡ thêm một kiếm của tôi thử xem!”

Tề Hằng hét lớn một tiếng, lần này kiếm ngắn trong tay hắn bỗng nhiên phát ra một tiếng vang, sau đó một luồng kiếm khí dài hơn một trượng bắn ra từ kiếm đồng.

Kiếm khí chém lên lồng ánh sáng phát ra từ cây đèn cổ bằng đồng, lồng ánh sáng đó... vỡ vụn theo tiếng vang.

Lâm Thi Mộng như bị sét đánh, thân hình bỗng run lên rồi thụt lùi về sau mấy bước, sắc mặt trắng bệch, khóe miệng trào ra một vệt máu tươi.

Trên khuôn mặt trẻ con đỏ của Tề Hằng lộ ra một nụ cười dữ tợn, nói với giọng chói tai: “Hiện giờ... em đã biết cái gì gọi là cao thủ rồi chứ?”

Sau đó từng bước đi về phía Lâm Thi Mộng.

Lâm Thi Mộng lạnh lùng nhìn Tề Hằng: “Nếu cậu dám chạm vào tôi... tôi lập tức tự sát!”

Bạn đang đọc truyện *Vô Cương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Cậu Tin Hay Không

Sở Vũ rất nhanh đã tìm được di tích Gò Tam Tinh.

Nơi này mấy chục năm trước từng có một viện bảo tàng rất lớn, dùng để trưng bày số di vật văn hóa khai quật được.

Nhưng sau khi Luru gia làm chủ đất Tứ Xuyên đã lấy đi những pháp khí đó trong viện bảo tàng nên nơi đó đã bị tháo dỡ từ lâu.

Ngày nay nơi này là một vùng hoang vu, cùng với linh khí tăng nhiều lên nên từ lâu đã trở thành một rừng cây rậm rạp.

Sở Vũ từ xa đã phát hiện lối vào của di tích, có một nhóm người đang canh gác xung quanh.

Nơi đó giống như một tế đàn đồ nát nằm ở chính giữa rừng cây.

Sở Vũ mở con mắt đọc ở ẩn đường nhìn tu vi của những người canh giữ đó, phát hiện người mạnh nhất chẳng qua cũng chỉ là xung huyết cảnh lục đoạn.

Những người này chắc đều là người của Luru gia Tứ Xuyên.

Sau đó, Sở Vũ dùng con mắt đọc nhìn về phía tế đàn.

Tế đàn vốn dĩ đồ nát, vào lúc Sở Vũ mở con mắt đọc nhìn về phía nó thì bỗng chốc trở nên không tầm thường!

Có một luồng khí tức to lớn trực tiếp thổi vào mặt!

Linh khí thật là mạnh!

Sở Vũ có hơi lú lờ.

Dưới sự quan sát của con mắt đọc, trong tế đàn đó tồn tại một cái cửa ngõ, luồng linh khí lớn mạnh là phát ra từ trong chỗ đó.

Nhưng lại không tiết ra bên ngoài nên những người canh giữ xung quanh tế đàn căn bản không thể cảm nhận được.

Sở Vũ sau đó phát hiện ra sự nguy hiểm ẩn náu trong cửa ngõ đó, linh khí trong đó giống như sóng biển vậy, sóng lớn cuộn trào mãnh liệt, chứa đựng sức mạnh xé nát khó tưởng tượng nổi.

Nếu không nhìn thấy luồng linh khí này mà tùy tiện xông vào thì e rằng khó mà chết yên lành.

Nhưng Sở Vũ quan sát một lúc thì phát hiện, linh khí ngầm tuôn ra đó hình như là có quy luật nhất định.

Nếu biết rõ quy luật của nó thì muốn đi vào sẽ dễ hơn rất nhiều.

Sở Vũ nhìn từ xa, trên người hắn không hề tỏa ra chút sóng sức mạnh nào.

Cảnh giới của những tên canh gác đó lại thấp hơn hắn rất nhiều, căn bản không thể cảm nhận được sự có mặt của hắn.

Sở Vũ kiên nhẫn quan sát thật lâu thì lại phát hiện sự chuyển động của linh khí tuy có quy luật nhưng cực kỳ phức tạp, trình độ của nó... còn hơn cả những bài tập toán khó của mấy chục năm trước.

Sở Vũ xung huyết cảnh bát đoạn, tính ra năng lực đã khá lớn mạnh, nhưng muốn tính ra quy luật chuyển động của linh khí đó thì sợ rằng ít nhất cũng phải cần thời gian mấy ngày.

Hắn cười gượng một cái, có chút không muốn đợi.

Bởi vì trong lòng hắn vẫn luôn có dự cảm không lành, hắn muốn nhanh chóng đi vào trong di tích này để tìm được Lâm Thi Mộng.

Thôi vậy, không đợi nữa!

Cứ xông bừa vào đó!

Trong con người của Sở Vũ chính là tính cách như vậy, sự áp chế của mười sáu năm chỉ khiến hắn không còn sự lông bông của thời niên thiếu, không còn tự cho là đúng nữa.

Nhưng trước giờ chưa từng áp chế được sự nhiệt huyết trong người hắn!

Vào!

Thân hình Sở Vũ tựa như một luồng chớp, trong nháy mắt đã xông vào cửa ngõ tế đàn.

Những võ giả gác ở xung quanh tế đàn chỉ cảm nhận được một luồng gió thổi qua, đến lúc họ hoàn hồn lại thì không phát hiện có gì bất thường.

“Vừa nãy là thứ gì thế?”

“Không biết, chắc gió thôi...”

“Trong rừng rậm này hình như cũng không có gió mà?”

Những kẻ canh gác này đều ở cách tế đàn một khoảng, họ sợ sức mạnh đáng sợ trong tế đàn đó nên không dám đến gần.

Sau khi lăm bằm một hồi thì mỗi người lại tự ăn đi.

Theo họ thấy, bất cứ ai muốn xông vào đều là hành vi đi tìm cái chết.

Sau khi Sở Vũ xông vào cửa ngõ đó, bỗng cảm thấy có sức mạnh cuộn cuộn tuôn về phía bản thân.

Giống như con sóng lớn vô tình muốn nuốt chửng hắn!

Sở Vũ mở con mắt đọc, căn bản không kịp tính toán quy luật gì, chỉ là thân hình lắc lư liên tục, né tránh làn sóng năng lượng.

Đường của cửa ngõ này rất dài, Sở Vũ đi hơn nửa tiếng cũng chưa vào đến bên trong.

Hắn đoán cũng có khả năng vì hắn xông bừa vào nên không phải đi theo con đường tắt.

Quá trình vượt ải quả thực là vừa mạo hiểm vừa kích thích, mỗi một bước đi nhằm đều có khả năng muôn đời muôn kiếp không trở lại được.

Nhưng trong quá trình không ngừng né tránh, thân pháp của Sở Vũ và sự điều khiển đối với con mắt đọc lại nâng cao không ít!

Vì vậy mới nói thực hành mới có được kiến thức thực sự.

Tướng quân chưa từng ra chiến trường thì mãi mãi cũng chỉ có thể bàn chuyện dùng binh trên giấy.

Sau hơn bốn mươi phút, Sở Vũ cuối cùng đã đi ra khỏi con đường của cửa ngõ.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, hắn đã trực tiếp bước vào trong một pháp trận cực lớn.

Xoẹt!

Một luồng kiếm khí lướt qua da đầu Sở Vũ, khiến hắn kinh hãi người toát cả mồ hôi.

Hắn còn tưởng rằng có người đánh lén, kết quả nhìn kỹ lại thì kiếm khí trong pháp trận này là tự chém ra.

Sở Vũ vận dụng con mắt đọc ở ẩn đường, phát hiện bốn phương tám hướng khắp nơi đều đầy rẫy các loại nguy cơ.

Nhắm mắt đọc lại, mở hai mắt ra thì cái nhìn thấy là một cảnh tượng đồ nát.

“Quả nhiên không hổ là môn phái viễn cổ, không biết đã hoang phế bao nhiêu năm rồi mà pháp trận ở đây vẫn đáng sợ như thế.”

Sở Vũ lăm bằm một mình, sau đó vận dụng mắt đọc bắt đầu tìm đường.

Hắn không vội đi tìm cơ duyên, hắn chỉ muốn tìm được Lâm Thi Mộng trước.

...

Tề Hằng dừng bước, nhìn Lâm Thi Mộng cười gượng: “Em? Tự sát?”

Lâm Thi Mộng ánh mắt lạnh lùng: “Tôi thừa nhận tôi không phải là đối thủ của anh, nhưng tôi muốn tự sát thì anh không ngăn được tôi đâu.”

“Ừm, em nói... hình như cũng hơi có lý.” Tề Hằng nghiêng đầu, hình như đang suy nghĩ gì đó.

Bỗng nhiên!

Thân hình hắn trong chớp mắt biết mất tại chỗ đó.

Lâm Thi Mộng bỗng cảm thấy trên tay mình nhẹ hẫng, cây đèn cổ bằng đồng đó không thấy đâu nữa.

Khoảnh khắc tiếp theo, toàn thân cô trên dưới... không thể động dậy nữa.

“Ha ha, đây là sự chênh lệch lớn về cảnh giới, tuy em xuất thân ở gia tộc ẩn thế, lại gia nhập Hàn Tiêu trở thành đệ tử trong môn phái nhưng... thân phận địa vị của em không đủ. Những tài nguyên em có thể nhận được quá yếu.”

Trên mặt Tề Hằng mang theo nụ cười thoải mái, nói nhẹ nhàng: “Biển cổ năm xưa, tất cả mọi thứ bỗng chốc bị người có siêu năng lực phong ấn, người

có năng lực mang theo lượng lớn tài nguyên thoát khỏi chốn hư không này, rời khỏi vùng đất hoang phế này. Người không có năng lực thì đành ở lại thế giới ngày càng khô cạn này chờ chết. Cái gọi là thế giới nhỏ xây dựng ở hư không ngoài trái đất chẳng qua cũng là kéo dài hơi tàn mà thôi. Sự thực cũng chứng minh, thế giới này sau trận biến cố đó đã không còn người tu chân thật sự, tất cả các thế lực từ đời này qua đời khác, càng ngày càng yếu.

Giọng của Tề Hằng có hơi trẻ con nhưng trong thần sắc của hắn lại tràn đầy cảm khái, trong mắt lộ ra mấy phần bẽ đầu.

“Nếu anh sinh ra ở trăm triệu năm trước thì ở tuổi này e là sớm đã bước vào Tiên Thiên, thậm chí còn cao hơn. Nhưng đáng tiếc là sinh ra không gặp thời. Nhưng so với nhiều tiền bối thì anh lại được xem là người may mắn. Cuối cùng cũng chờ được ngày khôi phục thế giới...”

“Vậy thì cũng không thay đổi được thuộc tính anh là đồ cận bã.” Lâm Thi Mộng về mặt lạnh giá, giọng điệu lạnh lùng.

“Cận bã? Thế nào là cận bã? Làm việc xấu không có khả năng giải quyết... mới gọi là cận bã! Làm vô số việc xấu lại vẫn có thể tiêu điều tự tại, đó là người trí dũng kiệt xuất!”

Trên gương mặt trẻ con của Tề Hằng lộ ra nụ cười khinh thường: “Vừa hay anh chính là một người kiệt xuất!”

Hắn nhìn sang Lâm Thi Mộng: “Em cũng biết, Hàn Tiêu của bọn em tại sao phải chọn em ra liên hôn với anh? Hàn Tiêu và Cửu Tiêu cùng một tổ tiên, là hai cô giáo lớn hình thành sau khi Bích Tiêu phân tách năm đó. Hàn Tiêu Cửu Tiêu là huynh đệ đồng bào, thực ra căn bản không cần liên hôn gì cả. Lâm Thi Mộng, em muốn biết tại sao sư môn của em sẽ gả em cho anh không?”

Lâm Thi Mộng không thể cử động, trong đôi mắt sáng tràn đầy lửa giận, nhưng nghe đến lời này thì trong mắt bắt gặp lộ ra vẻ suy nghĩ và nghi hoặc.

Tề Hằng nói nhẹ nhàng: “Bởi vì sư môn Hàn Tiêu của em cần tài nguyên, vì em ở trong sư môn của em không quan trọng lắm! Nếu không sao họ lại để em ở thế tục? Mà không giữ em ở sư môn tu luyện?”

“Anh nói bậy!” Lâm Thi Mộng nói lạnh lùng.

“Em nghe cho rõ, Tề Hằng anh làm việc trước giờ quang minh lỗi lạc, coi thường việc lên lút. Đây là sự kiêu ngạo của một thiên tài!”

Tề Hằng về mặt cao ngạo, thò một ngón tay ra khều cái cằm mịn màng như ngọc của Lâm Thi Mộng, cười lạnh rồi nói: “Chắc em rất rõ, em là thể chất ảo âm, sở dĩ Hàn Tiêu thu nhận em chính là vì để ý loại thể chất này của em. Nếu thiên phú của em đủ tốt, vậy thì... em sẽ trở thành thánh nữ Hàn Tiêu, địa vị tôn quý vô cùng hiển hách! Đáng tiếc là thiên phú của em không tốt lắm, ở gia tộc ân thể còn được, chứ ở cô giáo... thì có chút không vừa mắt rồi.”

Tề Hằng thu ngón tay lại, đặt lên trước mũi ngửi ngửi, về mặt ngây ngất: “Thơm quá!”

“Vô liêm sỉ!” Lâm Thi Mộng chửi.

Tề Hằng không để ý, nói nhẹ nhàng: “Loại thể chất này của em cực kỳ hiếm thấy, nếu em sinh ra trước trận biến cố, dù rằng thiên phú hơi yếu nhưng cũng tuyệt đối sẽ trở thành đối tượng mà các đại giáo tranh nhau cướp đoạt. Tiếc là em sinh ở cuối thời Mạt Pháp, ở niên đại mà thế giới vừa khôi phục. Vì vậy người có thiên phú bình thường nhưng thể chất tuyệt vời như em cũng chỉ có thể trở thành đối tượng... bị giao dịch.”

Lâm Thi Mộng như bị sét đánh, trong mắt lộ ra thần sắc không dám tin.

Tề Hằng nhìn Lâm Thi Mộng, tung ra một đòn cuối cho cô ấy: “Còn anh tu luyện Liệt Dương Chấn Thiên Công! Giao hợp với em thì tốc độ tu luyện của anh sẽ được tăng lên cực lớn, ít nhất sẽ nhanh gấp đôi! Em cũng đừng cảm thấy bản thân bị uất ức, loại tu luyện này là có qua lại, anh có được lợi ích thì thu hoạch của em... cũng giống vậy!”

“Lão nương không thích!”

Lâm Thi Mộng không thể nhúc nhích, nhưng cô cảm nhận được tim của mình đang lạnh cóng!

Tề Hằng về mặt bình tĩnh: “Đi theo anh, em sẽ bay lên mây xanh! Ở lại Hàn Tiêu thì em mãi mãi cũng không thoát khỏi số mệnh bị giao dịch. Vì để có được em, Cửu Tiêu đã trả cái giá cực lớn. He he... Người của Hàn Tiêu bọn em ấy, lòng ham muốn khá lớn, nhưng vậy thì có sao chứ?”

“Anh nói bậy, sư môn của tôi sẽ không làm như vậy!”

Lâm Thi Mộng lạnh lùng nhìn Tề Hằng, trong lòng lửa giận cuộn cuộn ngất trời, cô chưa từng nghĩ rằng sư môn sẽ vì lợi ích mà bán đứng cô.

“Hôn sự của anh và em sớm đã được quyết định rồi, đến giờ em... vẫn tin sư môn em sẽ không làm như vậy? Phải nói là em ngây thơ hay là ngốc đây? Sau này cẩn thận chút đi.”

Tề Hằng về mặt châm biếm: “Em tin hay không, anh ở đây, ngay bây giờ có làm gì em thì lát nữa mấy vị tiền bối của Hàn Tiêu biết được, họ cũng không làm gì cả đâu?”

Tề Hằng đang nói thì đột nhiên phát ra một tiếng gào thét, trên người hắn có một luồng ánh sáng lóe lên trong chớp mắt.

Thân thể của Tề Hằng liên tiếp thụ lùi mấy chục mét, oa một tiếng phun ra một ngụm máu lớn.

Sắc mặt bỗng trắng bệch, đã bị nội thương không nhẹ.

Tề Hằng tròn tròn mắt gào thét: “Ai dám đánh lên ta?”

Một bóng người từ một bên đi ra. Đó là một nam thanh niên thân hình cao gầy, vẻ mặt hần tiếc nuối nhìn Tề Hằng, giống như đang thương xót tại sao lại không đánh chết hẳn.

“Cậu có tin hay không, tôi giết cậu ở đây thì cũng sẽ không có ai quan tâm đâu!”

Bạn đang đọc truyện *Vô Cương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Đánh Đuổi Tề Hằng

Tề Hằng tuy đã bị nội thương nhưng không thật sự quá nặng, trên người hần mang theo một món pháp khí hộ thể lớn mạnh, nhưng lại là một món pháp khí có chút khiếm khuyết.

Số lượng pháp khí mà thời đại thượng cổ để lại không ít, nhưng hầu như đều là những thứ mà năm xưa những người siêu năng lực đó thấy gai mắt.

Thời gian trôi qua, linh khí trên pháp khí dần dần cạn kiệt. Không có sự bảo vệ của linh khí, pháp khí cũng bắt đầu trở nên yếu ớt, và khiếm khuyết.

Tuy nhiên đối với thời đại hiện giờ mà nói, mặc dù là pháp khí mà người siêu năng lực thượng cổ thấy không vừa mắt, nhưng hiện tại lại là bảo vật thật sự.

Tề Hằng thường ngày coi món pháp khí này là bảo bối, xem nó là vật hộ mệnh, nhưng không ngờ ở nơi này lại bị một kẻ cảnh giới thua xa hần đánh lên, khiến món pháp khí này bị hủy hoại.

Tề Hằng không nén được cơn giận, cười lạnh lùng nhìn Sở Vũ: “Nói khoác mà không biết ngượng, dựa vào anh mà cũng muốn giết tôi? Nhưng anh đã làm tôi nổi giận thành công rồi đó, tôi mặc kệ anh là ai, đến từ phương nào, tôi nhất định phải tóm được anh. Tôi có vô số cách có thể tra khảo ra lai lịch của anh, sau đó... diệt cả nhà anh!”

Tề Hằng thật sự là bị chọc tức rồi, trong ngực hần lửa giận sục sôi. Từ nhỏ đến lớn hần chưa từng chịu thiệt thòi lớn như vậy.

Đặc biệt là ở trước mặt của Lâm Thi Mộng, càng khiến hần cảm thấy lòng tự tôn bị tổn hại nghiêm trọng.

Lâm Thi Mộng vẻ mặt kinh ngạc, không ngờ ở nơi này mà còn có người đến cứu mình.

Cô nhìn người thanh niên cao gầy đi về phía mình, trong mắt tràn đầy nghi hoặc. Người này trông rất lạ, cô hoàn toàn không có ấn tượng.

Trong lòng Sở Vũ nói thầm một tiếng thật có lỗi, mở con mắt dọc ở ẩn đường tìm đến huyết đạo bị khóa chặt của Lâm Thi Mộng, sau đó ra tay giải huyết đạo của cô ấy.

Tề Hằng vốn dĩ trên mặt mang theo nụ cười lạnh, đang nghĩ thủ pháp độc môn của tôi mà anh có thể giải ư?

Nhưng hần không ngờ Lâm Thi Mộng đã khôi phục tự do!

Tề Hằng bị kinh ngạc đến ngớ người ngay tại chỗ, điều này quả thực còn khiến hần cảm thấy không thể tin nổi hơn cả việc hần bị đánh lên đến mức nội thương.

“Anh... anh làm sao có thể giải được thủ pháp độc môn của tôi?”

Tề Hằng nhìn Sở Vũ tựa như nhìn một con quái vật.

“Thủ pháp độc môn?” Sở Vũ không nhịn nổi bĩu môi, nói châm biếm: “Có phải chỉ cần là cá nhân thì đều cảm thấy thủ pháp của bản thân là độc môn không?”

“Anh...” Tề Hằng bị tức đến hộc máu.

Thực ra Sở Vũ rất rõ, thủ pháp phong huyết của Tề Hằng quả thực khá lợi hại. Nếu không có con mắt dọc ở ẩn đường đó thì hần thật sự khó mà giải được phong ấn của Lâm Thi Mộng.

Tuy nhiên, loại việc tăng chí khí của người khác hạ uy phong của bản thân này Sở Vũ chắc chắn sẽ không làm.

Hắn cười nói: “Tài năng thấp kém chẳng đáng nhắc đến, thế mà bản thân cậu còn xem như báu vật, ấu trĩ!”

“Tôi phải giết anh!” Tề Hằng từng câu từng chữ đều nhìn trừng trừng Sở Vũ.

Hắn hận nhất người khác nói hắn ấu trĩ!

Bởi vì tướng mạo, vì giọng nói nên trong tổ chức cùng cấp bậc vẫn luôn có người lấy cái đó để châm chọc hắn.

Đây được xem là một cảm kị của Tề Hằng.

Lâm Thi Mộng đứng ở một bên, lúc này sự chấn động trong lòng cô lại càng vô cùng mãnh liệt, cô vốn dĩ cho rằng bản thân lần này chắc chắn là xong đời rồi.

Ở cái nơi mà kêu trời trời không thấu gọi đất đất không hay này còn có thể trông chờ ai đến cứu? Đặc biệt là những lời mà Tề Hằng nói, sự đả kích đối với cô càng lớn.

Cô có nằm mơ cũng không ngờ được, sự môn mà trong lòng cô vẫn luôn vô cùng tôn trọng lại làm ra việc này.

Hôn sự này cô vốn không nghĩ nhiều, nhưng Tề Hằng nói như vậy thì cô mới hiểu, thì ra cô ở trong mắt sự môn chẳng qua chỉ là một... món hàng có giá trị.

Lâm Thi Mộng cảm thấy lúc này lòng như dao xoắn, khuôn mặt khuynh thành tuyệt sắc đó lại càng lạnh lùng.

Cô vãi Sở Vũ một cái: “Đa tạ ơn cứu mạng của tiên sinh, đại ân của tiên sinh Thi Mộng khắc ghi trong lòng.”

“Khoan hãy vội cảm ơn, Lâm Thi Mộng... em thật sự cảm thấy mình còn có thể an toàn rút lui sao? Em thật sự cho rằng... một tên rác rưởi như vậy thì có thể cứu em sao?”

Nếu đã lộ rõ bộ mặt, Tề Hằng dứt khoát cũng không quan tâm nhiều nữa.

Hôm nay nếu không thể chiếm được Lâm Thi Mộng ở đây thì sau này chờ đến khi Lâm Thi Mộng trở ra bên ngoài nhất định sẽ sinh ra nhiều chuyện không có căn cứ.

Cái khác không nói, riêng những lời hắn nói với Lâm Thi Mộng hôm nay thì đã đủ gây ra náo động rất lớn rồi.

Đến lúc đó cho dù hắn không phải chịu hình phạt gì, nhưng cũng sẽ gây ra ảnh hưởng không tốt đối với hắn.

Vậy nên phải chiếm được Lâm Thi Mộng, trở thành người phụ nữ của mình thì cô ta còn có gì để nói?

Còn cái tên đáng chết, chen ngang vào giữa này... thì đi chết cho xong!

Tề Hằng từ nãy tới giờ vẫn luôn đang vận công điều hòa hơi thở, lúc này nội thương của hắn tuy vẫn còn nhưng tạm thời đã bị hắn áp chế.

Tay cầm kiếm ngắn bằng đồng của hắn siết chặt, tay còn lại thì cầm cây đèn cổ bằng đồng đó.

Tề Hằng vì để làm tê liệt Sở Vũ, thậm chí không nhìn Sở Vũ lấy một cái, chỉ cười lạnh với Lâm Thi Mộng sắc mặt có hơi nhợt nhạt nói: “Chỉ cần lát nữa giết được tên rác rưởi này...”

Khoảnh khắc Tề Hằng đang nói đến hai chữ rác rưởi, thân thể đã biến mất tại chỗ!

Lúc hai chữ đó vẫn còn bay bổng trong không khí, Tề Hằng đã tập trung toàn bộ sức mạnh lên thanh kiếm ngắn bằng đồng trong tay.

Thanh kiếm ngắn đó bỗng chốc bắn ra một luồng kiếm khí gần hai trượng!

Kiếm khí vô hình nhưng vô cùng sắc bén!

Chém nghiêng một cách hung bạo về phía Sở Vũ đang đứng ở đó.

“Chết!”

Trong cổ họng Tề Hằng phát ra một tiếng quát lớn.

Sức mạnh của thông mạch cảnh nhất đoạn bùng phát hoàn toàn trên người hắn.

Bước vào thông mạch cảnh, không những sức mạnh tăng mạnh mà tốc độ cũng cực kỳ đáng sợ!

Vô giả xung huyết cảnh bát đoạn thì tốc độ đã vượt qua tốc độ âm thanh, đến thông mạch cảnh dù là nhất đoạn thì ít nhất cũng có thể đạt đến tốc độ âm thanh gấp đôi trở lên.

Đây là một loại tốc độ đáng sợ đến nhường nào?

Theo Tề Hằng thấy, một kiếm này của bản thân chắc chắn sẽ chém cái tên rác rưởi đáng ghét này thành hai nửa!

Mày phá hỏng chuyện tốt của tao, tao cho mày chết không toàn thây!

Trên khuôn mặt trẻ con đỏ của Tề Hằng lộ ra một nụ cười dữ tợn, hẳn dường như đã nhìn thấy cảnh tên thanh niên cao gầy này bị chia làm hai.

Mọi thứ đến quá nhanh!

Mặc dù trong lòng Lâm Thi Mộng vẫn luôn đề phòng Tề Hằng, nhưng tốc độ của Tề Hằng... thực sự quá nhanh rồi!

Nhanh đến nỗi cô muốn nhắc Sở Vũ một tiếng cũng không kịp.

Trong tình huống bình thường, ở vị trí đó của Lâm Thi Mộng thì nên nhân lúc này mà chạy đi.

Trong thế giới nhỏ này khắp nơi đều là pháp trận, có khôn trận, có ảo trận, còn có cả sát trận.

Bất kể là ai cũng không dám tùy ý xông bừa trong này.

Vì vậy Lâm Thi Mộng nếu nhân cơ hội này rời khỏi đó thì Tề Hằng cho dù có lớn mạnh thế nào cũng không có gan đuổi theo cô.

Như vậy ít nhất có thể giữ được danh tiết trong trắng của bản thân.

Cái gì mà vợ chưa cưới, vốn dĩ Lâm Thi Mộng đã không thừa nhận. Nay biết được chân tướng thì cô lại càng không thể chấp nhận.

Nhưng suy nghĩ này vừa mới nảy ra thì đã bị chính Lâm Thi Mộng gạt bỏ.

Cô không làm được điều đó!

Tuy cô không quen người thanh niên cao gầy này, nhưng người ta vừa cứu cô, đây là ơn cứu mạng!

Lúc này người ta gặp nạn, nếu cô quay người bỏ đi thì há chẳng phải trở thành kẻ vong ân phụ nghĩa?

Cô không phải là nam nhi, nhưng phụ nữ không thua đáng mấy râu!

Tất cả những suy nghĩ này đều lóe qua trong lòng Lâm Thi Mộng tựa như ánh chớp.

Trong chớp mắt bèn đưa ra quyết định!

Chính vào lúc Tề Hằng chém một kiếm về phía Sở Vũ, Lâm Thi Mộng giơ tay đánh một chuông... về phía Tề Hằng.

Một chuông này đánh trúng giữa lưng Tề Hằng!

Tuy tốc độ của cô không bằng Tề Hằng, phản ứng lại chậm một bước, nhưng sau khi Tề Hằng chém xuống một kiếm này, nếu không né tránh thì chắc chắn sẽ bị Lâm Thi Mộng đánh trúng.

Đừng nói Tề Hằng lúc này đã hạ quyết tâm phải giết tên thanh niên cao gầy do Sở Vũ cải trang, cho dù hắn muốn né tránh thì cũng đã không kịp nữa.

“Tiện nhân!”

Tề Hằng nổi giận.

Vào giây phút nguy cấp, chỉ có thể đem một phần sức mạnh tập trung lên cây đèn cổ bằng đồng trong tay.

Ầm!

Đánh mạnh vào giữa lưng Tề Hằng, tuy có đèn cổ bằng đồng “mắt bò mới lo làm chuông” nhưng vẫn khiến Tề Hằng nôn ra một ngụm máu tươi lớn.

Tuy vậy việc khiến Tề Hằng không thể chấp nhận là một kiếm đó của hắn... lại chém hụt rồi!

Mặt đất bị kiếm khí của một kiếm đó cày ra một rãnh sâu, khói bụi đầy trời, cát đá mù mịt.

Nhưng người thanh niên cao gầy vốn dĩ nên bị bỏ thành hai nửa thì lại biến mất không thấy đâu.

“Không xong rồi!”

Tốc độ phản ứng của Tề Hằng cực nhanh, khoảnh khắc ý thức được sự bất thường thì né qua một bên.

Đồng thời hấn vẫn không quên dùng kiếm đánh mạnh về phía Lâm Thi Mộng.

Người phụ nữ này tuy không thể giết, nhưng ít nhất... cũng phải giáo huấn một chút để cô ta cả đời này không thể quên được!

Một kiếm này Tề Hằng đánh khá hung bạo.

Keng!

Một luồng sức mạnh cực lớn bỗng nhiên đánh lên kiếm của Tề Hằng.

Lại là tên thanh niên cao gầy đó chắn trước mặt Lâm Thi Mộng, chặn được một kiếm này, sau đó lại trực tiếp tung người lên trước, giờ nắm đấm lên nện vào khuôn mặt trẻ con đó của Tề Hằng.

Tề Hằng liên tiếp chịu hai lần trọng thương, tình trạng vết thương trong cơ thể đã có hơi khồng chế không nổi, mắt thấy kẻ có cảnh giới kém xa bản thân này không những không chết mà còn dám giao đấu với mình.

Cả người muốn tức điên lên rồi!

Một kiếm hung tợn của hấn lại đâm về phía ngực Sở Vũ lần nữa.

Bịch!

Nắm đấm của Sở Vũ trực tiếp đánh lên mặt Tề Hằng.

Cánh tay khuỷu tay trái Sở Vũ cùng lúc đánh mạnh lên tay phải của Tề Hằng.

Kiếm đồng mà Tề Hằng đâm về phía Sở Vũ, keng một tiếng rớt xuống đất!

Nhưng Sở Vũ lại không nhịn nổi cắn răng chịu đựng, lần này cảm giác như đánh lên sắt thép vậy!

Thân xác của thông mạch cảnh quá cường tráng, sức mạnh chấn động ngược lại khiến Sở Vũ có chút chịu không nổi.

Còn một kiếm vừa nãy của Tề Hằng, Sở Vũ tuy tránh được chỗ hiểm nhưng vẫn không thể hoàn toàn né tránh, dưới sườn bị cắt ra một vết sâu, máu tươi lập tức chảy ra.

Hấn cũng bị thương không nhẹ.

Tề Hằng đã bị một quyền này của Sở Vũ đánh trúng, nước mắt nước mũi cùng chảy ra, nếu không hấn sẽ thừa thắng đuổi theo, dù không có vũ khí cũng có thể chắc chắn sẽ thuận thế giết được Sở Vũ.

Nói cho cùng, Tề Hằng dĩ nhiên lợi hại nhưng kinh nghiệm chiến đấu lại không phong phú!

Sự đau đớn từ trên mặt và khuỷu tay truyền đến, khiến hấn không nhịn nổi phát ra một tiếng kêu la thảm thiết.

Sống mũi cũng gãy rồi, cơn đau đi sâu vào xương tủy, tay phải hầu như không dám động đậy. Tề Hằng ném cây đèn cở bằng đồng xuống đất một cách vô thức, sau đó dùng tay ôm lấy mặt mình.

Một quyền này của Sở Vũ quả thực quá hung tàn, khuôn mặt trẻ con đó của Tề Hằng giống như mở phùng nhuộm vậy, có nhiều màu sắc, trông vô cùng thảm thương.

Phản ứng của Tề Hằng cũng xem như là nhanh, tuy đầu suýt chút nữa bị đánh vỡ, trong đầu lờ mờ ngất trời nhưng hấn lại rất rõ, hiện giờ không chạy e là sẽ nguy đến tính mạng.

Ngay sau đó hấn không hề do dự chạy nhanh như tên bắn về phía xa.

Thanh kiếm ngắn bằng đồng cấp Tiên Thiên đó và cây đèn cở bằng đồng đó của Lâm Thi Mộng cũng không thêm đề ý nữa.

Sở Vũ nhanh chóng nhặt thanh kiếm ngắn bằng đồng đó lên, trong lòng tràn đầy vẻ tiếc nuối, biết bản thân rất khó đánh chết Tề Hằng.

Sự chênh lệch giữa thông mạch cảnh và xung huyết cảnh quả thực là quá lớn rồi!

Nếu không phải ban đầu hấn đánh lên thành công, nếu không phải vừa nãy Tề Hằng quá tự tin cộng thêm có Lâm Thi Mộng ra tay tương trợ.

Nếu Sở Vũ đối đầu trực diện với một cường giả thông mạch cảnh, đoán chừng cũng chỉ có thể chạy mà thôi.

Tuy nhiên, đừng vội!

Sở Vũ mấy ngày nay không phải nhàn nhả, hẳn đã đả thông huyết đạo trong người đến hai trăm năm mươi huyết!

Chờ đạt đến xung huyết cảnh cửu đoạn, nếu lại gặp phải loại như Tề Hằng thì Sở Vũ cũng có lòng tin đánh một trận trực diện với hắn.

Nhìn Lâm Thi Mộng sắc mặt trắng bệch hầu như không có chút huyết sắc đứng ngẩn ngơ ở bên cạnh, Sở Vũ có hơi đau lòng, đưa cây đèn cổ bằng đồng trong tay qua đó.

“Cô nương, đây là của cô nhi?”

Bạn đang đọc truyện *Vô Cương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Tổng Đại Ca Thật Lợi Hại!

Lâm Thi Mộng nhìn Sở Vũ, trong ánh mắt tràn đầy sự cảm kích, cô nhận lấy cây đèn cổ bằng đồng sau đó hành lễ với Sở Vũ: “Lâm Thi Mộng đa tạ ơn cứu mạng của tiên sinh.”

Sở Vũ xua xua tay: “Không cần khách sáo, giữa đường gặp chuyện bất bình mà thôi.”

Không biết vì sao, Lâm Thi Mộng cứ cảm thấy người đàn ông cao gầy này có một cảm giác hơi quen thuộc. Nhưng người này rõ ràng là cô chưa từng gặp.

Lâm Thi Mộng tuy không đến mức nhìn qua là nhớ nhưng ít nhất người đã từng gặp thì vẫn sẽ để lại ấn tượng.

Cô nhìn Sở Vũ, nói nhẹ nhàng: “Tiên sinh đến đây cũng là vì tìm kiếm di tích thượng cổ ở đây ư?”

Sở Vũ gật gật đầu: “Đúng vậy.”

Lâm Thi Mộng nói: “Nơi này quá nguy hiểm, khắp nơi đều là pháp trận, năm xưa ở đây chắc chắn là một đại giáo rất lớn mạnh. Thời gian đã qua lâu như vậy mà uy lực của pháp trận vẫn đáng sợ như thế.”

Lâm Thi Mộng nói xong, mắt vẫn đang quan sát biểu cảm của Sở Vũ.

Nha đầu này...

Sở Vũ quả thực là quá hiểu Lâm Thi Mộng, nhìn ánh mắt của cô ấy thì Sở Vũ đã biết suy nghĩ của cô.

Ngay sau đó cười cười, nói: “Hay là chúng ta cùng đi vào tìm kiếm thử? Nếu không một mình cô cũng không an toàn.”

Lâm Thi Mộng có chút ngại ngùng: “Như vậy... có được không?”

Sở Vũ cười cười: “Không có gì là không được, tìm kiếm di tích cổ có thể nhận được gì thì đều dựa vào cơ duyên của mỗi người.”

“Vậy, vậy thì đa tạ tiên sinh rồi.” Lâm Thi Mộng cảm ơn Sở Vũ lần nữa.

Cô quả thực có chút sợ, Tề Hằng bị thương rút lui, đến cả pháp khí Tiên Thiên cũng vứt ở đây. Với tính cách kiêu ngạo của hắn thì việc này tuyệt đối không thể chịu để yên.

Một khi để hắn tụ họp với ba cao thủ thông mạch cảnh khác của Cửu Tiêu thì chắc chắn sẽ quay lại báo thù.

Đổi lại là trước đây thì Lâm Thi Mộng có thể còn cảm thấy bản thân cũng có sự bảo đảm, suy cho cùng Hàn Tiêu bên này cũng có mấy cao thủ thông mạch cảnh.

Nhưng hiện giờ... cô thật sự có chút lo lắng.

Nói không chừng đến lúc đó sợ cô không phối hợp, mấy cao thủ thông mạch cảnh của Hàn Tiêu thậm chí sẽ trói cô lại đưa đến trước mặt Tề Hằng.

Vậy thì quá đáng sợ rồi!

Việc này không cần quá thông minh cũng có thể nghĩ được.

Nhưng báo cô cầu xin người khác, đặc biệt là ở nơi này thì cô lại có chút không mở lời được.

Người thanh niên cao gầy này rõ ràng là người có bản lĩnh lớn, có thể vào trong pháp trận này một cách im hơi lặng tiếng, lấy yếu thắng mạnh đánh đuổi Tề Hằng.

Lâm Thi Mộng cảm thấy cho dù vừa nãy cô không ra tay thì người thanh niên cao gầy này cũng có khả năng khiến Tề Hằng sợ mà rút lui.

Vì vậy người ta rõ ràng có năng lực tự mình tìm kiếm di tích cổ, mang theo cô nói không chừng còn thêm phiền toái.

Nhưng thanh niên cao gầy này chủ động mở lời thì lại khiến Lâm Thi Mộng rất vui.

Cô nhìn Sở Vũ, trên mặt lộ ra mấy phần áy náy: “Thật là thất lễ, tôi còn chưa biết tôn tính đại danh của tiên sinh.”

“Họ Tống, tên Hồng.” Sở Vũ tùy tiện nói.

Tống là họ của mẹ hắn, còn Hồng lại có liên quan đến lai lịch cái tên của Sở Vũ.

Sở Thiên Bắc lúc đặt tên cho Sở Vũ thì lấy từ thi kinh: Hồng nhận vu phi, tức tức kỳ vũ.

Vì vậy Sở Vũ đổi tên thành Tống Hồng.

“Thì ra là Tống tiên bối.” Lâm Thi Mộng hành lễ với Sở Vũ.

Được đó, nhanh như vậy đã thăng lên thành tiên bối rồi. Trong lòng Sở Vũ cười gượng, có chút không biết làm thế nào, cũng không thể nói rõ thân phận của bản thân vào lúc này.

“Không cần gọi tiên bối gì đâu, cứ gọi Tống ca là được rồi.”

“Vậy... được thôi, Tống đại ca!” Lâm Thi Mộng gọi một câu giòn giã.

Trong lòng Sở Vũ cười thầm, vì bình thường Lâm Thi Mộng luôn bắt Sở Vũ gọi cô là tỷ tỷ.

“Ừm, chúng ta đi thôi.”

Sở Vũ cũng không muốn để lỡ thời gian, ai biết đám người Tề Hằng đó có pháp khí đặc biệt gì không.

Pháp trận mà di tích thượng cổ này để lại, trải qua thời gian lâu như vậy mà vẫn không phai mờ uy lực của nó.

Điều này chứng tỏ nơi sâu trong di tích chắc chắn sẽ có bảo vật tồn tại!

...

Tề Hằng lui vào nơi sâu của pháp trận, suýt chút nữa bị kiếm khí của một sát trận phát ra chém thành hai nửa.

Món pháp khí hộ thân trước đây đã hoàn toàn bị hủy, mỗi một bước ở nơi này, Tề Hằng đều kinh hồn bạt vía.

Sự căm hận trong lòng hắn đối với Sở Vũ và Lâm Thi Mộng đã đến đỉnh điểm.

“Đồ khốn kiếp đáng chết! Còn ả tiện nhân đó nữa, Tề Hằng ta... tuyệt đối sẽ không tha cho các người!”

Tề Hằng từ nhỏ đến lớn vẫn luôn thuận buồm xuôi gió, trước giờ chưa từng chịu thiệt thòi lớn như thế.

Quan trọng là thiệt thòi lần này lại còn ở trước mặt người phụ nữ trong lòng của hắn... nên càng khiến Tề Hằng phẫn nộ.

Quả thực hắn là muốn dùng cường bức đối với Lâm Thi Mộng, nhưng việc đó không có nghĩa hắn không để tâm đến Lâm Thi Mộng.

Đó là vị hôn thê của hắn! Mẹ kiếp, ta động vào vị hôn thê của mình thì đã sao?

Có vấn đề à?

Đâu có vấn đề đâu!

Tề Hằng chửi mát, tìm kiếm khe hở trong pháp trận một cách cẩn thận. Không ngừng vận dụng năng lực của bản thân tính lui tính tới.

Không thể không nói rằng cái tên này thực ra cũng là một thiên tài thật sự.

Cửu Tiêu suy cho cùng là cổ giáo, nội tình bên trong rất thâm hậu, các sách cổ liên quan đến pháp trận cũng có không ít. Tề Hằng vẫn luôn có nghiên cứu về pháp trận.

Trước đây có thể tìm được Lâm Thi Mộng cũng không phải ngẫu nhiên.

Tề Hằng đã mất gần một tiếng, cuối cùng cũng tìm được hai cường giả thông mạch cảnh của Hàn Tiêu.

Hai người này vừa nhìn thấy Tề Hằng bị thương khá nặng, hơn nữa nhìn vào không giống như bị pháp trận đã thương thì đều rất kinh ngạc.

“Tề sư đệ đây là bị sao thế? Sao lại bị thương nặng như vậy?”

“Chẳng lẽ là Lưu gia? Không đúng, Lưu gia không có cái gan này, và lại họ cũng đâu có thực lực này?”

Hai người vội vàng lấy thuốc trị thương ra, muốn giúp Tề Hằng chữa trị.

Tề Hằng vừa nãy đã uống thuốc trị thương thượng hạng nên từ chối đan dược của hai người. Sau đó nói: “Vừa nãy tôi đã gặp Thi Mộng nhưng lại không cẩn thận bị người ta đánh lên, người đó đã cướp pháp khí Tiên Thiên cổ kiếm bằng đồng của tôi, còn uy hiếp Lâm Thi Mộng...” Trên mặt Tề Hằng có hơi nóng bừng, việc này đối với hắn mà nói là sự xi nhục cực lớn.

“Lâm sư muội bị uy hiếp?”

Hai cường giả thông mạch của cổ giáo Hàn Tiêu vừa nghe thì lập tức bị giật mình.

Tuy nói Tề Hằng vừa bước vào thông mạch cảnh chưa bao lâu, chỉ là một võ giả thông mạch cảnh nhất đoạn.

Nhưng lực chiến của hắn thì thông mạch cảnh nhất đoạn bình thường tuyệt đối không thể so được.

Trong thế tục này cũng xem là cao thủ đỉnh cấp rồi, người tầm thường căn bản không thể làm tổn thương đến hắn.

Một cường giả thông mạch cảnh của Hàn Tiêu trong số đó, trông có vẻ tầm bốn mươi mấy tuổi, mặt vuông, thân hình trung bình, tên là Tôn Vĩ.

Ông ta nhìn Tề Hằng, vẻ mặt có biểu cảm kinh ngạc: “Đối phương là kẻ nào? Chẳng lẽ là cường giả đến từ cổ giáo nào đó?”

Một cường giả thông mạch của Hàn Tiêu còn lại tên là Vương Nam, năm nay ba mươi mấy tuổi, đôi mắt không to, hơi mập, đầu tóc xoăn.

Lúc này cũng có vẻ mặt với biểu cảm chấn động, nhìn Tề Hằng: “Có thể đã thương Tề sư đệ, lẽ nào là cường giả thông mạch cảnh đoạn vị cao?”

Tề Hằng nhếch mép, mặt đỏ lên, nói có chút ngại ngùng: “Tôi không quen người đó, hẳn chắc vẫn chưa đến thông mạch cảnh nhưng lực chiến rất mạnh.”

“Sao có thể chứ?”

“Xung huyết cảnh lực chiến rất mạnh cũng không thể là đối thủ của thông mạch cảnh mà?”

Hai cường giả thông mạch cảnh Tôn Vĩ và Vương Nam đều có trạng thái vẻ mặt ngơ ngác, ngẩn tò te nhìn Tề Hằng.

“Hắn đánh lên!” Sắc mặt của Tề Hằng tối sầm, cắn răng nói: “Trên người kẻ đó có thể mang theo pháp khí che lấp khí tức, cộng thêm pháp trận ở đây cũng có tác dụng ẩn giấu nên tôi mới bị hắn đánh lên thành công.”

Tôn Vĩ hít một hơi lạnh, không nhịn nổi nói: “Đối phương có thể đánh lên một cường giả thông mạch cảnh, e rằng bản thân cũng sẽ không quá yếu, cho dù chưa đến thông mạch cảnh nhưng sợ là cũng cách không xa.”

Vương Nam gật gật đầu: “Việc cấp bách hiện giờ là nhanh chóng cứu Lâm sư muội về.”

Lâm Thi Mộng bái nhập cổ giáo Hàn Tiêu là bái đại trưởng lão của phái Hàn Tiêu nên vai vế rất cao.

Cho dù trong lòng hai người Tôn Vĩ và Vương Nam đều rõ một số việc, nhưng họ lại không thể để Lâm Thi Mộng bị người ta uy hiếp.

Tôn Vĩ nhìn Tề Hằng: “Tề sư đệ còn có thể tìm được người đó không? Chúng ta phải nhanh cứu sư muội ra, nếu để lâu quá lỡ xảy ra việc gì bất ngờ.”

Tề Hằng gật gật đầu, hắn tìm cứu binh mục đích cũng chính là muốn xù tên khốn đáng chết đó.

Nhưng trước lúc đó, hắn phải tìm được mấy cường giả thông mạch cảnh khác của môn phái mình mới được.

Tuy nói hắn có sức mạnh rất lớn, nhưng việc hắn làm đối với Lâm Thi Mộng thì hai người của Hàn Tiêu này cũng sẽ không nói thêm gì.

Tuy nhiên vừa nãy hắn đã nói dối, hắn nói Lâm Thi Mộng bị uy hiếp, đến lúc hai người này phát hiện không phải vậy thì có giúp hắn đối phó với người đó không vẫn chưa nói chắc được.

Đặc biệt là ở nơi này.

Việc không bảo đảm thì hắn cũng không muốn làm.

Bên này Tề Hằng dẫn theo Tôn Vĩ, Vương Nam không ngừng tìm người của Cửu Tiêu và Hàn Tiêu, Sở Vũ bên đó thì lại dẫn theo Lâm Thi Mộng đánh thẳng vào hoàng long!

Lâm Thi Mộng căn bản không dám tin, người thanh niên cao gầy xách kiếm cổ bằng đồng trước mắt này có trình độ đối với pháp trận lại sâu như thế.

Dường như hắn có một đôi mắt có thể nhìn thấu mọi thứ, dẫn Lâm Thi Mộng quẹo chỗ này quẹo chỗ kia, lách qua tất cả sát trận.

Ban đầu Lâm Thi Mộng còn có chút không dám tin, bởi vì trông “Tổng Hồng” có chút quá tùy ý.

Không giống những cao thủ pháp trận tí nào, tiến hành các loại tính toán, các loại suy diễn rồi sau đó mới từ từ đi về phía trước.

Nếu không phải cảm thấy không thể thì Lâm Thi Mộng thậm chí có cảm giác: ở đây giống như là nhà của Tổng đại ca vậy!

Quan trọng là con mắt dọc giữa ấn đường của Sở Vũ có thể nhìn thấy tất cả mọi thứ trong pháp trận này.

Nếu là loại pháp trận cao cấp đó thì Sở Vũ dù có nhìn thấu cũng chưa chắc có năng lực đi vào dễ dàng.

Nhưng pháp trận ở đây lại đã trải qua sự phai mờ của biết bao năm tháng nên sớm đã mất đi uy năng thực sự vốn có.

Nếu không dừng nói võ giả thông mạch cảnh, sợ rằng dù là tu sĩ Tiên Thiên nếu tùy ý xông vào cũng chỉ có một con đường chết!

Sở Vũ dẫn theo Lâm Thi Mộng, hai người tiến về phía trước, cuối cùng cũng đi ra khỏi pháp trận cực lớn đó.

Một cung điện rộng lớn đập vào mắt khi hai người đi ra khỏi pháp trận.

Cung điện này khá to lớn, toát ra phong cách cổ đầy bề dâu, yên lặng như tờ, giống như bị bụi che phủ đã hàng trăm triệu năm vậy.

“Trời ơi... ở đây, ở đây lại có thể ẩn giấu một tông môn cổ xưa... hoàn hảo?”

Lâm Thi Mộng bị kinh ngạc đến đờ đẫn cả người, về mặt cô chấn động nhìn tòa cung điện trước mắt, sau đó nói lầm bầm “Tổng đại ca, anh thật lợi hại!”

Bạn đang đọc truyện *Vô Cương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Dòng Sông Hộ Giáo

Khung cảnh này quả thực khiến người ta rung động!

Không ai ngờ được, phía sau pháp trận trùng trùng lại ẩn giấu một cụm cung điện cổ xưa được bảo tồn hoàn hảo như vậy.

Thực sự là quá rộng lớn!

Những kiến trúc mà trước đây Sở Vũ đã thấy nếu so với cung điện trước mắt này thì thực sự là quá nhỏ bé.

Giống như sự chênh lệch giữa đom đóm và trăng sáng vậy.

Hai người xuất hiện ở một mỏm núi, cung điện này chính là ở trong sơn cốc cực lớn bên dưới.

Xung quanh cung điện còn có một dòng sông lớn rộng mấy trăm mét bao quanh.

Sở Vũ mở con mắt dọc giữa ấn đường, nhìn về phía một tòa cung điện cao lớn nhất.

Khi ánh mắt hắn muốn xuyên qua bức tường phong cách cổ xưa của cung điện thì lại gặp phải cản trở.

Không thể nhìn xuyên được!

Sở Vũ lần đầu tiên gặp phải tình huống này, hắn có hơi không tin nên tập trung tinh thần nhìn vào bên trong lần nữa.

Lần này, hắn thành công gây ra một số phản ứng, trên bức tường của cung điện khổng lồ đó đột nhiên phát ra một luồng sức mạnh vô hình, xuôi theo ánh mắt của Sở Vũ... tựa như mũi tên bắn về phía Sở Vũ bên này!

Phản ứng của Sở Vũ cực nhanh, lập tức nhắm con mắt dọc ở ấn đường lại.

Luồng sức mạnh đó tản đi trước mắt hắn.

Thậm chí đến cả Lâm Thi Mộng ở bên cạnh cũng có cảm nhận được.

Trong lòng Sở Vũ toát mồ hôi lạnh, nói thầm bản thân có hơi lỗ mãng rồi, suýt chút nữa đã gặp phải tấn công.

Phía trên bức tường đó lại có khắc pháp trận phòng ngự, mắt đọc của hắn không thể nhìn xuyên thấu.

Nếu như cô ý muốn nhìn xuyên qua thì sẽ bị đánh trả.

“Tổng đại ca, có chuyện gì vậy?” Lâm Thi Mộng nhìn Sở Vũ có hơi nghi hoặc.

Sở Vũ lắc lắc đầu, lại thử dùng mắt đọc nhìn dòng sông bao quanh cụm cung điện đó.

Hắn trở nên cẩn thận hơn, ở đây không dễ vào như trong tưởng tượng!

Nếu ngay cả trên tường của cung điện cũng khắc pháp trận đề phòng nhìn trộm, vậy thì dòng sông nhìn có vẻ bình thường này sợ rằng... cũng không đơn giản như thế.

Quả nhiên, dưới sự quan sát của con mắt đọc ở ẩn đường thì phát hiện bên trên con sông này có lượng lớn năng lượng vô hình trôi nổi.

Số năng lượng này giống như một tấm mạng nhện vậy, từng sợi từng sợi phân bố các nơi. Toàn bộ đều yên tĩnh bất động.

Sở Vũ cúi đầu xuống, nhặt từ dưới chân lên một hòn đá cuội lớn bằng lòng bàn tay, dùng tay áng chừng hai cái, cảm thấy trọng lượng cũng được.

Lâm Thi Mộng ở một bên nhìn “Tổng đại ca” với vẻ mặt khó hiểu, không biết hắn đang làm gì.

Sở Vũ vung cánh tay lên, ném mạnh hòn đá trong tay đó về phía dòng sông kia.

Vút!

Một tiếng xé gió mạnh mẽ.

Hòn đá này đã bay về phía con sông đó!

Trên mặt Lâm Thi Mộng có hơi kinh ngạc, cô không thể cảm nhận được cảnh giới cụ thể của Tổng đại ca nhưng lại có thể đoán được cảnh giới của hắn, chắc vẫn chưa đến thông mạch.

Nhưng loại lực chiến mà Tổng đại ca biểu hiện ra lại đặc biệt khiến người khác kinh ngạc.

Tuy nhiên sau đó, Lâm Thi Mộng không có thời gian đoán lai lịch của “Tổng đại ca” nữa.

Bởi vì hòn đá mà Sở Vũ ném ra ở phía trên vùng trời của dòng sông nhìn rất bình thường đó, trực tiếp bị một tia sáng đánh trúng.

Vỡ vụn trong chớp mắt!

Luồng tia sáng đó xuất hiện rất đột ngột, chỉ lóe lên rồi tiêu biến vô hình.

Sau đó hòn đá cũng biến mất!

Vốn dĩ Lâm Thi Mộng vẫn cho rằng tốc độ của viên đá này có thể khiến cho nước sông tạo ra một con sóng lớn cuộn cuộn chứ.

Nhưng không ngờ kết quả lại như vậy.

Hòn đá cứng chắc trong chốc lát đã bị đánh vỡ, vậy nếu là người thì sao?

“Trên dòng sông đó... có pháp trận tồn tại?”

Lâm Thi Mộng nghĩ mà sợ, may mà chưa tùy tiện xông vào, nếu không thật sự là ngay cả chết như thế nào cũng không biết.

Trên thực tế, dưới sự quan sát của mắt đọc ở ẩn đường Sở Vũ, hòn đá đó ở khoảnh khắc tiếp cận dòng sông thì số năng lượng vốn dĩ yên tĩnh bất động đó trong nháy mắt đã giống như bạo động vậy.

Dùng một phương thức vô cùng cuồng bạo trực tiếp phân giải viên đá.

Trong lòng Sở Vũ không nhin nổi mà hít một hơi lạnh, nhìn Lâm Thi Mộng một cái rồi cười gượng: “Chúng ta tuy xông qua được pháp trận ở vòng ngoài, nhưng muốn vào cụm cung điện đó thì e rằng không dễ.”

Lâm Thi Mộng gật đầu, nhìn dòng sông đỏ ngời lại mà còn sợ.

Sau đó, Sở Vũ dẫn Lâm Thi Mộng men theo con sông này bắt đầu tìm kiếm không ngừng.

Sở Vũ cảm thấy nơi này chắc chắn sẽ có một con đường có thể vào bên trong.

Lâm Thi Mộng nói: “Tổng đại ca, anh nói đệ tử môn phái ở đây có dùng một pháp quyết nào đó để vào bên trong không?”

“Pháp quyết?”

Sở Vũ hơi nhíu mày, xuất thân từ gia tộc ẩn thế nên hẳn dĩ nhiên biết pháp quyết là gì.

Thông qua các văn tự đặc biệt, dùng một loại vận luật đặc biệt niệm đọc, tạo ra cộng hưởng với năng lượng giữa trời đất.

Tu sĩ cảnh giới uyên thâm thậm chí không cần dùng miệng để niệm đọc ra, mà chỉ cần dùng sóng của tinh thần lực là có thể kích hoạt năng lượng giữa trời đất.

“Nếu cần pháp quyết mới có thể vào, vậy thì thật sự là có hơi phiền phức rồi.”

Sở Vũ có hơi bức bối, đã vào bảo sơn lẽ nào còn phải ra về tay không?

Chính vào lúc này, ở một mỏm núi cách hai người mười mấy dặm đột nhiên xuất hiện mấy bóng người.

Chính là đám người Tề Hằng.

Sau khi họ đi ra cũng bị cụm cung điện khí thế to lớn trước mắt làm cho rung động. Nhất thời cũng không để ý đến Sở Vũ và Lâm Thi Mộng ở trên mỏm núi khác cách mười mấy dặm.

Hai người Sở Vũ và Lâm Thi Mộng trốn vào sau một hòn đá lớn.

Lâm Thi Mộng nhìn một cái rồi truyền âm cho Sở Vũ: “Mấy người bên cạnh Tề Hằng chính là cường giả thông mạch của Cửu Tiêu và Hàn Tiêu.”

“Người trung niên mặt vuông đó là Tôn Vĩ, người hơn ba mươi tuổi, đầu tóc xoắn đó là Vương Nam, lão già nhỏ đó là Chu Xương Trán, người bốn mươi mấy tuổi trông có vẻ rất có khí thế đó là Tiêu Trường Thanh. Bốn người họ đều là sư huynh ở Hàn Tiêu của tôi.”

“Ba người trung niên còn lại đều là cường giả thông mạch cảnh của Cửu Tiêu...”

Lâm Thi Mộng giới thiệu cho Sở Vũ, nhưng trong lòng lại có chút khó chịu. Mấy sư huynh này ngày thường đối với cô cũng rất tốt, cô cũng rất tôn trọng các sư huynh đồng môn này.

Nhưng sau khi nghe những lời đó của Tề Hằng, đối diện với những đồng môn này lần nữa thì trong lòng Lâm Thi Mộng tràn đầy mâu thuẫn và xoắn xuýt.

Cô không nghi ngờ Tề Hằng nói dối, bởi vì rất nhiều việc cô cũng tự mình có cảm nhận.

Ví dụ như lúc cô vừa gia nhập sư môn, sự hòa nhã dễ gần của những đại lão cao cấp của cổ giáo Hàn Tiêu khi nhìn thấy cô, sự hâm mộ trong mắt của các sư tỷ sư huynh trong môn phái đến hôm nay cô vẫn còn nhớ.

Nhưng sau đó có một ngày, những người đó đột nhiên mất đi sự nhiệt tình vốn có đối với cô, ánh mắt nhìn cô của rất nhiều đại lão thân phận địa vị cực cao đều tràn đầy thương tiếc.

Lúc đó Lâm Thi Mộng còn nhỏ, rất nhiều chuyện không hiểu nên cũng không nghĩ sâu xa như vậy.

Không lâu sau, cô đã quay về thế tục và không còn quay lại sư môn nữa.

Sau khi nghe thấy những lời đó của Tề Hằng, Lâm Thi Mộng mới hiểu nguyên nhân do đâu.

Thiên phú không đủ nên bị vứt bỏ rồi!

Mình không cần số mệnh như vậy! Lần này, mình nhất định phải tìm được cơ duyên thuộc về mình ở nơi này. Lâm Thi Mộng thầm thề trong lòng.

Đám người Tề Hằng bên đó nhìn cụm cung điện khổng lồ trong sơn cốc ở nơi xa đó, ánh mắt đều sáng lấp lánh, trong lòng đều đang ngấm ngầm mưu tính.

Tôn Vĩ nhìn sơn cốc bên dưới: “Chúng ta xông qua đây rất không dễ dàng, chỉ tính pháp khí thì đã tổn thất sáu món. Nay thành quả thắng lợi đã ở trước mắt, các anh có dự định gì không?”

Một cường giả thông mạch của Cửu Tiêu nói: “Hai cổ giáo lớn chúng ta đừng có phân chia gì nữa. Tôi đề nghị, đồ ai tìm được thì tính là của người đó.

Tìm kiếm loại di tích thượng cổ này thì cần có cơ duyên, vận khí ai mạnh hơn thì người đó có thể tìm được bảo vật tốt hơn.”

Vương Nam chớp đôi mắt nhỏ, gật đầu: “Tôi cũng nghĩ như vậy.”

Những người khác cũng đều hòa theo.

Những lúc này, Lâm Thi Mộng hay là Lưu gia đất Tứ Xuyên đều bị họ bỏ quên luôn rồi.

Lưu gia đất Tứ Xuyên bên kia, đến khi đó cho chút lợi ích thích hợp thì coi như báo đáp rồi.

Không lẽ thật sự chia cho họ hai phần lợi ích hay sao? Họ cũng phải có tư cách để nhận chứ!

Đến hiện tại, không có một người nào của Lưu gia xông ra thì chứng tỏ họ không có khả năng!

Tiêu Trường Thanh hí mắt nhìn sơn cốc phía dưới, nói: “Mọi người dựa vào bản lĩnh của mình, nhưng sao tôi có cảm giác chúng ta muốn vào khu cung điện đó thì hình như không dễ dàng như thế?”

Thương tích của Tề Hằng được áp chế tạm thời, nhưng chắc chắn không phát huy được thực lực như khi bình thường, khuôn mặt trẻ con đó đã rửa sạch sẽ nhưng vết tích sống mũi bị đánh gãy vẫn còn. Mũi vẫn còn vẹo.

Sắc mặt hần u ám, nói: “Chúng ta có phải nên tìm được Lâm Thi Mộng và tên đánh lên đó trước không? Nếu không người đó rất có thể sẽ lại âm thầm ra tay với chúng ta lần nữa.”

Lão già Chu Xương Trần nói giọng có hơi coi thường: “Một tên rác rưởi xung huyết cảnh mà thôi, không cần phải để tâm.”

Trong mắt Tề Hằng lóe lên một tia xấu hổ và tức giận, không lên tiếng.

Thân phận địa vị của hần tuy không thấp, nhưng đối với những cao thủ sớm đã vào thông mạch cảnh thì cũng không dám quá lão xược.

Tiêu Trường Thanh hòa giải nói: “Tề Hằng đệ cũng là lo lắng cho vị hôn thê của đệ ấy, nhưng trước mắt ta lại cảm thấy vẫn nên xử lý việc chính trước.”

“Đúng là phải như vậy.”

“Tìm kiếm di tích cổ quan trọng hơn.”

“Nói như thế này muốn tìm được một người, quá khó.”

“Lâm sư muội là người tốt sẽ tự có thiên tướng.”

Tề Hằng trầm mặc không nói, ngay cả mấy sư huynh của hần cũng tán đồng việc tìm kiếm di tích cổ trước thì hần còn có thể nói gì?

Ở đây chỉ có một mình hần đặc biệt quan tâm Lâm Thi Mộng và tên hung thủ đó thôi. Những người khác thì để ý nhiều đến bảo vật trong cụm cung điện hoàn hảo dưới đây hơn!

Một cường giả thông mạch của Cửu Tiêu nhìn mọi người một cái, sau đó nói: “Tôi sẽ đánh trận đầu này!”

Nói rồi thân hình ông ta vút một cái, trực tiếp tăng tốc độ lên đến cực hạn, xông về phía dưới.

Con sông lớn rộng mấy trăm mét, đối với người bình thường mà nói dĩ nhiên tựa như lạch trời, nhưng đối với những người này mà nói chẳng qua chỉ là một bước nhảy nhẹ nhàng.

Nhìn thấy cường giả thông mạch này đã di chuyển, những người khác cũng không chịu rút lại phía sau.

Cổ giáo Hàn Tiêu bên này, hai người Chu Xương Trần và Tiêu Trường Thanh theo sát phía sau cũng xông qua bên đó.

Chu Xương Trần ở trước, Tiêu Trường Thanh ở phía sau.

Những người khác thì theo sau, họ còn có chút không xác định.

Con sông đó nhìn có vẻ yên ả nhưng ai biết sẽ có nguy hiểm gì không?

Lúc này, cường giả thông mạch Cửu Tiêu xông xuống đầu tiên đã đến bờ sông, hình như trong chớp mắt đã đến giữa sông rồi!

Tốc độ của thông mạch cảnh quá nhanh, mặt sông rộng mấy trăm mét đối với họ mà nói thật sự không có bất kỳ độ khó nào.

Chu Xương Trần theo sát phía sau cũng xông đến trên vùng trời của con sông này.

Sở Vũ và Lâm Thi Mộng nhìn từ xa, Lâm Thi Mộng dù muốn báo hiệu cũng không kịp.

Bởi vì động tác của những người này quá nhanh!

Tranh vượt lên trước, sợ bị người khác cướp mất.

Chính vào lúc này thì đột nhiên xảy ra dị biến!

Một luồng ánh sáng bỗng nhiên lóe lên!

Thân thể mấy cường giả thông mạch cảnh Cửu Tiêu xông lên phía trước đó bỗng chốc nổ tung!

Chớp mắt đã biến mất trên vùng trời của con sông.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Qua Sông

Chu Xương Trăn của Hàn Tiêu theo sát phía sau và đã bước vào phạm vi phía trên mặt sông cũng không thể thoát khỏi vận hạn này, sau một tia sáng lóe lên thì thân thể ầm ầm nổ thành từng mảnh.

Hóa thành hạt bụi mà mắt thường hầu như không thể thấy được.

Ngay đến một tiếng kêu thảm cũng không kịp phát ra thì đã chết rồi!

Cường giả thông mạch thứ ba muốn xông qua mặt sông, một chân gần như đã sắp bước lên mặt sông thì cố gắng dừng người rồi quay lại.

Lực phản tác dụng lớn mạnh khiến ông ta phun ra một ngụm máu tươi ngay tại đó.

Bị thương không nhẹ!

Nhưng trong mắt ông ta lại chỉ có sự vui mừng!

Bởi vì nếu không thể dừng lại thì ông ta cũng tuyệt đối không thoát được.

Cảnh đó khiến người ta bất ngờ không kịp đề phòng!

Quá thảm rồi!

Cũng thật đáng sợ!

Quả thực là quá đột ngột, hai cường giả thông mạch cảnh lại trực tiếp nổ tung trên không trung mà không thể chống đỡ được chút nào.

Ông ta không phải biến mất vô căn cứ, những người ở phía sau thấy rất rõ ràng.

Ngoại trừ Tề Hằng chạy theo sau cùng.

Bởi vì ảnh hưởng của vết thương nên hắn không nhìn rõ lắm vị sư huynh đó của hắn và Chu Xương Trăn của Hàn Tiêu biến mất như thế nào.

Khi hắn chạy đến bên bờ sông thì chỉ thấy nước sông chuyển động cuộn cuộn, xung quanh tĩnh lặng.

Những người còn lại sắc mặt ai cũng trắng bệch, không có chút huyết sắc nào.

Về mặt Tiêu Trường Thanh kinh hoàng, nói lầm bầm “Trên người của sư huynh Chu Xương Trăn... còn có một món pháp khí hộ thể, vậy mà không đối phó được chút nào ư? Cứ vậy mà... chết rồi?”

Một cường giả thông mạch cảnh của Cửu Tiêu hít một hơi sâu, ép bản thân bình tĩnh lại.

“Nhiều năm như vậy, di tích thượng cổ mà bọn tôi thăm dò tuy không tính là nhiều nhưng thực ra cũng không phải ít. Nơi nguy hiểm như thế này vẫn là lần đầu tiên gặp.”

Tôn Vĩ nói: “Tôi cũng chưa thấy di tích thượng cổ nào bảo tồn hoàn hảo như vậy, ở đây... ngoài sự vắng vẻ thì tất cả mọi thứ đều quá bình thường. Nhưng đó... thực ra chính là sự bất thường lớn nhất.”

“Hiện giờ nói chuyện đó thì có ý nghĩa gì nữa?”

Một võ giả thông mạch của Cửu Tiêu rất không khách sáo, ông ta có giao tình rất sâu sắc với vị sư huynh đã chết đó, trơ mắt nhìn sư huynh chết đi nên đang trong tâm trạng đau buồn khôn xiết.

Tôn Vĩ nhìn ông ta một cái, nói lạnh lùng: “Đừng nói giống như tôi đã hại người như vậy, sư huynh của tôi cũng không còn nữa rồi!”

“Được rồi, đừng cãi nhau nữa, xảy ra chuyện như thế không ai vui vẻ cả, bình tĩnh một chút.” Tiêu Trường Thanh ra mặt hòa giải, sau đó nhìn Vương Nam vừa rồi phun ra một ngụm máu: “Anh không sao chứ?”

Người thứ ba vừa nảy suất chút nữa đã bước một chân lên mặt sông chính là Vương Nam.

Vương Nam lấy ra từ trong người một bình ngọc nhỏ, đổ một viên đan dược ra rồi nuốt xuống, sau đó đưa tay quệt đi vết máu ở khóe miệng, cười gượng rồi lắc lắc đầu nói: “Không sao, nhưng nguy hiểm quá!”

Tề Hằng lúc này mới tròn mắt nhận ra: “Họ... đã chết rồi?”

“Sư đệ, đệ mới biết à?” Một vị sư huynh của Tề Hằng về mặt đau khổ.

Cả người Tề Hằng đờ ra, tuy hần nhìn thấy vị sư huynh đó biến mất, cũng nhìn thấy Chu Xương Trấn của Hàn Tiêu biến mất, nhưng vì vết thương quá nhiều nên hần không nhìn rõ lắm.

Trong lòng còn tồn tại một chút ảo tưởng, cảm thấy họ có phải là vào một không gian thần bí nào đó rồi hay không?

Lúc này mới đột nhiên cảm thấy lạnh người, bắt giác rung mình.

Cửu Tiêu bọn họ, lần này tính luôn cả Tề Hằng thì tổng cộng phải ra bốn võ giả thông mạch cảnh.

Loại cảnh giới này trong nội bộ cổ giáo Cổ Tiêu không được xem là có địa vị cao gì.

Ngoại trừ loại giống như Tề Hằng, thiên phú rất tốt, ở nội bộ cổ giáo có chỗ dựa lớn, bản thân lại là võ giả thông mạch cảnh trẻ tuổi. Thuộc về thiên khiếu trẻ tuổi, nhân tài mới xuất hiện.

Nhưng nhìn trong thế tục thì người đạt đến cảnh giới thông mạch này đều được tính là cường giả hàng đầu.

Đối với gia tộc ẩn thế mà nói, thông mạch cảnh cũng đã xem là cao thủ rồi.

Hầu như đều ở lại trong thế giới nhỏ, xây dựng ngoài trái đất để tu luyện, không dễ gì bước vào thế tục.

Cùng với thời gian cực từ chuyển đổi càng ngày càng lâu, tình trạng này sẽ có thay đổi, cao thủ sẽ ngày càng nhiều.

Nhưng ít nhất hiện tại thì võ giả thông mạch ở gia tộc ẩn thế vẫn có giá trị như bảo bối.

Nhưng đối với các cổ giáo như Cửu Tiêu, Hàn Tiêu mà nói, võ giả thông mạch mà họ phải đi thăm dò di tích mục đích không phải là lấy được bao nhiêu bảo vật có giá trị.

Trọng điểm là “tìm kiếm”.

Nếu là di tích loại vách nát tường xiêu thì nguy hiểm không lớn lắm, cũng không có gì quan trọng, mọi người tùy ý tìm.

Dù sao thì có thể lấy được gì cũng còn phải xem cơ duyên.

Đôi khi có thể thu hoạch được một món pháp khí khiếm khuyết phẩm cấp không thấp, đôi khi có thể không tìm được thứ gì cả.

Suy cho cùng không phải bên trong các di tích đều có thể tìm được bảo bối.

Thời gian quá lâu rồi, mấy ngàn vạn năm đủ để biển xanh biến thành nương dâu vô số lần, đủ để phai mờ quá nhiều thứ.

Nhưng nếu gặp phải một số nơi cấm chế đặc biệt lớn mạnh, ví dụ như ở đây!

Vậy thì nhiệm vụ của những người này đơn thuần chính là tìm kiếm.

Chỉ cần tìm hiểu rõ tình hình cơ bản bên trong, sau đó trở về sư môn báo cáo lên thì dĩ nhiên sẽ có người mạnh hơn ra tay.

Những người tìm kiếm này cũng có thể nhận được phần thưởng nhất định.

Nếu sau này có thể kiếm được nhiều bảo vật trong di tích thì họ sẽ còn được phần thưởng cao hơn.

Nhưng lần này, họ đều bị của cái lấy được dễ như trở bàn tay che mắt.

Cụm cung điện ẩn giấu trong sơn cốc này quả thực là quá rộng lớn.

Mấy người họ đều không phải là người không có kiến thức. họ hầu như đã xem các ghi chép và giới thiệu liên quan trên các sách cổ xa xưa.

“Trong thời kỳ thượng cổ có đại giáo huy hoàng, giáo phái rộng lớn, nhìn hết tầm mắt cả ngàn dặm đều là quần thể cung điện, tựa như thiên cung vậy...”

Cảnh tượng trước giờ đều chỉ nghe nói mà chưa từng thấy này, dù là các đệ tử của cổ giáo cũng đều khó không chế được khát vọng tận sâu trong lòng đối với sự kế thừa cổ xưa và pháp khí thượng hạng.

Vì vậy, tìm kiếm gì đó... sớm đã bị họ ném ra ngoài chín tầng mây rồi.

Đã vào núi bảo tàng thì sao có thể trở về tay không?

Suy nghĩ này ngay cả Sở Vũ cũng có chút dừng nói gì mấy đệ tử cổ giáo biết rất rõ bên trong di tích thượng cổ hoàn hảo sẽ có những gì.

Khỏe miệng Tề Hằng giật giật, tuy thân phận địa vị của hắn trong cổ giáo Cửu Tiêu rất cao, ở thế hệ trẻ tuổi cũng được gọi là thiên kiều.

Nhưng giờ phút này hắn lại có hơi hoang mang lo sợ.

“Làm sao đây?” Tề Hằng hỏi một cách đau khổ, cảm thấy mũi của mình càng đau hơn.

Sự hưng phấn vừa nãy bị đá kích đến tan tành mây khói rồi.

Tiêu Trường Thanh của Hàn Tiêu nhíu mày, giống như đang suy nghĩ gì đó.

Một vị sư huynh của Tề Hằng nói: “Hay là, chúng ta... quay về đi!”

“Về? Đùa à!” Một võ giả thông mạch cảnh khác của Cửu Tiêu lập tức tròn mắt, nhìn sư huynh đệ đồng môn của mình: “Huynh nói quay về? Tại sao lại về? Chúng ta nhiều năm nay khổ khăn lắm mới có một lần cơ duyên như vậy, huynh lại nói muốn quay về? Sau khi về thì chúng ta có thể nhận được gì? Mấy viên đan dược thượng hạng? Một món pháp khí cao cấp khiếm khuyết?”

Võ giả thông mạch của Cửu Tiêu này nhìn sư huynh đồng môn của mình với vẻ mặt kích động, nói lớn tiếng: “Đệ không về! Đệ nhất định phải vào đó!”

Nói rồi, hắn lấy ra từ trên người một tấm ấn phù cũ kỹ một cách cẩn thận. Nhân lúc mọi người đều chưa kịp phản ứng bèn nhanh chóng cắn rách đầu lưỡi, phun một ngụm máu ở đầu lưỡi lên trên ấn phù.

Phía trên tấm ấn phù này bị sứt một góc, lập tức nổi lên một tia ánh sáng vàng!

Tia sáng này thật sự quá mạnh!

Giống như một mặt trời nhỏ vậy, bao phủ lấy võ giả thông mạch cảnh của Cửu Tiêu này ở bên trong, đồng thời có sóng khí tức lớn mạnh bùng phát ra.

Những người khác vừa nhìn thấy lập tức kinh hãi.

“Cái này...” Tiêu Trường Thanh hơi hí mắt lại, nhìn võ giả thông mạch Cửu Tiêu toàn thân đã bị ánh sáng vàng bao phủ rồi nói: “Đây có phải là ấn phù hộ thể trong truyền thuyết không? Ánh sáng vàng... đây là ấn phù hộ thể cao cấp à!”

“Đúng! Đây chính là ấn phù hộ thể cao cấp, có thể đỡ được một đòn của tu sĩ Tiên Thiên!”

Trong ánh sáng, truyền đến giọng nói đầy tự hào của võ giả thông mạch Cửu Tiêu: “Năm xưa ở một di tích thượng cổ may mắn có được một tấm, ta vẫn luôn mang theo người chính là vì cơ hội như hôm nay. Các vị, chúc ta gặp may đi...”

Giọng nói của người này mang theo mấy phần đắc ý.

Khiến mấy người còn lại đều đỏ mắt không thôi, là ấn phù hộ thể cao cấp có thể đỡ một đòn của tu sĩ Tiên Thiên.

Đó là bảo bối thật sự mà!

Hắn dùng không một chút do dự nào...

Mấy người còn lại đều biết, ấn phù dùng máu đầu lưỡi kích hoạt thì người khác không thể sử dụng nữa!

Vì vậy cũng chỉ có thể nhìn với cảm xúc phức tạp.

Võ giả thông mạch Cửu Tiêu được bao phủ trong ánh sáng vàng này thụt lùi mấy bước, sau đó đột nhiên xông lên trên mặt sông đó.

Cửu Tiêu bên này còn lại Tề Hằng và một sư huynh khác, Hàn Tiêu còn lại ba người Tiêu Trường Thanh, Vương Nam và Tôn Vi.

Còn Sở Vũ thì cùng với Lâm Thi Mộng nấp trên mỏm đá cách mười mấy dặm, yên lặng nhìn họ.

Võ giả thông mạch cảnh cao cấp, tốc độ có thể đạt đến mấy lần tốc độ âm thanh.

Mặt sông rộng mấy trăm mét, thực ra trong trường hợp bình thường thì chỉ cần nửa giây, thậm chí tốc độ nhanh hơn.

Vì vậy, chút khoảng cách này kỳ thực chỉ là chuyện trong chớp mắt!

Nhưng đối với năm người ở bên bờ sông này cùng Sở Vũ và Lâm Thi Mộng trên mỏm đá cách mười mấy dặm mà nói thì thời gian lại dài đằng đẳng.

Vào khoảnh khắc người này xông ra, thời gian giống như bị dừng lại vậy!

Cái bóng màu vàng đỏ, ở thời khắc xông đến giữa sông.

Tim của tất cả mọi người đều giống như sắp rơi ra ngoài!

Thật quá căng thẳng rồi!

Nhưng không bao gồm Sở Vũ, bởi vì hắn có thể nhìn rất rõ!

Hắn mở con mắt dọc ra có thể nhìn thấy rõ ràng, lúc ánh sáng vàng đỏ vừa bước vào phạm vi phía trên mặt sông thì năng lượng nhiều đến nỗi không tính được số lượng ở phía trên toàn bộ mặt sông bỗng chốc chuyển động dữ dội!

Loại cảm giác này giống như ngàn quân vạn mã cùng bắn tên ở trên chiến trường vậy!

Tất cả năng lượng ùn ùn kéo đến!

Tất cả đều chỉ hướng về ánh sáng vàng đỏ!

Tốc độ của võ giả thông mạch của Cửu Tiêu tuy rất nhanh, nhưng trên thực tế năng lượng trên mặt sông... có tốc độ còn nhanh hơn cả ông ta!

Hơn nữa, không phải nhanh hơn một chút!

Mà là nhanh hơn rất nhiều lần!

Vì vậy, khi đám người Tề Hằng nhìn thấy ánh sáng vàng đỏ nổ tung giữa sông.

Lúc tia sáng chiếu vào mắt làm kinh sợ nội tâm của họ...

Sở Vũ sớm đã biết rồi, từ khoảnh khắc bước lên mặt sông, võ giả thông mạch của Cửu Tiêu đó đã bước lên... một con đường chết.

Nhìn giống như ở giữa sông...thậm chí càng gần đến bờ đối diện mới nổ, nhưng thực ra là do quán tính.

Tia sáng màu vàng nổ tung, trên mặt sông hình thành một trận mưa ánh sáng vàng.

Từng đóm từng đóm rơi xuống tới tấp trên sông.

Rất nhanh, mặt sông lại khôi phục vẻ yên tĩnh.

Năm người bên bờ sông, bao gồm cả Sở Vũ và Lâm Thi Mộng trên mỏm đá cách mười mấy dặm đều có sắc mặt trắng bệch.

Bị chấn động đến nỗi không nói nên lời!

Con sông này không có cách nào qua được.

Nhưng chính vào lúc này, một chiếc thuyền con bỗng nhiên từ thượng du trôi bồng bềnh về phía bên này.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Lượng Thông Tin Hơi Lớn

Tề Hằng phát hiện đầu tiên, về mặt hấn kích động dùng tay chỉ vào chiếc thuyền con đó: “Thuyền, có thuyền! Mau nhìn xem, là thuyền đó! Có phải đến đón chúng ta không?”

Bốn người khác bên sông cũng đều nhìn thấy chiếc thuyền đó, trên mặt lộ ra vẻ kích động.

Sở Vũ đứng ở mỏm đá, dùng con mắt dọc ở ẩn đường quan sát, nơi chiếc thuyền con đó đi qua thì số năng lượng đập dềnh trên mặt sông ào ào né ra, nhường cho nó một con đường.

“Đây là...” Sở Vũ nhủ mảy, nói thầm con thuyền nhỏ này lẽ nào thật sự là đến đón những người xuất hiện ở đây?

Nhưng nếu là vậy thì tại sao vừa nãy không xuất hiện? Phải chết đi hai người rồi mới xuất hiện?

Đây không phải là trêu người ta sao?

Vấn đề này mấy người bên bờ sông cũng đã nhanh chóng nghĩ đến.

Sắc mặt Vương Nam trắng bệch, chớp đôi mắt nhỏ nói: “Đây có khi nào là một cái hồ không? Là cạm bẫy? Con thuyền nhỏ này xuất hiện có hơi cổ quái...”

Mọi người nhìn chăm chăm vào con thuyền nhỏ ngày càng đến gần mà không nói gì cả.

Con thuyền không lớn, rộng khoảng một mét, dài tầm ba mét. Đen nhánh, không biết đóng bằng gỗ gì.

Không biết đã trôi trong nước bao nhiêu năm tháng rồi nhưng lại không hề có dấu hiệu mục nát, thậm chí nhìn còn rất mới.

Thuyền nhỏ bồng bênh, trôi thẳng đến chỗ năm người bên bờ sông.

Sau đó, trong ánh mắt kinh ngạc của năm người bên bờ, thuyền nhỏ từ từ cập bến, nằm ngang trước mặt họ.

Trên thuyền không có mái chèo, kích thước miễn cưỡng có thể chở được năm người này.

Chỉ là năm người bên bờ sông này nhìn nhau, không ai dám lên thuyền!

Có trời mới biết họ lên con thuyền nhỏ này thì sẽ xảy ra chuyện gì?

Có lẽ có thể chở họ đến bờ bên kia bình an, đến được cơ duyên vô tận đó; Cũng có thể... vừa bước lên thì bị năng lượng trên mặt sông thất cổ!

Sau đó chết không toàn mạng!

Sự nguy hiểm này, ai dám liều?

Tề Hằng luôn cảm thấy gan của mình rất lớn, không sợ gì cả, nhưng lúc này hấn thật sự không có dũng khí bước lên chiếc thuyền con này.

Tiêu Trường Thanh cười nói: “Đây có tính là trùng điệp núi sông ngõ hết lối, âm u hoa liễu lại một thôn không?”

Vương Nam nói: “Đây gọi là xe đến trước núi ắt có đường!”

Võ giả thông mạch Cửu Tiêu đó nhìn hai người một cái: “Hai người dám lên không?”

Hai người lập tức im miệng.

Nói thầm sao huynh không lên?

Muốn lên thì huynh lên đi! Bọn ta đâu có ngốc!

Vấn đề là, vị Cửu Tiêu này cũng không ngốc!

Năm người nhất thời đều yên lặng, đều nhìn chiếc thuyền con đó mà do dự không quyết được.

Lúc này, trong năm người, Tiêu Trường Thanh cảnh giới cao thâm nhất lại bỗng nhiên giống như cảm nhận được gì đó, đột ngột quay đầu nhìn về một mỏm đá cách mười mấy dặm.

Ánh mắt ông ta rất sắc bén, tựa như hai mũi tên nhọn vậy!

Vô cùng lạnh lẽo, đầy sát khí!

Ông ta vừa nhìn thì bốn người còn lại cũng đều nhìn về bên này theo ánh mắt của Tiêu Trường Thanh.

Da đầu của Sở Vũ ở trên mỏm đá bỗng tê tê, nói thầm hồng rồi... bị phát hiện rồi!

Hắn vừa định dùng con mắt dọc nhìn thử cảnh giới thực sự của mấy người đó nhưng lại không muốn gây họa nữa.

Vừa nhìn Tiêu Trường Thanh thì đã bị hắn cảm nhận được!

Cảnh giới hai bên chênh lệch có hơi lớn, cảm nhận của Tiêu Trường Thanh quá nhạy bén.

Nhưng cái nhìn này của Sở Vũ cũng nhìn thấu được cảnh giới thật sự của Tiêu Trường Thanh.

Thông mạch cảnh ngũ đoạn!

Năm sợi kinh mạch trong mười hai kinh mạch chính là Can kinh, vị kinh, đại tràng kinh, tiểu tràng kinh và tâm bao kinh (1) trong cơ thể Tiêu Trường Thanh đã hoàn toàn được đả thông.

Sợi kinh mạch ở tim đó cũng đã được đả thông một phần ba rồi!

Hay nói cách khác, Tiêu Trường Thanh là một cao thủ thật sự có thông mạch cảnh ngũ đoạn sơ kỳ, gần đến ngũ đoạn trung kỳ!

Theo sự quan sát của con mắt dọc của Sở Vũ, kinh mạch chưa được đả thông trong cơ thể Tiêu Trường Thanh là có màu đỏ nhạt, còn kinh mạch đã đả thông lại lấp lánh ánh vàng, ánh sáng rạng rỡ!

Nhưng theo quan sát của con mắt dọc, trên kinh mạch đã đả thông lấp lánh ánh vàng đó lại cũng có không ít khuyết điểm nhỏ, còn có một số nơi ánh sáng âm ảm, hiện lên màu đỏ nhạt.

Đó là những chỗ không hoàn hảo.

Trên thực tế, bất kỳ cảnh giới nào cũng tồn tại vấn đề này.

Ví dụ như xung huyết cảnh, huyết đạo giống nhau nhưng mức độ đả thông của mỗi người đều có chỗ khác nhau.

Huyết đạo của một số người tuy đã đả thông nhưng bởi do công pháp tu luyện, thiên phú mạnh yếu không bằng nhau nên mức độ hoàn hảo của huyết đạo đả thông có chênh lệch rất lớn.

Đây chính là lý do tại sao cảnh giới tương đồng nhưng sức mạnh phát huy ra lại hoàn toàn khác nhau.

Lực chiến thể hiện ra cuối cùng cũng có chênh lệch khá lớn.

Phân biệt cao thấp rất rõ ràng!

Hơn nữa Tiêu Trường Thanh không phải là sau khi xung huyết cảnh đả thông hoàn hảo mới bước vào thông mạch cảnh, ba trăm sáu mươi lăm huyết đạo trong người ông ta cũng còn không ít chỗ chưa được đả thông.

Cũng tức là cả đời của Tiêu Trường Thanh chỉ có thể là một võ giả thông mạch cảnh thôi.

Nhưng dù nói thế nào thì cảnh giới thông mạch cảnh ngũ đoạn này ở thế tục và trước mặt Sở Vũ đều tuyệt đối được xem là cao thủ thật sự rồi.

Vậy nên vào khoảnh khắc biết là đã bị phát hiện, trong lòng Sở Vũ đã nảy sinh ý định muốn rời đi.

Hắn chỉ cần quay người vào trong pháp trận, thì chắc rằng những người này cũng chưa chắc thật sự dám đuổi theo vào đó!

Bọn họ vượt qua pháp trận không giống với bản thân, họ không có năng lực nhìn xuyên thấu, đây là năng lực lớn nhất của Sở Vũ.

Sở Vũ nhìn Lâm Thi Mộng một cái, hắn không muốn để Lâm Thi Mộng ở đây.

Tê Hăng ở bên đó, sư môn của Lâm Thi Mộng lại có thái độ này, lẽ như... Sở Vũ có hơi không dám nghĩ đến hậu quả đó.

Hắn tuyệt đối không thể để một mình Lâm Thi Mộng ở đây.

Nhưng sau đó, Sở Vũ lại nhìn thấy một sự tiếc nuối mãnh liệt trong mắt của Lâm Thi Mộng.

Cô ấy không cam lòng!

Sở Vũ quá hiểu Lâm Thi Mộng.

Lúc này, Tiêu Trường Thanh bên đó phát ra một tiếng gầm lớn: “Tên giặc kia, thả sư muội của ta ra! Nếu không ta sẽ phanh thây ngươi thành vạn mảnh!”

Tề Hằng cũng ở bên đó gào thét: “Tên khốn, thả vị hôn thê của ta ra! Nếu không sẽ diệt cả nhà ngươi!”

Trong lòng Sở Vũ bỗng dâng lên một luồng lửa giận, ai là tên giặc? Ai là tên khốn?

Hắn nhìn Lâm Thi Mộng một cái, nói trầm giọng: “Rút lui đến rìa pháp trận!”

Lâm Thi Mộng cực kỳ thông minh, căn bản không cần Sở Vũ giải thích nhiều, lập tức theo Sở Vũ trực tiếp rút lui đến rìa pháp trận, chỉ cần lùi một bước thì hai người đã có thể thụt lùi vào trong pháp trận.

Lúc này, Tiêu Trường Thanh đã xông đến mỏm núi đó, đáp xuống trước mặt hai người. Một luồng sóng sức mạnh dồi dào tỏa ra, một luồng áp bức đe dọa lớn mạnh chỉ thẳng vào Sở Vũ!

Tôn Vĩ, Vương Nam và Tề Hằng cùng với võ giả thông mạch phái Cửu Tiêu Lưu Thanh cũng theo sau đến mỏm núi đó.

Kẻ thù gặp nhau, mắt long sông sọc.

Đôi mắt Tề Hằng nhìn chăm chăm Sở Vũ, hai mắt tràn đầy lửa giận, cắn răng nói: “Tên khốn, thả vị hôn thê của ta ra!”

Bởi vì tâm trạng kích động nên sóng sức mạnh trên người Tề Hằng vô cùng mãnh liệt, khiến cho lượng lớn hoa cỏ cây cối ở mỏm núi này nghiêng ngả.

Một lượng lớn hoa cỏ thậm chí còn tan nát luôn!

Sở Vũ nhìn Tề Hằng một cái: “Nhóc con, số hoa cỏ này chết thành như vậy, thảm thương như thế chắc không phải là bị cậu dọa chết đó chứ?”

“Ngươi chán sống!” Tề Hằng nghiêng răng nghiêng lợi, mặt đen cả lại.

Lúc này, đám người Tiêu Trường Thanh lại nhìn ra một số bất thường.

Tiểu sư muội Lâm Thi Mộng của họ, hình như... không phải bị ức hiếp?

Cảnh vừa nãy Lâm Thi Mộng cùng rút lui với Sở Vũ, lùi đến rìa pháp trận bị họ nhìn thấy hết. Trong mắt mấy người đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Thái độ này của Lâm Thi Mộng... có hơi đáng để suy nghĩ nhỉ?

Đây rõ ràng là một điệu bộ cùng tiến cùng lùi với người “cường ép” cô ấy mà!

Mấy người này đều không phải con nít, kinh nghiệm đủ phong phú, mắt cũng đủ tinh tường.

Lúc này, Lâm Thi Mộng nhìn mấy người Tiêu Trường Thanh, nói: “Sư huynh, anh ta không phải tên giặc gì cả, vừa nãy anh ta đã cứu muội trong tay Tề Hằng.”

Cái gì?

Mấy người Tiêu Trường Thanh tuy đã đoán được chút gì đó, nhưng nghe lời này vẫn không nén nổi sự kinh ngạc.

Nói thâm tình huống gì đây? Một người lạ cứu muội từ trong tay vị hôn phu của muội?

Về mặt mấy người Tiêu Trường Thanh nhìn Lâm Thi Mộng và Sở Vũ một cách hồ nghi, sau đó lại quét mắt sang Tề Hằng mặt đầy phẫn nộ.

Cảm thấy lượng thông tin trong này... có hơi lớn.

***

(1) Năm sợi kinh mạch đó là: kinh mạch gan, kinh mạch dạ dày, kinh mạch đại tràng, kinh mạch ruột non và kinh mạch màng tim

Bạn đang đọc truyện *Vô Cương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Còn Thêm Một Chiếc Thuyền

Tề Hằng về mặt cảm phần, nhìn Lâm Thi Mộng lớn tiếng nói: “Thi Mộng, chắc là em bị tên khốn này uy hiếp, em đừng sợ, anh nhất định sẽ cứu em ra!”

Khóe miệng Sở Vũ giật giật, nhìn tên đó có hơi ghen lời, nói thầm rằng tình cảm không biết ngược như thế cũng thật là hiếm thấy.

Đám người Tiêu Trường Thanh mặt đầy nghi ngờ, nhìn qua nhìn lại giữa hai bên, muốn xác định xem ai đang nói dối.

Lúc này, Lâm Thi Mộng lạnh lùng nhìn Tề Hằng, bỗng nhiên cười lạnh nói: “Tề Hằng, anh vẫn sống trong thế giới khép kín đó nên chắc anh không biết hiện giờ con gái của thế giới này có thế giới quan như thế nào rồi.”

Sắc mặt Tề Hằng hơi thay đổi, trong mắt lóe lên một vẻ hoang mang.

Lâm Thi Mộng nói tiếp: “Có phải anh cảm thấy nếu anh cưỡng bức tôi thì tôi với tư cách là một người con gái nhất định sẽ vô cùng xấu hổ? Anh làm rồi! Nói thật cho anh biết, hôn sự này tôi nhất định sẽ từ chối! Sau khi trở về sư môn, tôi sẽ bẩm báo đúng sự thật về hành vi của anh. Tôi tin rằng, sư môn của tôi sẽ giải quyết cho tôi!”

Lâm Thi Mộng nói rồi, không đợi Tề Hằng mở miệng, liền nhìn mấy sư huynh của mình rồi nói: “Các huynh đừng bị tên tiểu nhân vô liêm sỉ này lừa. Muội không bị người ta bắt đi, muội suýt chút nữa đã bị tên cặn bã này...”

Vành mắt Lâm Thi Mộng có hơi ửng đỏ, mà đa phần là xuất phát từ sự uất ức sâu kín trong lòng.

Ba người Tiêu Trường Thanh, Vương Nam và Tôn Vĩ nghe xong thì đều nhìn về phía Tề Hằng.

Tiêu Trường Thanh nhíu mày, nhìn Lâm Thi Mộng nói: “Lâm sư muội, có phải có hiểu lầm gì không? Tề sư đệ là vị hôn phu của muội, sao lại làm ra loại việc đó chứ?”

Tôn Vĩ gật gật đầu, ở bên cạnh nói: “Đúng vậy Lâm sư muội, chắc không phải có hiểu lầm gì đó chứ?”

“Hiểu lầm?” Lâm Thi Mộng cười lạnh lùng, nỗi bi thương trong lòng càng mãnh liệt hơn. Cô nói nhỏ nhẹ: “Tiêu sư huynh, Tôn sư huynh, các huynh... không tin muội?”

“Việc này...”

Tiêu Trường Thanh và Tôn Vĩ không phải là không tin, vấn đề là trong lòng họ biết rõ một số việc.

Lâm Thi Mộng coi như đã bị Hàn Tiêu vứt bỏ, dùng cô ấy đổi lấy lượng lớn tài nguyên.

Theo họ thấy, việc này thực ra cũng không có gì to tát, thậm chí còn được xem là một chuyện tốt.

Không những có thể đổi lại được lợi ích không nhỏ cho cổ giáo sư môn Hàn Tiêu, hơn nữa với thân phận địa vị của Tề Hằng cũng đủ xứng với Lâm Thi Mộng.

Họ còn lơ mơ biết được công pháp mà Tề Hằng tu luyện, trong lòng cũng cảm thấy Lâm sư muội có thể có một phu quân như Tề Hằng, đối với tương lai của cô ấy cũng xem như là có lợi.

Nhưng, tên tiểu tử Tề Hằng này sao lại vội như thế?

Tại sao phải cưỡng bức Lâm Thi Mộng ở nơi này? Đầu óc có vấn đề rồi ư?

Nhưng nghĩ theo hướng khác, hôn sự của hai người sớm đã được định đoạt, vậy thì... cho dù Tề Hằng thật sự muốn làm gì đó với Lâm Thi Mộng thì người khác cũng lắm chỉ nói một câu tên tiểu tử này có hơi nóng vội, còn những lời khác... thật sự rất khó thốt ra.

Vậy nên theo ông ta thấy, việc này dù thật sự giống như Lâm Thi Mộng nói, cũng chẳng có gì cả.

Có đến nỗi phản ứng mạnh như vậy không?

Tiêu Trường Thanh nghĩ ngợi, sau đó cười ha ha nói: “Lâm sư muội nặng lời rồi, ta nghĩ Tề sư đệ không phải loại người đó đâu, hơn nữa phu thê chưa cưới các người cũng nên thân mật hơn một chút...”

Khóe miệng Tôn Vĩ giật giật, giống như có hơi không tán đồng với lời của Tiêu Trường Thanh, nhưng cuối cùng vẫn thờ dài một tiếng, không nói gì cả.

Vương Nam chớp đôi mắt nhỏ, do dự một chút rồi nói: “Nếu đã là hiểu lầm thì mọi người nói rõ là được rồi...”

Vốn dĩ nghe lời nói của Tiêu Trường Thanh, Tề Hằng lóe lên vẻ đắc ý trong mắt nhưng sau khi nghe lời nói của Vương Nam thì lập tức không làm nữa.

“Giữa tôi và Thi Mộng là hiểu lầm, nhưng tôi và cái tên khốn này... là không đội trời chung!” Tề Hằng dùng tay chỉ Sở Vũ, nói với mấy người Tiêu Trường Thanh: “Vẫn xin mấy vị sư huynh bắt lấy tên khốn này, sau này Tề Hằng ắt sẽ báo đáp hậu hĩnh!”

Mấy người Tiêu Trường Thanh và Vương Nam, Tôn Vĩ ít nhiều có hơi do dự, đến hiện tại sao họ có thể không nhìn ra nguyên nhân chứ?

Rõ ràng là Tề Hằng muốn cưỡng bức Lâm Thi Mộng, vừa khéo bị người thanh niên cao gầy này bắt gặp, thấy việc bất bình...

Loại việc như thế này... nói thế nào đây?

Mấy người đều có chút nhức đầu.

Nói ra, ít nhiều có chút cảm giác như kiểu làm chuyện không đúng chức trách ấy!

Vậy nên sau khi Tề Hằng nói ra những lời này, Lâm Thi Mộng trực tiếp đứng trước mặt Sở Vũ, hét lạnh một tiếng: “Ta xem thử ai dám!”

Tề Hằng cười lạnh lùng nhìn Sở Vũ: “Đồ khôn, thế nào? Vừa nãy có gan đánh lén, giờ không có gan đứng ra nữa à? Có ngon thì đừng nấp sau lưng phụ nữ.”

Sở Vũ đứng ở đó không nhúc nhích, nói nhạt: “Nhóc con, chú ý lời nói của cậu, nếu cậu ngon thì cũng không đến nỗi cưỡng bức con gái, cậu không những không ngon mà còn không có tự tin!”

“Tao đánh chết mày!” Tề Hằng bị tức giận đến nỗi thất khiếu bốc khói, trực tiếp ra tay với Sở Vũ.

Tuy trên người hắn có vết thương, nhưng lời của Sở Vũ cũng quá đáng hận, phàm là người có chút tâm huyết thì đều không thể nhịn.

Chứ đừng nói đến việc hắn còn luôn miệng gọi là nhóc con, điều này càng khiến Tề Hằng hận hắn thấu xương.

Khuôn mặt trẻ con thì là nhóc con ư?

Tên khốn đáng chết!

Tề Hằng bên đó vừa ra tay, Luru Thanh của Cửu Tiêu bên này cũng ra tay theo.

Ông ta cũng không thể nhìn sự đệ đồng môn của mình chịu thiệt thòi.

Tốc độ của Luru Thanh cực nhanh, không hề phát ra tiếng, trực tiếp ra một đòn sát chiêu.

Cảnh giới của ông ta đã đạt đến thông mạch cảnh tứ đoạn!

Thực lực này giết một võ giả xung huyết cảnh quả thực quá dễ dàng!

Sở Vũ đối đầu với tu sĩ xung huyết cảnh vẫn có lòng tin, dù là võ giả xung huyết cảnh đại viên mãn thì Sở Vũ cũng không hề sợ.

Nhưng thông mạch cảnh... quả thực là chênh lệch quá lớn rồi.

Sở Vũ lúc này chỉ có thể thở dài một tiếng, lùi lại rồi trực tiếp lùi vào trong pháp trận.

Ầm!

Một đòn này của Luru Thanh trực tiếp đánh lên mặt đất, đập vỡ tan một hòn đá lớn.

Một quyền đó của Tề Hằng cũng đánh hụt, sắc mặt u ám.

Lúc này, Lâm Thi Mộng không hề do dự, cùng với Sở Vũ rút lui vào trong pháp trận!

“Lâm sư muội...” mấy người Tiêu Trường Thanh hét lớn lên với vẻ mặt lo âu.

Tề Hằng thấy Lâm Thi Mộng kiên quyết như thế, thà lùi vào trong pháp trận nguy cơ trùng trùng cũng không bằng lòng ở lại nơi này.

Hắn liền tức đến nỗi có cảm giác muốn thổ huyết.

Muốn đuổi theo vào đó nhưng lại không có cách nào với pháp trận ở đây. Ở trong đó hai mắt đều tối thui, hoàn toàn dựa vào pháp khí và vận may, không dễ gì mới đi ra được nên nói gì thì cũng không muốn vào đó lần nữa.

Tề Hằng rất không cam lòng, chỉ có thể cắn răng mắng chửi ở đó, hận muốn điên.

Sắc mặt Luru Thanh u ám, nhìn mấy người Tiêu Trường Thanh một cái, nói nhạt: “Vừa nãy tại sao các huynh không ra tay bắt tên tiểu tặc đó? Nếu các huynh ra tay thì sao hắn có thể có cơ hội chạy thoát?”

Đám người Tiêu Trường Thanh nói thầm, Lâm Thi Mộng rõ ràng muốn theo tên đó cùng tiến cùng lùi, dù cô ấy nhất định phải gả đến Cửu Tiêu các người nhưng hiện giờ cô ấy trước sau vẫn là sư muội của bọn ta. Nếu giúp người ngoài đối phó với người của mình thì nếu truyền ra ngoài há chẳng phải khiến người ta cười chê ư? Rồi làm sao làm người?

Tiêu Trường Thanh cười ha ha, vẻ mặt nhiệt tình nói: “Chúng ta hiện giờ không thích hợp gây thêm rắc rối, vẫn nên tìm kiếm di tích cổ thi hơn, còn tên tiểu... ừm, tiểu tặc, hẳn sớm muộn cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của chúng ta.”

Tề Hằng không cam tâm, Luru Thanh cũng rất tức giận nhưng cũng không biết làm sao.

Bởi vì hiện giờ có ba cao thủ thông mạch của Hàn Tiêu, đặc biệt là Tiêu Trường Thanh, cái tên gian xảo này thực lực cũng là mạnh nhất.

Hắn và Tề Hằng cho dù muốn lật mặt cũng không có cách nào.

“Được, vậy chúng ta đi tìm kiếm di tích cổ đi.” Trong lòng Luru Thanh tuy tức nhưng lại phải kiềm nén, cười gượng nói: “Tiểu sư huynh nói phải, việc này vẫn là quan trọng nhất. Có điều... ai lên thuyền trước?”

Năm người nhất thời trở nên lưỡng lự.

Lúc này, họ bỗng nhiên phát hiện chiếc thuyền nhỏ nằm ngang bên bờ sông có chút chuyển động... giống như muốn rời khỏi chỗ đó!

Lúc này năm người đều sốt ruột, bỗng chốc khởi động rồi xông đến bên bờ sông.

Nhưng đến đó thì chỉ có Vương Nam và Tề Hằng tung người, không hề do dự nhảy lên chiếc thuyền nhỏ.

Muốn đạt được phú quý thì phải mạo hiểm!

Không dám mạo hiểm một chút thì sao có thể có thu hoạch?

Sau khi hai người nhảy lên thuyền mới phát hiện chiếc thuyền con này lại cực kỳ nặng!

Hai người tuy đều đã dùng khinh công, nhưng cuối cùng hai người đàn ông một trăm mấy chục cân đáp lên trên chiếc thuyền này lại không khiến chiếc thuyền rung lên chút nào!

Trên mặt hai người đều lộ ra vẻ chấn động.

Ba người Tiêu Trường Thanh, Tôn Vĩ và Luru Thanh ở bên bờ vừa thấy Vương Nam và Tề Hằng nhảy lên thuyền nhỏ và không xảy ra nguy hiểm gì.

Thì lập tức ào ào tung mình rồi nhảy lên chiếc thuyền đó.

Năm người đứng trên chiếc thuyền con, tuy hơi chật chội nhưng chiếc thuyền này cực kỳ ổn định, không hề lắc lư chút nào.

Sau đó, trên thân thuyền đen nhánh của chiếc thuyền nhỏ đó hiện lên một tia sáng nhạt, quét qua cơ thể của năm người.

Năm người đều bị giật mình, tim sắp rút cả ra ngoài, không biết đây là tình huống gì.

Cũng may, tia sáng chỉ quét qua thôi chứ không có bất thường gì cả.

Sau đó, thuyền nhỏ rung nhẹ rồi trôi về phía hạ du.

“Đây... đây là muốn đưa chúng ta đi đâu?” Trên mặt Tề Hằng bắt gặp lộ ra mấy phần căng thẳng.

Những người khác cũng đều có hơi ngỡ ngàng, Vương Nam bỗng nhiên nói: “Vừa nãy luồng sáng đó... có phải là một loại kiểm tra không? Hoặc là... là một sự đồng ý?”

“Kiểm tra? Đồng ý?”

Những người khác đều nhú mày suy nghĩ.

Vương Nam nói: “Ta từng xem một đoạn giới thiệu trong một cuốn sách cổ, nói là đại phái thượng cổ vô cùng huy hoàng, các loại phương tiện cao minh đến mức không thể tưởng tượng được. Ta đang nghĩ, tia sáng mà chiếc thuyền nhỏ này vừa phát ra có phải là một cách nghiệm chứng không?”

Tôn Vĩ nghĩ ngợi rồi nói: “Ta cảm thấy có khả năng, nếu là ngoại địch thì có thể sẽ bị giết chết.”

Tiêu Trường Thanh gật gật đầu: “Đúng là có khả năng này.”

Mọi người đều toát mồ hôi lạnh, nói thầm thật là nguy hiểm.

Nhưng cũng may, coi như đã vượt qua được thử thách của chiếc thuyền nhỏ. Tuy là trước mắt con thuyền đưa họ đi đâu thì trong lòng họ đều không biết.

Lúc này, hai người Sở Vũ và Lâm Thi Mộng lại đi ra từ trong pháp trận.

Nhìn thấy chiếc thuyền nhỏ đó chở năm người trôi về phía hạ du, trong mắt của Sở Vũ lộ ra vẻ không cam lòng.

Lâm Thi Mộng cũng như vậy, nhưng cô ấy bỗng nhiên nhìn thấy từ thượng du của con sông lại có một chiếc thuyền con trôi xuống nữa!

“Còn có một chiếc thuyền!”

Lâm Thi Mộng tỏ ra vui mừng.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Mắt Biển

Trên mặt Sở Vũ cũng mang theo vẻ vui mừng, không ngờ âm u hoa liễu lại một thôn, đã xuất hiện thêm một chiếc thuyền con nữa.

Hình dáng của chiếc thuyền này giống hệt với chiếc thuyền của đám người Tề Hằng.

Thân thuyền đen nhánh, trôi trên mặt nước chậm chậm tiến gần về phía bờ.

Đám người Tề Hằng còn chưa đi ra xa lắm nên cũng đã nhìn thấy chiếc thuyền này, trong mắt họ đều lộ ra vẻ nghi hoặc.

“Sao lại có thêm một chiếc thuyền nữa vậy?” Tề Hằng nhíu mày, vẻ mặt buồn bực.

Thêm một chiếc thuyền thì có nghĩa là thêm hai đối thủ cạnh tranh.

“Có khi nào... nơi này có phương thức gì đó kiểm tra được có bao nhiêu người đến không?” Vương Nam nói.

“Việc này cũng hơi quá nhỉ? Còn chia đợt nữa à?”

Trong mắt của Lưu Thanh kèm theo mấy phần không dám tin.

“Thật là kỳ lạ...” Tiêu Trường Thanh than thở một tiếng, sau đó nói: “Nếu ta đoán không lầm thì chiếc thuyền này là đến đón Lâm sư muội... và tên đó.”

“Chết tiệt, đừng để tôi lại nhìn thấy hắn!” Tề Hằng lạnh lùng nói.

Nhưng ngay sau đó, Tề Hằng đã nhìn thấy Sở Vũ và Lâm Thi Mộng rồi. Hai người bay nhanh xuống từ mỏm đá đó, chạy đến phía chiếc thuyền nhỏ đang tiến vào bờ.

“Chết tiệt!” Mặt Tề Hằng hoàn toàn sa sầm lại, ánh mắt nhìn về phía Lâm Thi Mộng cũng trở nên vô cùng u ám.

Tề Hằng âm thầm cắn răng: Tiệm nhân, chờ cô rơi vào tay ta, xem ta xử lý cô thế nào!

Sở Vũ chạy đến bên bờ, vẫy tay với đám người Tề Hằng chưa rời đi quá xa.

“Nhóc con, chúc may mắn!”

Đám người Tiêu Trường Thanh mặt tối sầm lại, nhìn Sở Vũ một cách ghen ghét.

Tề Hằng nhả ra mấy chữ từ trong kẽ răng: “May mắn cái đầu mày!”

“Nào có vấn đề à, may mắn mà cũng không cần, vậy chúc cậu xui xẻo.” Sở Vũ cười ha ha.

Nếu đã đắc tội rồi thì cũng không cần phải khách sáo gì nữa.

Sắc mặt của Tề Hằng và Lưu Thanh đều khá khó coi, nếu là ở trên bờ, Sở Vũ mà khiêu khích họ như vậy thì họ đã sớm ra tay trấn áp rồi.

Nhất định sẽ khiến hắn chịu đủ giày vò mà chết!

Nhưng hiện giờ họ lại không dám làm loạn, hai người vừa chết đi đó đã giống lên hồi chuông cảnh báo cho họ, họ đều biết trên mặt sông này có một sự đáng sợ lớn.

Tề Hằng nhìn chăm chăm vào hai người Sở Vũ và Lâm Thi Mộng, trên khuôn mặt trẻ con đó hiện lên vẻ băng lạnh cực độ, lạnh lùng nói: “Đồ khốn, nhớ đó, tuyệt đối đừng có rơi vào tay tao!”

Sở Vũ cười ha hả, vẫy vẫy tay với Tề Hằng.

Lâm Thi Mộng ít nhiều có hơi lo lắng, nói: “Nếu con thuyền này chở chúng ta đi theo họ suốt thì phải làm sao?”

Sở Vũ cười cười: “Yên tâm đi, đến bờ bên kia thì việc đầu tiên họ muốn làm chắc chắn là xông vào trong cụm cung điện đó tìm cơ duyên. Bởi vì mấy sư huynh đó của cô... sẽ không đợi đâu.”

Lâm Thi Mộng hơi ngẩn người, sau đó cười nhẹ: “Nói cũng phải, nhưng lần này thật sự cảm ơn anh rồi, Tổng đại ca. Nếu không phải anh thì tôi không biết làm sao mới phải.”

Sở Vũ lắc lắc đầu: “Đừng quá dễ bụng. Nhưng mà Lâm cô nương, cô nghĩ kỹ chuyện sau này chưa?”

Về mặt của Lâm Thi Mộng trở nên có hơi suy sụp, nói khẽ: “Sau này... chưa nghĩ tới. Việc này tôi cũng nghĩ rõ ràng rồi, dù tôi về nắm rõ với sư môn thì sự ràng buộc sẽ không thay đổi được kết quả. Trừ phi... trừ phi thiên phú của tôi có thể trở nên ưu tú hơn.”

Nói rồi, Lâm Thi Mộng bèn cười gượng: “Nhưng việc này là hết sức hoang đường, thay vì trông chờ việc đó thì chi bằng hi vọng lát nữa chúng ta có thể tìm được một cơ duyên tốt ở đây còn hơn.”

Sở Vũ nghĩ ngợi, sau đó gật đầu cười nói: “Cô nhất định sẽ đạt được ý nguyện.”

“VẬY thì nhờ lời nói tốt lành của Tổng đại ca rồi!” Lâm Thi Mộng nở nụ cười xinh tươi, sau đó nhẹ nhàng tung người nhảy lên chiếc thuyền.

“A, thật là vững chãi!” Lâm Thi Mộng về mặt kinh ngạc.

Sở Vũ cũng theo sau nhảy lên, cảm giác không giống như nhảy lên một chiếc thuyền, mà giống như là ở trên đất liền vậy.

“Thuyền này... tốt đó chứ!” Sở Vũ sờ cằm, quan sát con thuyền nhỏ đen nhánh dưới chân này giống như đang suy nghĩ gì đó.

Lâm Thi Mộng lúc đầu ngỡ ngàng, sau đó không nhịn được cười nhẹ. Tổng đại ca này thật là thú vị, lại có ý định gì với con thuyền nhỏ này đây.

Đám người Tề Hằng ở trên con thuyền kia, nhìn từ xa xa, Tề Hằng có thể nhìn rõ bộ dạng của Lâm Thi Mộng cười tươi như hoa. Sự đổ kỵ trong lòng càng lớn, hần không ngừng mắng mỏ trong lòng: Tiệt nhân! Tiệt nhân! Tiệt nhân!

Sau khi Sở Vũ và Lâm Thi Mộng lên thuyền, trên chiếc thuyền nhỏ cũng nổi lên một tia sáng nhạt, đầu tiên là quét qua Lâm Thi Mộng.

Lâm Thi Mộng nhìn thấy tia sáng này thì trên mặt vừa lộ ra mấy phần căng thẳng, vừa có hơi kinh ngạc và hiếu kỳ.

Tia sáng này quét qua quét lại trên người Lâm Thi Mộng một hồi lâu mới tắt.

Cảnh tượng đó khiến cho đám người Tề Hằng ở trên chiếc thuyền kia vô cùng kinh ngạc, không hiểu tại sao tia sáng chỉ quét nhanh qua người mình nhưng ở chỗ Lâm Thi Mộng thì lại quét qua lại nhiều lần lâu như thế.

Bản thân Lâm Thi Mộng cũng không hiểu nguyên do, tuy cô không có bất kỳ cảm giác gì nhưng cũng đứng ở đó không dám động đậy.

Tiếp đó, lại xuất hiện một tia sáng mới quét qua phía Sở Vũ.

Nhưng ở khoảnh khắc tia sáng đó tiếp cận cơ thể Sở Vũ, có một luồng sóng vô hình xuôi theo chỗ ẩn đường của Sở Vũ tỏa ra.

Tia sáng đó ầm một tiếng tán loạn!

Tề Hằng ở phía xa không nhìn được ha ha cười lớn nói: “Đồ khốn, mày sắp xong đời rồi!”

Tiếng như tiếng chuông, truyền đến bên này.

Lâm Thi Mộng cũng có vẻ mặt căng thẳng.

Nhưng, hai người chờ cả buổi cũng không xảy ra việc gì cả.

Việc này khiến Tề Hằng rất thất vọng.

Sở Vũ hí mắt nhìn Tề Hằng ở phía xa kia một cái, nói: “Cậu có phải thẳng ngực không?”

Tề Hằng tức đến á khẩu.

Chính vào lúc này, một chiếc thuyền cực lớn như thể sinh ra từ trên không khí vậy!

Xuất hiện ở trên mặt nước, cách bờ cũng chỉ mấy trăm mét!

Thân thuyền của chiếc thuyền này ở trên mặt nước tầm bảy tám mét, dài xấp xỉ hơn ba mươi mét, rộng mười mấy mét.

Trên thuyền là một lầu gác!

Lầu gác có rường cột chạm trổ, màu sắc sặc sỡ, nguy nga hùng vĩ!

Đám người Tề Hằng tuy đã trôi xuôi theo dòng chảy, đi xa bảy tám trăm dặm nhưng vẫn nhìn rất rõ.

Tất cả mọi người đều bị kinh ngạc đến đờ người!

“Đây... đây là tình huống gì vậy? Lưu Thanh trở mắt đứng nhìn chiếc thuyền lớn đó.

Tiếp đó, lại có một con thuyền rộng năm sáu mét, dài mười bảy mười tám mét cũng từ trong không khí xuất hiện trên mặt nước, hai chiếc thuyền xếp song song chạy về phía bên này.

Trên chiếc thuyền hơi nhỏ hơn một chút này cũng giống với chiếc thuyền lớn kia, rường cột chạm trổ, vô cùng tinh xảo!

Hai chiếc thuyền đều toát ra một vẻ cổ xưa.

Giống như chạy đến từ thời viễn cổ vậy.

Đám người Tề Hằng và Tiêu Trường Thanh bên đó nhìn đến nỗi mắt tròn!

Hai chiếc thuyền một lớn một nhỏ nhanh chóng đến trước mặt Sở Vũ và Lâm Thi Mộng, nằm ngang ở đó.

Tiếp theo, sự việc càng kinh người hơn đã xảy ra!

Từ trên hai chiếc thuyền này lại bắn ra hai tia sáng!

Trong đó tia sáng mà thuyền lớn bắn ra là bảy màu!

Đỏ cam vàng lục lam chàm tím, tạo thành một con đường trải đến trước mặt Sở Vũ.

Tia sáng mà chiếc thuyền nhỏ hơn bắn ra là năm màu, đỏ cam vàng lục lam!

Cũng tạo thành một con đường màu sắc rực rỡ, trải đến trước mặt Lâm Thi Mộng.

“Đây là...” Mắt Lâm Thi Mộng mở to, cả người tựa như ở trong giấc chiêm bao vậy.

Sở Vũ cũng có hơi không biết rõ tình hình, nhưng vẫn cẩn thận bước lên một bước, đạp lên tia sáng bảy màu này.

Thật lòng!

Cảm giác như chân bước lên trên đất vậy, khiến trong lòng Sở Vũ bình tĩnh.

Hắn quay đầu nhìn Lâm Thi Mộng một cái, hơi mỉm cười: “Lâm cô nương, chúc may mắn!”

Nói rồi, Sở Vũ bước những bước lớn, xuôi theo cầu vòng dưới chân đi về phía thuyền lớn.

Khoảnh khắc Sở Vũ lên thuyền, con đường cầu vòng biến mất và chiếc thuyền lớn đó... cũng biến mất theo!

“Tổng đại ca, chúc may mắn!” Lâm Thi Mộng nói lẩm bẩm, sau đó cũng không chùn bước mà bước lên con đường ngũ sắc dưới chân mình.

Dù đến hiện tại vẫn có chút không biết rõ tình hình, nhưng Lâm Thi Mộng lại có cảm giác đây chắc là một loại cơ duyên cực lớn.

Trên khuôn mặt tuyệt sắc khuyển thành của cô vẫn giữ vẻ bình tĩnh, nhưng trong lòng lại không thể bình tĩnh được.

Vành mắt Lâm Thi Mộng có hơi ửng đỏ, cô hít sâu một hơi.

Có thể thay đổi số mệnh hay không thì phải xem thu hoạch lần này rồi!

Sau đó, Lâm Thi Mộng lên thuyền, chiếc thuyền này trong chốc lát cũng biến mất trên mặt sông.

Đám người Tề Hằng đã trôi ra xa mười mấy dặm nhìn mặt sông trống trơn đó từ phía xa với vẻ mặt mơ hồ, sau đó nhìn nhau.

Cảm thấy vô cùng tổn thương.

Dựa vào cái gì mà hai người họ có thuyền lớn đến đón? Dựa vào cái gì mà chúng ta chỉ có thể chen chúc năm người trên chiếc thuyền con này?

Việc này thật không công bằng!

Đặc biệt là cái tên khốn đó!

Tề Hằng hận đến mức chân răng cũng ngứa ngáy, thật không biết cái tên đó gặp vận may gì mà lại có được cơ duyên như vậy.

“Tốt nhất là kéo họ đi thẳng đến âm tào địa phủ đi!” Tề Hằng cắn răng nói.

Sắc mặt của ba người Tiêu Trường Thanh và Vương Nam, Tôn Vi không tốt lắm, suy cho cùng sự muội của họ cũng ở bên đó. Nếu lần này Lâm sư muội thật sự có thể nhận được cơ duyên lớn, nếu có thu hoạch lớn thì nói không chừng hôn sự giữa Tề Hằng... có thể sẽ xảy ra biến cố.

Vì vậy, ba người lập tức đều im lặng không nói gì.

Sau khi Tề Hằng nói xong cũng cảm thấy bản thân có hơi quá lời nên lại đổi giọng: “Dĩ nhiên, vị hôn thê của tôi thì không thể xảy ra chuyện!”

Rất nhanh, chiếc thuyền nhỏ chở họ đã cập bờ ở nơi cách ba mươi dặm dưới hạ du.

Năm người tranh nhau nhảy xuống thuyền nhỏ, sau đó nhìn nhau một cái.

Tiêu Trường Thanh nói: “Nếu đã đến đây thì mọi người cứ dựa vào cơ duyên nhé!”

Những người khác đều gật gật đầu, Lưu Thanh nói chậm rãi: “Nên như thế, vậy thì chúc các vị may mắn!”

“Chúc may mắn nhé!”

Mấy người còn lại gật gật đầu, xông về phía cụm cung điện cổ xưa đó.

...

Sở Vũ đứng trên chiếc thuyền lớn, cảnh tượng trước mắt khiến hắn kinh sợ!

Bởi vì hiện giờ hắn... lại đang ở trên biển!

Bên trong thế giới nhỏ phía dưới di tích Gò Tam Tinh ở vùng Tứ Xuyên, sao có thể có biển?

Nếu không phải có luồng gió biển mẫn mẫn đó thì Sở Vũ thậm chí có chút không dám tin.

Trong lòng nói thầm lẽ nào thế giới nhỏ này liên thông với một đại dương?

Trên thuyền lớn ngoài Sở Vũ ra thì không có bất kỳ sinh mạng nào khác, vừa nãy Sở Vũ đã đi dạo một vòng, trong thuyền này cũng không có bất kỳ bảo bối có giá trị nào nên khiến Sở Vũ có hơi thất vọng.

Ban đầu hắn thậm chí còn không biết con thuyền này chạy bằng cái gì nữa, con mắt dọc ở ấn đường của hắn không thể nhìn xuyên thân thuyền được.

Sau đó hắn nằm sấp lên lan can, dùng con mắt dọc quan sát thân thuyền dưới nước biển thì mới phát hiện, bên ngoài thân thuyền ở phía dưới đường tiếp xúc mặt nước có khắc nhiều đường vân.

Lúc thuyền lớn chạy với tốc độ cao, trên các đường vân này có sóng sức mạnh nhẹ nhẹ, không rõ ràng.

Lúc tốc độ giảm xuống, Sở Vũ phải vô cùng chú tâm mới có thể cảm nhận được từng chút sóng sức mạnh bên đó truyền đến.

“Là những đường vân đó!”

Sở Vũ đang nhắm mắt, trong lòng vô cùng chấn động.

Còn chưa thật sự tiến vào đến khu vực chính của nơi này nhưng Sở Vũ đã cảm nhận được sự bất phàm ở đây.

Sở Vũ đứng trên boong tàu, dựa vào lan can nhìn ra xa, phát hiện vùng biển này vô biên vô tận.

Hắn không hiểu rõ về đại dương lắm, vì vậy cũng không rõ bản thân đang ở phương nào.

Tốc độ chạy trên mặt biển của thuyền lớn càng lúc càng nhanh, đến cuối cùng thì gần như đạt đến tốc độ âm thanh!

Mặt biển trông có vẻ rất yên ả, không có nhiều sóng lớn. Cũng không gặp phải linh thú dưới biển ra khiêu chiến.

Sau hơn ba tiếng, thuyền lớn cuối cùng bắt đầu giảm tốc độ.

Sở Vũ có hơi nghẹn lời, bởi vì trong ba tiếng ở trên thuyền lớn này mà lại đã chạy ra hơn ba ngàn ki-lô-mét.

Phía trước có một xoáy nước cực lớn, đường kính tầm mười ngàn mét!

Nước biển vô tận đến chỗ này thì đều bị xoáy nước cuốn vào. Ở cách đó rất xa, Sở Vũ cũng có thể cảm thấy được sức mạnh và uy thế phát ra từ trong xoáy nước đó.

“Mất biển!”

Sở Vũ không nhận được nhỏ giọng kêu lên kinh ngạc, cảm thấy toàn thân nổi lên một luồng lạnh giá.

Không ngờ, ở cái nơi xa lạ này lại xuất hiện một mất biển vô cùng lớn.

Đây rốt cuộc là nơi nào?

Thuyền lớn lại cứ xông thẳng đến mất biển, Sở Vũ thậm chí chưa kịp có phản ứng gì thì chiếc thuyền lớn này đã bị xoáy nước nuốt chửng.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Sách Thánh Nhân

Rơi xuống từ vực sâu vạn trượng là một loại cảm giác như thế nào?

Sở Vũ hiện giờ đã tỉnh hội được rồi!

Xoáy nước này rất sâu, thuyền lớn từ phía trên rơi xuống.

Tựa như thang máy rơi xuống với tốc độ cao vậy, nhưng lại nhanh hơn gấp mấy lần thang máy nhanh nhất trên thế giới!

Tốc độ đáng sợ đó khiến Sở Vũ có cảm giác vô cùng khó chịu.

“Ồi chào...”

Sở Vũ trợn mắt, dùng sức nắm lấy lan can trên thuyền, sắc mặt có hơi trắng bệch.

Người có gan lớn hơn đi nữa mà gặp phải tình huống này thì trong lòng cũng sẽ bất an.

Sở Vũ hiện giờ thậm chí đã có chút hối hận, nghe nói tìm kiếm di tích thượng cổ thường là cảm giác vừa vui vừa kinh ngạc. Nhưng theo hẳn thấy, vui thì rất ít mà kinh ngạc thì đếm không xuể.

Tốc độ thuyền lớn rơi xuống đã vượt qua cả tốc độ âm thanh, rơi phải mười mấy phút, đến độ ít nhất phải mấy trăm ki-lô-mét.

Nhưng lại vẫn chưa đến đáy.

Sở Vũ cảm thấy trong ngực mình như có một con dương đà kêu gào chạy qua.

Có hơi buồn nôn, thậm chí là muốn nôn!

Lúc này, thuyền lớn giống như đột nhiên xuyên qua một tấm chắn vậy, thân thuyền bỗng nhiên rung lắc kịch liệt mấy cái.

Sau đó... đột nhiên dừng lại.

Loại cảm giác ngừng ngắt mãnh liệt cực độ đó khiến Sở Vũ khá lâu mà vẫn chưa hồi tỉnh lại.

Một lúc lâu sau Sở Vũ mới hít sâu một hơi, điều chỉnh lại rồi ngẩng đầu nhìn lên.

Bỗng chốc có cảm giác rộng rãi sáng sủa!

Chiếc thuyền lớn này lại treo lơ lửng giữa không trung!

Lúc này Sở Vũ có thể cảm nhận rất rõ sóng năng lượng mãnh liệt phát ra từ những đường vân đó trên thân thuyền.

Chiếc thuyền này không những có thể di chuyển trên mặt biển, mà còn biết bay nữa!

Cảm giác này quả thực quá kỳ diệu.

Sở Vũ không kịp cảm khái, bởi vì cảnh tượng trước mắt trực tiếp khiến hần kinh ngạc đến đờ người!

Thuyền lớn lơ lửng trên không trung, phía dưới là một tòa thành cổ hình vuông, mỗi một bên dài hơn năm trăm ki-lô-mét!

Kiến trúc trong tòa thành cổ này có hơi giống với cụm cung điện mà Sở Vũ nhìn thấy trước đó.

Nhưng lại rộng lớn hơn!

Cũng đẹp hơn!

Một đại điện ở giữa thành cao cũng hơn ba trăm mét!

Chỉ với những bậc thang không đếm được số lượng phía dưới đó cũng đã gần hai trăm mét rồi!

Đại điện đồ sộ đứng sừng sững ở đó, tựa như một người khổng lồ nhìn xuống toàn bộ thành cổ.

Cả tòa thành tỏa ra một ý vị đến từ viễn cổ, tuy tĩnh mịch vắng lặng nhưng lại khiến người ta rung động.

Sở Vũ mở con mắt dọc ra, có thể nhìn thấy rõ ràng có một luồng năng lượng dày đặc bao phủ cả tòa thành.

“Đúng là pháp trận phòng ngự lớn mạnh!”

Sắc mặt Sở Vũ nghiêm túc, trong biểu cảm tràn đầy vẻ ca tụng.

Thật quá nguy nga!

Đây rốt cuộc từng là một môn phái như thế nào? Lại có thể to lớn như vậy!

Sở Vũ còn nhớ một bài văn có tên là A Phòng Cung Phú mà hần đọc qua lúc nhỏ, trên đó có một đoạn miêu tả như thế này.

"Sáu vua bị diệt, bốn bề thống nhất,

Núi xir Thực trọi, cung A Phòng xuất.

Cao muốn dựng trời xanh, ba trăm dặm che lấp.

Xây từ đời Ly Sơn ở phương Bắc, vòng qua Tây, chạy thẳng xuống Hàm Dương.

Hai con sông mệnh mông chảy vào tới chân tường.

Năm bước lại một lầu, mười bước lại một gác;

Hành lang uốn cong như tám lưa, mái nhà cao nhọn như mỏ chim;

Đều ôm địa thế, góc thì đầu vào nhau, giữa như cái móc.

Quanh co chẳng chịt như tổ ong, như xoáy nước, không biết là mấy nghìn nóc.

Cầu dài vắt ngang sông: chưa có mây sao có rồng?

Đường đôi bắc trên không: không phải mưa tạnh, sao có cầu vồng?

Cao thấp hỗn loạn, nào biết tây đông.

Xuân quang ầm áp, tiếng ca vui vầy;

Gió mưa lạnh lẽo, tay áo hết bay.

Cùng trong một cung, cùng trong một ngày, khí hậu khác thay."

Khi Sở Vũ xem A Phòng Cung Phú, dù hần xuất thân ở gia tộc ẩn thế cũng cảm thấy Đỗ Mục nói có hơi khoa trương.

Bao phủ hơn ba trăm dặm... trong một ngày, cùng trong một cung mà khí hậu khác nhau.

Việc này sao có thể chứ?

Nhưng bây giờ Sở Vũ mới hiểu, thì ra trên thế giới này thật sự có tòa thành lớn đáng sợ đó!

Cung A Phòng so với tòa thành cổ trước mắt này đúng thật là phù thủy nhỏ gặp phù thủy lớn rồi.

Thậm chí căn bản không thể coi như nhau được!

Lúc này, thuyền lớn bắt đầu từ trên không trung đáp xuống trong tòa thành cổ.

Sở Vũ có hơi căng thẳng dùng con mắt dọc giữa ấn đường quan sát lớp năng lượng lớn mạnh giăng ngang phía trên thành cổ đó.

Hắn có thể cảm nhận được rõ ràng, năng lượng của nơi này còn lớn mạnh hơn gấp nhiều lần so với số năng lượng chằng chịt ở trên mặt sông trước đó!

Khoảnh khắc thuyền lớn sắp đến gần, tim của Sở Vũ cũng sắp rơi ra ngoài.

Nói không căng thẳng không sợ hãi thì đều là lời nói để lừa người khác.

Đối diện với những điều chưa biết này thì sao có thể không có chút thay đổi tâm trạng được?

Còn may, thuyền lớn vẫn rất đáng tin cậy. Năng lượng ở đây vào giây phút thuyền lớn đến gần thì trực tiếp rẽ ra hai bên, nhường ra một “con đường”.

Sau khi thuyền lớn xuyên qua lớp năng lượng thì lại tự động khép lại.

Không biết là pháp trận phòng ngự đã trải qua bao nhiêu bề dẫu, thế mà lại vẫn có thể làm được chính xác như vậy.

Chỉ với điều đó thì đã là việc mà Sở Vũ cũng chỉ mới thấy lần đầu.

Thuyền lớn mang theo Sở Vũ từ trên trời hạ xuống, trực tiếp xuống đến trước tòa cung điện lớn nhất giữa tòa thành. Cuối cùng dừng ở trên quảng trường trước cửa chính cung điện.

Trước đó từ trên cao nhìn xuống, chỉ cảm thấy nguy nga đồ sộ, nay từ dưới ngước nhìn lên trên thì sự xung kích về thị giác trở nên càng mãnh liệt hơn!

Chỉ tính bậc thang thôi thì đã có chín trăm chín mươi chín bậc rồi!

Bậc thang rộng lớn, lát gạch xanh bằng phẳng, tỏa ra khí tức bề dẫu.

Thật sự quá khí thế!

Sở Vũ nói thầm trong lòng.

Lúc này, trong thành cổ không biết ở nơi nào đột nhiên truyền đến một tiếng chuông.

Tiếng chuông trầm mạnh mà lại kéo dài, dư âm rất lâu.

Khoảnh khắc tiếng chuông vang lên, Sở Vũ giật nảy mình, về mặt căng thẳng nhìn ngó xung quanh.

Sau đó, tiếng chuông giống như vậy lại vang lên tám lần!

Tổng cộng chín tiếng!

Lúc tiếng chuông vang lên, ở giữa ấn đường Sở Vũ dường như có loại cộng hưởng!

“Đây là đang.. đón khách?” Sở Vũ bỗng nhiên cảm thấy trong lòng có hơi sợ sệt.

Loại cảm giác này rất quái lạ, đến một tòa thành cổ không người mà trong thành lại có tiếng chuông vang lên.

Dư âm của tiếng chuông cuối cùng tàn hết, cửa lớn của cung điện cổ rộng lớn ở trước mắt Sở Vũ đã mở ra không một chút tiếng động.

Sở Vũ đứng trên thuyền lớn, mở con mắt dọc ở ấn đường ra, muốn nhìn rõ tình hình bên trong đại điện.

Nhưng bên trong cửa điện đang mở đó lại tồn tại một lớp năng lượng vô hình, con mắt dọc của Sở Vũ... không thể dò xét được!

Hiển nhiên, nơi đó tồn tại pháp trận ngăn chặn việc nhìn trộm.

“Được thôi...” Sở Vũ từ trên thuyền lớn nhảy xuống, sau đó xuôi theo các bậc thang, từng bậc từng bậc đi lên phía trên một cách cẩn thận.

Không thể trách Sở Vũ quá cẩn thận được, quả thực nơi này quá bí hiểm.

Khiến lòng người khó an yên.

Sở Vũ đi rất chậm, cuối cùng hắn đã đi hết bậc thang cuối và lên đến sân đại điện, đối diện với cửa điện đã mở đó có hơi ngập ngừng.

Bởi vì hắn đi đến đây vẫn là không nhìn rõ được cảnh tượng bên trong.

Nhưng cuối cùng, Sở Vũ vẫn dần bước đi vào tòa đại điện này, vì hắn đã nghĩ hơi thông suốt rồi.

Vừa có thuyền lớn nghênh đón, vừa có đường cầu vòng, xuyên qua đại dương mênh mông tiến vào mặt biển cuộn cuộn... cuối cùng mới đến được nơi này.

Nếu để làm hại một văn bối trẻ tuổi xung huyết cảnh bát đoạn như hắn thì quả thật là chuyện bé xé ra to rồi.

Sở Vũ sai bước vào tòa đại điện, quả nhiên không gây ra bất kỳ con sóng nào.

Nhìn từ bên ngoài sẽ cảm thấy tòa đại điện này có rất nhiều tầng, sau khi vào mới phát hiện đại điện chưa tính bậc thang thì đã cao hơn một trăm mét này bên trong lại chỉ có một tầng!

Trên tường xung quanh đại điện vẽ bức tranh thủy mặc rất lớn.

Tranh thủy mặc đen trắng không biết đã tồn tại bao nhiêu năm, nhưng lại không phai màu chút nào.

Nó tỏa ra một luồng tiên khí đậm đặc, khiến người ta vừa nhìn thì không nhận được mà đắm đuối vào đó.

Dường như cảnh vẽ trên bức tranh đó chính là tiên cảnh thật sự!

Đồng thời, xung quanh bức tường có gắn rất nhiều đèn chong. Đèn đuốc sáng rực, chiếu rọi tòa đại điện khổng lồ này giống như ban ngày vậy.

Trên đỉnh trần nhà của đại điện là một bức hình bầu trời sao.

Hình bầu trời sao cũng được vẽ bằng thủy mặc, nhưng Sở Vũ chỉ ngẩng đầu nhìn một cái thì trong chớp mắt có cảm giác như bản thân đang ngẩng đầu nhìn ngắm trời sao thật vậy.

Giống y như thật!

Nơi sâu nhất của đại điện đang thờ phụng một bức tượng thần.

Tượng thần giống như được điêu khắc bằng đá xanh có dáng đứng, thân hình rất cao lớn, khuôn mặt thanh cao cổ xưa, râu dài tung bay.

Tuy chỉ là một bức tượng nhưng khắp người đều tỏa ra tiên phong đạo cốt.

Sở Vũ luôn cảm thấy tượng thần này nhìn có hơi quen, hình như đã từng thấy ở đâu rồi.

Hồi lâu, Sở Vũ mới đập vào đầu, nói với vẻ mặt ngạc nhiên: “Không lão phu tử!”

Sau đó, hắn lại nhìn kỹ lần nữa, cuối cùng xác định tượng thần này... lại chính là vị Không thánh nhân của hơn hai ngàn năm trước đó!

Chỉ là có hơi không giống lắm so với các bức tượng thánh nhân mà hắn đã nhìn thấy ở khắp nơi trong Hoa Hạ trước đó, khiến hắn không thể nhận ra ngay từ đầu.

“Tòa thành cổ này... chỉ có lịch sử hơn hai ngàn năm thôi ư?”

Sở Vũ vô thức cảm thấy không có khả năng lắm!

Tạm không nói đến mức độ mới cũ của tòa thành này, chỉ nói đến nơi mà nó dựng lên thì tuyệt đối không thể là người của hậu kỳ thời đại Mạt Pháp có thể làm được!

Hơn nữa quy mô của tòa thành này cũng không phải người cận đại có thể hoàn thành!

Mọi thứ ở đây đều phù hợp với đặc trưng của giáo phái huy hoàng thời đại thượng cổ.

Nhưng tại sao bức tượng của Không thánh nhân lại xuất hiện ở đây?

Hay là hơn hai ngàn năm trước người hiền hóa thể gian đó... chẳng qua là một phân thân của Không thánh nhân?

Cách nói này nếu nói ở mấy chục năm trước sẽ bị người ta cho là chuyện vô căn cứ.

Giống như Tiêu Chấn năm xưa lúc ông ấy phát biểu bài luận văn đó vậy, bị vô số người mắng là kẻ thần kinh.

Nhưng hôm nay lại không có ai nghĩ như vậy, thế giới đã thay đổi rồi.

Hơn hai ngàn năm trước, niên đại mà thánh hiền lớp lớp xuất hiện, thân phận của rất nhiều người đến nay đều vẫn là một ẩn số.

Sở Vũ hít sâu một hơi, sau đó đi đến trước bức tượng nghiêm túc vãi ba vãi.

Lách cách!

Một cuốn điển tịch cổ xưa từ trên không trung rơi xuống, rớt lên chiếc bàn không một chút bụi trần trước tượng thần.

Đồng thời, một pháp âm to lớn bỗng nhiên vang lên trong đại điện.

“Vào cửa của ta, học pháp của ta, truyền đạo của ta, mở rộng ý ta.”

Bạn đang đọc truyện *Vô Cương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Chí Thánh Tiên Sư

Nhìn cuốn sách cổ trên bàn, về mặt Sở Vũ chấn động.

Đây chính là phương pháp của người siêu năng đỉnh cao ư?

Căn bản là không tìm được bất kỳ dấu vết nào, tất cả mọi việc đều khiến người ta không thể hiểu được.

Hơn nữa... đây có xem là có ý muốn nhận đồ đệ không?

Đây thật sự là Không thánh nhân?

Sở Vũ nhìn về phía bức tượng thần dựng phía sau cái bàn lần nữa.

Hắn không định dùng con mắt đọc ở ẩn đường để quan sát, bởi vì khoảng thời gian này hắn đã phát hiện có lẽ là cảnh giới không đủ hoặc là con mắt đọc ở ẩn đường này cũng không phải vạn năng.

Và lại, hắn không dám sinh ra ý không tôn trọng với bức tiên hiền trước mắt này!

Chí Thánh Tiên Sư đó!

Không cần nói Phu Tử ở thế giới tu chân có địa vị và thân phận ra sao, ngài ấy ở trên đất Hoa Hạ hơn hai ngàn năm trước đã thu nhận vô số đồ đệ, giáo dục cảm hóa vạn dân, lấy tư tưởng nho gia đặt nền móng cho xã hội hậu thế nên nhờ đó mà được phong Thánh.

Chỉ với thành tựu đó cũng đủ để vô số người ngưỡng vọng!

Vậy nên, Sở Vũ thật lòng tràn đầy sự tôn kính đối với vị tiền bối Thánh Hiền này.

Nhưng tiếp tục quan sát thì Sở Vũ cuối cùng cũng đã phát hiện bức tượng thần này có gì đó không giống với những bức tượng Phu Tử mà trước đây hắn đã nhìn thấy rồi.

Những bức tượng trước đó hắn từng thấy trên người không có tiên khí, hầu như đều có diện mạo đầy hiền từ.

Còn bức tượng thần trước mắt này không những toàn thân tỏa ra tiên khí, mà mặt mày còn mang theo một vẻ anh khí!

Cái gọi là anh khí chính là khí khái anh hùng!

Anh hùng!

Điều này khiến Sở Vũ nghĩ đến một việc, đó là tư tưởng nho gia từng bị cắt xén của Phu Tử!

Trong đó nổi tiếng nhất thuộc về câu “lấy đức báo oán”.

Về căn bản đã giải thích sai chủ ý của Phu Tử, lừa vô số người hơn hai ngàn năm!

Phu Tử nói: Lấy đức báo oán, lấy gì báo đức? Lấy chính trực báo oán, lấy đức báo đức.

Lấy đức báo oán là gì? Là người khác đập bạn một cước, bạn còn phải dán mặt lên nói tôi không giận đâu? Nếu không vui thì đá tôi một cước nữa à?

Đó không phải là nói dóc ư?

Đây là do những đế vương phong kiến của hai ngàn năm nay vì đề củng cố lợi ích của bản thân mà cắt xén tư tưởng của Phu Tử một cách cứng nhắc, xuyên tạc chủ ý của Phu Tử.

Làm ra một tư tưởng ngu dân!

Cho đến thời cận đại, tư tưởng khai hóa, chính phủ không còn ngu dân nữa nên sau khi tiến hành đọc và giải thích lại thì thế nhân mới thật sự hiểu rõ tư tưởng của Phu Tử.

Nhưng tư tưởng nho gia đã bị cắt xén truyền lại từ mấy ngàn năm vẫn thịnh hành trong dân gian.

Sở Vũ không hề thích.

Sở Vũ từ nhỏ đã rất khao khát có thể có danh sư chỉ bảo.

Từ sáu ngàn vạn năm trước đến nay, văn minh đã xuất hiện quá nhiều lần gián đoạn.

Sở Vũ tuy là gia tộc ẩn thế nhưng cho dù trong những tộc nhân ngày nay vẫn ở thế giới nhỏ ngoài địa cầu đó cũng không có ai cảnh giới quá cao thâm.

Chỉ điểm cơ bản thì không thành vấn đề, nhưng nếu nói tầng lớp cao hơn... đến nghĩ cũng đừng có nghĩ.

Điện tịch trong tàng thư các Sở gia không ít, nhưng cái thật sự hữu dụng thì lại không nhiều.

Năm xưa tổ tiên Sở gia vội vã rời khỏi địa cầu, lúc xây dựng thế giới nhỏ ngoài địa cầu thì không hề mang theo quá nhiều điện tịch hữu dụng.

Thời gian trôi qua, có quá nhiều kẻ thừa, vô số báu vật đều chôn vùi trong dòng sông thời gian.

Vậy nên, ngày nay tuy cực từ chuyển đổi, linh khí hồi phục nhưng muốn thật sự khôi phục đến thế giới tu chân tông môn mọc lên như rừng vô cùng huy hoàng như sáu ngàn vạn năm trước thì hiển nhiên... vẫn cần quá nhiều thời gian.

Nay trong những người tu luyện này hầu hết đều được coi là người khai hoang đời đầu tiên!

Những thứ họ cần học, cần làm, cần sắp xếp... đều quá nhiều!

Thực ra không chỉ Sở gia mà đại đa số gia tộc ẩn thế đều có tình hình gần như vậy.

Trong mắt người bình thường, những người ngồi tít trên cao, sống ở thế giới nhỏ ngoài địa cầu đều tựa như thần tiên.

Trên thực tế lại là ngăn cách với thế giới, ngắc ngoải và miễn cưỡng duy trì, hơn nữa có hình thức giảm dân, đời này không bằng đời sau.

Trong thời gian linh khí chưa khôi phục thì họ đều sống rất khó khăn, so với những người bình thường trong thế tục chẳng qua là có thêm được liệu thượng hạng, kế thừa thêm một số tu luyện mà thôi.

Sáu ngàn vạn năm nay, gia tộc ẩn thế tiêu vong tự nhiên, thậm chí cả cổ giáo và cổ phái... như cá diếc vượt sông, không thể đếm xuể!

Vì vậy mới nói, nếu bức tượng thần trước mắt này thật sự là vị thánh hiền hiển hóa giữa thế gian hơn hai ngàn năm trước, nếu ngài ấy thật sự là một người siêu năng vô thượng.

Vậy thì bái ông ấy làm thầy quả là một việc mà Sở Vũ tha thiết ước mong!

“Tiên sinh thật sự muốn nhận tôi làm đồ đệ?”

Trong lòng Sở Vũ cuộn trào dữ dội, vái một vái với bức tượng thần.

Lách cách!

Cuốn sách cổ trên bàn không có gió mà tự chuyển động, nhẹ nhàng lật ra trang thứ nhất.

Trên đó dùng chữ phồn thể viết hai chữ triện nhỏ-Tổng Cương.

Sở Vũ có hơi nghi hoặc, chân mày hơi giật, nói thầm tổng cương là có ý gì?

Tổng cương tu luyện?

Khẩu khí này... có chút quá lớn rồi nhỉ?

Hắn bước chậm lên phía trước, muốn lật mở cuốn sách cổ đó xem thử nội dung phía sau.

Trong đại điện, pháp âm to lớn đó lại vang lên lần nữa.

“Vào môn của ta, học pháp của ta, truyền đạo của ta, mở rộng ý ta.”

Sở Vũ nhú mày, vẫn đưa tay ra lật sách cổ. Tiếp đó, tay của hắn xuyên qua từ trên cuốn sách cổ này rồi chạm phải cái bàn lạnh lẽo phía dưới.

“...” Sở Vũ vẻ mặt nghẹn lời, nhìn vói về có hơi không dám tin, dùng tay vỗ vỗ trên cuốn sách cổ này.

Bịch bịch bịch...

Ừm, toàn là gỗ lên trên cái bàn cứng chắc lạnh lẽo đó.

“Đây là... giả?”

Sở Vũ lăm lăm một câu.

Tiếp đó, sách cổ lại lật ra một trang nữa.

Trên đó cũng dùng chữ triện để viết: Cách tu hành của người trong thiên hạ, pháp môn vạn ngàn. Cơ thể người giống như vũ trụ mệnh môn, tu luyện bản thân chính là tu hành. Cơ thể người có ba trăm sáu mươi lăm chính huyệt, có mười hai chính kinh. Lại có kỳ kinh bát mạch, tổng số huyệt vị hơn một ngàn. Muốn tu hành đến bậc cao thì cần thông suốt tất cả huyệt vị, kinh mạch...

Sách cổ không quá dày, nhìn vào cũng chỉ mười mấy trang. Nhưng cảm giác chữ trên mỗi trang đều rất nhiều, viết bằng chữ triện.

Trang này chủ yếu là ghi lại một số kiến thức về tu hành.

Trên đó tuy không giải thích nên tu luyện như thế nào, nhưng Sở Vũ lại xem đến mức hoa mắt thất thần, như nhận được bảo vật!

Bởi vì trên đó giới thiệu một số kiến thức mà Sở Vũ trước giờ chưa từng tiếp xúc!

Dựa theo những thứ mà bộ tổng cương này nói, chỉ đã thông ba trăm sáu mươi lăm chính huyệt thì căn bản không được tính là xung huyệt cảnh đại viên mãn.

Chỉ có thể tính là tương đối viên mãn mà thôi!

Chỉ đã thông ba trăm sáu mươi lăm chính huyệt, vậy thì cũng chỉ có thể đã thông mười hai chính kinh.

Sự viên mãn nhỏ này có thể xung kích cảnh giới cao hơn, nhưng mãi mãi mất đi cơ hội trở nên mạnh hơn!

Theo cách nói trên tổng cương, chỉ có đã thông toàn bộ huyệt đạo, kinh mạch của cơ thể thì vũ trụ cơ thể người mới tính là được kích hoạt hoàn toàn!

Mới được xem là... tu luyện thật sự!

Cái gọi là thiên nhân hợp nhất chính là như vậy.

Không đã thông toàn bộ huyệt đạo, không thông suốt toàn bộ kinh mạch thì sao có thể thiên nhân hợp nhất chứ?

Không thể thiên nhân hợp nhất thì dựa vào cái gì mà muốn truy tìm tiên đạo phiêu miểu?

Bộ tổng cương này là một bộ công pháp tu luyện được tinh luyện ra sau khi tập hợp vô số pháp môn tu luyện.

Dành riêng để đã thông huyệt đạo, kinh mạch toàn thân!

Nếu là trước đây, nếu Sở Vũ nghe người khác nói có loại công pháp này thì hoặc là không tin, hoặc là dè dặt.

Nhưng nhìn thấy bộ sách cổ này ở trước mặt Chí Thánh Tiên Sư đó, thật sự là hắn không thể không tin.

Sở Vũ sau đó cung kính quỳ xuống hành lễ trước mặt tượng thần, khấu đầu lạy tạ một cách cung kính, miệng nói: “Sur tôn tại thượng, xin nhận của đệ từ ba lạy!”

Sau ba lạy, cuốn sách cổ trên bàn lượn lờ nhẹ như lông vũ, bay đến trước mặt Sở Vũ.

Lần này, Sở Vũ giờ tay ra thì cuốn sách cổ rơi vào trong tay hắn.

Đã trở thành vật thật rồi!

Phương thức của thánh nhân đúng là bí hiểm khó lường.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Cơ Duyên Của Lâm Thi Mộng

Thuyền lớn đập gió rẽ sóng, đi vào vùng biển mênh mông.

Sở Vũ ngồi trên boong tàu, tay cầm tổng cương của sách cổ xem một cách say mê.

Theo như tổng cương viết thì xung huyết, thông mạch trên thực tế là một loại cảnh giới, tên là Trúc Cơ!

Lầu cao vạn trượng được xây lên từ mặt đất bằng phẳng, chỉ có xây dựng tốt căn cơ thì cảnh giới mới vững chắc.

Nếu dựa theo hiểu biết về tu luyện trước đây của Sở Vũ, xung mở ba trăm sáu mươi lăm huyết chính thì là xung huyết cảnh đại viên mãn, xung mở mười hai kinh mạch chính thì là thông mạch cảnh đại viên mãn.

Sau này bước vào Tiên Thiên, trở thành tu sĩ thật sự, đi tìm con đường trường sinh.

Nhưng hiện giờ Sở Vũ mới hiểu, dựa theo cách làm trước đây thì dĩ nhiên có thể bước vào Tiên Thiên nhưng căn cơ lại không vững.

Cho dù trở thành tu sĩ thì thành tựu của tương lai cũng rất có hạn.

Còn việc truy tìm con đường trường sinh... thì lại càng không thể nào làm được.

Phù!

Sở Vũ lặng lẽ nhìn pháp quyết tu hành phía sau tổng cương, không ngừng kiểm chứng với những gì trước đó bản thân đã học. Càng cảm thấy bộ tổng cương này rất sâu xa.

Quả nhiên là công pháp cao cấp của Trúc Cơ!

Sau khi hắn bái Phu Tử làm sư phụ ở cung điện cổ thì được chuyển lên thuyền lớn, sau đó thì thuyền lớn bay lên không trung, vọt lên trong mắt biển rồi theo con đường lúc đến mà quay về.

Tuy chưa thể thăm dò tòa thành cổ to lớn đó nhưng trong lòng Sở Vũ cũng không tiếc nuôi bao nhiêu.

Cái gọi là người tu luyện thì bản thân mới là căn bản, pháp khí dĩ nhiên cũng thích nhưng dù gì cũng chỉ là vật ngoài thân.

Giống như thanh kiếm cổ bằng đồng có được từ chỗ Tề Hằng, pháp khí cấp Tiên Thiên có uy lực lớn mạnh nhưng ở trong tay Tề Hằng lại dễ dàng dễ thất lạc như vậy.

Nếu Tề Hằng đủ mạnh thì thanh kiếm này sao có thể lọt vào tay Sở Vũ?

Trong mắt Sở Vũ lóe lên tia sáng, trong lòng nghĩ đến câu như hổ mọc cánh, vậy cũng là cắm thêm cánh cho hổ mới là cường giả mạnh hơn thật sự.

Nếu chỉ cắm thêm cánh cho một con heo thì trở thành heo mọc cánh, vậy chẳng qua cũng chỉ là con heo biết bay mà thôi.

Cùng là cánh nhưng phải xem mọc trên người của ai!

Vậy nên, bản thân lớn mạnh mới là vương đạo!

“Không biết Thi Thi thế nào rồi, cô ấy sẽ nhận được cơ duyên ra sao đây?”

Sở Vũ lẩm bẩm một mình, hắn có hơi bận tâm Lâm Thi Mộng.

Hai người là thanh mai trúc mã, cảm giác thích của lúc mới biết yêu thuở thiếu niên hắn cũng không rõ đó có phải là yêu không, dù sao cũng muốn ở bên

cạnh cô ấy.

Chắc là Lâm Thi Mộng cũng như vậy.

Cho dù hai người đều không hiểu về tình yêu nhưng ít nhất họ quan tâm đến nhau, lại bằng lòng trả giá vì đối phương.

“Hi vọng Thi Thi lần này có thể có được một cơ duyên lớn hơn, thay đổi số mệnh của cô ấy.” Sở Vũ nhòm người dậy đứng lên boong tàu.

Thuyền lớn cười gió đập sóng, Sở Vũ đứng trước thuyền nhìn về phía xa, trong ánh mắt lộ ra một vẻ kiên định.

“Nếu em không thể nhận được cơ duyên đủ để thay đổi số mệnh, vậy anh sẽ tặng cho em một cuộc tạo hóa!”

Sở Vũ đã quyết định rồi, bất luận thế nào hắn cũng phải giúp cô ấy giải quyết hoàn cảnh khó khăn trước mắt.

Bởi vì, trên tay hắn đã có một bộ bảo điển thật sự mà người tu hành trong thiên hạ tha thiết ước mong!

Sở Vũ không biết bản thân có thể dựa vào bộ bảo điển này đi được bao xa, nhưng hắn biết dựa vào tổng cương có thể thay đổi số mệnh của vô số người!

Vào môn của ta, học pháp của ta, truyền đạo của ta, mở rộng ý ta!

Đây không phải là việc mà Phu Tử, người thầy Thánh Nhân của bản thân... hi vọng hắn thực hiện hay sao?

...

Lâm Thi Mộng nhìn miếu thờ đang tỏa ra khí tức bễ dàu trước mắt một cách rung động.

Cô được chiếc thuyền đó đưa đến đây, trên một vùng đất hoang dã mênh mông bát ngát chỉ có một ngôi miếu lớn!

Ngôi miếu lớn cao tầm một trăm mét, xây bằng đá xanh.

Phía trên mỗi viên đá xanh đều khắc chữ cổ xưa.

Đó giống như là một loại văn tự, có hơi giống với chữ Hán phồn thể nhưng Lâm Thi Mộng lại không nhận ra được chữ nào cả.

Trên chữ khắc tỏa ra sóng sức mạnh nhẹ nhàng, giống như là nó đã bảo vệ sự bất hủ của ngôi miếu cổ này.

Sau đó, con đường năm màu xuất hiện, từ trên thuyền trải đến cổng của miếu cổ.

Lâm Thi Mộng không hề do dự, lập tức sai bước xuôi theo con đường năm màu đi về phía ngôi miếu.

Khi cô đến gần thì cổng của miếu cổ mở ra không một tiếng động.

Lâm Thi Mộng đi vào, trong miếu cổ lớn chỉ thờ phụng một bức tượng bồ tát ở nơi sâu nhất, phía trước tượng bồ tát có một cái bàn không dính chút bụi.

Trên bàn bày một chiếc Dương Chi Ngọc Tĩnh Bình, trong bình còn cắm một cành liễu.

Điều khiến Lâm Thi Mộng cảm thấy kinh ngạc là cành liễu này lại rất xanh tươi!

Lá liễu trên cành liễu đó tựa như ngọc bích vậy, lấp lánh bóng láng!

“Trời ơi...” Lâm Thi Mộng về mặt kinh ngạc, không nén nổi thốt ra tiếng.

Ngôi miếu cổ này đã tồn tại ở đây bao nhiêu năm, Lâm Thi Mộng không biết, nhưng văn tự mà bản thân chưa từng thấy ở trên vách tường của miếu cổ cũng đủ để phán đoán niên đại của nó... vô cùng lâu đời!

Dù nhìn bằng ánh mắt của người phạm thì miếu cổ này ít nhất... cũng phải tồn tại mấy ngàn năm rồi!

Nếu tổng hợp tất cả các yếu tố lại để phán đoán thì ngôi miếu cổ này thậm chí có thể tồn tại hơn mấy ngàn vạn năm... hoặc có thể còn lâu đời hơn!

Bởi vì ở đây rõ ràng là một nơi cổ địa tu hành.

Có thể được gọi là nơi của cổ địa tu hành thì chắc chắn là cách đây sáu ngàn vạn năm!

Sau khi thế giới bị phong ấn thì không còn cổ địa tu hành nữa, nếu có thì chỉ là di tích.

Nhưng cành liễu cắm trong Dương Chi Ngọc Tĩnh Bình này vẫn giữ được sức sống y nguyên!

Cái gì mới được xem là thần tích? Chính là cái này đây!

Trong lòng Lâm Thi Mộng kính sợ quan sát bức tượng bồ tát trước mắt này, hình như là đúc từ đá xanh, mặt có vẻ từ bi và tràn đầy Phật tính.

Giống như có một luồng khí trường vô hình tỏa ra từ bức tượng này.

Lâm Thi Mộng đi đến trước bàn, ở đó có một tấm đệm mềm màu xám cũng không hề vương chút bụi nào.

Cô nhẹ nhàng quỳ xuống, sau đó khấu đầu với bức tượng: “Tiểu nữ Lâm Thi Mộng có cơ duyên trùng hợp đến được nơi này, cầu xin bồ tát chỉ bảo!”

“Vào môn của ta, học pháp của ta, truyền đạo của ta, mở rộng ý ta.”

Theo từng cái khấu đầu của Lâm Thi Mộng, một pháp âm to lớn từ trong đại điện miếu cổ vang lên.

Trong giọng nói tràn đầy sức mạnh của từ bi, có thể khiến lòng người bỗng yên tĩnh lại.

Lâm Thi Mộng hơi ngó người, liền sau đó trên bàn đã xuất hiện một bộ cổ điển.

Cổ điển đó hình như được chế tạo từ kim loại, bìa mặt hiện ra màu vàng kim nhạt, hơi có chút âm đạm, nhìn vào rất có phong cách cổ xưa.

Trên gương mặt tuyệt diệu lạnh lùng đó của Lâm Thi Mộng lập tức lộ ra vẻ vui mừng, cô từ từ đứng dậy muốn đưa tay ra sờ.

Lúc này, một giọng nói dịu dàng vang lên.

“Lâm Thi Mộng!”

“Hà?” Lâm Thi Mộng bị giật mình, thân thể hơi run, quan sát xung quanh với vẻ mặt kinh ngạc.

Đạo pháp âm to lớn vừa nảy tuy khiến Lâm Thi Mộng có hơi kinh ngạc, nhưng vẫn không đến nỗi khiến cô cảm thấy sợ hãi.

Môn phái thượng cổ, thủ đoạn cao minh đến nỗi khiến người ta khó có thể tưởng tượng. Không biết lớn mạnh hơn gấp bao nhiêu lần so với những loại như khoa học kỹ thuật đen tối.

Vậy nên trong ngôi miếu cổ này xuất hiện một đạo pháp âm thì không phải kỳ lạ.

Nhưng lúc ở đây xuất hiện một giọng nữ dịu dàng gọi tên mình, thì tin rằng dù là một chàng trai gan to bằng trời cũng sẽ bị dọa đến mức sồn tóc gáy.

Nếu nói pháp âm to lớn này là âm thanh điện tử hợp thành truyền ra từ trong âm hưởng thì giọng nữ dịu dàng này chính là một người sống sờ sờ trực tiếp nói ra bằng miệng!

“Ai?”

Lâm Thi Mộng vẻ mặt căng thẳng, lạnh lùng quát hỏi.

“Lâm Thi Mộng, ngươi vốn là thể chất huyền âm nên thích hợp với chúng ta. Do đó mới tiếp đón ngươi đến nơi này. Nhưng ta thấy lòng ngươi có tư tình, tình cũng có nơi thuộc về, khi bước vào cửa của ta, thì từ giờ phải thoát ly khỏi phạm trần tục thế, lục căn thanh tịnh. Không thể nhiễm tình cảm thế tục. Ngươi có làm được không?”

Giọng nói rất dịu dàng, nghe giọng thì có cảm giác người nói chuyện là một cô gái thùy mị.

Tựa như một trường bối trong nhà tâm sự cùng bạn với vẻ mặt quan tâm.

Tâm trạng căng thẳng trong lòng Lâm Thi Mộng có hơi giảm bớt, nhưng đối với những lời này lại nhú mảy.

Cô nói: “Tại sao cứ phải cắt đứt tư tình? Tại sao cứ phải lục căn thanh tịnh? Cầu được trường sinh lẽ nào chính là làm một người cô độc ư? Nếu là truyền thừa như vậy, ta... thà là không cần!”

Giọng nữ dịu dàng đó cười nhẹ: “Không phải giống như ngươi nghĩ đâu, cái gọi là không nhiễm tình cảm thế tục không cứ phải muốn ngươi làm người vô tình. Chỉ là truyền thừa này của ta duy chỉ có trong sạch như băng, thuần khiết như ngọc mới có thể tu luyện.”

“Vậy người là ai? Có thể hiện thân gặp mặt không?” Lâm Thi Mộng không nhịn được mà hỏi.

“Ta? Chẳng qua chỉ là một ý niệm.” Giọng nói điềm đạm nhẹ nhàng, tiếp theo một luồng ánh sáng xuất hiện trước mặt Lâm Thi Mộng, hình thành một bóng người con gái nhạt, bập bênh giữa không trung trước tượng thần bồ tát đó.

“Một ý niệm...” Lâm Thi Mộng cảm thấy chấn động.

Ý niệm gì mà lại có thể tồn tại mấy ngàn vạn năm?

Ý niệm mà cũng ngang tàng như vậy thì người thật sẽ còn thế nào?

“Ngươi nghĩ xong chưa?” Bóng cô gái không nhìn rõ mặt này hình như đang dùng một ánh mắt dịu dàng nhìn Lâm Thi Mộng.

“Ta... ta nghĩ xong rồi, ta muốn từ chối!” Lâm Thi Mộng do dự một lúc, cuối cùng vẫn lấy hết can đảm.

“Tại sao lại muốn từ chối chứ? Tình nhỏ bé, tình yêu lớn vô cương.” Cô gái nhẹ nhàng nói: “Con đường trường sinh vốn là hiu quạnh, phạm nhân trăm năm cuối cùng trở thành một nắm đất. Đường dài đằng đẵng mà xa xôi, chỉ có pháp mới là vĩnh hằng.”

“Người... người đừng nói nữa.” Lâm Thi Mộng từ chối: “Nếu nói mục đích cuối cùng của tu luyện chính là như vậy thì ta thà không muốn tu luyện.”

“Nhưng phiền phức của bản thân ngươi, ngươi có thể giải quyết không?” Giọng cô gái được hình thành từ ánh sáng rất điềm đạm.

Lâm Thi Mộng lại có cảm giác vô cùng sợ hãi, cô nhìn người con gái đó: “Người rốt cuộc là ai? Người làm sao biết những việc đó?”

“Ta chỉ là một ý niệm, cảnh giới của ngươi quá thấp, tâm trạng của ngươi dao động nên ta có thể dễ dàng cảm nhận được, thông qua tính toán thì có thể biết được tình cảnh của ngươi. Ta không phải cố ý.”

Giọng cô gái ánh sáng dịu dàng, khiến người ta tĩnh tâm.

Lâm Thi Mộng dần bình tĩnh lại, cô nói: “Trong con người ta yêu ghét rõ ràng, có một số việc đối với ta mà nói còn đáng sợ hơn cái chết. Có lẽ sẽ có người cười ta ngốc, nhưng đây chính là sự kiên trì của ta.”

Cô nhìn cô gái ánh sáng, vẻ mặt kiên quyết: “Vì vậy, nếu cái giá của tu luyện là cần từ bỏ tình cảm thì ta nhất định là từ chối!”

Lâm Thi Mộng nghĩ ngợi, lại nói: “Có lẽ ta không có tấm lòng và nhãn quang lớn như vậy, đối với ta mà nói nếu tư tình cũng phải từ bỏ thì làm sao bàn đến tình yêu lớn? Còn nữa, trong lòng có tình, có người thích lẽ nào sẽ không trong sạch như băng, thanh khiết như ngọc ư?”

“Có lẽ ngươi nói đúng, nếu không...” Cô gái ánh sáng giống như đang suy nghĩ, sau đó cười nhẹ: “Ngươi cứ thử xem, cuốn sách này ngươi mở có ra không? Nếu có thể mở ra được thì truyền thừa này sẽ là của ngươi.”

Lâm Thi Mộng hơi ngẩn ngơ, không ngờ sự việc quanh co mà lại còn có cơ hội?

“Trước đây... chưa từng có tiền lệ này, nhưng... nên tan tành mây khói thì vẫn sẽ tan tành mây khói. Vì vậy ta cũng muốn thử xem.” Cô gái ánh sáng mỉm cười nói: “Nếu ta ở đây thì chắc chắn sẽ không đồng ý với ngươi. Nhưng ta không phải là ta, vì vậy ta muốn thử xem.”

Lâm Thi Mộng giờ tay ra sờ nhẹ cuốn sách cổ kim loại trên bàn, sờ tay vào hơi lạnh, tiếp đó cô cầm cuốn sách cổ đó lên.

Cô gái được hình thành từ ánh sáng hình như có hơi đờ người, rất lâu mới cười giọng nói: “Trong lòng có tình cảm nữ nhi nhưng vẫn trong sạch như băng thanh khiết như ngọc, thì ra là vậy, đạo lý lại đơn giản như thế. Ta đã hiểu rồi, nhưng không biết thật sự ta... có hiểu được không?”

Bạn đang đọc truyện *Vô Cương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Sen Vàng

Tốc độ thuyền lớn vẫn nhanh như vậy, mấy tiếng sau thì đã đưa Sở Vũ về lại trong dòng sông đó.

Khoảnh khắc từ đại dương về trong dòng sông đó, Sở Vũ có cảm giác như đi xuyên không gian và thời gian.

Nhìn thấy dòng sông xa cách chưa bao lâu đó, Sở Vũ lại nảy sinh cảm giác thân thiết kỳ lạ.

Nhưong mắt nhìn qua, trên mặt sông vẫn đang bông bênh dòng năng lượng đan xen.

Những nơi thuyền lớn đi qua thì số năng lượng này ào ào tránh ra.

Cuối cùng, thuyền lớn cũng dừng ở bên bờ sông.

Là bờ sông ở bên cụm cung điện.

Sở Vũ nhìn cụm điện ở phía xa, mặt đầy dăm chiêu rồi nói: “Thuyền huynh, có thể thương lượng chút không? Huynh chở tôi đến bờ đối diện được không?”

Thuyền lớn im hơi lặng tiếng, cũng không động đậy.

Sở Vũ vẻ mặt không nói nên lời, hắn vẫn chưa tự phụ đến mức cảm thấy bản thân là đệ nhất thiên hạ.

Trong năm người đi vào trước đó thì ba cao thủ thông mạch cảnh của Hàn Tiêu không cần phải nói nữa, hai người của Cửu Tiêu đó thì Lưu Thanh tuyệt đối có thể đè bẹp Sở Vũ.

Cho dù là Tề Hằng, nếu không bị thương thì Sở Vũ hiện giờ cũng không phải là đối thủ của hắn.

Thuyền lớn đưa hắn đến chỗ này không thuần túy là để hắn bị bạo hành chứ? Sở Vũ không cảm thấy Tề Hằng gặp hắn thì sẽ nương tay đâu.

Làm sao đây?

Hay là cứ ở lì trên thuyền không xuống? Dù sao với một chiếc thuyền... cũng không thể nói là mất dầy được.

Đang nghĩ thì trên thuyền bỗng truyền đến một luồng sức mạnh nhắm về phía Sở Vũ!

Sở Vũ cảm thấy giống như có người đá vào mông hắn một đá, làm hắn bay xuống thuyền.

“Khốn nạn!” Sở Vũ quay đầu giơ ngón tay giữa về phía thuyền lớn nhưng phát hiện không thấy nó đâu nữa. Lập tức cạ lòi, vẻ mặt còn có mấy phần chán nản.

Đứng bên bờ sông nghĩ ngợi một lát, Sở Vũ mới thở dài, vênh mồm rồi lẩm bẩm một mình một cách bất lực: “Cũng đành như vậy thôi.”

Sau đó, tướng mạo hắn bắt đầu thay đổi!

Thiên phú tu luyện của Sở Vũ cực cao, thời gian hắn tu luyện môn công pháp đổi mặt này tuy không dài nhưng đã nắm được tinh túy của nó.

Mấu chốt thật sự của đổi mặt là cách thức dùng một loại phương thức đặc biệt để vận hành sức mạnh bản thân, thông qua sức mạnh này để thay đổi cách thức sắp xếp bắp thịt và xương cốt của bản thân.

Dĩ nhiên không chỉ có như vậy, bao gồm cả khí thể, khí chất, khí trường, cả giọng nói và còn có rất nhiều chi tiết khác.

Những thứ này rất khó giải quyết trong chốc lát, cần có thiên phú lớn mạnh và khả năng nhìn thấu suốt hơn người.

Nếu không thì cho dù tướng mạo thay đổi nhưng bất kể trở thành hình dáng nào thì bản chất vẫn là chính mình. Người khác chỉ cần đủ cẩn thận thì vẫn có thể phát hiện nhiều chỗ sơ hở.

Sở Vũ cũng không dám nói bản thân hiện giờ có thể biến thành người khác mà không có một chút sơ hở nào, vì vậy mỗi lần hắn đều cố gắng hóa thành một người xa lạ mà chưa ai từng gặp.

Nhưng lần này không được.

Đây là di tích thượng cổ!

Ở nơi như thế này, ngoài bản thân mình ra thì là kẻ địch, sẽ không có lựa chọn thứ ba.

Và lại, nếu có cơ hội thì Sở Vũ vẫn muốn xử lý Tề Hằng.

Vì vậy, lần này Sở Vũ chuẩn bị biến thành một người trong bọn họ nhưng không thể biến thành Lưu Thanh của Cửu Tiêu, hắn là sư huynh của Tề Hằng, hiểu biết giữa hai người chắc chắn sẽ nhiều hơn một chút.

Nói không chừng một động tác nhỏ cũng có thể khiến người khác nhận ra sơ hở.

Sở Vũ quyết định biến thành một người nào đó của Hàn Tiêu bên này.

Nhưng chọn ai đây?

Sở Vũ nghĩ ngợi rồi đưa ra quyết định, hắn chọn Tiêu Trường Thanh.

Ai bảo trước đây Tiêu Trường Thanh chọn thiên vị Tề Hằng, đứng ở bên Tề Hằng khuyên sư muội hắn chứ. Dù sao muốn tìm một người để xử thì cứ chọn hắn vậy.

Sở Vũ cũng rất thù dai.

Chốc lát sau, gương mặt đó của Tiêu Trường Thanh xuất hiện trên người Sở Vũ, tiếp đó luồng khí thể đặc biệt trên người Tiêu Trường Thanh cũng xuất hiện trên người Sở Vũ.

Hiện giờ dù là bản thân Tiêu Trường Thanh đứng ở đây thì e rằng cũng sẽ bị mê muội, nghi ngờ bản thân có phải là có thêm một người anh em song sinh hay không?

Chỉ có một khuyết điểm chính là cảnh giới của Sở Vũ kém hơn nhiều so với Tiêu Trường Thanh.

Nhưng thứ như cảnh giới cũng không phải mỗi người lúc nào ở đâu cũng sẽ phóng ra sóng mạnh, hơn nữa Sở Vũ có thể ngăn cản người khác quan sát. Trong thời gian ngắn vẫn có thể che giấu được.

Sở Vũ đoán năm người đó đến đây dĩ nhiên sẽ tách ra, hần chỉ cần đừng quá xui xẻo mà đụng mặt Tiêu Trường Thanh ngay lập tức thì sẽ không sao.

Sau đó, Sở Vũ sai những bước lớn, hiên ngang đi về phía cụm cung điện này.

Khi đến gần, Sở Vũ dùng con mắt độc ở ẩn đường quan sát cẩn thận, phát hiện trong cụm cung điện này cũng tồn tại pháp trận.

Hơn nữa pháp trận này nếu không đến gần thì căn bản không thể nhận ra!

“Cái này rất tốt.”

Sở Vũ rất vui, con mắt độc của hần ở nơi này vẫn có nơi dụng võ.

Sau khi đi vào từ trong pháp trận này, Sở Vũ phát hiện ở đây có hơi không giống với tình hình nhìn thấy bên ngoài.

Trước đây ở trên mỏm đá đó nhìn qua thì toàn bộ cụm cung điện có thể nói liếc qua là thấy ngay. Bao gồm tòa cung điện cao lớn nhất đó, toàn bộ đều có thể nhìn thấy rõ ràng.

Thậm chí đến bờ bên này cũng nhìn được rất rõ ràng.

Nhưng sau khi vào trong này thì Sở Vũ phát hiện, tất cả các vị trí của cung điện đều có thay đổi.

Sở Vũ muốn nhảy lên chỗ cao nhưng đột nhiên phát hiện trên đỉnh đầu tràn ngập lượng lớn dòng năng lượng giống như mạng nhện, những dòng năng lượng này càng đáng sợ hơn những dòng năng lượng trên mặt sông!

Ở bên ngoài căn bản không nhìn thấy!

Nếu không chú ý mà bất cẩn nhảy lên thì trong chớp mắt sẽ bị giết chết!

“Thật là tàn nhẫn!” Sở Vũ cảm thán.

Hần muốn thử mở cửa của các cung điện này thì phát hiện tất cả các cung điện đều có lượng lớn chữ khắc bảo vệ.

Đặc biệt là trên cửa của những cung điện này lại khắc chữ càng phức tạp hơn, đi đến gần thì sẽ cảm nhận được khí tức nguy hiểm tỏa ra từ trên đó.

Rõ ràng đang bày ra một tư thế người sống không được vào.

Sở Vũ thăm dò một mạch khu vực rộng lớn thì phát hiện không có tòa cung điện nào có thể vào được!

Điều này khiến Sở Vũ rất thất vọng, vốn tưởng rằng gặp được một di tích cổ bảo tồn hoàn hảo thì có thể kiếm được lượng lớn bảo vật.

Giờ đây phát hiện đó chẳng qua là ảo tưởng tốt đẹp mà thôi.

Tuy nói hần đã báỉ sư Phu Tử ở chỗ mất biển, có được tổng cương. Nhưng con người luôn có chút lòng tham, nếu có thể có thu hoạch nhiều hơn thì ai mà không muốn chứ?

Sở Vũ đi mãi đi mãi, ở phía xa bỗng nhiên truyền đến một tiếng thú rống. Âm thanh đó lạnh lạnh vang dội tựa như tiếng sấm, nghe có vẻ khá đáng sợ.

Sở Vũ giật nảy mình, ánh mắt có hơi ngơ ra.

“Nơi này lại có sinh vật sống ư?”

Thật là hiếm thấy!

Đây quả thực chính là một việc nghĩ kỹ vô cùng đáng sợ, bên trong di tích thượng cổ không biết đã tồn tại bao nhiêu năm tháng mà lại có sinh vật còn sống?

Sở Vũ đi về hướng tiếng thú rống truyền đến, tuy trong lòng rất căng thẳng nhưng hần thật sự quá hiếu kỳ.

Nơi âm thanh truyền đến cách hần không bao xa.

Lách qua một số nơi tuyệt sát trong pháp trận, Sở Vũ nhanh chóng tiếp cận nơi đó.

Bên đó có một bóng người đang chạy như bay về phía Sở Vũ bên này, Sở Vũ đang ở trong pháp trận nên đối phương không nhìn thấy hắn.

Nhưng Sở Vũ vẫn mở đôi mắt dọc giữa ấn đường nên đã nhìn thấy ngay người đó là ai, Sở Vũ lập tức mừng rỡ. Nói thầm thật là đúng lúc.

Người từ bên đó vội vàng hốt hoảng chạy qua không phải ai khác mà chính là Tề Hằng!

Tiểu tử này trên người tám chín phần là có báu vật bí mật gì đó, tuy không thể nhìn xuyên toàn bộ trận pháp nhưng lại có thể ung dung tránh khỏi khu vực nguy hiểm trong pháp trận.

Trong pháp trận cũng chỉ có mấy con đường đó, vì vậy khi Tề Hằng chạy đến phía Sở Vũ bên này.

Thì Sở Vũ có cách né tránh hắn, nhưng hắn hiện giờ là Tiểu Trường Thanh của Hàn Tiêu và đồng thời Sở Vũ rất muốn biết bên đó đã xảy ra chuyện gì.

Lập tức mặt không đổi sắc đi về phía Tề Hằng bên đó.

Tề Hằng cảm thấy bản thân quả thực xui xẻo chết đi được, Sở Vũ không nhìn lầm hắn, trên người hắn quả thực có một món pháp khí có thể gọi là báu vật bí mật.

Song pháp khí này trước đó hắn chưa lấy ra chính là vì ai cuối cùng này, có thể một mình tìm được nơi vô cùng tốt.

Bước vào cụm cung điện, sau khi mở pháp khí thì suốt cả đoạn đường hắn quả là rất thuận lợi.

Nhưng giống như tình huống mà Sở Vũ gặp phải, hàng ngàn vạn cung điện ở đây lại không có cái nào hắn có thể vào được.

Tề Hằng giống như chó ngáp phải ruồi, khó khăn lắm đi vào một quảng trường thì phát hiện ở chính giữa quảng trường có một hồ nước, trong hồ phát ra linh tính mạnh mẽ.

Tề Hằng gần như vừa nhìn đã kết luận đó tuyệt đối không phải là hồ nước bình thường, mà là một linh trì trong truyền thuyết!

Linh khí dày đặc đến mức độ nhất định sẽ ngưng kết thành dịch thể, linh dịch nhiều đến một mức nhất định sẽ hình thành linh trì.

Trong truyền thuyết thậm chí còn có các nơi như linh hồ, linh hải.

Người tu hành chỉ cần uống linh dịch trong linh trì mỗi ngày, thậm chí không cần cố gắng nhiều thì tu hành có thể tiến bộ vượt bậc.

Chỉ là nơi như vậy thông thường đều là nơi thánh nhân cư trú, người tầm thường hầu như không có cơ hội đến gần.

Không ngờ trong cổ phái bảo tồn hoàn hảo này lại tồn tại một linh trì!

Đây quả thực là bất ngờ vô cùng lớn!

Điều khiến Tề Hằng cảm thấy chấn động và vui điên cuồng là ở chính giữa linh trì đó có một đóa sen màu vàng!

Lá của hoa sen tựa như vàng vậy, lấp lánh ánh sáng long lánh.

Ở giữa bông hoa sen đó còn có rất nhiều hạt sen vàng!

Đi đến gần hơn một chút thì có thể ngửi thấy mùi thơm.

Nếu là hạt sen bình thường thì Tề Hằng dĩ nhiên sẽ không thất lễ, nhưng loại sen vàng này trong truyền thuyết lại là một loại dược liệu cao cấp của tông môn thượng cổ!

Hạt sen mà nó tạo ra không những có công hiệu cứu người chết sống lại mà còn có thể nhanh chóng nâng cao công lực, có thể khiến người khác nhận được đột phá lớn trong thời gian ngắn!

Dù là ở thời đại tu chân cực kỳ huy hoàng sáu ngàn vạn năm trước thì hạt sen mà sen vàng này tạo ra cũng có thể xem là một loại dược liệu đỉnh cao.

Linh dịch tuy vô cùng quý báu nhưng so với hạt sen vàng thì còn kém hơn rất nhiều bậc!

“Sen vàng... sen vàng à! Là sen vàng trong truyền thuyết đó! Ha ha ha ha, sen vàng... ta yêu mày quá!”

Tề Hằng ra đời rất muộn, cũng không thích đọc sách chứ nếu không chắc sẽ không diễn đạt sự vui sướng của hắn như thế.

Tuy nhiên chỉ cần là người có thể nhận ra loại sen vàng này thì sợ là đều rất khó giữ được bình tĩnh.

Song khi Tề Hằng chuẩn bị chồm qua, một con mãnh thú bỗng nhiên xông ra từ trong một hòn non bộ phía sau linh trì, luồng khí tức đáng sợ đó suýt nữa đã đè chết Tề Hằng!

Gầm rống một tiếng, giọng tựa sấm sét càng chấn động đến nỗi hai tai Tề Hằng kêu lên ong ong, suýt nữa làm điếc luôn tai của Tề Hằng rồi!

Tề Hằng lúc đó sắc mặt vô cùng sợ hãi, ba chân bốn cẳng ù té chạy!

May mà con mãnh thú đó không có đuôi theo.

Nhưng trong lòng Tề Hằng lại giống như bị một vạ con mãnh thú giẫm đạp lên vậy, buồn bực cực độ.

Vừa nhướng mắt lên thì hắn đã nhìn thấy Tiêu Trường Thanh.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Ai Gài Bẫy Ai?

Tề Hằng lập tức ngớ người, ngay sau đó hắn đi tới với vẻ mặt như thường.

“Tiêu sư huynh!”

Thái độ của hắn rất thân mật, trên mặt mang theo nụ cười. Ai không biết còn tưởng là bạn bè lâu năm gặp lại.

Sở Vũ cũng vui mừng ra mặt: “Tề sư đệ, sao đệ lại ở đây?”

Sở Vũ nói đoạn, nhìn Tề Hằng nói tiếp: “Chẳng lẽ Tề sư đệ cũng bị tiếng thú gầm đó dẫn đến đây?”

Tề Hằng hơi do dự, sau đó lắc đầu: “Tiêu sư huynh, sư đệ không phải bị tiếng thú gầm đó dẫn đến đây, là đệ đã kinh động con thú bảo vệ đó.”

“Thú bảo vệ? Ở nơi này... lại có sinh linh còn sống?” Trên mặt Sở Vũ lộ ra vẻ kinh ngạc: “Không phải là hồn của thần thú thượng cổ đó chứ.”

“Không phải hồn, là thú sống.” Trên mặt Tề Hằng lộ ra mấy phần cay đắng: “Huyết khí trên người con thú đó vô cùng kinh người, chắc chắn là thú sống, hơn nữa còn mạnh mẽ vô cùng.”

“Vậy à, vậy chúng ta vẫn nên đi mau thôi, đừng có đi nộp mạng.” Sở Vũ thở dài nói: “Nơi này rõ ràng có cả vạ căn cao ốc nhưng không có căn nào có thể vào được. Thật là khiến người ta tiếc nuối.”

Giọng điệu, thanh điệu nói chuyện đều giống với Tiêu Trường Thanh của Hàn Tiêu đó.

Tề Hằng cũng sẽ không ngờ rằng có người to gan như vậy, giả làm Tiêu Trường Thanh của Hàn Tiêu. Thuật cải trang dĩ nhiên hắn có biết, nhưng loại công pháp biến mặt này thì hắn chưa từng nghe đến.

Hắn nhìn Sở Vũ: “Tiêu sư huynh, chúng ta không thể đi được!”

“Tại sao?” Sở Vũ vẻ mặt nghi hoặc: “Huynh không phải nói bên đó có một mãnh thú khủng khiếp ư? Sinh vật còn sống xuất hiện ở nơi này tuyệt đối không phải là thứ mà chúng ta có thể đụng vào!”

“Đúng là không thể đụng vào, quan trọng là... ở đó có một linh trì!” Trên mặt Tề Hằng lộ ra mấy phần kích động: “Tiêu sư huynh chắc có nghe nói đến linh trì chứ?”

Trong lòng Sở Vũ cười nhạt, hắn đứng ở vị trí này, con mắt dọc đã nhìn rõ mọi thứ trong quảng trường ở phía xa.

Đâu chỉ có linh trì? Trong linh trì còn có hoa súng lớn màu vàng nữa đó!

Hơn nữa trên hoa súng vàng đó còn có rất nhiều hạt sen vàng!

Lá sen của hoa súng vàng trải trên mặt nước tựa như được chạm trổ bằng vàng vậy, lấp lánh vẻ rực rỡ bóng láng.

Sở Vũ vô cùng kinh ngạc, bởi vì hắn biết rằng hạt sen chắc chắn mọc từ hoa sen, còn hoa sen và hoa súng tuy cùng họ nhưng lại có khác biệt!

Trong linh trì giữa quảng trường rõ ràng chính là hoa súng, toàn bộ lá màu vàng đều phủ lên mặt nước ở linh trì, ở giữa lá màu vàng đó có cọng màu vàng thò ra, trên đó mọc ra nhiều hạt sen.

Điều này khiến Sở Vũ nghĩ đến một loại dược liệu cao cấp của thời đại thượng cổ - Cửu Chuyển Kim Liên!

Trong lòng Sở Vũ vô cùng chấn động, ở nơi này phát hiện một linh tri đã đủ khiến người ta kinh ngạc rồi, không ngờ trong linh tri này lại còn có một Cửu Chuyển Kim Liên!

Cửu Chuyển Kim Liên ở thời đại thượng cổ được xem là linh dược cao cấp, nhưng ở thời đại này tuyệt đối có thể gọi là thần dược!

Chả trách Tề Hằng nói gì cũng không chịu đi.

Trong lòng Sở Vũ đang nghĩ, trên mặt lại lộ ra mấy phần chấn động, nhìn Tề Hằng: “Linh tri? Đệ nói bên đó có linh tri?”

Trong lòng Tề Hằng cười nhạt: Không những có linh tri, còn có hoa súng vàng nữa!

“Đúng vậy Tiêu sư huynh, huynh nghĩ xem, linh tri đó! Chúng ta nếu có thể có được nước trong linh tri có phải là sẽ phát tài không?”

Sở Vũ... nên nói là Tiêu Trường Thanh, trong mắt lộ ra tia sáng nóng rực.

Tề Hằng tranh thủ thời cơ nói: “Tiêu sư huynh, chi bằng chúng ta hợp tác, đến lúc đó nước trong linh tri có được thì chúng ta chia đôi mỗi người một nửa, thế nào?”

Sở Vũ gật gật đầu: “Được đó, có điều phải làm thế nào?”

Trên mặt Tề Hằng hiện ra chút bối rối, nhìn Tiêu Trường Thanh: “Tiêu sư huynh, nói câu thật lòng thì hai cỗ giáo lớn chúng ta như thể tay chân, Tiêu sư huynh trước đây lại nói giúp tiểu đệ, vì vậy tiểu đệ tuyệt đối không có ý muốn hại huynh. Nhưng cảnh giới của tiểu đệ quá thấp lại bị nội thương nghiêm trọng. Nếu muốn có được linh dịch trong linh tri đó thì cần phải có người...”

Sở Vũ lộ ra vẻ bình tĩnh, nói: “Cần dụ con thú bảo vệ đó đi khỏi?”

“Đúng, chính là như vậy...” Tề Hằng biểu cảm có vẻ khó xử, nhìn Sở Vũ: “Tiểu đệ quả thực trong lòng rất muốn làm nhưng sức mạnh lại không đủ!”

“Đừng nói nữa, mọi người tuy không phải đồng môn nhưng hai phái chúng ta có lai lịch từ xa xưa, những lời khách sáo không cần nói nhiều. Con thú bảo vệ này ta phụ trách dụ nó đi! Đệ đi lấy linh dịch đó!”

Tề Hằng nhìn thấy Tiêu Trường Thanh vẻ mặt rộng lượng, ở khoảnh khắc đó trong lòng ít nhiều nảy sinh một chút cảm xúc hồ hển. Nhưng rồi, chút hồ hển đó đã tan tành mây khói.

Đây chính là hiện thực!

Muốn trách thì chỉ có thể trách bản thân huynh ngốc thôi.

Tuy nhiên, nếu huynh thật sự có thể sống sót sau cuộc tấn công của con mãnh thú đó thì chia cho huynh một ít linh dịch, thậm chí mấy hạt sen... cũng không vấn đề gì.

Nghĩ vậy nên Tề Hằng lập tức cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm hơn nhiều.

Ta đây cũng không tính là gài bẫy người khác, không phải ư? Chỉ là hợp tác mà thôi...

Sở Vũ vừa dùng con mắt dọc nhìn thấy rõ ràng, ở xung quanh linh tri có mấy chỗ cấm chế khóa chặt toàn bộ linh tri.

Chắc chắn Tề Hằng chính là đã dụng phải cấm chế mới gây sự chú ý của con thú bảo vệ đó.

Nhưng trong số các cấm chế đó lại còn có một vòng cấm chế nữa!

Cấm chế đó là bố trí ở bên trên mặt nước xung quanh Cửu Chuyển Kim Liên!

Cũng có nghĩa đó mới là cấm chế mấu chốt cuối cùng!

Con mắt dọc giữa ấn đường của Sở Vũ có thể nhìn xuyên linh dịch trong linh tri, phát hiện trong linh dịch không có cấm chế!

Nói cách khác nếu từ bên bờ linh tri nhảy xuống dưới, từ trong nước sẽ có cơ hội lấy được hạt sen vàng!

Con thú bảo vệ đó đã trấn giữ ở trong đó, chắc hẳn là bảo vệ Cửu Chuyển Kim Liên, Sở Vũ cược rằng cấm chế tầng thứ hai một khi bị chạm vào thì thú bảo vệ tuyệt đối sẽ không chịu để yên!

Muốn gài bẫy ta?

Ta còn muốn gài bẫy cậu đó!

Trong lòng Sở Vũ cũng đang tính toán.

“Đứng rồi Tiêu sư huynh, ở chỗ đệ... còn có mấy cây Hấp Linh Thảo!”

Tề Hằng muốn đề việc này không có sơ sót nên dứt khoát nén đau lấy ra ba cây Hấp Linh Thảo trên người mình.

Trong lòng Sở Vũ mừng thầm: Đây là muốn hãm hại ta cho chết mà!

Hấp Linh Thảo là một loại dược thảo rất đặc biệt, loại dược thảo này không có hiệu lực đối với con người nhưng đối với các loại thú thì lại có sự mê hoặc chết người!

Bởi vì Hấp Linh Thảo không những có thể mở linh trí của loài thú mà còn có công hiệu tăng tu vi của loài thú.

Hấp Linh Thảo vô cùng hiếm, chỉ có cổ giáo lớn mới ngẫu nhiên tìm được, sau đó thông qua nó để thu hút một số loài thú lớn mạnh, rồi bắt lấy và dần dần thu phục nó.

Nhưng cả quá trình thông thường sẽ kèm theo nguy hiểm rất lớn, cần rất nhiều cường giả cùng hợp tác mới có thể hoàn thành.

Nếu đơn độc cầm lấy Hấp Linh Thảo đi dụ mãnh thú lớn mạnh thì cũng tương tự với việc đi tự sát.

Chưa nói đến con vật khủng khiếp không biết đã sống bao nhiêu năm trong di tích thượng cổ này rồi.

Nói không chừng nó sẽ cảm thấy ngơai đang dùng Hấp Linh Thảo để châm biếm nó!

Đây là muốn kéo thù hận đến chỗ chết một cách ôn hòa à.

Nhưng Hấp Linh Thảo rất quý, mỗi một cây đều vô giá. Tề Hằng có thể một lúc lấy ra ba cây, tuyệt đối đủ để khiến hắn đau lòng.

Điều này cũng chứng tỏ rằng Tề Hằng quyết tâm phải có bằng được hạt sen trong linh trí.

Sở Vũ nhận lấy ba cây Hấp Linh Thảo, cười gượng nói: “Tề sư đệ đây là ép cả cái mạng già của ta lên đó rồi, đệ nhất định phải thành công đó!”

Tề Hằng vẻ mặt kiên quyết: “Tiêu sư huynh đại nghĩa, tiểu đệ khắc ghi trong lòng. Lần này tiểu đệ nhất định sẽ không thất bại, hơn nữa tương lai chúng ta còn dài!”

Tề Hằng nói thầm: Tương lai còn dài... ừm, đến lúc đó ta nhất định sẽ đốt thêm cho huynh mấy tờ vàng mã.

Tề Hằng rất rõ, chỉ cần Tiêu Trường Thanh đi đến trên quảng trường đó thì nhất định sẽ nhìn thấy hoa súng vàng và hạt sen trong linh trí.

Nhưng đến lúc đó, cho dù nhìn thấy... thì đã sao?

Con thú bảo vệ đáng sợ đó tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hắn! Huống hồ trên tay hắn còn cầm Hấp Linh Thảo, lúc đó lại càng không có sơ hở rồi!

Sở Vũ gật gật đầu: “Được, không nói nhiều nữa, vì huynh đi đây!”

Sở Vũ mở con mắt dọc ở án đường ra quan sát những cấm chế đó, sau đó đi lên quảng trường.

Sau khi đi một đoạn, Sở Vũ dừng chân ở nơi cách cấm chế còn mấy chục mét. Trong lòng hắn thực ra cũng có mấy phần thấp thòm, không thể chắc chắn một trăm phần trăm về tính toán của hắn.

Đồng thời, Sở Vũ hét lớn tiếng: “Tề sư đệ, trong linh trí có đồ! Ta thấy hình như là...”

Sở Vũ nói rồi, sải bước đi thẳng đến cấm chế bên đó.

Tề Hằng không nhìn thấy cấm chế vô hình đó, chỉ có thể cầu khẩn liên tục trong lòng: Mau ra tấn công hắn, mau ra tấn công hắn đi! Mẹ kiếp sao lúc ta qua đó mà lại lập tức xông ra vậy?

Đối với lời của Sở Vũ thì Tề Hằng cũng không nghe lọt tai, hắn giả vờ không nghe thấy.

Đến lúc này, dù biết mình đang nói dối thì đã sao? Hắn không tin Tiêu Trường Thanh sẽ từ bỏ cơ duyên này.

Khi Sở Vũ cách cấm chế còn có một mét, hắn dừng lại lần nữa, lớn tiếng nói với vẻ kích động: “Tề sư đệ, Kim Liên... ở trong này có Cửu Chuyển Kim Liên!”

Tề Hằng nói thầm: Dĩ nhiên đệ biết!

“Ta dụ linh thú đi, đệ hái hạt sen vàng của Kim Liên, chúng ta mỗi người một nửa!” Sở Vũ la to.

Bên đó Tề Hằng cười nhặt trong lòng: Đồ ngu, lẽ nào không nhìn ra đệ đang mưu tính với huynh à?

Sau đó hắn la lớn tiếng: “Không thành vấn đề!”

“Đệ thề đi!” Sở Vũ bỗng nhiên cười nhặt nói: “Tề sư đệ, hiện giờ ta không truy cứu việc lúc nãy đệ lừa ta, đệ lấy cha mẹ đệ ra thề!”

“#@¥@...” Tề Hằng tức nghẹn, nhưng chỉ có thể lớn tiếng thề theo lời của Sở Vũ.

“Được!” Sau khi Tề Hằng thề, Sở Vũ lập tức sai một bước lên trước.

Gầm!

Thú gầm tựa như tiếng sấm đột nhiên vang lên!

Sở Vũ lúc này sớm đã thu Hấp Linh Thảo lại. Dù có tác dụng hay không thì hắn cũng sẽ không gây loại thù hận này.

Một con mãnh thú dài mười mấy mét, có năm cái đuôi, trên đầu có sừng dài, ngoại hình vừa giống hổ vừa giống báo bỗng nhiên nhảy ra.

Mãnh thú này tựa như một ngọn núi nhỏ!

Trước tiên là một tiếng gầm gừ như tiếng sét, sau đó chồm đến phía Sở Vũ!

Mẹ ơi!

Đây là thứ quái quỷ gì vậy?

Trong đầu Sở Vũ bỗng lóe qua tin tức liên quan.

Tranh!

Sống ở núi Nga My, nơi đó ngàn dặm không có hoa cỏ cây cối, nhiều nham thạch xanh. Trong núi này có một con quái thú, nó có năm đuôi và một sừng, tiếng gầm tựa như sấm đánh vào đá, thức ăn của nó là hồ báo.

Đây là một loại dị thú thượng cổ, trong Sơn Hải Kinh từng có ghi chép.

“Tề Hằng, mày là tên khốn kiếp!”

Một nửa là đùa, một nửa là sự phẫn nộ thực sự.

Sở Vũ không tin Tề Hằng không nhận ra con vật này nhưng lại không nói với hắn, rõ ràng cũng là có lòng muốn hại chết hắn.

Sở Vũ đi nhanh như bay, xông qua bên pháp trận đó.

Con tranh này cũng đã nổi giận, trong lòng nói một đám nhãi nhép mãi vẫn chưa hết ư? Coi ta là đồ trang trí à?

Nó lập tức gào rống, không ngừng phát ra âm thanh như sấm đánh vào đá, đuổi theo phía sau không tha!

Trong lòng Tề Hằng bên đó cũng vô cùng căng thẳng, nghiêng răng nói: “Chính là bây giờ!”

Thân hình của hắn nhào ra như tên bắn!

Nhào qua chỗ linh trì giữa quảng trường!

Trong chớp lát đã chạm đến cấm chế tầng thứ nhất, tốc độ của Tề Hằng quá nhanh, chớp mắt đã đến trên vùng trời Cửu Chuyển Kim Liên, chạm vào cấm chế thứ hai một cách không hề bất ngờ.

Nhưng Tề Hằng lại không biết, hắn chỉ có một cảm giác bị niềm hạnh phúc ngập tràn trong lòng.

Hạt sen của Cửu Chuyển Kim Liên ở ngay phía dưới hắn, chạm tay là tới!

Bạn đang đọc truyện *Vô Cương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Tắm Trong Linh Trì

Mũi của Tề Hằng tuy còn hơi vẹo nhưng trên khuôn mặt trẻ con đó hầu như cười tươi như hoa!

Tiêu sư huynh, huynh thật là một sư huynh tốt! Yên tâm ra đi nhé, sau này đệ nhất định đốt nhiều vàng mã cho huynh!

Nhất định giúp huynh ở bên đó làm một phú ông, không phải lo về cái ăn cái mặc!

“Ha ha ha ha!”

Hắn quả thực khó mà không chế được sự vui mừng trong lòng, không nhịn được mà cười lớn lên.

Hắn thò tay ra, chuẩn bị dùng tốc độ như ánh chớp liên tiếp hái đi tất cả hạt sen!

“Cười cái đầu này!”

Sở Vũ cảm thấy bản thân có thể là tính sai rồi!

Nếu thật sự bị tên khốn Tề Hằng này gài bẫy, thì đó không chỉ là việc mất mặt mà không chừng cả cái mạng nhỏ cũng phải để lại đây.

Sở Vũ trông có vẻ rất thảm thương, một thân huyết khí của con Tranh quả thực quá dồi dào!

Giống như một ngọn núi lớn đè về phía Sở Vũ, đè đến nỗi hắn phun ra máu tươi, thân hình của con Tranh càng lúc càng gần, chỉ còn chút nữa là có thể tấn công được hắn.

Lúc này nghe thấy tiếng cười lớn của Tề Hằng, Sở Vũ biết hắn ta đã chạm đến cấm chế thứ hai.

“Đồ ngốc, sào huyết của ngươi bị người ta chiếm rồi!”

Sở Vũ nói châm biếm.

Gầm!

Sau khi Tề Hằng chạm đến cấm chế thứ hai, cùng lúc với tiếng cười lớn cũng là khoảnh khắc Sở Vũ mở miệng nói.

Con Tranh đang đuổi theo sát Sở Vũ bỗng nhiên phát ra một tiếng gầm rống!

Trong bầu trời quang đãng giống như vang lên một tiếng sấm rền!

Thân hình con Tranh tựa như một luồng sấm chớp.

Trong nháy mắt quay ngược lại!

Xông qua phía Tề Hằng một cách điên cuồng!

Tốc độ đó so với lúc đuổi theo Sở Vũ đâu chỉ nhanh hơn gấp đôi?

Rõ ràng bị chọc giận hoàn toàn rồi!

Mẹ kiếp, bảo người dụ ta đi rồi sau đó đi trộm đồ của ta! Coi ta là đồ ngốc ư? Nhất định phải cho ngươi chết!

Linh trí của con Tranh cực cao, lúc này nó đã nổi điên.

Trước đây truy sát Sở Vũ chẳng qua là mèo vờn chuột, căn bản không dùng hết sức.

Nhưng lúc này thì nó đã nghiêm túc!

Sở Vũ căn bản không để tâm đến thương thế trong người mình, rất nhanh đuổi theo sau con Tranh xông qua đó.

Tốc độ của con Tranh nhanh hơn Tề Hằng nhiều lần!

Gần như là chớp mắt đã xông đến phía trên linh trì, đánh một bạt tai mạnh về phía Tề Hằng.

Tay của Tề Hằng đã tiếp xúc đến cọng hoa súng vàng đầu tiên mọc đầy hạt sen, tay hắn mở ra hình cánh quạt muốn chụp một cái lấy mười mấy cọng hoa súng!

Bốp!

Một âm thanh vang lên kèm theo một loạt tiếng xương rạn nứt.

Thân thể của Tề Hằng giống như quả bóng phạt góc bị Roberto Carlos đá ra vậy...

Giống như viên đạn bắn ra khỏi nòng, vèo một cái bay ra ngoài!

Tề Hằng miệng phun máu tươi ở giữa không trung, điều xui xẻo hơn là thân thể hắn chạm phải dòng năng lượng bồng bềnh trên không trung, một cánh tay bị khuấy nát ngay lúc đó.

Hắn phát ra tiếng kêu thảm thiết!

Máu tươi không ngừng tuôn ra, rơi mạnh vào trong pháp trận bên đó!

Con Tranh không hề dừng lại, vẫn đuổi theo đến đó.

Ngay cả Sở Vũ ở phía sau chạm đến cấm chế thứ nhất mà nó cũng không thêm để tâm.

Sở Vũ xông đến mép linh trì, tõm một tiếng, ngụp đầu xuống dưới nước.

Giống như một con cá vậy, chớp mắt đã lặn xuống!

Tề Hằng rơi vào trong pháp trận, dùng một chút ý thức còn sót lại trực tiếp kích hoạt một món pháp khí giữ mạng trên người, thân thể trong nháy mắt bị chuyển ra ngoài khu vực cung điện.

Bịch một tiếng.

Rớt xuống bên bờ sông, đầu vẹo sang một bên rồi hôn mê.

Con Tranh phát ra tiếng gầm thét như sấm, nhe răng trợn mắt, sau khi nhìn mấy cái mới quay lại với vẻ không cam lòng.

Nhưng sau khi quay lại, con Tranh đi tới đi lui xung quanh linh trì, trong mắt tràn đầy vẻ ngờ vực, hình như cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Nó nhớ mương máng rằng tên trộm đáng chết khác hình như là gan to bằng trời chạy theo sau đít mình qua đây?

Lúc đó nó quá phần nộ nên căn bản không để ý, nhưng bây giờ tên trộm đó sao lại không thấy đâu nữa?

Sở Vũ lúc này trốn trong linh trì, đã bơi đến chỗ Cửu Chuyển Kim Liên, tập trung nín thở.

Xung huyết cảnh bát đoạn thì trong người đã hình thành nội tuần hoàn, không cần hô hấp không khí tươi mới.

Dù ngồi trong linh trì một ngày một đêm cũng không có việc gì.

Linh dịch lớn mạnh không ngừng hồi phục thương thế trong thân thể hắn, hắn mở con mắt dọc nhìn ra bên ngoài.

Con thú lớn đáng sợ đó đang đứng ở bên bờ linh trì, đi lại ở đó.

Khí tức trên người Sở Vũ vốn dĩ không tiết ra bên ngoài tí nào, nay ở trong linh trì lại còn không chút động đậy.

Tranh tuy có linh trí cực cao nhưng lại không ngờ rằng người này to gan đến mức đó, dám nhảy cả vào linh trì.

Việc này trong cuộc đời dài đằng đẵng của nó trước giờ chưa từng gặp qua.

Dựa vào trí nhớ mà nó kế thừa, linh trì này là một nơi thần thánh, dù là đệ tử chủ chốt của tông môn thì linh dịch mỗi tháng có thể nhận được cũng có giới hạn, không thể cung ứng với số lượng vô hạn.

Vậy nên bất kể là ai, đến đây thì đều phải cung kính.

Vì vậy con dị thú thượng cổ này có nằm mơ cũng không ngờ được có người sẽ nhảy vào đó tắm.

Sau khi đi mấy vòng quanh linh trì, nó có hơi chán rồi, cảm thấy rất buồn ngủ.

Ở đây đã rất nhiều năm không có bất kỳ sinh linh nào xuất hiện, bình thường nó đều ngủ một giấc mấy ngàn năm, thỉnh thoảng mới tỉnh lại. Lần này bị người ta làm thức giấc thì rất bất mãn.

Hiện giờ nguy cơ đã không còn, nó lại muốn quay về đi ngủ rồi.

Con Tranh sai bước đi về trong ngọn núi giả đó, ở đó thực ra là một thế giới nhỏ rất thoải mái. Là mái nhà ấm áp.

Trông thấy con Tranh biến mất ở bên bờ linh trì, trong lòng Sở Vũ cũng coi như thở phào nhưng hấn không hề mất đi cảnh giác.

Hấn vẫn ngồi bất động ở dưới Cừu Chuyển Kim Liên của linh trì.

Hơn một tiếng đồng hồ trôi qua, con Tranh đó vẫn không xuất hiện.

Sở Vũ cuối cùng đã yên tâm, trong lòng lại có hơi ngạc nhiên: Việc này không khoa học, không đúng lắm... con thú này lại không phản đòn?

Nhưng Sở Vũ dĩ nhiên không hi vọng con Tranh này lại xuất hiện lần nữa. Hấn không vội để ý đến hạt sen vàng đó mà chuẩn bị lợi dụng cơ hội hiếm có này để tu luyện một lát đã!

Đây là linh trì mà!

Sợ rằng dù là các đệ tử chủ chốt trong môn phái thượng cổ cũng không có ai tắm trong linh trì đâu nhỉ?

Nghĩ đến là cảm thấy sáng khoái!

Sở Vũ bắt đầu vận chuyển tâm pháp nghịch thiên, hấp thu linh lực trong linh trì này.

Àm!

Chính vào khoảnh khắc tâm pháp nghịch thiên vừa vận hành thì luồng linh lực đáng sợ đó suýt nữa đã làm nổ tung Sở Vũ!

Lúc này, uy lực của tâm pháp nghịch thiên cũng trực tiếp thể hiện ra, trước tiên nó chặn linh lực đáng sợ đang cuộn trào đó lại.

Tiếp đó thì bắt đầu chuyển đổi, không ngừng tinh luyện luồng năng lượng này!

Tâm pháp tu luyện... có thể tinh luyện năng lượng?

Sở Vũ cũng có hơi bị kinh ngạc đến đờ đẫn, việc này trong cuộc đời tu luyện của hấn chưa từng xảy ra!

Linh khí giữa trời đất theo Sở Vũ thấy đã là một luồng năng lượng thuần khiết nhất.

Sức mạnh như vậy lại còn có thể tinh luyện lần nữa?

Trong quá khứ hấn chưa từng nghe nói đến việc này.

Tâm pháp nghịch thiên vận hành lên giống như một bộ máy móc cực kỳ tinh vi, tinh luyện điên cuồng linh dịch trong linh trì, sau đó dẫn những năng lượng sau khi tinh luyện này vào trong cơ thể của Sở Vũ.

Không bao lâu sau thì huyết đạo trong thân thể của Sở Vũ đã được đả thông một huyết.

Tiếp đó, huyết đạo trên người Sở Vũ bắt đầu được đả thông liên tục.

Sau hai tiếng, Sở Vũ trực tiếp đả thông huyết đạo thứ hai trăm bảy mươi trong cơ thể, thành công tiến vào xung huyết cảnh cửu đoạn!

Tốc độ này... khiến bản thân Sở Vũ cũng cảm thấy khó mà tin được.

Mỗi một lần đột phá, sức mạnh đều sẽ bị chặn trong cơ thể, do đó hấn ở trong linh trì nhưng không gây ra bất cứ động tĩnh nào.

Linh trì rất sâu, linh dịch đủ nhiều, dù tâm pháp nghịch thiên điên cuồng tinh luyện số năng lượng này thì linh dịch cũng không vì vậy mà giảm nhiều.

Đây thật sự là một nơi tốt!

Sở Vũ thật sự rất muốn ở đây tu luyện một hơi đến xung huyết cảnh viên mãn.

Nhưng hấn hiện giờ đã hiểu, dù đả thông ba trăm sáu mươi lăm chính huyết cũng không tính là đại viên mãn thật sự. Chỉ có thể xem là tiểu viên mãn mà thôi.

Muốn đạt đến cảnh giới đại viên mãn thật sự thì hấn còn có con đường rất dài phải đi.

Ở nơi này, hấn luôn có chút bất an, suy cho cùng con Tranh đó vẫn còn, chỉ không chắc lúc nào sẽ đi ra dạo một vòng.

Nếu không cẩn thận mà phát hiện ra hấn thì nguy hiểm rồi.

“Trước tiên tiến vào thập đoạn rồi nói! Suy cho cùng cơ hội này cũng quá hiếm có!”

Ngâm mình trong lĩnh trí tu luyện, cách thức tu luyện xa xỉ ngay cả đệ tử chủ chốt của tông môn cao cấp thượng cổ cũng sẽ đỏ mắt này một khi truyền ra ngoài thì tuyệt đối sẽ dọa chết vô số người.

Trong lòng Sở Vũ nghĩ ngợi, lại bắt đầu chìm vào trong tu luyện.

Tâm pháp nghịch thiên không ngừng vận hành, thậm chí ngay cả năng lượng tích trữ trước đó trong cơ thể hắn cũng được tinh luyện lại lần nữa.

Khi Sở Vũ đã thông huyết đạo thứ ba trăm, thành công tiến vào xung huyết cảnh thập đoạn, hắn có thể cảm nhận rõ rệt luồng năng lượng dồi dào trong cơ thể mình.

Vốn dĩ là trong huyết đạo và kinh mạch của Sở Vũ luôn tràn ngập khí tím nhạt, mức độ thuần khiết năng lượng của hắn đã vượt xa người khác.

Nay năng lượng sau khi được tinh luyện bởi tâm pháp nghịch thiên so với trước đó còn mạnh hơn ít nhất gấp ba lần trở lên!

Nếu tính tiếp như vậy thì Sở Vũ ở xung huyết cảnh thập đoạn đừng nói đấu với võ giả cùng cảnh giới, dù là đấu với thông mạch cảnh nhị tam đoạn... thậm chí cao hơn ví dụ như cao thủ thông mạch cảnh ngũ đoạn như Tiêu Trường Thanh cũng chưa chắc không thể đánh một trận ngang sức!

Sở Vũ từng xem qua một số miêu tả về thiên kiều cao cấp thời thượng cổ trên một bộ điển tịch khá cổ xưa.

Bộ sách cổ đó tương truyền là tập hồi ký của tổ tiên nhất mạch Sở Thị viết.

Trong đó tôn sùng thiên kiều của thời đại đó đến trình độ cao nhất, theo cảm nhận của Sở Vũ lúc đó thì ít nhiều có nghi ngờ về sự khoa trương và tăng bốc.

Nói thiên kiều cao cấp của thời đại đó ở xung huyết cảnh thì có thể giết chết cả thông mạch cảnh cấp cao!

Còn nhắc đến mấy cái tên, nói bọn họ đều ưu tú đến mức khó tưởng tượng được. Còn nói Sở gia ở thời đại đó cũng có mấy thiên kiều tài hoa kinh người.

Sở Vũ lúc đó tìm được cuốn sách cổ phủ bụi vô số năm này thì hoàn toàn xem nó như một cuốn truyện đọc.

Hắn ra đời sau khi Sở gia nhập thế, tiếp xúc nhiều hơn với các thứ của thời hiện đại, vì vậy lúc đó nhìn thấy cuốn sách cổ này thì Sở Vũ hoàn toàn xem nhỏ như cuốn tiểu thuyết truyền kỳ.

Nhưng hiện giờ nghĩ lại thì thứ mà tổ tiên của mình viết ra cũng thật sự chưa chắc có phần khoa trương.

Có lẽ thiên kiều của thời đại đó thật sự là xuất chúng như vậy!

Áp đảo quần hùng, coi thường thiên hạ!

Xung huyết cảnh có thể giết chết thông mạch cảnh cấp cao, trước đây cảm thấy không có khả năng, quá hoang đường.

Nhưng sau khi có được tổng cương, Sở Vũ cảm thấy nếu bản thân có thể đã thông toàn bộ hơn một ngàn huyết đạo trong cơ thể, trở thành võ giả xung huyết cảnh đại viên mãn thật sự thì năng lượng sở hữu tuyệt đối là một con số đáng kinh ngạc!

Không vào Tiên Thiên, không thành tu sĩ, không thể sử dụng pháp thuật thần thông. Vậy thì cái có thể dựa vào chỉ có thể là năng lượng và tốc độ, cùng với kinh nghiệm chiến đấu.

Đến lúc đó, đừng nói thông mạch cảnh cấp cao, đoán chừng dù là thông mạch cảnh tiểu viên mãn đã thông mười hai chính kinh cũng chưa chắc là đối thủ của mình!

“Quả nhiên, tự mình cố gắng mới là nền tảng lập thân.”

Trong lòng Sở Vũ cảm khái, có chút xúc động muốn ở đây tu luyện một hơi mở ra mười hai chính kinh lên ba trăm sáu mươi lăm huyết đạo.

Dù tiến vào xung huyết cảnh tiểu viên mãn thì lực chiến của hắn cũng sẽ vô cùng kinh người!

Nhưng hắn vẫn nhẫn nhịn được, nơi này tuy tốt nhưng không tiện ở lâu.

Sở Vũ mở mắt, nhìn về phía những cộng hoa súng vàng trắng tấp nập mọc đầy trong lĩnh trí. Trên đó mọc ra rất nhiều hạt sen.

Hạt sen vàng mọc ra trong lĩnh trí thì được lực hiển nhiên là mạnh hơn gấp vô số lần linh dịch trong lĩnh trí này!

Vậy nên, những hạt sen vàng này mới là bảo bối thật sự!

Bạn đang đọc truyện *Vô Cương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Tề Hằng Thảm Thương

Trước mặt Sở Vũ có ba bốn cọng sen vàng, hần nhẹ nhàng thò tay ra cẩn thận kéo từ trên mặt nước xuống một cọng hoa sen, sau đó nhẹ nhàng bẻ đôi sen chứa hạt sen ở trên đó xuống rồi cất vào trong túi.

Quả nhiên không gây ra bất cứ động tĩnh nào!

Xem ra chỉ cần không chạm vào cấm chế ở đây thì chắc sẽ không kinh động đến con vật đó.

Sau đó, Sở Vũ tăng tốc độ, bẻ một hơi hơn ba mươi đôi sen chứa hạt sen.

Trên người hần gần như không chứa nổi nữa!

Sở Vũ thở dài một hơi, nói thầm: Nếu có thể có một pháp khí không gian thì tốt rồi.

Chỉ là thứ đó dù là Sở gia thì cũng chỉ có mấy cái mà thôi, và lại đều nằm trong tay đám nhân vật lớn ở thế giới nhỏ.

Gia tộc nhập thế bên này cũng chỉ có một cái, nằm trong tay nhị gia.

Thường ngày đều coi như báu vật, ngay cả những người như Sở Vũ muốn xem một chút cũng sẽ không dễ gì lấy ra.

Sở Vũ từ từ di chuyển dưới linh trì, vơ vét một hơi hết sạch tất cả hạt sen trong toàn bộ linh trì.

Trên người cũng phình ra, chứa đầy đôi sen vàng.

Hần sờ vào cấm, nhìn số Cửu Chuyển Kim Liên này vô cùng nóng mắt.

Nhưng lại không động thủ, bởi vì Sở Vũ biết số Cửu Chuyển Kim Liên này chỉ có ở trong linh trì mới có thể mọc ra được loại hạt sen vàng này.

Nếu chuyển đến nơi bình thường khác thì dù có thể sống được nhưng tám chín phần cũng sẽ mất đi giá trị thật sự.

Dù sao hần hiện giờ cũng đã biết nơi này, lúc nào cũng có thể tìm đến. Chờ lúc nào thực lực tăng lên thì đi thêm một chuyến nữa.

Phù!

Trong lòng Sở Vũ thở dài một hơi, hần cẩn thận bơi đến bên bờ.

Ở bên bờ chờ một lát, không có bất cứ động tĩnh gì, Sở Vũ lại dùng con mắt dọc quan sát một lượt rồi mới thò đầu ra từ trong linh trì.

Quay đầu nhìn ngọn núi giả ở phía sau một cái, bên đó vẫn không có động tĩnh gì cả.

Sở Vũ nhìn cấm chế ở phía trước, nhú nhú mảy.

Muốn rời khỏi thì nhất định sẽ chạm vào số cấm chế đó, việc này không có bất kỳ may mắn nào.

Vậy thì cứ đâm thẳng ra!

Hít sâu một hơi, Sở Vũ vận chuyển sức mạnh dồi dào trong người.

Tiếp đó, hần giống như một mũi tên bỗng nhiên lao ra ngoài!

Khoảnh khắc chạm vào cấm chế, thân hình của Sở Vũ đã xông vào trong pháp trận.

Khi sau lưng truyền đến một tiếng thú gầm phẫn nộ đến cực điểm đó, thì Sở Vũ đã lao ra cách xa mấy ngàn mét!

Vừa chạy đi thì đã không thấy bóng dáng đâu nữa!

Con Tranh sắp bị tức đến phát điên rồi!

Nó quay về sào huyệt, vừa nhắm mắt chưa được bao lâu thì cấm chế lại bị người ta chạm vào lần nữa.

Sau khi nó xông ra lại phát hiện sen vàng trong linh trì tuy còn, nhưng tất cả hạt sen... lại biến mất sạch sẽ.

Việc này khiến con Tranh bỗng điên lên!

Trong những năm tháng dài đằng đẵng, số hạt sen vàng này chính là khẩu phần ăn của nó.

Sứ mệnh của nó là ở đây trông coi linh trì này và Cửu Chuyển Kim Liên trong linh trì.

Chờ đợi chủ nhân trở về.

Nhưng nay khẩu phần ăn của nó lại bị lấy trộm rồi!

Nếu lúc này chủ nhân quay về thì há chẳng phải sẽ cảm thấy nó rất vô dụng ư?

Vì vậy lần này con Tranh đã không nén được cơn giận.

Nó ghi nhớ khuôn mặt của người đó, thề rằng tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Con Tranh tựa như ngọn núi nhỏ này bắt đầu đuổi theo điên cuồng trong cụm cung điện.

Nhưng Sở Vũ lúc này sớm đã chạy mất dạng rồi.

Đây là chạy thoát thân, một việc rất nghiêm túc nên Sở Vũ dĩ nhiên là đặc biệt chăm chỉ.

Sau khi vào xung huyết cảnh thập đoạn, Sở Vũ phát hiện sức mạnh của bản thân quả thực lớn đến nỗi không thể tưởng tượng được.

Tốc độ... đương nhiên cũng đạt đến một độ cao hoàn toàn mới!

Trong khi lao nhanh, hần thậm chí có thể trượt đi trên không!

Hần cũng không phải gặp đầu đi đó, đường lui đã nghĩ sẵn từ lúc đi vào rồi.

Vì vậy, Sở Vũ chạy nhanh theo con đường rút lui mà lúc vào đã chuẩn bị sẵn.

Trong quá trình này, hần trực tiếp khôi phục hình tượng thành bộ dạng chàng thanh niên cao gầy, sau đó cỡi y phục chứa hạt sen vàng ra, quấn thành một cái túi đeo ở trên lưng.

Con mắt dọc ở ẩn đường càng nhảy bén hơn trước, cùng với sự nâng cấp cảnh giới thì năng lực của con mắt dọc cũng đang tăng lên.

Khi Sở Vũ chạy ra khỏi cụm cung điện vẫn có thể nghe thấy tiếng gầm rống điên cuồng như tiếng sấm của con Tranh đó.

“Bái bai mày nhé!” Sở Vũ không một chút do dự, chạy về phía bờ sông.

Nhưng vừa hay lại nhìn thấy Tề Hằng đang hôn mê ở bên bờ!

Sở Vũ hơi ngần ngại, dừng chân lại, không ngờ mạng của cái tên này lại lớn như vậy, thế mà cũng chưa chết?

Chỉ là trạng thái hiện giờ của Tề Hằng quả thực quá thảm thương.

Một cánh tay đã không còn, cả người mềm nhũn nằm sấp ở đó, trên dưới khắp người đều là máu, còn có mấy chỗ lộ ra xương trắng.

Hầu như không còn nhìn ra hình người nữa.

Nếu không phải giữa môi miệng hần vẫn đang thờ ra hơi thì Sở Vũ thậm chí sẽ cho rằng hần đã chết rồi.

“Thật là thảm thương!”

“Hiện giờ mà ra tay với hần có phải có chút vô liêm sỉ không?”

Sở Vũ vừa nói vừa đi tới không hề do dự đá một cái thật mạnh vào chỗ cái chân thứ ba của Tề Hằng.

Chớp mắt truyền đến một loạt tiếng trảng vỡ nát...

Tề Hằng mặc dù đang hôn mê nhưng vẫn bị nỗi đau thấu xương cốt này kích thích đến nỗi toàn thân run lên.

Nếu không phải giết người sợ Thi Thi có phiền phức thì tuyệt đối sẽ không giữ lại cái mạng chó của người đâu!

Sở Vũ bỗng nhiên nhớ ra, trên người tên này có thứ gì loại như pháp khí chứa đồ không? Suy cho cùng Tề Hằng là đệ tử đến từ cổ giáo.

Trước đây thanh kiếm cổ bằng đồng đó chính là pháp khí cấp Tiên Thiên, là một vật tốt thật sự. Tuy hiện giờ vẫn không thể phát huy toàn bộ uy lực của

nó, nhưng cũng đủ kinh người rồi.

Quả nhiên, Sở Vũ lại tìm ra được mấy món đồ ở trên người Tề Hằng.

Có điều phần lớn đều đã vỡ vụn, hiển nhiên là do vừa nãy lúc bị con Tranh truy sát gây ra.

Thứ hoàn hảo không bị tổn hại gì chỉ còn lại một cái nhẫn đen xì, rất rất nhẹ, cầm trên tay hầu như không cảm nhận được trọng lượng của nó, cũng không biết được chế tạo từ vật liệu gì.

Sở Vũ thử dùng sức mạnh tinh thần tìm hiểu một chút, quả nhiên phát hiện manh mối. Trên đó có một luồng cảm chế rất yếu, bị Sở Vũ thử dùng sức mạnh tinh thần đánh vào thì vỡ tan.

Không gian bên trong trực tiếp lộ ra dưới cảm nhận tinh thần của Sở Vũ.

“Ồi chà... bên trong có không ít đồ nhỉ!”

Chiếc nhẫn chứa đồ này ước chừng khoảng một mét khối. Chứa mười mấy chiếc bình bằng ngọc giống như là đan dược, ba cái hộp gỗ cổ xưa chứa phù triện phong ấn, cái hộp gỗ đó vừa nhìn đã thấy không phải tầm thường, còn có hai món pháp khí bằng đồng.

Ngoài ra, trong góc còn chất đống mấy chục thỏi vàng lớn bằng lòng bàn tay...

Sở Vũ có hơi bất ngờ, cái tên này quả nhiên là một đại gia đời thứ hai.

Hắn không xem kỹ, mà ném ngay y phục gói hạt sen vào đó, rồi ném thanh kiếm ngắn bằng đồng giấu trên người vào luôn. Sau đó cất chiếc nhẫn vào túi.

Trong cụm cung điện sau lưng vẫn không ngừng truyền đến tiếng thú gầm như tiếng sấm.

Nhưng cái con vật đó dường như không thể đi ra ngoài được!

Việc này khiến trong lòng Sở Vũ bình tĩnh.

Sau đó, Sở Vũ đi đến bên bờ sông, một chiếc thuyền nhỏ nhanh chóng bay từ trên xuống.

Nhảy lên thuyền nhỏ, nói thầm rằng không biết Thi Thi thế nào rồi, nhưng nghĩ lại lần này Tề Hằng đã sống dở chết dở nên chắc là sẽ không mang lại phiền phức gì cho cô ấy nữa.

Còn việc sau này thì để sau này rồi tính!

Thuyền nhỏ chở Sở Vũ đi thẳng về phía bờ đối diện.

Sau khi Sở Vũ lên bờ thì không ở lại nữa mà nghênh ngang bỏ đi.

Còn phải chạy về Long Thành, đi thăm dò Hồ Tiên Động đó nữa!

Nếu nói trước đây Sở Vũ đối với việc thăm dò di tích thượng cổ chỉ là có hứng thú, vậy thì hiện tại hứng thú của hắn đối với việc thăm dò những nơi đó đã lớn hơn mấy chục lần!

Sau khi thân hình Sở Vũ biến mất ở phía sau mồm đá đỏ thì mới có ba bóng người nhếch nhác từ trong pháp trận đó xông ra với vẻ lão đảo. Trên người đều mang theo vết thương.

Ba người này chính là võ giả của Lưu gia ở Tứ Xuyên!

Thì ra đi vào năm người nhưng chỉ có ba người đi ra được. Một người xung huyết cảnh thập đoạn, hai người cửu đoạn. Hai võ giả xung huyết cảnh cửu đoạn còn lại đó thì vĩnh viễn ở lại trong pháp trận rồi.

Sau khi ba người ra ngoài thì trực tiếp bị cụm cung điện ở bờ đối diện làm cho kinh ngạc đến ngẩn ngơ.

Võ giả xung huyết cảnh thập đoạn tên là Lưu Phương hít một hơi sâu, trầm giọng nói: “Người của Cửu Tiêu và Hàn Tiêu có thể sớm đã đi vào rồi, chúng ta tuy đi sau họ nhưng di tích này bảo tồn hoàn hảo như vậy thì chúng ta chỉ cần vào được, chắc chắn có thể có được rất nhiều lợi ích!”

Hai võ giả xung huyết cảnh cửu đoạn, một người tên là Lưu A Bát, một người tên Lưu A Cửu, hai người là anh em ruột.

Tuy là con vợ lẽ của Lưu gia ở Tứ Xuyên nhưng thiên phú lại khá tốt, thân phận địa vị ở Lưu gia cũng không thấp.

Con vợ cả tuy có khác biệt, nhưng con vợ lẽ lớn mạnh thì vẫn sẽ được trọng dụng.

Lưu A Bát nhìn về phía xa, sau đó nói: “Tôi cảm thấy dòng sông này không dễ gì qua được.”

Luru Phuong gật gật đầu: “Chúng ta trước tiên cứ xuống đó xem thử rồi nói.”

Ba người rất nhanh chóng đến bên bờ sông, Luru A Cừ nhặt một hòn đá lên ném vào trong dòng sông.

Hòn đá ở giữa không trung bị một luồng ánh sáng đánh trúng, chớp mắt đã nát vụn thành hạt bụi!

Ba người hoàn toàn giật mình, nói thảm may mà không xông qua một cách lỗ mãng, nếu không chắc chắn chết không có chỗ chôn rồi.

Lúc này, từ trên không trung trôi xuống một chiếc thuyền nhỏ.

Ba người nhìn nhau, Luru A Bát nói: “Tôi lên trước, nếu không có vấn đề gì thì hai người lên tiếp!”

“Hay là để em lên cho.” Luru A Cừ nói: “Trong ba người chúng ta, em là người có thực lực yếu nhất, nếu em có nguy hiểm gì thì nhớ đốt vàng mã cho em!”

“Vẫn nên là anh...” Luru A Bát vẫn muốn kiên trì.

“Anh còn có chị dâu và con nữa.” Luru A Cừ cười cười: “Anh, em vẫn còn là một kẻ độc thân.”

Luru A Bát vành mắt hơi đỏ: “Độc thân cũng không nên chết mà!”

“Đâu có dễ chết như vậy?” Luru A Cừ cười lắc lắc đầu.

Luru Phuong nhìn hai người nói: “Lần này nếu chúng ta có thể sống sót trở về, ta bảo đảm sẽ đưa hai người vào trong dòng con vợ chính!”

Luru A Bát và Luru A Cừ cùng hành lễ cảm tạ Luru Phuong.

Thuyền nhỏ chần ngang trước mặt ba người.

Luru A Cừ nhìn hai người cười, sau đó trực tiếp nhảy lên.

Luru A Bát và Luru Phuong về mặt căng thẳng.

Sau khi chờ một lúc, phát hiện không có nguy hiểm gì thì hai người mới thở phào, lần lượt nhảy lên.

Thuyền nhỏ chờ họ đến bờ bên kia.

Kết quả, ba người vừa lên bờ thì nhìn thấy ở nơi không xa có một thứ gì đó đang nằm sấp gần như không ra hình người.

Nhìn kỹ lại là một người, đi đến gần để phân biệt kỹ hơn... thì mới phát hiện người đàn ông không còn nhìn ra hình người này lại là Tề Hằng!

“Ôi trời ơi... đây là bị tàu lửa đâm phải à?” Luru A Cừ về mặt ngó ra.

“Vớ vẩn, cao thủ thông mạch cảnh dù bị tàu lửa đâm cũng sẽ không thảm như vậy.” Luru A Bát đi qua đó, thăm dò hơi thở ở mũi Tề Hằng rồi quay đầu lại nhìn hai người kia: “Vẫn còn sống.”

Luru Phuong ánh mắt lấp lánh, chậm rãi nói: “Hãy cứu hắn, dù lần này thăm dò không đạt được gì thì cũng đáng rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Vô Cương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Hơi Đau Buồn

Tiêu Trường Thanh cảm thấy bản thân quả thực xui xẻo tám đời.

Ông ta tìm kiếm rất lâu trong cụm cung điện này nhưng lại không thể vào được căn phòng nào cả.

Tâm trạng đã từ sự phấn chấn, kích động, mong đợi ban đầu chuyển sang vô cùng suy sụp.

Kết quả vừa nãy không biết từ đâu đột nhiên xông ra một con thú khổng lồ đáng sợ, hình dáng giống như con Tranh được miêu tả trong Sơn Hải Kinh vậy.

Sau khi nhìn thấy mình thì giống như nhìn thấy kẻ thù đã giết cả nhà nó, khắp người trên dưới đều ngùn ngụt lửa giận, điên cuồng xông về phía ông ta.

Chỉ chạm mặt một chút mà Tiêu Trường Thanh đã bị hủy đi một món pháp khí hộ thân chưa từng lấy ra dùng. Đó là vật báu mà ông ta có được từ một di tích thượng cổ trước đây!

Tuy ông ta không phân biệt được cấp phẩm nhưng đoán chừng nó đã vượt qua cấp Tiên Thiên!

Võ giả tuổi tác cao, di tích thăm dò nhiều rồi thì trên người ai mà chẳng có mấy món bảo bối cất dưới đáy lưng?

Tiêu Trường Thanh thậm chí không kịp đau lòng thì đã bắt đầu trốn chạy thực mạng.

Nhưng con dị thú đáng sợ này không biết vì sao giống như hoàn toàn nhắm vào ông ta, cứ mãi đuổi theo phía sau không tha.

Ông ta có nghiên cứu về pháp trận, trên người mang theo mấy món pháp khí, nếu mà mò mẫm từ từ thì vấn đề cũng không lớn.

Nhưng nay phải chạy trốn điên cuồng như vậy thì đâu thể tập trung phân tích tính toán được?

Vì vậy, không bao lâu sau, Tiêu Trường Thanh có mấy lần suýt chết ở trong sát trận.

Trên dưới khắp người cũng đầy máu tươi, bộ dạng vô cùng thảm thương.

Tìm kiếm bảo vật gì chứ, cơ duyên gì chứ, đều biến hết đi... hiện giờ có thể chạy thoát thân là tốt lắm rồi!

Coi như ông ta vẫn chưa thật sự xui xẻo tận cùng, trong tình trạng trọng thương sắp chết, cuối cùng cũng chạy thoát ra khỏi pháp trận.

Phía sau truyền đến tiếng gầm rống không cam lòng của con Tranh đỏ, nhưng nó lại không hề đuổi theo ra ngoài.

Tiêu Trường Thanh ngồi phịch xuống đất, cả người gần như sắp hư thoát hoàn toàn. Ông ta thở dốc, kinh hồn quay đầu nhìn về phía sau lưng.

Cụm cung điện khí thế khoáng đạt ở ngay đó, nhìn rất rõ ràng.

Từ chỗ này không cảm nhận được chút nguy cơ nào.

Tiêu Trường Thanh ngẩng đầu thở dài, sự đau khổ trời dấy trong lòng, suýt chút nữa không kim nổi mà nước mắt lã chã.

Đây gọi là may mắn gì chứ?

Rõ ràng là một di tích thượng cổ bảo tồn hoàn hảo, dù không được tìm tòi kinh các thì tìm được một kho vũ khí tầm thường cũng là một món của cải khổng lồ rồi!

Kết quả không có được thứ gì thì cũng thôi đi, lại còn mất đi một đồng bảo bối, suýt nữa lại còn mất cả mạng.

Ông ta rất muốn quay người mắng chửi một trận nhưng lại không dám, có trời mới biết con vật đó có xông ra từ trong đó không?

Thực ra trước đây ông ta đã nghe nói đến tiếng gầm rống tựa như tiếng sấm rền của con Tranh rồi, ông ta vẫn luôn trốn một cách cẩn thận.

Ai ngờ xui xẻo như vậy...

Tiêu Trường Thanh lấy từ trên người ra mấy viên đan dược rồi uống, sau đó lại lấy ra một số thuốc bôi ngoài da, run rẩy đắp thuốc lên vết thương của mình.

Khí thế trên người không còn gì, vẻ mặt bi thương xui xẻo.

Hồi lâu sau, ông ta mới đứng dậy lảo đảo đi về phía bờ sông.

Không ngờ vừa ngẩng đầu lên thì lại nhìn thấy có mấy người ở bên sông ở phía xa xa đang nhìn ông ta với vẻ mặt kinh ngạc.

“Tiêu tiên bối!” Lưu Phương bên đó chấp tay về phía Tiêu Trường Thanh, trong ánh mắt mang theo mấy phần ngạc nhiên: “Tiên bối đã gặp nguy hiểm ư?”

Trong lòng Tiêu Trường Thanh lập tức giống như có hàng vạn con đương đà hú hét chạy qua.

Đây là chuyện gì chứ?

Mất hết thể diện rồi!

Trong lòng Lưu Phương ở bên bờ sông lại đầy kinh hãi, không dám nhìn cụm cung điện ở nơi không xa đó một cái, nói thầm bề ngoài cũng không nhìn ra nơi đó có ẩn chứa nguy hiểm gì?

Nhưng tiếng thú gầm như sấm rền vừa nãy, mấy người họ lại nghe thấy rõ mồn một, mặt sợ đến nổi trắng bệch.

Trong một di tích không biết đã tồn tại mấy ngàn vạn năm lại có sinh vật sống, chuyện này thực sự khiến người khác sợ hãi.

Đầu tiên là Tề Hằng dở sống dở chết, cả người gần như đều bị phế, bộ dạng đó thảm thương đến nỗi mẹ hắn có đến cũng không nhận ra được.

Họ vẫn chưa cứu Tề Hằng tỉnh lại thì chớp mắt lại nhìn thấy Tiêu tiền bối hùng mạnh chạy ra từ trong đó với vẻ mặt thê thảm.

Vừa nãy ba người họ còn đắc ý, nhưng hiện giờ lại giống như bị dội một gáo nước lạnh, trực tiếp rút lui.

Tiêu Trường Thanh chỉnh lại y phục, miễn cưỡng khiến bản thân trông có vẻ ung dung một chút.

Nhưng thương thế nghiêm trọng trên người và bộ áo quần rách rưới đó vẫn bán đứng sự khốn cùng của ông ta.

Tuy nhiên khoảnh khắc tiếp theo, Tiêu Trường Thanh đã quên hết những thứ đó. Bởi vì ông ta nhìn thấy Tề Hằng nằm ở đó chỉ còn lại một hơi tàn.

“Đây là... Tề sư đệ? Sao đệ ấy lại thê thảm thế này?”

Tiêu Trường Thanh tuy cũng không thích Tề Hằng cho lắm, nhưng hiện giờ nhìn thấy bộ dạng thảm thương của hắn thì trong lòng cũng không nén nổi dâng lên mấy phần thương cảm kiểu một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ.

Ai nói một di tích thượng cổ hoàn chỉnh là một nơi tốt? Sau này ai còn dám nói như vậy ta sẽ liều mạng với hắn!

“Là Tề công tử, anh ta bị thương rất nặng.” Lư Phương cười gượng nói.

Lúc này, Tề Hằng nằm ở đó đột nhiên phát ra một loạt tiếng rên rỉ đau khổ, sau đó từ từ... mở mắt ra.

“Ta... vẫn còn sống ư?” Tề Hằng vẻ mặt yếu ớt.

“Tề công tử, cậu tỉnh rồi?” Lư Phương vội vàng sáp lại gần, công lao này không thể để người khác cướp được!

Ôn cứu mạng đó chứ giời!

Đối phương là nhân vật lớn của Cửu Tiêu.

Tề Hằng vừa tỉnh lại thì cảm thấy khắp người mình tựa như bị người ta xé vụn thành vô số mảnh, cảm giác đau thấu xương cốt đó khiến hắn muốn chết đi.

Hắn hiện giờ ngay cả một ngón tay cũng không động đậy nổi, gương mặt trẻ con vẹo mũi đó méo mó một phần.

“Tề công tử, đây là đan dược trị thương thượng hạng, cậu mở miệng ra tôi nuốt cho cậu.”

Lư Phương có hơi tiếc của lấy ra một bình ngọc nhỏ, đổ từ trong đó ra một viên đan dược, nuốt vào miệng Tề Hằng.

Tuy nói là rất đau lòng nhưng Lư Phương cảm thấy mình đã cứu mạng Tề Hằng, loại đệ tử cô giáo này tương lai nhất định sẽ báo đáp gấp bội.

Dù là có thể nhận được một chút tình người thì cũng đáng rồi!

Tề Hằng hơi mở miệng nuốt viên đan dược này, cả người hắn hiện giờ đều đã tê dại rồi, ngay cả sự đau khổ cực lớn đó dường như cũng dần dần rời hắn mà đi.

Sau khi uống xong viên đan dược đó, tinh thần của Tề Hằng nhanh chóng tốt hơn một chút, nhưng trong thân thể, sự đau khổ cực lớn đó tựa như thủy triều cứ không ngừng dâng lên.

Khiến hắn đau không muốn sống!

Sau đó, hắn nhìn Lư Phương rồi nói một cách khó khăn: “Anh là... Lư Phương của Lư gia? Cảm ơn.”

“Tề công tử, cậu đừng khách sáo, dưỡng thương cho tốt quan trọng hơn!” Trong lòng Lư Phương trở nên kích động, bản thân quả nhiên cứu Tề công tử không vô ích.

Tề Hằng nằm ở đó, sau khi uống viên đan dược của Lư Phương, trạng thái tinh thần cả người bắt đầu từ từ hồi phục.

Dược hiệu mạnh mẽ trong đan dược cũng có tác dụng giảm đau mạnh.

Tề Hằng cảm thấy trong thân thể bản thân đã hồi phục một chút sức mạnh, ít nhất tay hắn có thể cử động rồi.

Sau đó hắn ngay lập tức sò vào giữa hai chân mình, bởi vì ở đó... quả thực là đau quá!

Trong lòng hần tràn đầy nghi hoặc, tại sao ở đó lại đau như vậy? Đau đến tận xương tủy.

Thế là tay của Tề Hằng run cầm cập, cũng không để tâm người khác có chê cười không, đưa tay mình từ từ thò vào chỗ đó...

Khoảnh khắc tiếp theo.

“Hức! Hu hu hu hu!”

Một chuỗi tiếng gào thảm kinh thiên động địa vang lên.

Cả người Tề Hằng bỗng chốc ngất đi.

Tiêu Trường Thanh nhìn đến nỗi giương mắt dờ dẩn, về mặt ngó ra nhìn sang ba người Lưư Phương, Lưư A Bát và Lưư A Cửu.

Lưư Phương và Lưư A Bát cũng trơ như ngỗng, sau đó hai người lại nhìn về phía Lưư A Cửu. Vừa nãy người thoa thuốc cho Tề Hằng là anh ta.

Lưư A Cửu trước tiên là dè dặt nhìn Tề Hằng hôn mê lần nữa, sau đó nói không nên lời: “Cái đó... cái đó... cái này.”

“Em mau nói đi chứ! Lẽ mà cái con khi?” Lưư A Bát có hơi cáu rồi.

Lưư A Cửu nói nhỏ tiếng với về mặt xoắn xuýt: “Trứng của Tề công tử... có thể là nát rồi.”

“...”

Hức!

Ba người Tiêu Trường Thanh và Lưư Phương, Lưư A Bát đều không kìm nổi hít ngược một hơi lạnh, sắc mặt cổ quái nhìn Tề Hằng hôn mê dưới đất, kẹp chặt hai chân lại một cách vô thức.

Đều có cảm giác đau buồn nhẹ.

Đau đến phát hoảng thay cho hần!

Bị thương thì bị thương, sao còn có thể tổn thương đến bảo bối của mình luôn rồi?

Một người đàn ông, trứng nát rồi... đây là việc gì vậy chứ? Sau này còn ra ngoài làm ăn thế nào được?

Trong lòng Tiêu Trường Thanh nhớ đến, Tề sư đệ vốn dĩ ít nhiều có chút hơi giống giọng con gái, giờ thì tốt rồi, thật sự trở thành thái giám rồi!

Tiếp đó ông ta bỗng nghĩ đến một vấn đề nghiêm trọng hơn!

Tề sư đệ trở thành thái giám rồi, vậy thì Lâm sư muội gả qua đó há chẳng phải là làm quả phụ sống ư?

Nghĩ đến dung nhan xinh đẹp như hoa của Lâm sư muội, Tiêu Trường Thanh bèn cảm thấy rất đáng tiếc. Ông ta rất rõ, nếu Tề sư đệ không nát trứng thì hôn sự này còn có một chút khả năng hủy bỏ.

Nhưng hiện giờ Tề sư đệ đã trở thành thái giám thì hôn sự này... ngược lại hầu như không có khả năng xảy ra biến cố rồi!

Bởi vì Cửu Tiêu tuyệt đối sẽ không cho phép vụ tai tiếng này xảy ra trên người đệ tử chủ chốt của môn phái mình!

Cho dù là để che giấu thì cũng chắc chắn phải kiên trì hôn sự này đến cùng.

Lâm sư muội... thật là đáng tiếc mà!

Mấy người đứng ở đây, nhất thời bất giác đều có chút không nói nên lời.

Lưư Phương dè dặt nhìn Tiêu Trường Thanh: “Tiêu tiên bối, bên trong di tích đó... thật sự nguy hiểm như vậy à?”

“Ha ha...” Tiêu Trường Thanh cười với về mặt không chút biểu cảm: “Các ngươi có thể đi thử xem, nói không chừng các ngươi có thể được đó.”

Ha ha con khi ấy!

Trong lòng Lưư Phương điên cuồng trợn mắt, nói thầm thử cái đầu ông, nhân vật lớn của hai cỗ giáo như các ông đi ra ngoài, trên người đều mang nhiều pháp khí như vậy cũng chôn vùi hết trong đó.

Bọn tôi đi vào há chẳng phải là chủ động nạp mạng ư?

Tôi chỉ hỏi thử mà ông còn cười tôi..

Tiếng thú gầm trong cụm cung điện sau lưng đã dừng, Tiêu Trường Thanh nhìn Tề Hằng đang hôn mê, cảm thấy bản thân cũng không thể bỏ đi như vậy.

Thế là dứt khoát giúp Tề Hằng kiểm tra vết thương trên người hắn, nhân tiện giúp kiểm tra luôn... trứng của hắn.

Tuy đã biết kết quả, nhưng Tiêu Trường Thanh vẫn không nén nổi có cảm giác lạnh sống lưng.

Chỗ đó của Tề Hằng đâu chỉ là trứng nát thôi... mà là không còn gì cả!

Máu thịt đều mơ hồ!

Hoàn toàn nát bấy rồi!

Thái giám tốt xấu gì cũng còn lại cái cuống... Tề Hằng sư đệ thì không còn gì cả.

Nghe nói trong thế tục có một loại phương pháp có thể chuyển đổi giới tính, tình huống này của Tề sư đệ tám chín phần... phải đi chuyển giới rồi nhỉ?

Tiêu Trường Thanh lắc đầu thờ dài.

“Sao lại cảm giác... giống như bị người khác cố ý đá vậy?”

Ông ta nhú mày, giúp Tề Hằng mặc xong áo quần rồi lại xử lý thương thế của hắn một chút.

Đúng vào lúc này, Tề Hằng tỉnh lại lần nữa, vừa mở mắt thì lập tức nhìn thấy gương mặt nghiêm túc trầm trọng của Tiêu Trường Thanh.

Phụt!

Tề Hằng hự một tiếng phun ra một ngụm máu tươi, toàn bộ ngụm máu đó đều phun hết lên mặt của Tiêu Trường Thanh. Sau đó hắn phát ra một tiếng gào thét đau buồn phần nộ đỉnh điểm “Tên khốn kiếp... tao liều mạng với mày!”

Bạn đang đọc truyện *Vô Cương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Ở Bên Nhau Nhé

“Thật đó Sở Vũ, em không biết cảnh đó hoành tráng như thế nào đâu, ha ha ha, chị buồn cười chết mất thôi!”

“Suýt chút nữa cười nhả cả nặt rồi!”

“Cười đến nổi khóc luôn rồi!”

“Tề Hằng nhìn thấy Tiêu sư huynh thì muốn liều mạng với huynh ấy, can cũng can không được, chị cảm thấy hắn đã phát điên rồi!”

“Trong miệng cứ nói gì mà Tiêu sư huynh gài bẫy hắn hại hắn, muốn Tiêu sư huynh đền mạng.”

Sở Vũ nằm trên chiếc giường lớn ở căn phòng thuê cao cấp tại bệnh viện tư nhân của Sở gia ở Long Thành, trên mặt mang theo ý cười nhạt, nghe Lâm Thi Mộng ngồi bên đó nói ba la bô lô không ngừng.

Lâm Thi Mộng quả thực là quá vui rồi!

Nói chuyện cũng có chút lộn xộn, trái ngược hoàn toàn so với cô ấy thường ngày.

Cô nhận được truyền thừa mà cô tha thiết ước mơ, bộ sách cổ kim loại đó tên là Thần Nữ Kinh.

Đúng vậy, là Thần Nữ Kinh chứ không phải nữ thần kinh.

Dù Lâm Thi Mộng lúc này ít nhiều có hơi giống nữ thần kinh.

Cô ngồi thuyền lớn quay về, sau khi cập bờ thì đã nhìn thấy một cảnh tượng vô cùng hỗn loạn.

Tề Hằng mất đi một cánh tay, cả người không còn ra hình dáng con người nữa rồi, thảm thương đến nỗi khiến người ta khó có thể tưởng tượng được, nhưng lại đang đuổi theo Tiêu Trường Thanh khắp nơi đòi lấy mạng của ông ấy.

Sư huynh hần Lưu Thanh muốn can cũng không can được, ai can thì hần trở mặt với người đó.

Vương Nam và Tôn Vĩ thì nhìn với vẻ mặt ghê tởm, căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì.

Tiêu Trường Thanh thì mình đầy vết thương, vừa né tránh với vẻ phẫn nộ, vừa mắng Tề Hằng điên rồi, mắng hần không biết tốt xấu, sớm biết vậy thì ông ta không nên cứu hần!

“Tất cả bọn họ đều không thu hoạch được gì, Lưu sư huynh của Cửu Tiêu và cả ba vị sư huynh của chị đều bị thương rất nghiêm trọng, cứu từ nhất sinh mới thoát ra được.”

Trong giọng điệu của Lâm Thi Mộng mang theo mấy phần sợ hãi: “Một di tích thượng cổ bảo tồn hoàn hảo, bên trong lại đầy sát cơ, Sở Vũ em có thể tưởng tượng được không? Trong di tích thượng cổ đó lại còn có sinh vật sống! Chị nghe Tiêu sư huynh nói con vật đó giống y như con Tranh dị thú thượng cổ được ghi chép trong Sơn Hải Kinh, nghi ngờ đó chính là một con Tranh!”

Trên mặt Sở Vũ lộ ra một ý cười nhạt, nói thầm anh dĩ nhiên là biết, anh so với cô ngốc như em còn biết rõ đó là thứ gì!

Nhưng trên miệng hần lại nói: “Vậy Thi Thi em thì sao? Em có thu hoạch được gì không?”

Lâm Thi Mộng nói trong vui sướng: “Dĩ nhiên rồi, cũng không xem chị đây là người nào? Nói cho em biết nhé, lần này chị là người thắng lợi lớn nhất!”

Sau đó, Lâm Thi Mộng nói với Sở Vũ cô ấy quen biết một người rất tốt tên là Tống Hồng..

“Chị nói với em nè Sở Vũ, sau này nếu em có duyên gặp được Tống Hồng thì nhất định phải nói với chị, chị còn chưa cảm ơn người ta nữa, đó là ân nhân của chị!”

Lâm Thi Mộng rất ít khi hưng phấn và kích động như vậy, kéo Sở Vũ tám chuyện điện thoại đến hơn hai tiếng.

Trong điện thoại, Lâm Thi Mộng kể cho Sở Vũ về chuyện vướng mắc giữa Tề Hằng và Tiêu Trường Thanh sống động như thật.

Nói với Sở Vũ rằng cơ duyên mà cô nhận được lớn đến cỡ nào, giờ mới biết thì ra đã thông mười hai chính kinh ba trăm sáu mươi lăm huyết đạo không phải là đại viên mãn thật sự...

“Tiếc là cuốn kinh thư này tên là Thần Nữ Kinh, chỉ có nữ mới có thể tu luyện, nếu không chị thật sự muốn để em cùng luyện với chị. Nè, Sở Vũ, hay là em đi chuyển giới đi? Chúng ta làm chị em tốt?”

“Biến đi!”

Lâm Thi Mộng ở bên đó không nhịn nổi cười lớn tiếng lên.

Trong lòng Sở Vũ nói thầm, xem ra cơ duyên mà Lâm Thi Mộng nhận được cũng thuộc truyền thừa đỉnh cao của thời đại đó.

Dựa theo ghi chép trên tổng cương, dù ở thời đại thượng cổ tu chân huy hoàng nhất đó cũng không phải tất cả mọi người đều có cơ hội tu luyện công pháp có thể đánh mở toàn bộ kinh mạch huyết đạo.

Lâm Thi Mộng có thể nhận được cơ duyên như vậy, cũng thật sự là một việc may mắn vô cùng lớn.

Lâm Thi Mộng nói mình xong thì lại không nhịn nổi nói đến Tề Hằng.

Hết cách, cô ấy vốn dĩ không có thiện cảm với Tề Hằng, việc xảy ra bên dưới di tích cổ Gò Tam Tinh lại càng khiến cô ấy hận Tề Hằng thấu xương.

Nếu không phải nhờ Tống đại ca thần bí đó, hiện giờ cô sẽ đối mặt với số mệnh như thế nào, ngay cả bản thân cô cũng không dám nghĩ.

“Sau đó chị mới biết Tề Hằng vì sao lại phát điên, hần đã phát hiện một linh tri, bên trong có Cửu Chuyển Kim Liên! Nhưng lại có thú bảo vệ, sau đó đã gặp Tiêu sư huynh, hần quyết định bắt tay với Tiêu sư huynh...”

“Kết quả suýt chút nữa bị thú bảo vệ giết chết, Tiêu sư huynh nói ông ấy đã chạy rồi, không nhận được gì cả. Cái tên Tề Hằng đó thật quá đáng thương, thế mà lại bị phế rồi, trở thành thái giám rồi, ha ha, đáng đời!”

Lâm Thi Mộng nhắc đến việc này thì vẫn rất hưng phấn.

Sở Vũ nói: “Vậy, có phải từ đó thì em được giải thoát rồi không?”

Đầu điện thoại bên kia, Lâm Thi Mộng trầm mặc một lúc rồi nói: “Sợ là có hơi khó.”

“Có hơi khó là ý gì?” Sở Vũ nhún mày, từ trên giường ngồi bật dậy.

“Nếu hần không bị phế thì dựa vào cơ duyên chị nhận được lần này chắc là có thể từ chối hôn sự này. Nhưng hiện giờ dù là vì để che giấu thì Cửu Tiêu

bên đó cũng tuyệt đối sẽ tiến hành hôn sự này đến cùng. Cả Tề Hằng, hẳn nhất định sẽ không bỏ qua cho chị.”

Ngữ khí của Lâm Thi Mộng rất bình thường, không nghe ra được có gì thất vọng.

“Nhưng em cứ yên tâm đi, những việc này chị đều có thể xử lý được. Có hôn ước cũng không có nghĩa chị phải gả cho hắn.”

Sở Vũ cười gượng, nói thăm bản thân có tính là lòng tốt làm hỏng việc không?

Lâm Thi Mộng bên đó thấy Sở Vũ trầm mặc thì tưởng rằng Sở Vũ lo lắng cho cô ấy nên cười nói: “Không sao đâu, thật sự không có việc gì đâu, em đừng lo cho chị. Đứng rồi, đừng chỉ nghe chị nói, nói về em đi, ở Long Thành bên đó thế nào?”

Sở Vũ cười cười: “Thì vậy đó, ăn không ngồi rồi.”

Lâm Thi Mộng ở đầu dây bên đó hình như hít sâu một hơi, sau đó nói dịu dàng: “Sở Vũ...”

Sở Vũ vừa nghe thì biết bà cô không vui rồi, vội vàng cười nói: “Lừa em thôi, thực ra anh rất cố gắng vuron lên...”

“Vuron lên con khỉ!” Lâm Thi Mộng nổi giận rồi: “Chị nghe có người nói em nhốt mình trong phòng bệnh của bệnh viện ngày ngày chơi game? Em em em... sao em có thể như thế? Em đây gọi là không muốn vuron lên em biết không? Em còn tiếp tục như vậy nữa, chúng ta...”

“Chúng ta thế nào?” Sở Vũ dè dặt hỏi.

“Khoảng cách của chúng ta sẽ ngày càng xa.” Trong ngữ khí của Lâm Thi Mộng đầy bi thương: “Sở Vũ, chị không muốn em cứ sống mơ hồ như vậy.”

Trong lòng Sở Vũ cảm thấy ảm áp.

Lâm Thi Mộng nói tiếp: “Chị thật sự không muốn có một ngày chị vẫn tóc xanh mà em lại bạc trắng...”

“Thì Thi, sẽ không xảy ra trường hợp như vậy.” Sở Vũ cười nhẹ nói.

Có một khoảnh khắc như thế, hẳn thậm chí có sự xúc động muốn nói tất cả với Lâm Thi Mộng. Nhưng cuối cùng, hẳn vẫn kiềm chế được.

“Khi em tiếp nhận thừa thừa đó, lúc mới đầu thì từ chối, bởi vì bên đó lại đòi em cắt đứt tơ tình...”

Giọng nói trong trẻo tinh mịch của Lâm Thi Mộng từ đầu dây bên kia truyền tới.

Sở Vũ cười lên: “Thì Thi, em chịu thừa nhận em thích anh rồi?”

“Em vẫn luôn thích anh mà, nhưng...” Lâm Thi Mộng nói yếu ớt.

“Vậy chúng ta... ở bên nhau đi!” Sở Vũ ngắt lời Lâm Thi Mộng, nói lớn tiếng.

Hắn bỗng nhiên cảm thấy trong ngực mình đầy lý tưởng hào hùng.

Cửu Tiêu gì chứ, Hàn Tiêu gì chứ, đều biến đi gặp quỷ hết đi!

Mình có tông cương trong tay, mình có quả cầu kim loại, mình có thiên phú tuyệt vời!

Có gì phải sợ?

Lâm Thi Mộng bên đó lại do dự, hồi lâu sau cô mới nói chậm rãi: “Sở Vũ, anh nghe em nói, anh ở cùng em thì anh sẽ chịu áp lực rất lớn.”

“Anh không sợ!”

“Sẽ có vô số người ám sát anh, em...”

“Không sao cả!”

“Anh sẽ già đi...”

“Em có đẻ bụng không?”

“Dĩ nhiên là không!”

“Vậy thì được rồi, Thì Thi, làm bạn gái anh nhé!” Sở Vũ vẻ mặt nghiêm túc, cách nhau bởi điện thoại nhưng hẳn dường như có thể nghe thấy nhịp tim đập của Lâm Thi Mộng.

Bên đó trầm mặc hồi lâu, trầm lắng đến mức tim của Sở Vũ bắt đầu có chút bất an.

“Được.”

Sau một hồi, cuối cùng cũng chờ được một câu trả lời của Lâm Thi Mộng.

Trên gương mặt anh tuần đó của Sở Vũ nở ra một nụ cười vui vẻ. Hắn biết cô ấy nhất định sẽ đồng ý!

Lúc này, đầu dây bên đó lại truyền đến một tiếng nghẹn ngào nhẹ.

“Thi Thi, em sao thế? Việc vui như vậy sao em lại khóc?” Trong lòng Sở Vũ hơi nhói đau.

“Em không muốn trở mặt nhìn anh già đi, em sợ...” Lâm Thi Mộng nói nhẹ nhàng: “Mỗi lần nghĩ đến cảnh đó, tim em như bị dao cắt.”

Nói rồi, ngữ khí của Lâm Thi Mộng trở nên kiên quyết: “Nhưng anh yên tâm, em nhất định sẽ nghĩ cách giải quyết vấn đề này cho anh! Nếu như... em nói nếu như...”

Lâm Thi Mộng hít sâu một hơi, nói: “Lỡ như thật sự không có bất kỳ cơ hội nào, vậy em cũng sẽ ở bên anh cả đời!”

“Thi Thi, cảm ơn em. Thực ra...”

“Sở Vũ, anh không cần nói nhiều nữa, bất kể sau này sẽ đối diện với điều gì thì em cũng sẽ ở bên anh!” Lâm Thi Mộng nói nghiêm túc.

“Ừm, anh biết rồi, Thi Thi em cứ yên tâm, anh ở bên này không phải là không làm gì cả. Hơn nữa, anh có cơ hội hồi phục.” Sở Vũ nói.

“Thật ư?”

Đầu dây bên đó truyền đến giọng vui mừng của Lâm Thi Mộng: “Anh không lừa em chứ?”

“Dĩ nhiên là không.” Sở Vũ nói: “Long Thành bên này cũng có một di tích thượng cổ, nói không chừng ở đó có thể tìm được thứ mà anh cần.”

“Vậy thì tốt rồi, hay là, hay là em qua đó nhé. Em đi giúp anh!” Lâm Thi Mộng vừa nghe Sở Vũ nói bên đó có cơ hội hồi phục thì lập tức đề tâm.

Nếu không tin tức về sự xuất hiện của loại di tích thượng cổ này khắp nơi đều có, ai biết đâu là thật đâu là giả.

“Đừng, Thi Thi, em đừng đến, em hiện giờ vừa có được một truyền thừa thì đừng nên nghĩ gì cả, hãy cố gắng tu luyện.”

Sở Vũ vội vàng từ chối, nói thêm em đừng có đến, em đến rồi thì anh còn chơi thế nào được?

“Vậy anh thì sao?”

“Anh chắc chắn không đi! Đứa con ngàn vàng không đến nơi nguy hiểm!” Sở Vũ lời thề son sắt.

“Vậy được rồi, em bên này cũng sẽ lưu ý giúp anh. Em tin rằng anh nhất định sẽ hồi phục!”

Lâm Thi Mộng nói rất nghiêm túc, nhưng trên thực tế bản thân cô cũng không có bao nhiêu sức mạnh.

Trạng thái của Sở Vũ quá kỳ lạ, tự dưng lại hoàn toàn không thể tu luyện nữa, nếu thật sự có thể hồi phục cũng không đến nỗi chờ mười sáu năm rồi.

Nhưng từ sâu trong thâm tâm, cô lại hi vọng Sở Vũ có thể hồi phục, dù đã muộn mười sáu năm thì cô cũng tin rằng anh có thể trở lại vẻ vang!

Đặt điện thoại xuống, Sở Vũ thờ dài một hơi, trong đôi mắt lấp lánh như sao lóe qua một tia sáng kiên định.

Lúc này, ngoài cửa sổ phành phạch một tiếng, một con chim nhào vào.

Tên gián điệp giữ giữ bộ lông xám xịt trên người, nhìn Sở Vũ với vẻ kỳ quái rồi nói: “Biến mất mấy ngày trời mà không nói tiếng nào, mau nói với điều gì, cậu đã lén lút chạy ra ngoài làm việc gì thất đức?”

Bạn đang đọc truyện *Vô Cương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Chấn Động

Sở Vũ liếc tên gián điệp một cái: “Ta là người như vậy sao?”

“Đứng!”

“Mấy ngày không bị đánh nguoi ngựa ngáy rồi phải không?”

“Anh, nói đùa thôi, lần này thu hoạch thế nào?”

Tên gián điệp vẫn đề tiện như vậy, Sở Vũ cũng yên tâm hơn.

“Khoan nói đến tao, mày từ khi đến Long Thành đã không thấy bóng dáng đâu, có phải đi tìm chim mái rồi phải không?” Sở Vũ liếc mắt nhìn tên gián điệp.

“Con... khụ khụ, điều gia là loại chim đó sao?”

“Đứng!”

“...” Tên gián điệp không ngờ nhanh như vậy đã bị đáp trả lại nên hơi lúng túng, giờ cánh lên gãi gãi đầu: “Chim mái làm sao xứng với điều gia? Điều gia muốn tìm cũng phải tìm thân điều thật sự, ví dụ như phượng hoàng, chu tước...”

Sở Vũ nói với vẻ mặt không chút biểu cảm: “Phượng là chim trống, mày muốn tìm đồng tính à?”

“Tôi...” Tên gián điệp bị tức đến nổi tròn tròn mắt.

Một người một chim, hai ngày không gặp nhưng trò chuyện lại không được vui vẻ.

Tên gián điệp không định nói với Sở Vũ hai ngày nay đã làm gì, Sở Vũ cũng không muốn nói với nó thu hoạch của mình.

Cả hai đều có bí mật riêng, không muốn nói rõ.

“Hò Tiên Động lần này, điều gia muốn đi.”

Tên gián điệp nhìn Sở Vũ, rất nghiêm túc.

“Ta sẽ dùng một gương mặt khác để đi.” Sở Vũ nhìn tên gián điệp một cái.

“Tôi biết.” Tên gián điệp cười lạnh nói: “Người bên ngoài hiện giờ đều bị anh chơi cho túi bụi, điều gia hai ngày nay nghe được không ít truyền thuyết về anh.”

“Hả?” Sở Vũ ngẩng đầu nhìn nó.

“Thiếu gia vô dụng của Sở gia đến Long Thành thì bắt đầu giả bệnh, ha ha ha ha, buồn cười chết tôi rồi!” Hai cánh của tên gián điệp đang đập, cười ngặt nghẽo.

Hồi lâu sau, nhìn Sở Vũ vẻ mặt không chút biểu cảm: “Thế nào? Chuyện cười này không buồn cười à? Nhặt lắm ư? Sao anh không cười?”

“Được rồi được rồi, người như anh thật là vô vị.” Tên gián điệp liếc mắt: “Thực ra bên ngoài không có quá nhiều truyền thuyết về anh, họ đều xem thường anh, nói bậy bạ sau lưng. Điều gia nghe thấy không vui nên đã giáo huấn mấy người đó. Tiểu Nguyệt tìm tôi, nói không cho tôi gây chuyện thị phi.”

“Đã giáo huấn mấy người?” Sở Vũ ngẩng đầu, có cảm giác hơi hẫ hẫ hùng khiếp vía, nhìn tên gián điệp: “Mày đã giáo huấn ai?”

Tên gián điệp úp úp mở mở: “Thực ra... cũng không có ai, đều là một số kẻ nhãi nhép, ừm, đúng, đều là mấy kẻ không đáng nhắc đến.”

Lúc này điện thoại của Sở Vũ đột nhiên vang lên, người gọi đến là chú Hùng.

“Con về rồi à Sở Vũ?”

Đầu dây bên đó rất yên lặng, Sở Thiên Hùng chắc là đang ở nơi rất an toàn.

“Vâng chú Hùng, con về rồi.”

“Được, ta sẽ qua đó ngay.” Trong giọng nói của Sở Thiên Hùng ở đầu điện thoại bên đó có chút mệt mỏi.

“Chú không sao chứ chú Hùng?” Sở Vũ có hơi nghi hoặc, tuy hấn vừa về nhưng cũng không cảm thấy Long Thành bên này có bất thường gì quá lớn.

“Không sao, con chờ ta, ta lập tức qua đó.” Sở Thiên Hùng nói xong bèn ngắt điện thoại.

Sở Vũ ngẩng đầu nhìn tên gián điệp đang ngồi xỏm trên bàn một cái.

Tên gián điệp vẻ mặt có hơi chột dạ, nói: “Điều gia đột nhiên nhớ đến còn có chút việc, không ở chỗ anh lâu được, lát sau lại đến...”

Nói rồi, tên gián điệp vỗ cánh phành phạch, bay mất dạng.

Sở Vũ nhủ mày vói vẻ mặt nghi hoặc, sao lại có cảm giác hình như tên gián điệp đã làm việc gì thất đức vậy nhỉ?

Sở Thiên Hùng đến rất nhanh, khoảng tầm hai mươi phút thì đã đến đây rồi.

Nhìn thấy Sở Vũ, Sở Thiên Hùng thở phào, sau đó gọt tay ấn một công tắc trên tường.

Sở Vũ tưởng ông ấy muốn bật đèn, nhưng sau đó thì cảm thấy căn phòng giống như bị một tầng kết giới vô hình phong ấn lại. Bất giác có chút kinh ngạc, không ngờ căn phòng này lại được thiết lập pháp trận ngăn cách.

“Đây là sau khi con đi ta đã tự quyết rồi thiết lập.”

Sở Thiên Hùng cười gượng nói: “Mỗi tối ta sẽ đến mở một lần, tạo thành một loại dấu hiệu giả rằng ta đang trò chuyện với con.”

“Chú Hùng hao tổn tâm trí rồi.” Sở Vũ cười lên.

Hắn biết, chắc chắn Sở Thiên Hùng vì để che giấu việc hắn rời Long Thành mà không chỉ làm chút việc này. Chẳng qua không nói ra hết mà thôi.

Ân tình này, hắn phải hiểu.

Đừng thấy trong tên của Sở Thiên Hùng có mang một chữ Hùng, nhưng tính cách lại rất cẩn thận, làm việc luôn suy nghĩ rất chu đáo.

Sở Vũ cảm thấy bản thân so với chú Hùng về phương diện này thì hắn thua kém rất nhiều.

Vẫn là còn trẻ mà! Trong lòng Sở Vũ đang nghĩ.

Nói ra Sở Vũ hiện giờ có dự tính giữ Sở Thiên Hùng lại.

Có Sở Thiên Hùng ở Long Thành bên này, hắn làm bất cứ việc gì cũng đều sẽ tiện hơn rất nhiều.

Tuy nhiên việc này cần xem dự định của bản thân Sở Thiên Hùng. Nếu ông ấy quay về gia tộc chỉ là vì tăng tu vi, vậy thì Sở Vũ thật sự định giữ ông ấy lại.

“Đều là người nhà mình, đừng nói lời khách sáo.” Sở Thiên Hùng xua xua tay, sau đó nói: “Con chim đó của con không đến ư?”

Sở Vũ nói thầm, tên gián điệp quả nhiên là gây họa rồi.

“Vừa mới đến, nghe thấy chú nói đến đây nên đã chạy rồi.”

“Khụ khụ...” Khuôn mặt già của Sở Thiên Hùng nhăn nhó, sau đó cười gượng nói: “Con chắc không biết, con chim đó hai ngày nay gây ra bao nhiêu họa, may mà... may mà chưa xảy ra án mạng.”

“...” Sở Vũ đầu đầy những vạch đen.

“Con cháu của mấy gia tộc lớn của Long Thành tụ họp với nhau, lúc riêng tư hình như đã thảo luận gì đó về cháu, kết quả bị con chim đó của cháu nghe thấy nên đã đánh cho người ta một trận. Toàn bộ đều bị đánh nhập viện rồi...”

“Rất nghiêm trọng ư?” Trên gương mặt anh tuấn đó của Sở Vũ cũng rất nhăn nhó, có hơi đau đầu.

“Không phải nhẹ.” Sở Thiên Hùng cười gượng nói: “Nhưng đều đã xử lý xong rồi, có điều trong những ngày tiếp theo sợ rằng sẽ còn một số di chứng.”

Sở Vũ nói thầm: Có thể không có di chứng ư? Bất kỳ ai gặp chuyện này thì e rằng trong lòng cũng đều sẽ không vui vẻ gì.

Nhưng hắn cũng không có ý trách tội tên gián điệp, mấy tên đó miệng mồm đề tiện, bị đánh cũng đáng đời.

Nếu sau này còn không biết lợi hại thì cứ đến là được.

“Chú Hùng lần này về gia tộc, mục đích chính là để tu luyện?”

Sở Thiên Hùng gật gật đầu: “Đúng thế, ta cũng đã bốn mươi tuổi rồi, nếu còn không tu luyện thì sợ rằng... sẽ có hơi muộn.”

Nói rồi, ông ấy cười cười có chút ngại ngùng: “Thực ra thiên phú này của chúng ta cũng chỉ như vậy mà thôi, dựa vào sự yêu mến của gia tộc nên tài nguyên được cho khá nhiều, cũng là muốn có thể đột phá đến cảnh giới cao hơn một chút, sống thêm mấy năm.”

Đây là lời nói thật lòng, cũng đại diện cho tiếng lòng của đại đa số võ giả.

Không phải ai cũng có năng lực không ngừng đề xung kích cảnh giới cao mới, phần lớn người trên thế giới này ra sức tu luyện cũng chẳng qua là vì có thể kéo dài tuổi thọ mà thôi.

“Chú Hùng hiện giờ là lục đoạn nhỉ?” Sở Vũ hỏi.

“Ừm, lục đoạn.” Sở Thiên Hùng gật gật đầu.

“VẬY... nếu con có cách giúp chú Hùng trong thời gian ngắn đột phá đến bát đoạn, chú Hùng có bằng lòng ở lại không?” Sở Vũ nhìn Sở Thiên Hùng, hỏi với vẻ mặt nghiêm túc.

“Cái gì?” Sở Thiên Hùng hơi ngẩn ra, sau đó nhú mày nhìn Sở Vũ, cười gượng lên: “Đừng có đùa nữa...”

Sở Vũ nói nghiêm nghị: “Chú Hùng hiện giờ còn cảm thấy con là kẻ vô dụng?”

Sở Thiên Hùng nhìn Sở Vũ, chậm chậm lắc đầu: “Không, từ ngày đầu tiên con đến Long Thành thì ta đã cảm nhận được con đã thay đổi rồi. Con người ta cẩn thận nhất, quan sát người khác có thể là tinh tế tỉ mỉ hơn người bình thường một chút. Hôm đó gặp con, khí trường trên người con, khí chất của con, tinh khí thần của con... đã hoàn toàn không giống với một người không thể tu luyện.”

Sở Thiên Hùng nói rồi, chậm chậm đi đến trước cửa sổ: “Sau đó, hai ngày nay con đột nhiên biến mất, nói đi tìm Lâm Thi Mộng thì ta lại càng nghi hoặc. Một người không thể tu luyện, dựa vào cái gì mà trong mấy ngày có thể đi mấy ngàn dặm? Chưa nói đến việc... Tà Thiên Vũ chết rồi!”

Sở Vũ nhìn bóng lưng của Sở Thiên Hùng, trong lòng nói thầm: Chú Hùng quả nhiên là nhận ra được một số thứ rồi, xem ra sự thẳng thắn thành thật của mình hôm nay là đúng!

Sở gia sở dĩ có thể được trở thành tộc sói, chính là vì sự đoàn kết của nó!

Từ xưa đến nay, Sở gia từng có con cháu bỏ nhà ra đi nhưng chưa từng có kẻ súc sinh thù tặc tương tàn.

Họ nương tựa vào nhau, tin tưởng lẫn nhau, tuy giữa mọi người cũng sẽ cạnh tranh vì các vấn đề như tài nguyên, nhưng tất cả mọi việc đều bày ra trước mặt.

Chúng tôi chính là đoàn kết như vậy đó!

Mà việc này cũng là một loại phẩm chất mà toàn bộ Bắc Địa Sở Gia vẫn luôn kiêu hãnh!

“VẬY, chú Hùng dựa vào cái gì mà cảm thấy con đang đùa?” Sở Vũ cười ha ha nói.

“Dù tiểu Vũ con không bị phế, vẫn có thể tu luyện, hơn nữa cảnh giới không thấp...” Sở Thiên Hùng nhìn Sở Vũ: “Con chim đỏ của con tám chín phần cũng là chính con thu phục, nói như vậy thì cảnh giới của con thật sự không thấp!”

Sở Thiên Hùng trước đây quả thực là có hoài nghi, nhưng cũng không nghĩ quá sâu xa.

Hiện giờ thông qua sự nhắc nhở của Sở Vũ, ông ấy cuối cùng cảm nhận được thứ mà Sở Vũ ẩn giấu một khi nói ra có thể là kinh thiên động địa!

Tuyệt thế thiên kiều đó của Sở gia căn bản không bị phế!

Tin tức này... quá lớn rồi.

Sở Thiên Hùng thậm chí không kim nổi mà kiểm tra trận pháp ngăn cách ở đây một lần nữa.

Sau đó mới nhìn Sở Vũ: “Nhưng dù là như vậy thì con cũng không có cách nào trong thời gian ngắn nâng cấp cảnh giới của ta được?”

“Chú Hùng, chú có để ý đến chú Cường và chú Thắng không?” Sở Vũ cười hỏi.

“Họ hình như... đều đã tăng lên một cảnh giới lớn, đây... lẽ nào là con?” Sở Thiên Hùng lập tức hiểu ra, ông ấy vốn dĩ còn cho rằng hai người Sở Thiên Cường và Sở Thiên Thắng gặp phải vận may nào mà nhận được cơ duyên gì đó.

Hiện giờ mới hiểu, thì ra cơ duyên này lại là Sở Vũ tặng cho!

“Trời ạ... ta nói Sở thiếu gia... con, con rốt cuộc là việc gì đây?” Sở Thiên Hùng bị chấn động đến nỗi gần như không nói nên lời.

“VẬY, chú Hùng hiện giờ có bằng lòng ở lại đây không?” Sở Vũ vẻ mặt thành khẩn: “Suy cho cùng, tình hình hiện giờ của con vẫn chưa thích hợp để thêm nhiều người biết. Hơn nữa, rất nhiều lúc con phải dùng một thân phận khác đi làm việc, Long Thành bên này cũng chỉ có chú Hùng mới có thể che giấu tất cả.”

“Ta, ta... ta dĩ nhiên bằng lòng!” Sở Thiên Hùng vẻ mặt kích động.

Đừng nói là tăng tu vi của ông ấy trong thời gian ngắn, dù là một năm hai năm thì ông ấy cũng bằng lòng!

Ông ấy muốn từ bỏ sự nghiệp của Long Thành bên này, trở về gia tộc chẳng phải chính là muốn tiếp tục được tăng cấp đó ư?

So với tục thế hồng trần, dĩ nhiên tăng cấp cảnh giới quan trọng hơn!

Nếu có thể tăng cấp không cần tài nguyên thì sao ông ấy phải từ chối?

Trên thực tế, kinh doanh nhiều năm ở Long Thành, vợ con ông ấy đều ở đây, cũng sớm đã quen với cuộc sống ở đây rồi. Nếu có thể thì ông ấy cũng không muốn bắt ép vợ con rời đi cùng ông ấy đâu!

Trước đây ông ấy từng phớt lờ Sở Tiểu Tiểu cho Sở Vũ, chính là vì Sở Tiểu Tiểu không muốn quay về!

“Được, vậy chú Hùng qua đây.”

Việc đã quyết định, Sở Vũ trước giờ không thích trì hoãn.

Hai mươi phút sau, Sở Thiên Hùng về mặt chấn động, ngây ngốc đứng ở đó.

Trước đây ông ấy đã dùng thời gian ba mươi chín năm để tu luyện đến xung huyết cảnh lục đoạn. Vừa nãy, Sở Vũ đã dùng thời gian hai mươi phút giúp ông ấy đột phá đến xung huyết cảnh bát đoạn!

Xung huyết cảnh bát đoạn đó!

Cảnh giới mà nằm mơ ông ấy cũng không dám nghĩ đến!

Sở Thiên Hùng tích góp tài nguyên nhiều năm như vậy, quay về gia tộc chỉ là muốn dùng thời gian mấy năm xung mớ đến xung huyết cảnh thất đoạn.

Còn việc có hi vọng xung vào bát đoạn không thì phải xem may mắn rồi.

Ông ấy hiện giờ thậm chí hoài nghi bản thân có phải đang nằm mơ hay không?

Sao có thể được?

Tu luyện không phải việc ăn cơm uống nước, dù là ăn cơm uống nước cũng phải cần bản thân động thủ làm chứ? Cũng phải tốn tiền mua chứ?

Xung huyết cảnh, cứ đã thông một huyết đạo đều tựa như qua một cửa ải khó.

Tại sao ở chỗ Sở Vũ thì trở nên đơn giản như vậy?

Nhìn Sở Thiên Hùng không nói nên lời, Sở Vũ cười cười: “Chú Hùng, ở lại đây đi, những thứ khác con không dám bảo đảm, nhưng nếu là tiểu viên mãn xung huyết, thông mạch thì con có thể bảo đảm cho chú.”

Thiên phú của mỗi người có khác nhau, dù đưa tổng cương cho Sở Thiên Hùng đi tu luyện thì ông ấy cũng không thể đã thông toàn bộ, tiến vào đến cảnh giới đại viên mãn.

Chỉ bằng dùng cảnh giới tiểu viên mãn cho đến thông mạch đỉnh cao, còn có thể vào Tiên Thiên hay không thì thật sự không phải là việc mà Sở Vũ có thể không chế được.

“Tiểu viên mãn?” Sở Thiên Hùng có hơi nghi hoặc.

“Ba trăm sáu mươi lăm huyết đạo, mười hai kinh mạch chính được đã thông.” Sở Vũ nói.

“Đó mới là tiểu viên mãn?” Sở Thiên Hùng mở to mắt.

Phù!

Sở Thiên Hùng thở dài một hơi, ánh mắt nhìn về phía Sở Vũ sùng bái đến cực điểm.

Sau đó, ông ấy cúi thấp người thi lễ: “Sau này việc của Sở thiếu gia chính là việc của ta!”

Không cần đặc biệt nhấn mạnh thứ gì, chỉ một câu như vậy thực ra đã đủ rồi!

Người của Sở gia, một lời nói đáng giá ngàn vàng!

Bạn đang đọc truyện *Vô Cương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Tổng Tiên Sinh

Tối đó, Sở Thiên Hùng trong buổi tiệc rượu chuẩn bị xuất hành ngày mai uống có hơi nhiều, khi có người hỏi đến Sở Vũ thì ông ấy vô tình tiết lộ ra một vài điều.

“Đưa cháu đó của tôi, ôi, đừng nhắc thì hơn... Cứ bắt tôi nói? Việc này có gì mà nói? Các nguyên lão trong công ty đa phần đều là do tôi dẫn dắt ra, cũng không thể vì thằng bé đến mà đuổi hết người ta đi phải không?”

“Nó cảm thấy đó là tôi không muốn giao quyền cho nó nên có hơi giận dỗi, cả ngày trốn trong phòng chơi game một mình.”

“Khuyên? Dĩ nhiên tôi có khuyên, nhưng các người cũng biết nó là con trai của vợ cả, thân phận địa vị tôn quý, còn tôi... tôi chỉ là con của vợ lẽ. Tuy về vai vế là chú nhưng thực tế... thôi không cần nói.”

“Ừm, nếu nó không tiếp nhận như thế thì tôi có cách gì chứ? Chỉ có thể tạm thời cố gắng vậy thôi, xem lúc nào tâm trạng nó tốt... há, không khổ không khổ, đều là người cùng một gia tộc.”

“Không thể nói như vậy được, phẩm chất cao quý nhất của Sở gia chúng tôi chính là đoàn kết!”

“Đừng nói mấy lời vô ích đó nữa, uống rượu đi, chúc hành động của chúng ta ngày mai có thể thuận lợi!”

Những lời này của Sở Thiên Hùng tối đó đã truyền ra ngoài.

Những ấn tượng như Sở Vũ vô năng, bướng bỉnh còn đồ kỵ người có đức hạnh tài năng, tối đó đã truyền khắp giới thượng lưu ở Long Thành.

Chẳng qua lần này người dám bàn luận sau lưng không còn nhiều. Bị tên gián điệp đáng chết đó đánh cho sợ rồi.

Mấy tên lần trước hiện giờ cũng còn nằm trong bệnh viện đó. Nếu không phải có Sở gia bồi thường được liệu thượng hạng thì có mấy người e rằng sẽ bị tàn tật.

Cái gì? Báo thù?

Không thấy Lãnh gia cũng nhịn rồi ư?

Đó là Sở gia đấy!

Tộc sói phương Bắc mà!

Tạ gia kinh doanh nhiều năm ở Yên Kinh, bị Sở gia đuổi ra khỏi thành chỉ trong một đêm.

Hai ngày trước tin tức cái chết của Tạ Thiên Vũ truyền đến lại càng làm vô số người kinh ngạc đờ người!

Vị công tử đó của Tạ gia chết ở đại bản doanh của nhà mình. Chết cùng với hắn còn có hai cao thủ xung huyết cảnh bát đoạn!

Việc này rốt cuộc có phải Tạ gia làm hay không, không hề quan trọng. Quan trọng là hiện giờ không có ai muốn chọc vào con sói phương bắc này. Sở Tiểu Tiểu cùng Tiểu Nguyệt chạy đến chỗ Sở Vũ, tiểu nha đầu còn tức giận đối với “sự lơ lơi” của cha cô, đồng thời cũng có ý giải thích cho cha nên cứ nói mãi trước mặt Sở Vũ.

“Cha em cũng thật là, sao có thể nói anh trai như vậy chứ? Đám người lớn này thật đáng ghét, uống chút rượu rồi thì không biết nặng nhẹ nữa, bốc phét đến mức vang trời, sau khi uống nhiều thì hình như cả thế giới đều là của họ vậy. Anh đừng tranh cãi với người như ông ấy, mấy ngày nay ông ấy không cho em đến tìm anh, cả ngày ép em tu luyện, thật là phiền phức.”

Sở Tiểu Tiểu mặc một bộ áo da bó người, phác thảo ra đường nét tinh tế của cơ thể, tuổi còn nhỏ mà đã cho người khác một cảm giác quyến rũ rồi.

Tiểu Nguyệt thì vẫn như trước đây, vẻ mặt yên lặng.

Không giống với tiểu nha đầu như Sở Tiểu Tiểu, việc mà Tiểu Nguyệt biết là rất nhiều.

Cô rất rõ hai ngày nay Sở Vũ căn bản không ở Long Thành, Sở Thiên Hùng không để Sở Tiểu Tiểu qua đây chắc là cũng biết việc này. Sợ Sở Tiểu Tiểu đề lộ tin tức!

Việc xảy ra ở tỉnh Hà Nam đó theo cô thấy không tránh khỏi có liên can với Sở Vũ.

Nhưng việc này dĩ nhiên cô sẽ không biểu lộ ra.

“Thế nào? Thư ký chủ tịch làm có ổn không?” Sở Vũ cười hỏi Tiểu Nguyệt.

Tiểu Nguyệt nói nhát: “Thì vậy đó, cũng không khó.”

“Anh không biết đâu, Tiểu Nguyệt sau khi vào công ty thì đám người đó trong công ty đã điên rồi. Ôi, cả ngày cứ nghĩ làm sao để gặp gỡ bắt nạt với nữ thân. Máu chó là chị Tiểu Nguyệt rất lợi hại, chỉ dùng mấy thủ đoạn nhỏ thì đám người đó giống như được tiêm máu gà vậy, làm việc bạt mạng...”

Sở Vũ về mặt không nói nên lời, nhìn Tiểu Nguyệt: “Này, tiểu nha đầu, nói đằng hoàng.”

“Ôi chà, anh, người ta chỉ diễn đạt tâm trạng hình tượng hơn một chút thôi mà.” Sở Tiểu Tiểu lộ ra một hàm răng trắng như tuyết, cười hi hi nói.

Tiểu Nguyệt ở một bên vĩnh môi, lộ ra một nụ cười nhẹ.

Sở Vũ nhìn cô ấy một cái: “Được đó, không tệ, sau này tiếp tục cố gắng!”

Tiểu Nguyệt nhìn Sở Vũ: “VẬY còn anh?”

“Tôi tiếp tục bế quan! Tôi phải tu luyện! Gần đây tôi đã tìm được cách hồi phục rồi!” Sở Vũ ngồi đó nói lung tung với vẻ đoan trang.

Tiểu Nguyệt liếc mắt trong lòng.

Sở Tiểu Tiểu thì lại vô cùng vui mừng, lắc cánh tay của Sở Vũ tìm cách chứng thực.

“Thật sao anh? Là thật đúng không? Anh không lừa em chứ? Cha em nói anh cả ngày chơi game... khụ khụ.”

Sở Vũ vuốt vuốt mái tóc dài mượt mà của Sở Tiểu Tiểu, cười nói: “Dĩ nhiên là thật, không tin cứ qua một thời gian nữa em sẽ thấy.”

“VẬY tốt quá rồi!” Sở Tiểu Tiểu vui mừng nhảy cẫng lên, còn vui hơn cả bản thân tăng cảnh giới.

Toàn bộ Sở gia mấy năm nay đều cảm thấy thương tiếc cho Sở Vũ. Một thiên kiêu tuyệt thế như vậy sao bỗng chốc lại bị phế chứ?

Nếu Sở Vũ có thể hồi phục, đối với toàn bộ Sở gia mà nói tuyệt đối là một tin tức vô cùng tốt làm phấn chấn lòng người.

Sở Tiểu Tiểu sau khi ở đây một lúc thì cáo từ rời đi, nhiệm vụ hàng ngày của cô đều rất nặng, không những phải học tập mà còn phải tu luyện.

Theo như chính cô ấy nói thì là hi vọng cha cô mau rời đi, như vậy thì cô ấy sẽ được tự do.

Sở Vũ thì cười thầm trong lòng: Không biết tiểu nha đầu này quay về biết cha mình không đi nữa thì có sụp đổ hay không?

Trong phòng còn lại hai người Tiểu Nguyệt và Sở Vũ.

Tiểu Nguyệt nhìn Sở Vũ: “Thanh Khâu bên đó đã liên lạc với tôi rồi.”

“Hả?” Sở Vũ nhìn cô ấy một cái.

“Muốn tôi quay về nhưng bị tôi từ chối rồi. Tôi bảo họ đưa một bộ công pháp Hồ Tộc tu luyện, họ cũng đã đưa đến cho tôi rồi.”

Giọng Tiểu Nguyệt lạnh lạnh, biểu cảm dửng dưng.

Nhưng Sở Vũ lại có thể cảm nhận được cả quá trình chưa chắc là nhẹ nhàng như vậy.

“Tôi đã hẹn ước ba năm với họ, sau ba năm tôi sẽ giải quyết vấn đề trên người.” Tiểu Nguyệt nói.

“VẬY họ không hỏi tại sao cứ phải ở đây à?” Sở Vũ nhìn Tiểu Nguyệt một cái.

Tiểu Nguyệt nói: “Hỏi rồi, tôi nói vì vui.”

“...” Sở Vũ đầu đầy vạch đen, nói thầm vậy cũng được à?

Tuy nhiên việc này cũng rất phù hợp với tính cách của tiểu nha đầu này, cao ngạo lạnh lùng, có hơi bướng bỉnh nhưng lại không khiến người khác phản cảm.

“Được rồi, xác nhận anh không sao thì tôi đi đây. Đúng rồi, Hồ Tiên Động ngày mai có thể sẽ có một số đệ tử cổ giáo đến, anh cẩn thận một chút.”

Tiểu Nguyệt nói đi là đi, trực tiếp rời khỏi.

Sở Vũ tối đó lại gọi hai vệ sĩ của mình đến.

Thực ra hai người họ mới là tâm phúc thật sự của Sở Vũ, nhiều năm như vậy vẫn luôn ở bên cạnh Sở Vũ, chưa hề có một lời oán thán.

Cũng nên tăng cho họ một chút thực lực rồi.

Hai vệ sĩ trong một đêm đã được Sở Vũ tăng cấp đến xung huyết cảnh thất đoạn đỉnh cao.

Chưa tiến vào bát đoạn là do thiên phú của họ kỳ thực là có hạn.

Nếu cưỡng ép tăng lên sẽ tổn thương đến gốc rễ của họ.

Dưới con mắt độc, kinh mạch huyết đạo của con người cực kỳ rõ ràng, thiên phú như thế nào thì Sở Vũ hiện giờ chỉ nhìn một cái là có thể thấy rõ được.

Giống như hai vệ sĩ này có rất nhiều huyết mạch gần như đều bị chặn hoàn toàn. Nếu cưỡng ép xung kích thì họ nhất định sẽ chịu tổn thương ở mức độ nhất định.

Có một số tổn thương không phải có thuốc là có thể bù lại được.

Tuy là vậy nhưng hai vệ sĩ cũng đều vui điên lên được! Cũng sắp kích động đến phát điên rồi!

Một mặt họ tất nhiên cảm thấy vui vì cảnh giới của bản thân tăng lên, mặt khác là thiếu gia của họ cuối cùng đã hồi phục rồi!

Sở Vũ dặn dò họ, không được truyền ra ngoài tin tức hần đã hồi phục.

Vẫn chưa đến lúc.

Sáng sớm ngày hôm sau, Sở Vũ dậy từ sớm, dùng thang máy riêng xuống đến nhà xe ở tầng hầm.

Vẫn là người tài xế lần trước, chở Sở Vũ ra khỏi Long Thành mà không nói tiếng nào.

Sau hơn hai mươi phút, Sở Vũ... nên gọi là Tổng Hồng, hiện ngang xuất hiện ở nơi đã hẹn sẵn.

Đây là một câu lạc bộ tư nhân, Sở Vũ vừa đến cổng thì bị hai người giữ cửa chặn lại một cách khách sáo.

“Chào tiên sinh, ở đây là câu lạc bộ tư nhân, xin hỏi anh có thiệp mời không?”

Sở Vũ trực tiếp lấy ra một tấm thiệp mời màu xám có hơi cổ xưa.

Trên mặt người giữ cửa lộ ra vẻ tôn kính: “Tiên sinh mời vào trong.”

Sở Vũ gật gù đầu, trực tiếp đi vào.

Trong câu lạc bộ lúc này đã có không ít người, người đứng người ngồi, đang bàn tán nhỏ tiếng ở đó.

Thấy Sở Vũ đi vào, tất cả đều ngẩng đầu quan sát.

Người bên trong đó phần lớn Sở Vũ đều không quen, chỉ có một vài người có gặp qua ở buổi tiệc rượu lúc hần đến Long Thành hôm đó.

Ví dụ như thiếu gia Lãnh Tuấn đó của Lãnh gia, còn có đệ tử Ngô gia Thanh Hải Ngô Đông tự cho mình đứng đó.

Ở đây có thêm rất nhiều những gương mặt lạ, tuy họ đều không phóng ra khí tức gì nhưng Sở Vũ lại cảm nhận được họ phần lớn đều không yếu.

Tuy không dùng mắt độc quan sát nhưng cũng có thể cảm nhận được trong này có không ít người là cao thủ thông mạch cảnh.

Mặc dù thời gian mới chỉ mấy ngày nhưng xem ra vẫn kinh động không ít người.

Trong lòng Sở Vũ nói thầm.

Sau đó hần bình tĩnh tìm một chỗ ngồi xuống, một lúc sau thì Sở Thiên Hùng đưa tên gián điệp cùng tiến vào.

Không ít người đều đi lên chào hỏi Sở Thiên Hùng, nhưng đối với tên gián điệp thì lại tôn kính mà không dám đến gần.

Con chim này quá đáng hận, nếu không phải vì Sở Thiên Hùng đứng ra hòa giải thì không biết có bao nhiêu gia tộc sớm đã muốn mời người xử lý nó rồi.

Mầm tai họa mà nó gây ra đâu chỉ có đánh người?

Có không ít việc Sở Thiên Hùng căn bản không nói với Sở Vũ.

Ví dụ như mò vào tàng bảo các của người ta, ăn trộm được liệu cao cấp của người ta, còn bị chụp lại...

Vì vậy có rất nhiều người hiện tại muốn âm thầm xử chết con chim này.

Thế nhưng tên gián điệp lại có vẻ mặt đắc ý, đáng vẻ trông bên nọ ngó bên kia. Lúc những người đó chào hỏi Sở Thiên Hùng thì tên gián điệp còn gật đầu theo vói về cao ngạo lạnh lùng.

Giống như người ta đang chào hỏi nó vậy.

Sau đó, Sở Thiên Hùng đi về phía Sở Vũ, gật gật đầu với Sở Vũ.

“Lần này phiền Tổng tiên sinh rồi!”

Sở Vũ nhẹ nhàng nói: “Không có gì, tôi sẽ cố gắng hết sức.”

Lúc này rất nhiều người không nhịn nổi nói thì thầm sau lưng.

“Đây là người trợ giúp mà Sở gia mời đến à?”

“Nhìn thì cũng là một người rất bình thường, không biết thực lực ra sao.”

“Ha ha, việc nguy hiểm như tìm kiếm di tích cổ, rất nhiều khi phải xem may mắn.”

“Có thực lực mới có may mắn chứ.”

Trái lại lúc Ngô Đông nghe thấy ba chữ Tổng tiên sinh này thì trong mắt có lóe qua một tia sáng, hơi nhú mảy.

Sau đó, gia chủ Lãnh gia Lãnh Thanh Sơn đi ra, chấp tay về phía tất cả mọi người.

“Chư vị, lần này tìm kiếm Hồ Tiên Động hi vọng mọi người có thể có thu hoạch tốt. Những lời dư thừa thì đừng nói nữa, bây giờ xuất phát thôi!”

Tâm trạng của Lãnh Thanh Sơn không dễ chịu lắm, việc này áp ụ đến bây giờ đã hoàn toàn vượt ra phạm vi khống chế của gia tộc họ.

Ngay cả bộ kinh thư đó cũng bị không ít cổ giáo và phái lớn nhòm ngó đến rồi. Ông ta đã sai người chép kinh thư ra mấy phần để dự phòng.

Bởi vì bản gốc thì loại gia tộc nhỏ như Lãnh gia tám chín phần là không giữ nổi.

Lần này tìm kiếm Hồ Tiên Động tuy là Lãnh gia họ phát động, nhưng hiện tại trong số những cường giả đến đây có rất nhiều người không có chút quan hệ gì với Lãnh gia cả.

Lãnh gia coi như đã bị khống chế, mất đi thực quyền.

Trong lòng ông ta bức dọc nhưng không còn cách nào cả.

Vì vậy, ngay cả những câu nói kiểu hình thức cũng dứt khoát không thềm nói, vốn có ý tiền phạt tiền đến Tây Thiên, nhanh chóng tổng cổ đám người này đi cho thanh tịnh.

Đây chính là nỗi xót xa của gia tộc nhỏ, lợi ích quá lớn cũng không dám lấy, ngay cả nhật đồ thừa cũng phải nhìn sắc mặt người ta.

Lãnh gia lần này chỉ phái ra hai võ giả xung huyết cảnh lục đoạn, gần như là tham gia cho có mà thôi.

Dù sao có thể vơ vét được một chút lợi ích thì cứ vơ vét, không vét được... vậy thì cũng đành chịu rồi.

Một chiếc xe buýt sang trọng chở theo hơn ba mươi người xuất phát từ Long Thành, rất nhanh đã chạy lên đường cao tốc. Chiếc xe gào rít đi về hướng Hồ Tiên Động.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Hồ Tiên Động

Tên gián điệp tự chiếm một chỗ ngồi ở sát bên Sở Vũ nhưng làm ra vẻ không quen, nhắm mắt dưỡng thần ở đó.

Tên này tuy rất dễ tiện nhưng vẫn phân rõ được nặng nhẹ.

Ngô Đông ngồi ở hàng sau, ánh mắt thỉnh thoảng quét qua trên người Sở Vũ.

Họ Tổng... đại diện cho Sở gia tìm kiếm Hồ Tiên Động?

Trên mặt Ngô Đông tràn đầy vẻ hồ nghi.

Tối hôm qua hẳn nghe được một tin tức truyền đến từ Lưu gia ở Tứ Xuyên.

Nói rằng Lưu gia theo cổ giáo Hàn Tiêu, Cửu Tiêu cùng tìm kiếm một di tích thượng cổ.

Quá trình cụ thể thì Ngô Đông không rõ, nhưng lại nghe nói có một người họ Tổng ở trong đó từng giúp Lâm Thi Mộng, hơn nữa hình như còn nhận được cơ duyên lớn!

Sau đó thì không biết tung tích, không biết có phải người trước mặt này không?

Ngô Đông tuy tính cách cao ngạo, nhưng tâm tư lại rất tỉ mỉ, làm việc cũng rất cẩn thận.

Nếu không lần trước cũng sẽ không nghe đến hai chữ Thái Thanh mà thà mắt mặt cũng phải quay người bỏ đi.

Họ Tổng, từng giúp Lâm Thi Mộng. Giữa Lâm Thi Mộng và cái tên vô dụng của Sở gia Sở Vũ đó không rõ ràng, có chút ám muội.

Tạ Thiên Vũ đã chết rồi... người giết hắn đồng thời xử luôn hai xung huyết cảnh bát đoạn.

Nếu xâu chuỗi những manh mối này lại thì hình như người trước mặt này cực kỳ có khả năng chính là người đó!

Nghĩ đến đây, Ngô Đông lập tức có hơi cảnh giác.

Mấy ngày trước hẳn bị Sở Thiên Hùng dùng Thái Thanh làm kinh sợ mà bỏ đi, trong lòng đã nảy sinh ý đối địch với Sở gia.

Nay Sở gia lại mời đến một người lại lịch không rõ như vậy, trong lòng Ngô Đông dâng lên sự cảnh giác to lớn.

Khác với những người khác ở đây, hẳn rất rõ truyền thừa bên trong Hồ Tiên Động!

Ở thời đại thượng cổ, tổ tiên của Ngô gia Thanh Hải từng có qua lại với chủ nhân Hồ Tiên Động!

Vì vậy lần này hẳn cũng có chí hướng phải có được truyền thừa Hồ Tiên Động!

Nghĩ đến mấy món pháp khí đó trên người mình, Ngô Đông lại có một sự hăng hái dâng lên từ trong lòng.

Đừng thấy trong này Ngô Đông ta không phải là kẻ mạnh nhất, các người ai có pháp khí mạnh hơn ta không? Còn nữa, cái tên Tổng tiên sinh gì đó... nếu anh đã đại diện Sở gia thì đến lúc đó đừng trách ta vô tình, lấy anh khai đao!

Trong khoảnh khắc đó, trong mắt của Ngô Đông lóe qua một sát cơ mãnh liệt.

Sở Vũ giống như có cảm nhận được nhưng lại không quay đầu lại, làm ra vẻ không biết.

Tên gián điệp truyền âm nói: “Phía sau có sát khí.”

Tuy không có cảnh giới quá cao thâm, nhưng động vật đối với các loại khí tức, đặc biệt là cảm nhận với khí tức nguy hiểm là hơn hẳn loài người.

Sở Vũ không trả lời, chỉ cười nhạt trong lòng: Ta còn chưa tìm đến ngươi mà ngươi lại tìm đến ta rồi.

Hắn sở dĩ tiếp tục dùng hóa thân Tổng Hồng này chính là để tạo ra một hình tượng của cường giả. Phải khiến tất cả mọi người đều biết rằng Tổng Hồng rốt cuộc từ đâu đến, là thân phận gì, sau lưng lại có sức mạnh như thế nào.

Có một người thân bí mà lớn mạnh như vậy đứng ở bên Sở gia, đứng ở bên Lâm Thi Mộng thì tin rằng sẽ khiến không ít người cảm thấy kiêng dè.

Nhưng hiện giờ vẫn còn chưa đủ.

Vậy nên, Sở Vũ cần dùng thân phận Tổng Hồng này tiếp tục đi làm một số việc!

Dù có gây ra một số rắc rối cũng không sợ, Sở gia cũng được, Lâm Thi Mộng cũng được, đều không phải để không, họ có cách để gạt sạch việc đó.

Sở Vũ hi vọng có một ngày, thân phận Tổng Hồng này có thể làm khiếp sợ những người có ý đồ xấu với Sở gia, với Lâm Thi Mộng.

Một cường giả có lẽ rất khó làm được.

Nhưng một cường giả hành tung bất định, xuất thần nhập quỷ... sẽ khiến người khác bất an, đồng thời trong lòng có sự kính nể!

Lòng người từ xưa đến nay càng thần bí thì càng sợ hãi.

Còn về thân phận vốn có của bản thân, Sở Vũ không định nhào nặn nó thành một hình tượng vũ lực lớn mạnh.

Suy cho cùng, hấn “vô dụng” nhiều năm rồi.

Một khi dùng đáng về cường giả đột nhiên xuất hiện trước mắt mọi người thì nói không chừng sẽ bị những nhân vật to lớn chú ý.

Hấn của hiện tại vẫn chưa trưởng thành đến mức có thể đối kháng với cổ giáo, cổ phái.

Còn việc sau này dùng cách nào để từ từ xuất hiện trước mặt mọi người thì Sở Vũ vẫn chưa nghĩ ra.

Việc này cũng cần xem cơ duyên.

Chiếc xe buýt lớn bay nhanh trên đường cao tốc, con đường chưa đến ba trăm cây số mà có tầm hơn hai trăm cây là cao tốc.

Hơn một tiếng sau, chiếc xe buýt lớn xuống khỏi cao tốc, dừng ở một ngã rẽ.

Phía trước là một cụm núi rộng mênh mông

Kéo dài bất tận, khí thế khoáng đạt.

Mọi người từ trên xe đi xuống, nhìn về phía cụm núi đó.

Người dẫn đường là một võ giả xung huyết cảnh lục đoạn của Lãnh gia, hấn đã quen thuộc đối với đường ở đây từ lâu.

Trước đây từng đến không biết bao nhiêu lần!

Nhưng lần này thì lòng đầy xót xa. Trước đây mỗi lần đến đều ngênh ngang đắc ý, cảm thấy nhà mình có thể dựa vào cơ duyên lần này mà tiến bộ vượt bậc.

Gia tộc ẩn thế gì chứ? Cổ giáo, cổ phái gì chứ? Tất cả đều đứng sang một bên!

Sau này Lãnh gia ta chính là gia tộc đứng đầu thật sự của Long Thành này!

Không, không chỉ là Long Thành, thậm chí toàn bộ phương bắc đều sẽ nằm dưới sự bao phủ của Lãnh gia ta!

Đáng tiếc, mộng tình rất nhanh.

Cùng với sự can dự của một số thế lực lớn mạnh, Lãnh gia ngày nay đã gần như trở thành khán giả.

“Chư vị, xin hãy đi theo tôi.” Người võ giả xung huyết cảnh lục đoạn của Lãnh gia này sắc mặt bình tĩnh, rất có lễ độ.

Nhưng trong đầu lại đang rĩ máu: Chúc tất cả các người đều chết ở trong di tích Hồ Tiên Động!

Về mặt Sở Vũ yên lặng đi giữa mọi người, tiến vào trong núi.

Lộ trình hơn một trăm cây số, đối với đám người này mà nói căn bản không là gì cả. Mọi người đều giữ tốc độ đều đặn giống như có sự hiểu ngầm.

Trong lúc đó, một thanh niên tầm hai bảy hai tám tuổi, thân hình có hơi mập tiến sát đến cạnh Sở Vũ, hỏi nhỏ: “Nè, huynh đệ, lần này anh là đại diện cho Sở gia à? Giúp họ tìm kiếm di tích cổ sao?”

Sở Vũ nhìn anh ta một cái, người thanh niên này cười tít mắt, trông có vẻ đầy thiện ý.

“Đúng vậy.” Sở Vũ gật gật đầu.

“Trong số những người chúng ta, có không ít người đều là nhà khác mời đến. Nhưng nếu để tôi nói thì việc tầm bảo này đều là tìm cho chính mình. Suy cho cùng việc này cũng rất nguy hiểm, một khi sơ ý thì có thể mất mạng, tội gì bán mạng cho nhà người khác. Trừ phi trả thù lao đủ nhiều...”

Thanh niên hơi mập có bộ dạng như mới gặp lần đầu mà đã quen thân, cười rồi nói: “Tôi tên Phạm Kiến, huynh đệ xưng hô thế nào?”

Ngô Đông giữ một khoảng cách nhất định với Sở Vũ, vênh tai lên lắng nghe cuộc trò chuyện giữa hai người.

Phạm Kiến? Phạm tiện (1)? Đặt cái tên này, cha hấn ta tâm lớn thật.

“Tổng Hồng.” Sở Vũ nói nhạt.

Phạm Kiến nói: “Ngưỡng mộ đã lâu!”

Trong lòng Sở Vũ liếc mắt, nói thầm thật là đạo đức giả, cái tên này tôi mới dùng lần thứ hai, anh ngưỡng mộ lâu ở đâu ra thế?

Phạm Kiến lại không quan tâm điều đó, tiếp tục nói nhỏ tiếng với Sở Vũ: “Chờ lát nữa vào trong di tích, chỉ bằng chúng ta lập thành một nhóm đi? Có thể giúp đỡ lẫn nhau, còn có thể bổ sung cho nhau.”

“Tại sao lại tìm đến tôi?” Sở Vũ hỏi.

“Bởi vì họ không có hứng thú với tôi.” Phạm Kiến về mặt thân nhiên, không có chút gì ngại ngùng: “Tôi mới chỉ xung huyết cảnh bát đoạn, cảnh giới có hơi thấp.”

Sở Vũ đầu đầy vạch đen, mới xung huyết cảnh bát đoạn? Quá thấp rồi?

Thật không biết lời này nếu để những người trên bảng thiên kiều Hoa Hạ đó nghe thấy thì sẽ có phản ứng thế nào.

Nhưng những người trên bảng thiên kiều thì thiên phú cũng không tồi, tốc độ tăng cảnh giới của họ cũng đều rất nhanh.

Có lẽ hiện giờ người xếp hạng đầu đó chắc đã xung vào cửu đoạn rồi.

Phạm Kiến cũng không nói dối, cảnh giới này của hắn nhìn vào trong thế tục dĩ nhiên không thấp, đã được coi là cao thủ rất mạnh.

Nhưng ở trong mắt các con cháu thị tộc cổ giáo, cổ phái thì quả thật không được xem là gì cả.

“Vậy anh đến đây như thế nào vậy?” Sở Vũ nhìn Phạm Kiến, hắn không quá tin rằng người này không có chút bối cảnh nào.

Dù tìm kiếm di tích thượng cổ đầy nguy cơ, nhưng đây rốt cuộc vẫn được coi là đang chia bánh ga tô.

Không phải ai cũng có tư cách đến cắt một miếng.

“Tôi à, nghe được tin tức nên tự mình đến thôi.” Phạm Kiến cười he he nói.

Sở Vũ quét mắt nhìn những người khác, thấy trên mặt không ít người đều lộ ra vẻ coi thường, giống như quen biết Phạm Kiến nhưng lại không muốn dính líu đến anh ta vậy.

Sở Vũ gật gật đầu: “Vậy cứ đến đó rồi nói nhé.”

“Được, quyết định vậy đi!” Phạm Kiến nói với vẻ mặt hài lòng.

Sở Vũ có hơi không nói nên lời, ai chắc chắn với anh chứ? Nhưng hắn lại không thấy phản cảm với cái người có da mặt hơi dày này.

Cả nhóm người xuyên qua ngọn núi lớn, dưới sự dẫn dắt của người ở Lãnh gia đó, rất nhanh đã đến bên Hồ Tiên Động.

Rất nhiều năm trước, có truyền thuyết rằng nơi này có một con Hồ Tiên sống, pháp lực của Hồ Tiên rất mạnh, có thể hô mưa gọi gió.

Lúc đó được rất nhiều thôn dân địa phương cung phụng, ở đây thậm chí còn có một ngôi miếu Hồ Tiên.

Chỉ là ngày nay cái miếu đó đã bị tàn phá và đổ sập rồi, trông có vẻ rất đổ nát.

Bên cạnh miếu là một vách núi cao mấy chục mét, Hồ Tiên Động chính là ở chỗ giữa không trung của vách núi, cách mặt đất tầm mười mấy mét.

Nhìn từ phía dưới thì cửa động đó không lớn, cũng chỉ có hai thước vuông, bên trong đen kịt, không biết thông đến nơi nào.

Người võ giả này của Lãnh gia dẫn đám người đến đây, dùng tay chỉ về cửa động phía trên nói: “Đây chính là Hồ Tiên Động, từ đây đi vào thì đi khoảng ba mươi mét sẽ có một đạo kết giới, xuyên qua kết giới đó thì chính là di tích thượng cổ rồi.”

Lúc này, trong đám người có người lên tiếng: “Được rồi, cảm ơn anh đưa chúng tôi đến đây, giờ anh có thể quay về rồi.”

Người võ giả này của Lãnh gia sắc mặt cứng đờ, nhìn về người đó: “Ý gì đây?”

Người nói là một người thanh niên hai ba hai bốn tuổi, mặt rất khô ngô, thân hình cao lớn, không mặc áo quần hiện đại mà mặc một bộ áo dài màu trắng, trên đầu cài trâm. Nhìn có vẻ rất anh tuấn hào phóng.

Trên mặt anh ta lộ ra một sự châm biếm nhàn nhạt: “Không muốn anh đi nộp mạng mà thôi.”

Người võ giả Lãnh gia này nhủ mảy: “Có nộ mạng hay không cũng là việc của bọn tôi...”

“Ha ha, anh thật sự nghĩ ai cũng có tư cách vào di tích thượng cổ này ư?” Người thanh niên cười nhạt: “Được rồi, tình nghĩa anh dẫn đường chúng tôi đã ghi nhớ rồi, sau này chúng tôi lấy được cơ duyên ở đây thì sẽ không quên Lãnh gia anh.”

Nói rồi anh ta nhìn về phía Sở Vũ: “Còn anh, anh, anh... các người cũng không cần vào nữa. Đến xem thử để có thêm chút kiến thức là được rồi. Di tích thượng cổ không phải nơi để các người vào.”

Người thanh niên cùng lúc chỉ vào mấy người, cơ bản đều là người trong gia tộc Long Thành bên này, hoặc là trợ thủ mà họ mời đến.

Sắc mặt của những người này đều trở nên khó coi, đây rõ ràng là giọng khách át giọng chủ.

Người phát hiện trong Hồ Tiên Động có di tích thượng cổ là gia tộc của Long Thành họ, nhưng hiện giờ họ lại bị xua đuổi.

“Thế nào? Các người còn không chịu phục?” Người thanh niên này nói xong, trong cơ thể bỗng nhiên bùng phát ra một luồng khí thế hùng hồn.

Một luồng uy lực áp bức lớn mạnh xộc đến, chỉ thẳng vào Sở Vũ bên này.

Lúc đó có mười mấy người sắc mặt trắng bệch bước lùi lại, hai võ giả xung huyết cảnh lục đoạn của Lãnh gia lại càng không chịu nổi, liên tục thụt lùi xa mấy chục mét, dùng tay ôm lấy ngực.

Sở Vũ đứng ở đó không động đậy, nhưng hần đã suy đoán ra được người thanh niên này là một cao thủ thông mạch cảnh nhất đoạn!

Có cùng cảnh giới với đứa trẻ Tề Hằng mang khuôn mặt trẻ con!

Tuy nhiên điều khiến Sở Vũ có chút kinh ngạc là tên mập Phạm Kiến tự xưng bản thân là xung huyết cảnh bát đoạn ở bên cạnh lại cũng đứng ở đó giống như người không có việc gì, trên mặt mang theo nụ cười.

Giống như hoàn toàn không cảm nhận được khí thế mà người thanh niên đó bùng phát ra.

Cái tên này... có hơi nghĩ một đằng nói một nẻo.

Người thanh niên đó trước tiên là nhìn về phía mấy người bị khí thế của hần ép thụt lùi, nói nhạt: “Bây giờ phục rồi chứ? Ta không muốn động thủ với các người ở đây, nói thực thì các người vẫn chưa xứng để ta ra tay. Tự giác một chút, tự mình rời khỏi đây, giữ lại tính mạng quay về không được à?”

Lúc này, Sở Vũ phát hiện bên cạnh người thanh niên có mấy người trên mặt đều lộ ra vẻ không vui. Mà tâm trạng này giống như là hướng về phía người thanh niên đó!

Sở Vũ hơi dao động trong lòng, nói thầm lẽ nào người thanh niên này không phải kẻ hung hăng hống hách, chả lẽ là hần đang cứu người?

***

(1) Phạm tiện: từ đọc đồng âm với Phạm Kiến, có nghĩa là bị coi thường.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Ngắm Ngắm Muru Tính

Quả nhiên, một anh chàng mặc áo màu xanh bên cạnh người thanh niên nhẹ nhàng mở lời: “Lạc Viễn, đủ rồi. Bọn họ đã muốn chết thì cần gì phải ngăn cản?”

Người thanh niên Lạc Viễn mặc áo dài trắng lắc lắc đầu: “Bọn họ không có tư cách vào!”

Một cô gái dung mạo xinh đẹp nói với vẻ mặt cay nghiệt: “Không biết lợi hại, bọn họ muốn vào thì cứ để cho họ vào đi!”

Lạc Viễn nhìn những người đó một cái, sau đó thở nhẹ một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Không ít người ở bên cạnh Lạc Viễn đều nhìn những người đó một cái với vẻ cười gượng, không nói gì cả.

Phạm Kiến nói lẩm nhẩm: “Làm gì mà dữ vậy chứ, trong di tích thượng cổ vốn dĩ đã đủ nguy hiểm rồi, mọi người cứ dựa vào cơ duyên và bản lĩnh của mình không được ư?”

Không ai phản ứng hẳn, ngay cả Sở Vũ cũng cảm thấy cái tên này có hơi lý tưởng hóa.

Dù trong lòng Sở Vũ cũng nghĩ như vậy, nhưng thế giới này không đồng ý mà!

Lạc Viễn và những người khác, từng người phi thân nhảy đến chỗ cửa động của Hồ Tiên Động, cho dù là thân phận gì thì cũng đều bò vào một cách cẩn thận.

Không còn cách nào khác, cửa động chỉ lớn chừng đó, muốn đi vào một cách nghênh ngang là việc không thể nào.

Nếu tung một chưởng nổ tung thì chưa nói đến việc cực kỳ có khả năng sẽ phá hoại kết giới ở đây, mà không chừng còn có thể gây ra phản ứng dây chuyền, vì thế cũng không ai dám làm như vậy.

Những người đó, tổng cộng hai mươi người nối đuôi nhau đi vào.

Còn lại những người vừa nãy bị Lạc Viễn từ chối thì đứng ở đó, sắc mặt u ám không động đậy.

Cho đến lúc này, Phạm Kiến mới cười hi hi nói: “Các người đừng trách cái tên thư sinh đó, đám người họ hầu như đều đến từ cổ giáo, cổ phái và thị tộc cổ xưa, ai ai cũng là kẻ giết người không chớp mắt. Cái tên thư sinh vừa nãy chính là không muốn nhìn thấy các người đi nộp mạng một cách vô tội mới nói ra lời châm biếm các người thôi.”

“Thật sao?” Có người ít nhiều có hơi không tin.

“Không thù không oán, tại sao lại muốn giết chúng tôi?” Có người hòa theo.

Phạm Kiến cười he he nói: “Trên thế giới này, việc người không thù không oán nhưng lại động đao giết người rất nhiều, các người đều là người trưởng thành mà ngay cả đạo lý này cũng không hiểu ư?”

Mọi người trở nên trầm mặc.

Đạo lý dĩ nhiên là hiểu, nhưng rất uất ức!

“Cũng quá đáng rồi nhỉ? Chưa tìm được gì cả mà...” Có người càu nhàu.

Phạm Kiến cười nói: “Anh biết vừa nãy những người khác tại sao lại ngăn tên thư sinh Lạc Viễn đó không?”

Mọi người hơi ngẩn ra.

Phạm Kiến nhe răng cười nói: “Đó là vì những người đó hi vọng các người có thể có thu hoạch ở trong đó, sau đó họ đứng ở cửa vào trực tiếp cướp lấy là được rồi!”

“...”

Đúng là đồ phá hoại!

Mọi người đều có vẻ mặt không nói nên lời, đồng thời đều cảm thấy bùng bùng lửa giận.

“Thế giới này, đã là giới tu hành rồi!”

Phạm Kiến thu lại nụ cười, lộ ra mấy phần nghiêm túc nhìn mọi người: “Biết giới tu hành là gì không? Cá lớn nuốt cá bé, kẻ mạnh thì được tôn trọng! Năm đám lớn thì có lý! Hiểu không?”

Hiểu không?

Chắc chắn là cũng hiểu!

Phạm Kiến nói tiếp: “Tôi khuyên các anh vẫn nên quay về đi, những người đó không màng các anh là người của gia tộc ẩn thế nào đâu. Gia tộc ẩn thế trong mắt những người đó chẳng qua là mạnh hơn một chút so với những người trong thế tục mà thôi. Suy cho cùng thì trong mắt họ vẫn chỉ là loài giun dế.”

Mọi người nghe xong lời này, tuy trong lòng đều không thoải mái, nhưng lại không thể không thừa nhận, anh ta nói rất có lý.

Gia tộc ẩn thế chẳng qua là những gia tộc nhỏ bé sáu ngàn vạn năm trước!

Cường giả thật sự vào lúc đó đều đã rời đi, chỉ còn lại một nhóm phụ nữ già yếu và trẻ con ở lại thế giới ngày càng khô héo kéo dài hơi tàn mà thôi.

Mà những cổ giáo, cổ phái, thị tộc cổ xưa đó cho dù ở lại chỉ toàn là bệnh tật già yếu, nhưng bên trong suy cho cùng cũng mạnh hơn quá nhiều so với người khác!

Họ có truyền thừa tương đối hoàn chỉnh, có các loại pháp khí lớn mạnh.

Cho dù vì thế giới trở nên khô héo, người tu chân lớn mạnh càng ngày càng ít, nhưng sau khi thế giới khôi phục thì tốc độ nổi dậy của họ cũng nhanh đến mức khó có thể tưởng tượng được!

Sự chênh lệch này tựa như trời và đất.

Vậy nên, trong mắt những người cổ giáo, cổ phái và thị tộc cổ xưa đó thì gia tộc ẩn thế... trước giờ đều là một đám giun dế không đáng nhắc đến!

Thứ giun dế này hoặc là không đếm xia, hoặc là một đạp nghiền chết, tùy tâm trạng.

“Đa tạ đã nhắc nhở.” Võ giả xung huyết cảnh lục đoạn đó của Lãnh gia chấp tay về phía Phạm Kiến, trong giọng nói tràn đầy sự cay đắng.

Những người khác cũng đều chấp tay thi lễ với Phạm Kiến, bày tỏ sự cảm ơn.

“Đi thôi, ở đây... đã không phải là nơi chúng ta có thể tham gia rồi.” Hai võ giả xung huyết cảnh lục đoạn của Lãnh gia cúi đầu tui nghiêng rồi rời đi trước.

Ngô gia Thanh Hải là trợ thủ mà họ tìm đến, nhưng khi Ngô Đông đi vào thì nhìn cũng không thèm nhìn họ một cái.

Giao tình gì đó ở trước mặt lợi ích to lớn thì thật sự là không đáng nhắc đến.

Nhưng vẫn có hai ba người không rời đi, trong mắt họ lóe lên vẻ cứng rắn.

Phạm Kiến có hơi kinh ngạc: “Các anh không đi?”

Một người trong đó nói: “Vẫn là muốn thử vận may.”

Phạm Kiến lắc lắc đầu, nói: “Những người đó nhất định sẽ chặn ở cửa vào mà giết, các người tự cầu nhiều phúc nhé!”

Nói rồi, Phạm Kiến nhìn về phía Sở Vũ: “Tổng huynh chúng ta vào thôi.”

“Các anh không sợ bị chặn giết à?” Có người không nhịn được hỏi.

Phạm Kiến cười cười: “Dĩ nhiên không sợ, bọn tôi có pháp khí hộ thân.”

Nói rồi, Phạm Kiến tung người nhảy lên Hồ Tiên Động, bò vào trước.

Sở Vũ theo sát đằng sau.

Phạm Kiến truyền âm cho Sở Vũ nói: “Lát nữa tôi vào trước, tôi nói với anh, bọn họ chắc chắn có người sẽ chặn giết ở cửa vào. Trên người tôi có pháp khí hộ thân nên không sợ họ, sau khi tôi vào được năm giây thì anh hãy vào, tôi sẽ dụ họ đi khỏi.”

“Tại sao anh lại phải giúp tôi?” Trong lòng Sở Vũ ít nhiều có chút nghi hoặc.

Với anh chàng mặt dày có tên kỳ lạ này cũng coi như là bèo nước gặp nhau thôi, trước đó chưa từng gặp mặt nên lẽ ra hẳn không có lý nào lại nhiệt tình như vậy chứ?

“Ha, anh chắc là vừa từ đất Tứ Xuyên về nhì?” Phạm Kiến cuối cùng đã nói ra nguyên nhân thật sự.

Hắn đã nghe được một số chuyện xảy ra ở đất Tứ Xuyên bên đó, biết một người tên là “Tổng Hồng” từng giúp Lâm Thi Mộng, đồng thời ở bên đó hình như nhận được cơ duyên lớn.

“Tôi có thù với Tề Hằng, người có thể khiến hắn xui xẻo thì đều là bạn của tôi!” Phạm Kiến nói.

“Cái tên nhóc con có gương mặt trẻ con đó?” Sở Vũ hỏi.

“Nhóc con có gương mặt trẻ con? Ha ha ha ha ha, đúng là hình tượng thật! Đứa cháu trai đó đặc biệt không ra gì cả, nham hiểm vô cùng. Cả ngày cứ mang khuôn mặt trẻ con nhưng làm việc lại nham hiểm gian xảo, đầy lòng nhỏ còn chưa bằng cái lỗ kim! Mẹ nó chứ...”

Phạm Kiến nhắc đến Tề Hằng thì dường như bụng đầy lửa giận, chửi mát.

Sở Vũ cảm thấy cái tên này tám chín phần là đã chịu thiệt không ít ở chỗ Tề Hằng.

“Tôi nghe nói tên tiểu tử đó phé rồi, thật là tin vui khiến lòng người sáng khoái, trời đất cũng cùng chúc mừng...”

Sở Vũ: “...”

“Nhưng mà Tổng huynh, anh cẩn thận một chút, anh đừng thấy đám khốn ngồi tít trên cao đó vừa nãy dường như không chú ý đến anh, trên thực tế thì

hiện giờ họ chắc đều biết anh là ai rồi. Rất nhiều việc trong thế giới của người bình thường có lẽ truyền đi rất chậm, nhưng ở trong tổ chức này thì đều truyền nhanh như bay.”

Phạm Kiến nhắc nhở một cách tốt bụng.

“Ừm, cảm ơn!” Sở Vũ trả lời một câu.

“Không cần khách sáo, tôi cũng thấy đám khốn nạn đó không thuận mắt.” Phạm Kiến nói đoạn, đã bò đến chỗ kết giới.

Hắn quay đầu nhìn Sở Vũ một cái: “Nhớ kỹ, tôi vào đó sẽ dụ họ đi, năm giây sau thì anh hãy vào!”

Sở Vũ gật gù đầu, vào khoảnh khắc Phạm Kiến tiến vào kết giới, Sở Vũ mở đôi mắt dọc ở ẩn đường nhìn hắn một cái.

Phạm Kiến chồm về phía trước, thân hình hắn bỗng chốc biến mất ở chỗ đó.

Lúc này, tên gián điệp không hề biết họ vừa nói chuyện gì bỗng nhiên nói: “Điều gì cảm thấy tiểu tử đó không đáng tin lắm.”

“Nói thừa!” Sở Vũ nhìn tên gián điệp một cái.

Lúc này, phía sau truyền đến giọng nói, là mấy tên võ giả không cam tâm đó bò theo vào.

Thấy Sở Vũ ở phía trước, phía sau có người hỏi: “Anh không vào à?”

Sở Vũ quay đầu nhìn anh ta một cái, nhẹ nhàng cười: “Hay là anh vào trước?”

Người đó lập tức chần chừ một lúc, nói: “Vẫn nên chờ chút đi...”

Không có ai là kẻ ngốc, trước đó Lạc Viễn đã báo hiệu, lúc này không ai muốn làm con chim đầu đàn đó.

Bất quá đợi ở đây một hai tiếng rồi vào, lỡ như bây giờ đi vào bị tấn công thì làm thế nào?

...

Bên đó, Phạm Kiến vừa vào thì lập tức nhìn thấy mấy người vây lại ở đó, nhưng lại không có ai tấn công về phía hắn.

Phạm Kiến lộ ra một ánh mắt đặc ý với mọi người, cười bí ối, thân hình thoát một cái chuồn đến phía sau.

Sau đó ở đó đếm: “Một, hai, ba, bốn... năm! Ôi chào, sao lại chưa xuất hiện?”

“Phạm Kiến, anh có được không vậy? Không phải nói chắc chắn sao?” Trước đó người thanh niên mặc áo dài màu xanh trợn mắt với Phạm Kiến một cái.

Phạm Kiến cũng có biểu cảm nghi hoặc, lẩm nhẩm: “Không đúng, tôi cảm giác hắn đã tin tôi rồi, tại sao không chui ra?”

Thanh niên mặc áo dài xanh cười lạnh lùng: “Người có thể ngấm ngầm mưu tính với Tề Hằng thì sẽ dễ dàng tin người khác như vậy ư?”

“Mẹ nó... cái tên này quả thực chính là người đã ám hại Tề Hằng, vừa này tôi đã moi được sự thật từ trong miệng hắn, cũng không biết là từ đâu chui ra, sao lại quý quái như vậy?” Phạm Kiến có hơi thất vọng.

“Thôi đi, chúng ta vẫn nên vào trước đi, họ đã ở phía trước rồi. Đừng để người khác giành trước.” Có người nói.

“Được...” Phạm Kiến ừ ừ gật gù đầu.

Mấy người vừa mới đi ra mười mấy bước, bỗng nhiên đều dừng lại, sau đó cùng lúc... tấn công mạnh mẽ về phía cửa vào kết giới!

Ở đó bỗng bùng phát ra một luồng sáng rực rỡ!

Một luồng sóng sức mạnh đáng sợ bỗng nhiên tản ra!

Đó là ánh sáng chói mắt do bốn năm môn pháp khí phát ra!

Một bóng người né tránh đến một bên tựa như âm hồn trước khi những đòn tấn công này đến!

Bịch bịch bịch!

Một chuỗi mấy tiếng vang lớn rơi lên chỗ trống.

Âm thanh chấn động tai đến mức gần điếc.

Tên gián điệp nói chói tai: “Đám khốn kiếp các ngươi!”

Trong mắt Sở Vũ lóe lên lửa giận, thân hình không lùi mà tiến, trực tiếp chồm về phía một người trong đó.

Giơ tay lên đánh ra một quyền.

Một luồng sóng sức mạnh cuộn trào mãnh liệt bỗng chốc bùng phát ra.

Người đó hoàn toàn không ngờ được Sở Vũ không những né được đòn hợp lực của họ, mà gan lại còn lớn đến mức này, còn dám phản kích họ.

Không kịp phát động pháp khí trong tay lần nữa, lập tức hét lên một tiếng giận dữ: “Đi chết đi!”

Một quyền gấp gáp đón về phía quyền của Sở Vũ.

Răng rắc!

Tiếng xương vỡ nát vang lên lanh lảnh.

Nắm đấm của người này bị một quyền của Sở Vũ đập nát vụn!

“Á!”

Người này lập tức phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Cánh tay đó của Sở Vũ tựa như thép, cứng chắc đến mức khó có thể tưởng tượng.

Một quyền đập nát nắm đấm của người này xong, dư lực vẫn chưa hết tiếp tục đánh vào chỗ yết hầu của người này.

Bùm!

Yết hầu của người này gồm cả xương cổ của hắn trực tiếp bị luồng sức mạnh cuộn trào mãnh liệt này đánh nát vụn!

Chết thảm ngay tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Đường Tu Hành Khó

Mấy người khác đều bị kinh hãi đến đờ đẫn!

Đặc biệt là Phạm Kiến, khoảnh khắc người đó bị giết, cả người hắn đều bị dọa đến nổi ngốc luôn rồi!

Đó là một người con cháu của thị tộc cổ xưa á!

Anh hào trẻ tuổi thông mạch cảnh nhị đoạn!

Lại bị người ta một quyền đánh chết?

Chàng trai họ Tống này nhìn cũng không lớn mạnh như vậy mà?

Tuy nhiên trong chớp mắt, Phạm Kiến đã hét lớn: “Tống huynh, đi nhanh, để ta cản họ!”

“...” Sở Vũ.

“...” Những người khác.

Con người đề tiện quá thì thành vô địch!

Cái tên này cũng thật là đề tiện đến không có giới hạn rồi.

Thật sự coi người khác là đồ ngốc ư?

Lúc này sao có thể còn tin hấn?

Nhưng Phạm Kiến lại chạy mất dép, không hề do dự chút nào.

Mấy người còn lại đó đều xông về phía Sở Vũ.

Sở Vũ truyền âm cho tên gián điệp: “Mày chạy nhanh đi!”

Tên gián điệp hiểu ngầm trong lòng, gào lớn tiếng: “Đọa ta sợ chết đi được, chạy nhanh thôi...”

Tên gián điệp thoát cái đã biến mất dạng.

Lúc này, mấy người còn lại đó đã phát động tấn công đối với Sở Vũ.

Trong tay họ đều cầm pháp khí, tuy không thể phát huy uy lực lớn mạnh nhất nhưng vẫn rất kinh người.

Người thanh niên mặc áo dài màu xanh, tay cầm một thanh kiếm dài phong cách cổ xưa, lưỡi kiếm đỏ như máu vung lên, mang theo một vùng ánh sáng đỏ lớn!

Cũng là một món pháp khí cấp Tiên Thiên!

Sở Vũ lấy ra từ trên người thanh kiếm ngắn bằng đồng của Tề Hằng trước đó rồi truyền sức mạnh vào, lập tức có một luồng kiếm khí xuôi theo kiếm ngắn bộc phát ra.

“Đó là vũ khí của Tề Hằng!”

“Tên trộm kia, ngươi hãy nạp mạng đi!”

“Đồ khốn kiếp, đi chết cho ta!”

Đám người này quả nhiên đều có giao tình rất sâu với Tề Hằng của Cửu Tiêu, thậm chí có thể nhận ra ngay binh khí mà Tề Hằng sử dụng.

Tấn công của họ rất hung dữ, tuy không phải đến từ cùng một môn phái nhưng họ lại rất hiểu nhau, khóa chặt tất cả góc chết của Sở Vũ.

Những người này hầu như đều là cao thủ trẻ tuổi thông mạch cảnh!

Muốn giết chết Sở Vũ ở đây!

Tia sáng mà pháp khí bạo phát ra quện lấy nhau, phát ra một luồng sức mạnh kinh người.

Dù là một mỏm đá thì e rằng cũng sẽ bị luồng sức mạnh này đánh vỡ dễ dàng!

Ầm!

Một loạt tiếng vang lớn.

Thân hình của Sở Vũ thụt lùi về sau mấy chục bước, cảm giác một trận khí huyết sục sôi truyền đến, khóe miệng của Sở Vũ trào ra một dòng máu tươi.

Những người này cũng không chiếm được ưu thế chút nào, ai nấy đều thụt lùi về sau tầm mười bước.

Khóe miệng của hai người cũng có chảy ra máu tươi.

Họ ngạc nhiên nhìn Sở Vũ, trong ánh mắt lộ ra vẻ không dám tin.

Sao có thể lớn mạnh như vậy?

Nhìn sóng sức mạnh phát ra từ trên người Sở Vũ thì hẳn rõ ràng là một võ giả chưa tiến vào thông mạch cảnh.

Xung mạch cảnh mà sở hữu công lực như vậy ư?

Lẽ nào người này... có thể sánh ngang với những đích truyền chủ chót đó trong cổ giáo?

Nếu là như vậy thì thật sự quá đáng sợ rồi!

Nói không chừng, cái tên này chính là xuất thân từ trong thế lực cổ xưa nào đó.

Nghĩ đến việc này, trong lòng mấy người vây đánh Sở Vũ đều sinh ra mấy phần kiêng dè.

Sở Vũ tay cầm cổ kiếm bằng đồng, ánh mắt u ám lạnh lùng nhìn mấy người đó, ghi nhớ kỹ bộ dạng của họ.

Phạm Kiến tuy rất vô liêm sỉ, nhưng câu nói đó của hắn rất đúng: Trên thế giới này, người không oán không thù nhưng lại động đao giết người cũng rất nhiều.

Nhưng Sở Vũ lại không muốn trở thành người bị giết!

Hắn sẽ không động đao giết người với những kẻ không thù không oán, nhưng nếu có người động đao giết hắn thì hắn cũng tuyệt đối sẽ không ngồi chờ chết.

Muốn dùng lòng nhân từ và yêu thương để làm cảm động đối phương, đó thuần túy là suy nghĩ điên rồ.

Nhân từ và yêu thương... cũng là thứ phải xây dựng trên thực lực lớn mạnh mới có thể nói được.

Sở Vũ từ từ bước lùi về sau, hắn nói lạnh lùng: “Ta nhớ kỹ mấy người các ngươi rồi, hi vọng các ngươi có thể luôn đoàn kết như vậy, đừng có tách riêng lẻ ra.”

Nói rồi, Sở Vũ cong lưng nhặt lấy pháp khí của người bị một quyền của hắn đánh chết để lại.

Cũng là một thanh kiếm ngắn bằng đồng, rất giống thanh kiếm trong tay hắn.

Trong lòng Sở Vũ có hơi nghi ngờ, những thanh kiếm ngắn bằng đồng này có phải là được luyện chế số lượng lớn ở thời đại thượng cổ chuyên dành cho học đồ tu luyện sử dụng không?

Tuy nhiên, dù là kiếm ngắn của học đồ thời đại thượng cổ thì ở ngày nay cũng là bảo bối thật sự.

Mỗi một món đều có giá trị rất lớn.

Sở Vũ cất đi một cách không hề khách khí, sau đó nhìn những người trong mắt mang theo mấy phần kiêng dè đó một cái, cười nhạt rồi quay người rời đi.

Mấy người vây đánh Sở Vũ đó không nói lời nào, cũng không ai động dậy.

Đến khi bóng của Sở Vũ biến mất mới có người thở dài một hơi, nói lầm nhảm: “Người này rõ ràng có cảnh giới không cao mấy, nhưng khí thế trên người... sao lại đáng sợ như vậy?”

“Khiến ta nhớ lại... mấy người thiên kiều đỉnh cao trong sư môn ta.”

“Chúng ta hình như đã đắc tội một người không nên đắc tội rồi.”

Thanh niên mặc áo dài xanh trầm mặc, đáy mắt lóe qua một sự kiêng dè sâu sắc, hồi lâu sau mới nói dần tiếng: “Người này không diệt trừ ắt sẽ trở thành tai họa của chúng ta!”

“Nhưng vừa nãy mấy người chúng ta liên thủ cũng không thể khiến hắn bị sao hết.” Người phụ nữ dung mạo xinh đẹp nhưng nói chuyện lại có hơi cay nghiệt, trên mặt đầy vẻ kiêng dè: “Ngay cả Lưu sư huynh cũng chết dưới một đòn của hắn, người này... tuyệt đối không phải con cháu gia tộc ẩn thế bình thường!”

“Đúng vậy, nhìn thủ đoạn và phong cách hành sự của hắn đều không giống kiểu sợ bóng sợ gió của những con cháu gia tộc ẩn thế đó, tám chín phần là đến từ truyền thừa cổ xưa giống chúng ta. Nhưng thân phận địa vị của hắn có thể cao hơn chúng ta.” Một người khác nói.

Câu nói này rất đau lòng, sắc mặt của mấy người đều không tốt.

“Đều tại tên Phạm Kiến đề tiện đó, nếu không vì hắn thì chúng ta cũng đâu có đắc tội một kẻ địch mạnh lại lịch bất minh như vậy?” Có người oán trách.

“Được rồi, việc đã đến nước này có nói gì cũng vô dụng. Nếu lần này không thành thì nghĩ cách liên hệ với cường giả của sư môn để họ ra tay.” Thanh niên áo dài xanh Tần Minh ánh mắt lấp lánh, hạ quyết tâm.

Ở giới tu hành, kết quả của việc đắc tội người khác thông thường đều là rất chí mạng.

Có ngàn ngày làm giặc nhưng không có ngàn ngày phòng giặc.

Dù là đắc tội một nhân vật nhỏ thì trời mới biết lúc nào hắn sẽ âm thầm ngấm ngầm đâm bạn một đao, khiến bạn rơi vào vạn kiếp bất phục.

Đắc tội một cường giả tiềm lực vô hạn thì càng hậu họa khôn lường.

Những án lệ liên quan nhìn chung trong toàn bộ lịch sử tu hành thì quả là như hằng hà sa số, không thể tính toán nổi.

Ba mươi mấy năm trước, lúc thế giới vẫn chưa khôi phục còn đỡ.

Lúc đó cuộc sống mọi người đều rất khổ cực, dù là các cổ giáo, cổ phái, thị tộc cổ xưa truyền thừa chưa bao giờ ngắt quãng, thì sự qua lại giữa các bên cũng không nhiều.

Nhiều nhất chính là thỉnh thoảng tổ chức một cuộc thi đấu tỉ thí của những người trẻ gì đó đã được coi là cao nhất rồi.

Lúc đó tốc độ tăng tu vi của mọi người đều rất chậm, cho dù là thiên kiều thiên phú trác tuyệt cũng cần thời gian rất dài mới có thể trưởng thành.

Nhưng hiện giờ không như vậy, đã hơn ba mươi năm trôi qua, rất nhiều cổ giáo, cổ phái và thị tộc cổ xưa đều đã bắt đầu khôi phục nguyên khí.

Truyền thừa của họ chưa từng đứt đoạn, dù năm đó bị lấy đi truyền thừa cao cấp nhất, nhưng số còn lại vẫn khiến người ta không thể coi thường.

Đã nhiều năm trôi qua, có quá nhiều người tăng đến cảnh giới mà trong quá khứ không dám nghĩ tới.

Từ xưa đến nay, ngoài địa cầu rốt cuộc có bao nhiêu không gian thế giới nhỏ thì thực ra không ai biết.

Vì vậy loại người giống như Tống Hồng, có trời biết sau lưng hắn có một thế lực to lớn nào tồn tại hay không?

Loại người này hoặc là quan hệ thân thiết, hoặc là kính trọng nhưng không gần gũi. Một khi đắc tội thì ắt phải giải quyết dứt khoát!

Nếu không hậu hoạn khôn lường!

Vậy nên mấy người Tần Minh quyết định, lần này rời khỏi Hồ Tiên Động nhất định phải gấp rút liên hệ cao thủ của các môn phái, phải tuyệt đối giết chết Tống Hồng!

Thân hình Sở Vũ chưa vào đến trong pháp trận, ở giữa trán một vùng băng lạnh tiêu điều, trong đầu lửa giận ngùn ngụt.

Có cái là giận mấy người đó, cũng có cái là giận Phạm Kiến.

Tuy nói trong lòng hắn sớm đã có đề phòng, nhưng quả thực cũng không ngờ được đối phương thật sự vô sỉ như vậy.

Bảo thù cho Tề Hằng?

Đừng nói dóc nữa!

Ngấp nghé truyền thừa di tích Gò Tam Tinh có thể tồn tại trên người mình mới là thật!

Nhưng dù là ngấp nghé thì cướp đoạt cũng là cao nhất rồi, vậy mà đám người này lại ra sức hạ sát thủ với hắn một cách không hề do dự.

Thật sự đừng để ta gặp phải các người đi riêng lẻ!

Trong lòng Sở Vũ dâng lên lửa giận vô tận.

Sau đó, hắn dần dần bình tĩnh lại.

Hắn sớm đã biết sự tàn khốc của giới tu chân, dù là ở thời đại thượng cổ rực rỡ đó thì giới tu chân cũng đầy những chốn tàn khốc như vậy.

Có điều nghe đồn và tận mắt thấy rốt cuộc vẫn là hai chuyện khác nhau.

Sở Vũ sinh ra ở kỷ nguyên mới, lớn lên trong hồng trần, ban đầu lúc giết người ở Thái Sơn trong lòng rất khó chịu.

Nhưng một thời gian ngắn ngủi qua đi, sau khi trải qua một số việc thì giờ đây hắn đã có hơi thích ứng rồi.

Loại thích ứng này là bị dồn ép mà ra.

Ví dụ như vừa nãy tiêu diệt truyền nhân cổ giáo đó, tâm trạng hắn xao động rất ít, tuy chưa thể làm được đến mức trong lòng bình tĩnh không tạp niệm, nhưng ít nhất sẽ không khó chịu như hồi đầu đó.

Sở Vũ mở con mắt dọc giữa ấn đường quan sát nghiêm túc, vùng đất cổ này đi vào sẽ cảm nhận được nguy cơ tứ bề.

Rất nhiều nơi căn bản không phải sát trận mà là một số sát khí và tử khí nơi này tiết ra!

Số tử khí này người tầm thường dùng mắt trần thì không thể nào nhìn thấy được, người có tu vi lớn mạnh có thể ít nhiều cảm ứng được một ít nhưng không phải tất cả.

Bởi vì không phải tất cả sát khí và tử khí đều rõ ràng như vậy.

Chỉ có dưới con mắt dọc của Sở Vũ thì địa khí của vùng đất cổ này mới hiện ra rõ ràng trong mắt hắn.

Mờ nhạt, mang theo chút vật chất màu xám, hỗn tạp trong không khí, đang bồng bềnh giống như từng hạt bụi.

Một khi có sinh linh tiếp xúc thì những hạt bụi này sẽ nhanh chóng chui vào trong cơ thể sinh linh.

Từ khi tiêu diệt sức sống, sát khí ảnh hưởng tinh thần.

“Rất nguy hiểm đó!” Sở Vũ không nhìn được mà cảm thán, chửi trách người vào vùng đất cỏ này không có mấy người có thể sống sót ra ngoài.

Nhưng chất khí này hầu như rải rác khắp vùng đất cỏ, có mặt khắp nơi!

“Cũng không biết tên gian điệp sao rồi.” Sở Vũ ít nhiều có hơi lo lắng.

Sở Vũ né tránh số khí này và không ngừng tiến lên, phát hiện ở phía trước có một bóng người đang nằm.

Đi đến gần lập tức bị giật mình, bởi vì người này đã thành một cái xác khô!

Da dẻ giống như không có một chút hàm lượng nước nào, hoàn toàn dính chặt lên khung xương, trạng thái chết đáng sợ, trông có vẻ rất tàn bạo!

Từ áo quần và tướng mạo miễn cưỡng có thể nhận ra người này là một thành viên trong tộc người đi vào trước đó, thân phận địa vị chắc không phải thấp, không ngờ chỉ trong thời gian ngắn như vậy đã chết ở đây im hơi lặng tiếng.

Pháp khí hộ thể gì đó, cách thức giữ mạng gì đó, ở nơi này quả thật không có ý nghĩa bao nhiêu.

Ngoại trừ giống như Sở Vũ có một con mắt có thể nhìn rõ mọi thứ, những người khác thì chỉ có thể gặp may mà thôi.

Sở Vũ lắc đầu thở dài, không đến động vào thi thể của người này mà bước nhanh rời khỏi đó.

Vùng đất cỏ này rất đồ sộ, có khác biệt rõ ràng so với vùng di tích cỏ dưới Gò Tam Tinh.

Nửa tiếng sau, Sở Vũ cuối cùng cũng phát hiện phía trước xuất hiện một tòa cung điện đồ sộ.

Cung điện đã tan hoang đến mức có hơi không thể tưởng tượng nổi, chỉ còn lại vách nát tường xiêu, không biết đã trở thành đồng hoang tàn từ bao nhiêu năm trước.

Một cái bóng hơi mập đang vênh mông lật tìm gì ở đó.

Trong miệng vẫn đang lầm nhảm: “Chắc là ở chỗ này... bản đồ của mình không sai đâu!”

Bạn đang đọc truyện *Vô Cương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Tên Mập Chết Tiệt

Phạm Kiến!

Sở Vũ vừa nhìn đã nhận ra ngay!

Cái anh chàng đang vênh mông lục đồ ở đó chính là cái tên mập chết tiệt mưu hại hắn một lần đó!

Lúc này, Phạm Kiến vừa hay tìm được một món đồ vật, đang dùng sức kéo nó ra từ trong đất. Phía trên món đồ đó dính đầy bùn đất nhưng Sở Vũ vẫn có thể nhận ra ngay đó hình như là một lò đan!

Hình dáng lò đan giống hình cái đỉnh, ba chân hai tai, nếu tính cả chân thì cao tầm hai thước, đường kính tầm một thước rưỡi.

Bởi vì bị dính bùn đất nên rất dơ dáy, không nhìn rõ hình dáng vốn có.

Nhưng đồ vật có thể bảo tồn từ thượng cổ đến hôm nay thì hầu như không thể là phẩm chất tầm thường!

Tuy nhiên, thứ đồ phẩm chất thấp hơn một chút thì sớm đã mờ nhạt theo năm tháng.

Vì vậy sau khi Phạm Kiến tìm được lò đan này thì lập tức không nhìn nổi mà cười như điên.

“Ha ha ha ha, quả nhiên bị ta tìm được rồi! Tiên Hạc Lô... ha ha ha ha, thần khí đó!” Hắn đang cười điên cuồng nhưng vẫn không quên tìm kiếm xung quanh, đáng vẻ cẩn thận thận trọng.

Sở Vũ lạnh lùng nhìn tên mập cười như điên đó, sau đó thấy hắn hai tay có hơi run run, cẩn thận gạt đi bùn đất ở phía trên lò đan.

Sở Vũ có thể nhìn thấy rõ, phần được gạt đi bùn đất của lò đan rất là sáng bóng!

Cũng có thể nói rằng những bùn đất này trên thực tế không hề thật sự dính lên lò đan!

Bảo khí tự làm sạch!

Sở Vũ nhanh chóng nghĩ đến câu nói này, trong lòng bỗng nhiên nóng lên!

Hắn từng đọc trên một bộ sách cổ, giới thiệu về pháp khí cao cấp trong thời đại tu chân thượng cổ.

Một câu trong đó mà hắn vẫn nhớ rất rõ: Bảo khí, tự làm sạch!

Càng là pháp khí cực phẩm thì càng đầy linh khí, dù chôn sâu trong đất lâu hàng ngàn hàng vạn hàng triệu năm thì khi gạt đi lớp bùn cát phủ lên đó vẫn sẽ vô cùng sáng bóng!

Còn pháp khí có thể được gọi là bảo khí, ít nhất cũng là vượt qua cấp Tiên Thiên!

Ở thời đại bây giờ, pháp khí Tiên Thiên đều có thể gọi là bảo vật, vượt qua cấp Tiên Thiên... ít nhất có thể xứng với hai chữ “vật báu” rồi.

Rất hiển nhiên, thứ mà cái tên mập chết tiệt đó đào ra chính là một món vật báu thật sự!

Chà trách hắn lại hưng phấn đến như vậy?

Sở Vũ không vội ra tay với Phạm Kiến, bởi vì hắn biết rất rõ rằng cảnh giới của tên đó cực cao!

Trên người hắn ta chắc chắn mang theo pháp khí hoặc phù trận che giấu khí tức, người ngoài rất khó nhận ra được thực lực thật sự của hắn ta.

Trước đây khi Phạm Kiến chui vào kết giới, Sở Vũ mở con mắt dọc nhìn hắn ta một cái, mười hai chính kinh của tên khốn này đã đã thông đến sáu đường rồi!

Nói cách khác, tên mập chết tiệt này là một thiên kiều thông mạch cảnh lục đoạn thật sự!

Nếu không phải lúc đó Sở Vũ nhìn hắn một cái thì nói không chừng thật sự đã bị hắn gạt bẫy.

Nghĩ xem, một võ giả hai mươi bảy hai tám tuổi, thông mạch cảnh lục đoạn ở thời đại hiện giờ tuyệt đối là thiên kiều thật sự!

Người như vậy dù tính cách có tệ tiện như thế nào đi nữa thì trong cốt cách sao có thể không có sự kiêu ngạo thuộc về chính mình chứ?

Vì vậy từ lúc đó trở đi, Sở Vũ đã cảm thấy không đúng.

Sự thực chứng minh, tên mập chết tiệt này quả nhiên là muốn gạt bẫy hắn.

Thậm chí theo Sở Vũ thấy thì tên khốn này không những là một người đang gạt bẫy hắn mà những người tự đánh giá mình quá cao khác tám chín phần cũng bị hắn lừa rồi!

Nếu không một cao thủ trẻ tuổi thông mạch cảnh lục đoạn trung kỳ thì ai dám dễ dàng coi thường?

Sở Vũ ẩn trốn trong bóng tối, nhìn Phạm Kiến không ngừng lau chùi lò đan trong tay.

Thể tích của lò đan đó tuy không tính là nhỏ nhưng hình như rất nhẹ, trong tay của tên mập lại tựa như lông vũ vậy.

Chuyển qua chuyển lại, rất nhanh đã được hắn ta lau sạch tất cả bùn đất cát bụi đất bên trên.

Trên thực tế cũng không cần hắn cố gắng lau chùi, bởi vì những bụi đất bùn cát đó căn bản không thật sự dính trên lò đan.

Sau khi được làm sạch thì lò đan cuối cùng đã lộ ra diện mạo vốn có.

Toàn thân lò đan đen thui, vô cùng cổ xưa, lấp lánh ánh kim loại nhẹ nhẹ, ở hướng của Sở Vũ có thể nhìn thấy bên trên lò đan có điều khắc tiên hạc.

Tiên hạc đó sống động như thật, dường như có thể giương cánh bay ra khỏi lò đan bất cứ lúc nào!

Hai tay Phạm Kiến ôm lấy Tiên Hạc Lô, vẻ mặt say mê và thỏa mãn.

Chính vào lúc này, đột nhiên từ bên cạnh bắn ra một luồng sáng, trực tiếp bắn về phía Phạm Kiến!

Phạm Kiến đang ôm Tiên Hạc Lô thất kinh sợ hãi, theo bản năng dùng Tiên Hạc Lô đỡ lấy.

Đùng!

Một tiếng vang lớn!

Đinh tai nhức óc!

Ngay cả Sở Vũ đứng cách rất xa cũng cảm thấy lục phủ ngũ tạng của mình đang quay cuồng, ngực khó chịu!

Về mặt hấn chấn động nhìn về bên đó.

Phạm Kiến lập tức bị đánh bay ra, trên không trung phun ra ngụm máu tươi lớn.

Rớt mạnh lên một vùng đồ nát cách đó mấy chục mét.

Sở Vũ vẫn luôn mở con mắt dọc ở giữa trán, có thể nhìn thấy rõ nơi Phạm Kiến rơi xuống có tà khí và sát khí quẩn quanh.

Khi những khí đó muốn áp sát trong thân thể của Phạm Kiến thì có một lớp phòng ngự tạo thành từ luồng năng lượng nhẹ, chặn tất cả những khí đó lại!

Trên người cái tên này còn có bảo vật khác, lại có thể chặn lại những tà khí và sát khí ở đây.

Quả nhiên là kẻ có lai lịch!

Tuy nhiên, việc khiến Sở Vũ có hơi kinh hãi là một cường giả thông mạch cảnh lục đoạn lại bị một luồng sáng đánh trọng thương?

Hắn nhìn cái Tiên Hạc Lô đó rơi trên đất, hình như không có chút tổn thương nào.

Vừa nãy nếu không phải Tiên Hạc Lô này thay Phạm Kiến đỡ một đòn thì luồng sáng đó tám chín phần có thể đánh ra một cái lỗ trên thân thể hắn ta!

Phạm Kiến nằm ở đó phát ra tiếng rên đau đớn, đồng thời tức giận mắng: “Tên khốn kiếp nào dám đánh lên lão tử vậy? Mẹ kiếp... đừng để lão tử nhìn thấy mày, nếu không sẽ khiến mày cầu sống không được, cầu chết không xong!”

Sở Vũ ẩn nấp ở đó, một đôi mắt luôn nhìn chăm chăm vào nơi vừa nãy bắn ra tia sáng, đôi phương sau một đòn đánh trúng thì lại không lộ ra ngay liền.

Điều này khiến Sở Vũ không thể không bội phục lòng dạ của người này, đúng là rất thâm sâu, rất có khả năng nhẫn nhịn.

Lúc này, Phạm Kiến lớn tiếng mắng chửi: “Mẹ mày, có gan đánh lên mà không dám lộ ra gặp ta ư? Đồ khốn, đừng để ông mập nhà mày biết là ai đánh lên, nếu không tuyệt đối sẽ không tha cho mày đâu! Mau ra đi! Mày có ra không hả? Ông mập đây đã không xong rồi, lẽ nào mày vẫn không dám cút ra để ông đây nhìn xem mày là quỷ nhỏ phương nào ư?”

“Ha ha, Phạm Kiến, cái tên mập mày cũng thật là dễ tiện. Không ngờ mày lại ẩn náu kỹ như vậy, càng không ngờ trên tay mày lại có bản đồ ở đây.”

Cùng với giọng nói đó, từ bên đó có một bóng người đi ra.

Sở Vũ nghe giọng nói đó thì cảm thấy rất quen tai, đến khi nhìn thấy thì lập tức bừng tỉnh.

Ngô Đông!

Ngô Đông của Ngô gia Thanh Hải!

Hắn ta trước đây từng xỉ nhục Sở Vũ ở trong buổi tiệc rượu ở Long Thành, còn muốn cưỡng ép mang Sở Tiểu Tiểu đi.

Cuối cùng bị Sở Thiên Hùng dùng Thái Thanh dọa sợ bỏ đi.

Hắn ta xuất hiện ở đây quả thực khiến Sở Vũ có hơi bất ngờ.

Bởi vì Ngô Đông ở trong đám người đó được coi là một người có cảnh giới khá thấp!

Phạm Kiến lúc đó là lừa Sở Vũ, nói hắn là xung huyết cảnh bát đoạn. Nhưng Ngô Đông này lại là một võ giả xung huyết cảnh chính cống.

Một võ giả xung huyết cảnh mà cũng chạy đến đây? Hơn nữa còn không bị tổn thương gì cả?

Sở Vũ tuy cũng là xung huyết cảnh, nhưng hắn trước giờ không coi mình là võ giả xung huyết bình thường.

Nhìn thấy Ngô Đông ở đây thực sự khiến Sở Vũ cảm thấy có hơi kỳ lạ.

Xem ra, trong thị tộc cổ xưa quả thực cũng tồn tại một số truyền thừa lợi hại và... pháp khí lớn mạnh!

Phạm Kiến nhìn thấy Ngô Đông thì cũng ngẩn ra, sau đó lập tức cười lạnh: “Mày có phải cảm thấy tao không có người thay thế để đối phó với mày?”

Ngô Đông đi ra từ bên đó, đi đến trước Tiên Hạc Lô rồi dừng lại, nói nhạt: “Tiên Hạc Lô, Tiên Hạc Đan Kinh... mười lò đan lớn thượng cổ, mười đan sách lớn. Loại bảo vật này phải là người có đức mới có thể sở hữu.”

Phạm Kiến ngẩn người: “Mày đã có được Tiên Hạc Đan Kinh?”

Ngô Đông không trả lời mà nhìn Phạm Kiến với vẻ cười lạnh: “Mày chẳng qua chỉ là một kẻ vô si, không xứng sở hữu vật báu.”

Phạm Kiến cũng cười lạnh: “Tên khốn, thật không ngờ mày cũng ẩn náu kỹ thật, nhưng mà một tên giun đé xung huyết cảnh như mày thật sự cho rằng có thể đối kháng với tao?”

“Trong tình huống bình thường thì không thể, nhưng hiện giờ mày đã bị trọng thương. Không thể không nói, mày đùa giả giả thật thật cũng cao siêu lắm, suýt chút nữa đã dọa được tao rồi. Tiếc là mày đã gặp phải nó!”

Ngô Đông nói rồi, giơ lên một món pháp khí trong tay.

Đó là một chiếc nỏ cầm tay nhỏ, kích thước bằng bàn tay, nhưng lại không có nỏ tiễn. Luồng tia sáng vừa nảy chính là bắn ra từ trong chiếc nỏ cầm tay này.

“Kinh Thần Nỏ?” Trên gương mặt béo tròn đỏ của Phạm Kiến lộ ra mấy phần kinh hãi.

Ngô Đông nhẹ nhàng cười: “Mày cũng rất có kiến thức đó, không hổ là đệ tử đích truyền chủ chốt của Đạo Môn.”

Sắc mặt của Phạm Kiến cuối cùng trở nên nghiêm túc: “Không ngờ mày biết cũng nhiều thật.”

“Nhiều hơn mày tưởng một chút.” Ngô Đông nói.

Trên mặt Phạm Kiến có hơi nhột nhạt, hầu như không nhìn thấy sắc hồng, thương thế của hắn quả thực có hơi nghiêm trọng.

Kinh Thần Nỏ đã vượt qua pháp khí Tiên Thiên, uy lực lớn mạnh vô cùng. Vừa nảy hắn ta có thể may mắn giữ lại một mạng vẫn là nhờ vào Tiên Hạc Lô.

Ánh mắt Phạm Kiến lấp lánh, nhìn Ngô Đông: “Tiên Hạc Lô thuộc về mày, tao có thể lấy cha mẹ tao ra thế, sau này tuyệt đối sẽ không báo thù mày! Mày đã biết thân phận của tao, nếu thật sự dám giết tao thì mày sẽ hối hận.”

“Dùng cha mẹ mày để thế? Tên mập chết tiệt, trong toàn bộ tổ chức ai không biết mày là tên chuyên hại người khác? Tên của cha mẹ mày sớm đã bị mày chà đạp vô số lần rồi nhì?” Ngô Đông cười nhạt.

“Vậy mày muốn thế nào?” Giữa trán Phạm Kiến lóe qua một lớp sát khí.

Hắn đường đường là thiên kiêu trẻ tuổi thông mạch cảnh lục đoạn trung kỳ, sợ hãi thì sợ hãi nhưng sự kiêu ngạo coi thường mọi người trong cốt cách lại không hề ít đi chút nào.

Bị một võ giả xung huyết cảnh như Ngô Đông châm biếm thì hắn cũng không chịu được.

“Giết mày!”

“Với chút bản lĩnh đó của mày mà còn có thể phát động Kinh Thần Nỏ lần nữa ư?” Phạm Kiến vẻ mặt coi thường.

“Tao còn có kiếm!” Ngô Đông nói nhạt, rút ra từ trên người một thanh kiếm cổ bằng đồng.

Sở Vũ ở phía xa vừa nhìn, thấy cũng xấp xỉ như hai thanh kiếm trên người mình thì nói thảm quá nhiên là đồ được sản xuất với số lượng lớn..

“Vẫn có thể giết được mày!” Trong mắt Ngô Đông lóe qua một tia lạnh lùng nghiêm nghị.

Hắn ta quá rõ hậu quả nếu gây sự với loại người như Phạm Kiến, vì vậy từ lúc bắt đầu, khoảnh khắc Phạm Kiến dùng Tiên Hạc Lô may mắn toàn mạng thì hắn ta đã không định bỏ qua cho tên mập này!

Mất thấy Ngô Đông xách kiếm đồng từng bước đi tới, Phạm Kiến không nhịn nổi gào lớn tiếng: “Tổng huynh, Tổng đại ca, Tổng gia gia, tôi sai rồi, tôi thật sự sai rồi, anh cứu tôi một mạng đi, tôi dùng linh hồn tôi để thế sau này mãi mãi xem anh là tiểu đệ, nếu phản bội anh thì tôi sẽ bị trời đánh năm đạo thiên lôi!”

Trên mặt Ngô Đông lập tức lộ ra vẻ hồ nghi rồi nhìn xung quanh.

Hắn ta dĩ nhiên biết Tống huynh đó là ai, trước khi tiến vào đây thì hắn ta thậm chí còn muốn tìm cơ hội giết người đó!

Sở Vũ ảm náu ở bên đó, không chút động lòng.

Tên mập chết tiệt này không phải là kẻ mặt dày bình thường, lời thề của hắn có quỷ mới tin.

“Tống tổ tông, tôi sai rồi, tôi thật sự đã biết sai rồi, anh cứu tôi một mạng đi, tôi dùng linh hồn hiển tế nhận anh làm chúa, đồng thời nói với anh một bí mật to lớn! Cầu xin anh đó, mạng người quan trọng mà... Ôi chao, anh còn không cứu tôi thì bí mật đó sẽ vĩnh viễn không có ai biết nữa! Tôi dùng anh hai để thề, nếu tôi nói dối thì anh hai tôi từ đây sẽ không ngóc lên được! Chắc chắn chắc chắn, cứu mạng với lão Tống!”

Phạm Kiến ở đó hét loạn giống như bị điên vậy.

Ngô Đông lại có hơi do dự, tinh thần hắn ta tập trung cao độ, muốn biết tên mập này rốt cuộc có phải đang phô trương thanh thế hay không.

Vào!

Một bóng người đột nhiên xuất hiện ở sau lưng Ngô Đông.

Tốc độ đó nhanh đến không thể tưởng tượng nổi!

Giống như một luồng sáng!

Ngô Đông ra sức truyền sức mạnh đang có vào trong Kinh Thần Nổ, khoảnh khắc muốn bắn về phía sau lưng.

Hai thanh kiếm ngắn bằng đồng sắc nhọn từ sau lưng đâm xuyên thân hình hắn ta, sau đó nhô ra từ trước ngực.

Ngô Đông cúi đầu, vẻ mặt không dám tin.

Một tiếng á, phun ra một ngụm máu tươi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Mua mạng

Sức sống của Ngô Đông rất lớn mạnh, trên người có pháp khí hộ mạng đang ra sức áp chế sự biến mất sức sống của hắn.

Về mặt hắn run sợ quay đầu lại, nhìn thanh niên cao gầy ra tay với mình: “Mày...”

Sở Vũ lạnh lùng nhìn hắn, hai tay hơi dùng sức, hai thanh kiếm cổ bằng đồng khuấy trong cơ thể Ngô Đông!

Ngực của Ngô Đông lập tức bị khuấy ra hai lỗ máu, máu tươi không ngừng chảy ra ào ạt.

“Á!”

Ngô Đông không nhịn nổi phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Không còn sức ngăn sự biến mất của sức sống nữa, hắn trợn ngược mắt nhìn trừng trừng Sở Vũ: “Tên họ Tống kia... tao với mày không thù không oán...”

“Không thù không oán? Khoan chưa nói đến trên đường đến đây mày lộ ra ý định giết tao.” Sở Vũ cười lạnh lùng: “Quan trọng là... tao là Sở Vũ!”

Yên lặng!

Khoảnh khắc này ngoài Sở Vũ ra, hai người có mặt ở đó đều hoàn toàn kinh ngạc đến đờ đẫn rồi.

Ngô Đông thậm chí quên mất đau đớn, quên mất bản thân sắp chết!

Trong mắt hắn lộ ra vẻ mặt không dám tin: “Mày mày... sao mày có thể? Sao có thể là tên... phé...”

Hắn còn chưa nói xong, mắt nhìn người thanh niên cao gầy trước mặt, sau khi bộ mặt méo mó một hồi thì một gương mặt anh tuấn xuất hiện ở trước mặt hắn.

Không phải Sở Vũ thì còn có thể là ai?

Á phụt!

Ngô Đông lại phun ra một ngụm máu tươi, hoàn toàn sục đổ.

Sở Vũ rút hai thanh kiếm cổ bằng đồng ra, thân hình Ngô Đông lập tức ngã xuống đất, tắt thở mà chết.

Nằm ở đó, hai mắt vẫn tròn tròn, chết không nhắm mắt!

Sở Vũ khom lưng lấy từ trong tay Ngô Đông cái Kinh Thần Nổ đó, dùng tay lắc lắc hỏi tên mập nằm ở đó bị chấn động đến nỗi nói không nên lời: “Thứ đồ chơi này có phẩm cấp gì? Kinh Thần Nổ? Tên cũng rất oách nhì.”

Phạm Kiến mặt co rúm, trong ánh mắt lộ ra sự sợ hãi khó mà kiềm chế, trong lòng đầy cay đắng.

Hắn quá rõ Sở Vũ dám nói ra bí mật kinh thiên này trước mặt hắn, chắc chắn không định để hắn sống tiếp.

Nhưng mà hắn không muốn chết đâu!

“Không ngờ... Sở gia trước giờ không bị phế, quả nhiên không hổ là... tuyệt thế thiên kiêu... khụ khụ, Kinh Thần Nổ... là bảo khí Tôn Giả.”

Phạm Kiến cuối cùng không nhịn nổi, ho ra hai ngụm máu lớn.

Đòn vừa nãy của Kinh Thần Nổ, nếu không phải hắn dùng Tiên Hạc Lô chặn một cái thì thân thể có thể cũng đã nổ tung rồi.

Có thể may mắn sống sót đã là quá may rồi.

Đối diện Ngô Đông, hắn là cưỡng ép áp chế, nhưng hiện giờ hắn đã hoàn toàn không nén nổi nữa.

“Bảo khí Tôn Giả? Đồ tốt mà!” Sở Vũ cười ha ha.

Dưới con mắt dọc, Sở Vũ rất rõ trạng thái của tên mập. Vì vậy căn bản không trả lời hắn ta, lại nhặt thanh kiếm cổ bằng đồng của Ngô Đông lên.

Trước mặt Phạm Kiến, đem Kinh Thần Nổ và mấy thanh kiếm cổ bằng đồng thu vào trong nhẫn chứa đồ.

Sau đó, Sở Vũ lại từ trên người Ngô Đông lục ra một bộ sách cổ và một tấm bản đồ cổ.

Bản đồ đó chính là bố cục thế giới nhỏ của Hồ Tiên Động nơi đây, Sở Vũ nhìn một cái rồi tiện tay cất đi.

Sau đó xem bộ sách cổ trong tay.

Sách cổ này cũng được chế tạo từ một loại kim loại, rất nhẹ, hình như cùng một chất liệu với Tiên Hạc Lô.

Bìa sách dùng văn tự thượng cổ viết—Tiên Hạc Đan Kinh.

Tò ra một phong cách cổ đầy bề dẫu.

Sở Vũ mở ra nhìn một cái, bên trên không có chữ viết, khi Sở Vũ dùng tinh thần lực cảm nhận thì miễn cưỡng cảm nhận được một dòng chữ.

Bên dưới Sở Vũ không thể cảm nhận được.

Muốn tiếp tục cảm nhận thì một cảm giác chóng mặt hoa mắt truyền đến.

Chớp mắt, có cảm giác tinh thần mệt mỏi mãnh liệt.

Sở Vũ vội dừng lại.

Trong lòng nóng như lửa: Đây là kinh thư đỉnh cấp.

Hơn nữa còn là một quyển kinh thư luyện đan!

Đây mới là truyền thừa đỉnh cấp thật sự, năng lực không đủ, sức mạnh tinh thần không đủ thì căn bản không thể học được.

Nó khác với tổng cương, tổng cương chính là dành cho người ở giai đoạn Trúc Cơ tu luyện, vì vậy trên đó có chữ viết.

Thánh nhân dạy học, ai cũng được giáo dục, chỉ cần chịu học là được.

Nhưng quyển Tiên Hạc Đan Kinh này rõ ràng là có yêu cầu, cần phải có cảnh giới và tầng lớp cao hơn, phải có sức mạnh tinh thần lớn mạnh hơn mới có

thể tu luyện!

Tên mập nằm ở đó thoi thóp, về mặt hâm mộ nhìn bộ kinh thư trong tay Sở Vũ, tìm lại đang rỉ máu!

Đó vốn dĩ đều phải là của mình mà! Súc sinh Ngô Đông, Tống Hồng khôn kiếp... Mẹ kiếp, đó đáng lẽ phải là của mình!

Mình muốn trở thành truyền nhân Đan Vương mà!

Mình muốn có được truyền thừa của ông ấy, mình không thèm trở thành đích truyền Đạo Môn gì đó.

Phạm Kiến cảm thấy tim mình sắp tan nát rồi.

Hồ Tiên Động này ở thời đại thượng cổ là một nơi rất lợi hại!

Bởi vì ở đây có một vị Đan Vương thượng cổ sinh sống!

Tiên Hạc Đan Vương!

Đó là một đại sư luyện dược đỉnh cấp thật sự!

Nghe nói là một yêu thánh.

Ở thời đại đó, mỗi ngày đều có vô số người đến đây xin thuốc. Vì vậy có rất nhiều người biết đến nơi này.

Sở dĩ Ngô Đông và tên mập đều cho rằng Hồ Tiên Động này có truyền thừa của vị Đan Vương đó là vì có rất nhiều ghi chép của thời đại thượng cổ lưu truyền lại, trên đó đều nói mấy năm trước khi kiếp nạn lớn đó xuất hiện thì Tiên Hạc Đan Vương đã rời đi rồi, nghe nói là đi tuần du.

Hái thuốc giữa các vì sao!

Sau khi kiếp nạn lớn xảy ra, chư thánh liên thủ phong ấn thế giới này, lúc đó dù cho Đan Vương trở về thì một mình cũng không có sức mở phong ấn.

Do đó, rất nhiều người đều nhận định truyền thừa của Đan Vương tám chín phần vẫn ở động phủ của ông ấy!

Chỉ là mấy ngàn vạn năm, thế sự xoay vần, thế giới nhiều lần thay đổi lớn nên đã không có ai có thể thật sự tìm được động phủ Đan Vương nữa rồi.

Lần này, di tích Hồ Tiên Động được phát hiện, tin tức bị Phạm Kiến và Ngô Đông ngẫu nhiên biết được, thông qua tổng hợp so sánh thì phát hiện ở đây có khả năng là động phủ Đan Vương thời đại thượng cổ!

Lúc đó tất cả đều kích động đến sắp điên lên, bọn chúng không ai bảo ai... đã chọn tự làm một mình!

Việc này một khi bị sư môn ở phía sau biết được rằng họ muốn độc chiếm truyền thừa này thì hầu như không thể!

Dù là trước khi thế giới khôi phục, truyền thừa của Đan Vương cũng là thứ khiến tất cả cổ giáo đều đỏ mắt!

Chứ chưa nói đến hiện tại.

Ai có thể nhận được truyền thừa Đan Vương thì đồng nghĩa với việc trực tiếp bước lên con đường một bước lên mây.

Sở Vũ đem Tiên Hạc Lô và Tiên Hạc Đan Kinh cất hết, sau đó nhìn Phạm Kiến nằm ở đó.

“Tống gia... không, Sở gia, chúng ta... thương lượng nhé?” Tên mập cố gắng khiến giọng điệu của bản thân trở nên nhã nhặn một chút, thu lại tất cả sự sắc sảo, một chút cũng không dám để lộ ra.

“Chúng ta có phải cũng nên tính sổ rồi không?” Sở Vũ về mặt bình thường nhìn Phạm Kiến.

Không có ai thích bị lừa gạt, càng không có ai thích bị ám hại!

Nếu không phải đủ cảnh giác, Sở Vũ có thể đã bị cái tên này hại chết rồi.

Hắn quả thực không định để lại nhân chứng, cũng không có hứng thú lắm đối với bí mật to lớn gì đó mà tên mập chết tiệt này nói.

Bí mật ẩn giấu ở thế giới này quá nhiều rồi, giống như cá diếc vượt sông, không biết bao nhiêu mà kể.

Không phải tất cả cơ duyên đều có thể bị một mình hắn đạt được, nhiều hơn một thứ và ít hơn một thứ thực ra cũng không có gì khác biệt.

“Sở gia, anh hãy nghe tôi nói trước, trạng thái hiện giờ của tôi... anh cũng nhìn thấy rồi, một kiếm của anh có thể băm tôi ra, tôi căn bản không có sức phản kháng.”

Phạm Kiến vẻ mặt cay đắng, lúc nói những lời này, lòng hần như dao cắt.

Nếu không phải bị tên khốn Ngô Đông đó đánh lén thì dù lực chiến của Sở Vũ có mạnh thế nào đi nữa, một cao thủ thông mạch cảnh lục đoạn như hần cũng sẽ không sợ.

“Tôi biết, tôi đã ám hại anh, việc này là tôi sai, tôi đáng chết.” Phạm Kiến tha thiết nhìn Sở Vũ: “Nhưng hiện giờ tôi muốn dùng một bí mật để mua mạng của tôi. Còn nữa, tôi bằng lòng... phục tùng anh, trở thành đầy tớ của anh, mãi mãi tận hiến.”

Trên gương mặt hơi mập của Phạm Kiến lộ ra vẻ đau khổ.

Hần thật sự không muốn chết, không cam lòng!

Ở thời đại thế giới khôi phục này, bất kỳ một người thiên phú trắc tuyệt nào cũng có khả năng đi theo con đường của hiền triết đã khuất, bước lên cảnh giới cực kỳ cao!

Nhưng phạm là thiên kiêu có chút dã tâm thì không ai không nghĩ như vậy!

Sở Vũ nhìn gương mặt mập có hơi méo mó đó của Phạm Kiến, nói nhạt: “Tao vốn dĩ không thù không oán với mày, vậy mà mày lại đẩy tao vào chỗ chết, mày cảm thấy bí mật gì có thể đổi lấy mạng của mày sao?”

Nói rồi, trong mắt Sở Vũ lộ ra một tầng u ám, có ý định giết người.

Hần không muốn dây dưa, thủ đoạn của tên mập này quả thật không ít, tuy nói nhờ con mắt độc có thể nhìn thấy rất rõ trạng thái gay go của hần ta.

Nhưng ai có thể bảo đảm, hần ta nhất định không có người thay thế chứ?

“Đừng, đừng có ý muốn giết người... bí mật của tôi tuyệt đối có thể mua mạng của tôi!”

Phạm Kiến nói liên thanh: “Là Hậu Nghệ... tôi biết mộ của Hậu Nghệ, trong đó có cung dỏ của Hậu Nghệ, là thật đó, tuyệt đối là thật, tôi... trên người tôi có tài liệu liên quan.”

“Cung dỏ?” Sở Vũ hơi nhíu mày.

“Ừm ừm, đúng, cung dỏ, tôi biết nó chôn ở nơi nào!” Phạm Kiến tha thiết nhìn Sở Vũ: “Tôi có thể dẫn anh đi!”

“Không phải lại muốn ám hại tao chứ?” Sở Vũ nhìn Phạm Kiến cười mà như không cười: “Nếu mày biết nó ở đâu thì tại sao mày không đi lấy?”

“Nơi đó quá nguy hiểm, mà cảnh giới của tôi lại quá thấp.” Phạm Kiến nói thấp giọng.

“Cảnh giới của tao rất cao ư?” Sở Vũ cười ha ha, tên mập chết tiệt này, đến lúc này còn muốn ám hại hần.

“Không không không, anh đừng hiểu lầm, tôi không nói đi bây giờ.” Phạm Kiến cuối cùng cũng hạ quyết tâm, cắn răng nói: “Tôi có một cách hiển tế linh hồn, có thể lấy ra một phần hồn phách của tôi để cho anh không chết...”

“Đưa đây.” Sở Vũ nói không hề do dự.

Tên này tuy đáng chết nhưng việc hần biết rất nhiều, bí mật hần biết e rằng chắc chắn không chỉ có chút đó.

Hần đến từ Đạo Môn, một môn phái được đạo tặc trong thiên hạ tôn sùng ở thời đại thượng cổ!

Loại truyền thừa cổ xưa này dù là bí mật nắm giữ hay là tài nguyên trong tay cũng tuyệt đối là một con số kinh người.

Vì vậy, nếu có thể nắm được đệ tử đích truyền của Đạo Môn thì vẫn hơn là giết hần.

Tên mập run rẩy, lấy ra từ trên người một cuốn sách cổ đưa cho Sở Vũ.

Không phải không chế sinh linh khác mà chính là các loại công pháp tà ác.

Cho người ta cảm giác giống như đến từ ma giáo.

“Trang thứ ba... loại công pháp thứ ba.” Phạm Kiến chớp mắt, nhìn Sở Vũ nói nhỏ.

Sở Vũ liếc nhìn công pháp đó một cái, sau đó cười lên, nhìn tên mập: “Mày có phải cảm thấy tao vừa không có văn hóa lại vừa rất dễ bị lừa?”

Nếu thật sự dựa theo chỉ dẫn của tên mập chết tiệt này mà tu luyện loại công pháp thứ ba ở trang thứ ba thì thân thể Sở Vũ ít nhất trong vòng nửa giờ sẽ cứng ngắc, không thể động đậy!

Luận về thiên phú tu luyện, Sở Vũ không hề thua kém bất cứ ai!

Làm gì có chuyện mắc bẫy?

Thân thể cứng ngắc nửa tiếng... đủ để tên mập hồi phục đến mức có thể giết người rồi!

Sắc mặt tên mập đơ lại, cười gượng hi hi nói: “Tôi nhớ lắm rồi!”

Sở Vũ nhìn có vẻ vô ý giờ chân lên, đạp một phát lên chân tên mập.

Răng rắc!

Tên mập phát ra một tiếng kêu thảm, một chiếc xương đùi của hắn bị Sở Vũ đạp gãy!

“Đừng sợ, tao không phải người tốt đâu.”

Sở Vũ cười híp mắt nhìn tên mập, trên người lại bùng phát ý muốn giết người!

“Sở gia... tha mạng, xin tha mạng, lần này tôi nhất định ngoan ngoãn, tuyệt đối nghe lời!”

Bạn đang đọc truyện *Vô Cương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Thần tộc? ma tộc?

Một tiếng sau, tên mập mặt như tro nguội, ủ rũ như thể cha mẹ qua đời đi theo sau Sở Vũ, trông giống như cái túi trút giận.

Bộ dạng đi cà nhấc, co đầu rút cổ, không nhìn ra được đây là một cao thủ thông mạch cảnh lục đoạn.

Cái gì mà phong độ cao thủ, cái gì mà kiêu ngạo của thiên tài đều biến hết đi.

Đường đường là đích truyền Đạo Môn mà lại trở thành nô bộc của người khác.

Sự chênh lệch to lớn này khiến Phạm Kiến hoàn toàn không còn tinh thần.

Hắn giao ra quyển Ma Môn Công Pháp đó cũng là bất đắc dĩ mà thôi, nếu không Sở Vũ ắt sẽ giết hắn.

Thế giới tu chân cá lớn nuốt cá bé, làm gì có cái gọi là ôn hòa?

Và lại hắn có thể ngầm ngầm mưu tính người khác, ám hại người khác, vậy thì không thể trách người khác ám hại lại hắn.

Kẻ giết người thì sớm muộn cũng sẽ bị người khác giết.

Việc càng khiến Phạm Kiến khó có thể chấp nhận là, phé nhân thiên tài trong truyền thuyết này lại có thiên phú giỏi đến cực độ!

Giỏi đến mức không thể tưởng tượng được!

Cuốn Ma Môn Công Pháp đó ở trong tay hắn đã một thời gian rồi.

Là hắn ám hại một đệ tử đại phái rồi có được.

Nhưng công pháp trong đó hắn cũng chỉ hiểu rõ cực ít.

Trong đó, loại thứ ba ở trang thứ ba là một loại công pháp mà gần đây hắn mới vừa hiểu ra.

Phạm Kiến tuy rất bí ối nhưng thiên phú của hắn cực cao, trước giờ vẫn cho rằng IQ của mình cao hơn người thường.

Công pháp ngay cả hắn cũng cần thời gian rất dài mới có thể hiểu thì hắn không tin người khác sẽ nhìn ra vấn đề trong thời gian ngắn.

Vì vậy hắn muốn ám hại Sở Vũ lần nữa.

Không ngờ thiên phú tu luyện của Sở Vũ cao đến giật mình, không những liếc nhìn một cái đã nhìn ra vấn đề, còn đá gãy một chân của hắn.

Vừa nãy lúc nói xương, Sở Vũ cố ý giầy vò hắn, khiến hắn đau không muốn sống. Thậm chí phát ra tiếng kêu thảm thiết như mổ heo rất xi nhục, suýt

chút nữa là đau đến tè ra quần...

Mẹ kiếp, đây là vận may gì chứ? Xui xẻo thì có!

Sau khi một cái chân bị đá gãy, Sở Vũ tiếp tục uy hiếp muốn đá gãy luôn hai cái chân còn lại của hắn nên hắn cuối cùng cũng sợ rồi.

Cam chịu số phận rồi, không có gì quan trọng hơn mạng sống.

Thành thật nói với Sở Vũ công pháp khổng chế người thật sự.

Sở Vũ lại khiến Phạm Kiến chấn động lần nữa, chỉ mất hơn hai mươi phút thì đã học được...

Cuốn Ma Môn Công Pháp này tuyệt đối không tầm thường.

Mỗi một loại công pháp nhỏ đều rất ít chữ, nhưng kiến thức chứa đựng trong đó lại rất uyên thâm, tương đối phức tạp.

Thu lấy một phần linh hồn của người khác, chẳng qua chỉ là thủ đoạn nhỏ cấp thấp nhất.

Chỉ một môn công pháp đó, tu luyện đến cảnh giới cao nhất thì vô cùng thần kỳ!

Sở Vũ tuy không có thời gian lĩnh hội sâu hơn, nhưng lại có thể cảm nhận được công pháp này một khi tu luyện đến cảnh giới cao nhất thì e là trong chớp mắt có thể khống chế vô số người!

Chả trách nhiều người biết rõ Ma Môn phạm vào điều kiêng kỵ như vậy, nhưng lại không kiềm được mà cứ người trước ngã xuống, người sau tiến lên.

Trong lòng Sở Vũ nói thầm.

Chuyến đi Hồ Tiên Động lần này thu hoạch quá kinh ngạc.

Ngay cả Sở Vũ cũng không ngờ rằng sẽ có thu hoạch như vậy.

“Tiên Hạc Đan Vương, bản thể là một con hạc. Ở thời đại thượng cổ được gọi là một trong thập đại Đan Sư, cũng là một Yêu Thánh lớn mạnh.”

“Ông ấy có tấm lòng nhân hậu, hầu như là có nhu cầu ắt sẽ đáp ứng, vì vậy trong thời kỳ thượng cổ, danh tiếng của Hạc Thánh cực kỳ vang dội, dù là người của trận doanh nào thì cũng đều cực kỳ sùng bái ông ấy.”

“Tiên Hạc Lô là pháp khí mà Hạc Thánh đã dùng để luyện đan năm xưa, nghe nói là vật bầu bạn ông ấy thành thánh. Vì vậy, giá trị của Đan Lô này không cần nói nhiều...”

Khi tên mập nhắc đến Tiên Hạc Lô thì trên gương mặt mập đó vẫn đầy xoắn xuýt, tim đang rỉ máu.

Quả thực là quá buồn bực rồi!

Vừa nghĩ thì đã thấy khó chịu...

“Tiên Hạc Đan Kinh lại càng lợi hại, trên đó ghi chép toàn bộ tâm đắc, kinh nghiệm, cùng vô số phương pháp luyện đan của Hạc Thánh.”

“Tôi thậm chí còn nghe nói, rất nhiều phương pháp luyện đan trên Tiên Hạc Đan Kinh đều là do Hạc Thánh thu thập, trong đó có một phần là bản thân ông ấy thậm chí cũng không có cách nào luyện chế!”

“Hoặc là thiếu nguyên liệu, hoặc là năng lực không đủ... Nghĩ xem, phương pháp luyện đan mà Hạc Thánh tiền bối cũng cảm thấy năng lực không đủ thì đáng sợ cỡ nào?”

Sở Vũ lặng lẽ nghe Phạm Kiến giải thích, trong lòng cũng bất giác dậy sóng theo.

Nghĩ đến niên đại huy hoàng sáng lạn mà hắn luôn hướng về. Nhưng lại không biết vì sao vào sáu ngàn vạn năm trước đột nhiên gặp phải kiếp nạn lớn, văn minh tu chân lại bỗng chốc suy bại, nên hắn cũng thắc mắc với Phạm Kiến.

“Việc này nhiều người lại nói khác nhau.”

Phạm Kiến than nhẹ: “Một cách nói trong đó là được nhiều di tộc chấp nhận rộng rãi, đồng thời cũng là cách nói mà cá nhân tôi khá đồng ý, là đến từ sự xung đột giữa các chủng tộc.”

Hắn ta nhìn về phía Sở Vũ, bỗng nhiên hỏi: “Anh có từng nghe đến trí tuệ nhân tạo không?”

“Trí tuệ nhân tạo?” Sở Vũ nhú nhú chân mày: “Có liên quan gì với cái này?”

Hắn dĩ nhiên biết trí tuệ nhân tạo, trên thực tế, trước bước ngoặt lịch sử của hơn ba mươi năm trước, trí tuệ nhân tạo trên địa cầu đã bắt đầu bước vào

thời kỳ bùng phát thật sự!

Người máy sở hữu trí tuệ nhất định, thay thế cho rất nhiều ngành nghề, vào lúc đó cũng gây ra thất nghiệp cho lượng lớn nhân viên.

Lúc đó, người ủng hộ trí tuệ nhân tạo chỉ là số ít người, nhưng số ít người đó... lại là số người nắm quyền phát ngôn!

Vì vậy, tốc độ phát triển trí tuệ nhân tạo những năm đó cực kỳ nhanh chóng và mãnh liệt.

Nhưng sau khi kỷ nguyên mới đến, trí tuệ nhân tạo dường như bị cố ý đàn áp!

Những năm đó trôi qua, không nghe nói trí tuệ nhân tạo có đột phá lớn gì nữa.

“Dĩ nhiên có liên quan rồi.” Phạm Kiến cười gượng nói: “Danh tiếng của Đạo Môn tuy không tốt đẹp gì, nhưng nói thực, tin tức của Đạo Môn lại là nhanh nhạy nhất. Dù là bộ phận tình báo của các cổ giáo đỉnh cấp đó thì ở phương diện này cũng không bằng Đạo Môn.”

Phạm Kiến nhìn Sở Vũ: “Thực ra ở trong thời kỳ thượng cổ, các loại thủ đoạn tương tự như công nghệ đen quả thực quá nhiều. Hiện giờ thế tục có rất nhiều đồ được gọi là khoa học kỹ thuật cao, nhưng so với thời đại văn minh tu chân thượng cổ rườm rà thì chỉ là tép riu.”

Sở Vũ nghĩ ngợi, cũng đồng ý với cách nói này của Phạm Kiến, bản thân hẳn đã tận mắt được mở mang sự lớn mạnh của nền văn minh khoa học kỹ thuật thượng cổ.

“Thế giới của người thường là không gian ba chiều, nhưng thế giới của tu chân lại là không gian đa chiều.”

“Còn có thế giới linh hồn, thế giới tinh thần, thế giới hư ảo... Tất cả các lĩnh vực đều uyên thâm!”

“Trên thực tế, một số nhà khoa học lớn của thời cận đại, đích đến của hướng nghiên cứu không hện mà cùng chỉ về cùng một hướng.”

Phạm Kiến nhìn Sở Vũ: “Đó chính là thần học!”

Sở Vũ gật gù đầu, hẳn xem qua rất nhiều bản thảo của các nhà khoa học lớn cận đại, xưa nay trong ngoài đều có. Quả thực là nghiên cứu đến cuối cùng, toàn bộ đều bắt đầu đi nghiên cứu thần học.

Bao gồm cả nhà khoa học lớn Tiêu Chấn của Hoa Hạ thay đổi cả thế giới đó, vị tiền bối này không những đã đi nghiên cứu thần học, mà còn nghiên cứu ra thành quả.

Nếu không nhờ ông ấy thì có thể đến hôm nay, cả thế giới này vẫn ở trạng thái bị phong ấn.

“Vũ trụ mệnh mông, các chủng tộc nhiều vô số kể. Có Nhân Tộc, có Yêu Tộc, có loại tương tự Nhân Tộc được tạo thành từ hậu duệ Nhân Tộc và Yêu Tộc, còn có Cơ Giới Tộc...”

Phạm Kiến nói đến chuyện này thì thuộc như lòng bàn tay vậy: “Nhưng trong số đó có một chủng tộc đáng sợ nhất, họ hầu như là bị tất cả chủng tộc cùng ngăn chặn, đó chính là một chủng tộc hình thành... sau khi trí tuệ nhân tạo biến đổi đến trình độ cực cao.”

Sở Vũ nhíu mày, trí tuệ nhân tạo biến đổi đến trình độ cực cao? Khó mà tưởng tượng được sẽ như thế nào.

Phạm Kiến nói: “Họ tự xưng là Thần Tộc, cho rằng bản thân mới là chủng tộc ưu tú nhất cao cấp nhất, có thể hiệu lệnh vũ trụ. Nhưng bị chúng tôi gọi là Ma Tộc. Quyền công pháp bị anh cầm đi đó thực ra chính là một loại công pháp cấp thấp của Ma Tộc.”

“Thần Tộc? Ma Tộc? Công pháp cấp thấp?” Sở Vũ ít nhiều có chút không nói nên lời.

Công pháp đó uyên thâm, thế mà lại chỉ là công pháp cấp thấp? Tên của Thần Tộc và Ma Tộc, Sở Vũ dĩ nhiên có nghe qua.

Nhưng cách nói này của tên mập, Sở Vũ lại là lần đầu nghe được.

Trước đó, hẳn chưa từng nghe qua Thần Tộc và Ma Tộc là cùng một chủng tộc, càng chưa bao giờ nghĩ rằng họ sẽ có liên quan với trí tuệ nhân tạo.

Những việc này vốn dĩ cũng chỉ lưu truyền trong các thế lực đỉnh cấp.

“Vì vậy, hơn ba mươi năm trước, thế giới khôi phục, linh khí khôi phục. Việc đầu tiên mà các thế lực lớn làm chính là ngăn chặn sự phát triển của trí tuệ nhân tạo!”

“Họ không muốn nhúng tay vào thế tục quá nhiều, nhưng việc này lại không thể để mặc. Nếu không, tương lai có thể vẫn sẽ dẫm lên vết xe đổ của sáu ngàn vạn năm trước.”

Phạm Kiến nhìn Sở Vũ: “Năm đó, căn nguyên gây ra sự hủy diệt của nền văn minh tu chân của toàn bộ hệ mặt trời, nghe nói chính là do cái này.”

Sở Vũ không kiềm được hít ngược một hơi lạnh, sau đó nói: “Nhưng một số sách cổ mà tôi đã đọc thì trên đó nói Ma Tộc đều là sinh vật dị tộc, có thể ảo hóa, bản thể đa phần vô cùng xấu xí, trên người mang theo sát khí lạnh giá giống như thể đến từ vực sâu...”

“Những cái đó... chẳng qua chỉ là sinh linh cấp thấp nhất trong Ma Tộc mà thôi, nhưng quả thực rất đáng sợ.” Phạm Kiến nói: “Tôi nghe nói, thành viên chủ chốt trong Thần Tộc thực ra số lượng cực ít. Họ không thể giống như sinh linh trí tuệ, tu luyện đến trình độ cao nhất bắt từ bắt diệt, họ muốn sinh tồn tiếp thì phải tiến hóa không ngừng, mà tiến hóa thì cần rất nhiều tài nguyên, khó mà tưởng tượng. Vì vậy, họ nô dịch một bộ phận chủng tộc, đi công phá chủng tộc khác để có được tài nguyên, quan trọng nhất là... đạo quả của người tu chân lớn mạnh!”

“Nhân Tộc và Ma Tộc còn có một điểm xung đột căn bản nhất, đó chính là sinh linh trí tuệ của Nhân Tộc tu luyện đến cuối cùng không những bắt từ bắt diệt mà còn hành sự có vô số loại thuộc tính không xác định, thuộc về sinh linh không thể khống chế.”

“Còn sinh mạng trí tuệ của Ma Tộc, đầu tiên nghe nói họ bắt nguồn từ Nhân Tộc. Đây là một chuyện mà họ không muốn thừa nhận nhất. Thực ra, cho dù họ làm bất cứ việc gì cũng đều sẽ trải qua vô số lần tính toán, cuối cùng sau khi xác định xác suất thành công đạt đến mức độ nhất định thì mới ra tay.”

“Nhưng sinh linh trí tuệ của Nhân Tộc thì khác. Giống như trước đây, tên khốn Ngô Đông đó nảy sinh ý muốn giết người với anh, anh cứ có cơ hội thì sẽ không hề do dự mà giết hắn. Việc này, Ma Tộc chắc là không làm được. Bởi vì họ sẽ cảm thấy giết Ngô Đông rồi sẽ dẫn đến vô số phản ứng dây chuyền, kết quả cuối cùng là khó dự liệu được. Vì vậy giết hắn được một mất mười.”

Sở Vũ gật gù đầu: “Đây chính là sự khác biệt giữa tình cảm và lý trí thuần túy.”

“Những việc này, thực ra cách chúng ta quá xa rồi, ngày nay thế giới này cuối cùng cũng khôi phục. Nắm bắt thời gian tu luyện có thể nhận được một số truyền thừa, cố gắng đạt được nhiều đề bản thân nhanh chóng trở nên lớn mạnh mới là việc chính.”

Phạm Kiến dè dặt nhìn về phía Sở Vũ: “Cái đó... lão đại, có thể thương lượng một chuyện không?”

“Không thể.”

“Đừng có vô tình như vậy mà, anh xem, sau này có việc gì tôi sẽ gánh tội cho anh, nhưng Tiên Hạc Đan Kinh...”

“Tôi thì anh phải gánh, Tiên Hạc Đan Kinh thì nghĩ cũng đừng có nghĩ!”

“...”

Tên mập lại hậm hực rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Vậy mà đi chết đi!

Trên đường hai người quay về, tên mập vẫn đang gắng hết sức tranh thủ cho mình, dù thân là nô bộc nhưng hắn ta cũng là nô bộc cấp thiên kiều, không thể đối đãi như người bình thường.

“Anh cảm thấy tôi không giết anh bởi vì anh là thiên kiều ư?” Sở Vũ liếc Phạm Kiến một cái.

Phạm Kiến vẻ mặt buồn bực: “Lẽ nào không phải à?”

“Anh cũng thật là...” Sở Vũ nhìn hắn ta một cái: “Anh cảm thấy anh còn giỏi hơn thiên phú của tôi à?”

“...” Phạm Kiến lập tức vẻ mặt không nói nên lời.

Lời này dù là Sở Vũ nói ra lúc giết Ngô Đông thì hắn ta cũng sẽ gật đầu nghiêm túc.

Nhưng hiện giờ, hắn thật sự không dám cho là như vậy nữa.

Tài nguyên tinh bảo của Đạo Môn quá phong phú, trong hơn ba mươi năm thế giới khôi phục này, trong tay Phạm Kiến đã nắm rất nhiều tư liệu đích truyền chủ chốt của cổ giáo, cổ phái và thị tộc cổ xưa.

Trong số đó, quả thực có thiên kiều tuyệt thể vô cùng tuyệt vời!

Thiên phú giỏi đến đáng sợ, tốc độ tu luyện tiến triển cực nhanh, nhanh đến mức khiến người khác tuyệt vọng.

Có rất nhiều người ưu tú hơn Phạm Kiến nhưng Phạm Kiến cũng chưa từng cảm thấy bản thân kém nhiều so với những người đó.

Hắn ta luôn cảm thấy, nếu đưa cho hắn tài nguyên và truyền thừa tương tự, thì tốc độ tu luyện của hắn ta chưa chắc sẽ kém hơn những đích truyền đó!

Vì vậy hắn ta mới muốn có được truyền thừa Hạc Thánh, muốn chứng minh bản thân không hề kém hơn những người đó!

Tuy là đích truyền Đạo Môn, nhưng hắn ta lại không thích thân phận này.

Nghĩ đến chuyện này, tên mập sẽ cảm thấy vô cùng đau lòng, bởi vì lúc nhỏ hắn ta cũng là bị lừa đến Đạo Môn.

Lúc đó vẫn tưởng rằng bản thân đã gia nhập một cổ giáo siêu cấp nên vô cùng hưng phấn.

Đến khi biết được chân tướng thì tất cả đều muộn rồi, hối hận cỡ nào cũng vô dụng, ký hiệu in trên người mãi mãi cũng không xóa đi được.

Nhưng may mà danh tiếng của Đạo Môn ở thời đại thượng cổ tuy không ra gì, song ở hiện tại cũng được xem là một truyền thừa cổ xưa lớn mạnh.

Rất nhiều người tuy ghét bỏ, nhưng ngày nay mọi người đều ở trên cùng một vạch xuất phát, cũng có cực ít người chuyên đi gây phiền phức với họ.

Tuy là vậy, nhưng Phạm Kiến vẫn hi vọng bản thân có thể có một truyền thừa chính thống, có thể dùng thân phận khác để hành tẩu thế gian.

Nhưng nay ước mơ này đã tiêu tan rồi, cũng có thể là vĩnh viễn sụp đổ rồi.

Bởi vì ngay cả tự do của bản thân cũng mất hoàn toàn, nghĩ đến chuyện này, hắn ta lại có cảm giác lòng như dao cắt.

Tất cả những việc này lại là do hắn tự gây ra!

Nếu hắn không ám hại Sở Vũ một lần trước đó thì Sở Vũ cũng tuyệt đối sẽ không đối với hắn như vậy.

Thật là quá đau buồn...

“Thiên phú của anh kém xa tôi. Anh ám hại tôi một lần cũng đủ cho tôi có lý do giết anh rồi. Tôi không giết anh chỉ là vì anh vẫn còn có chút tác dụng, và lại muốn giết anh thì bất cứ lúc nào cũng được!”

“Anh đừng cho rằng anh là thông mạch cảnh lực đoạn thì rất giỏi, dù anh không bị thương, không bị tôi không chế, nhưng nếu cố hết sức tôi vẫn có thể giết anh!”

Sở Vũ nhìn tên mập một cái: “Sự thực chính là đơn giản như vậy.”

Được rồi, tuy có hơi không phục câu nói cuối cùng của Sở Vũ, nhưng tên mập vẫn cảm thấy tim mình như bị ngâm nước lạnh.

Hắn ta luôn cảm thấy bản thân tâm địa không lớn, có oán phải báo, hiện giờ mới hiểu rằng vô quyết dày có móng tay nhọn, người giỏi còn có người giỏi hơn.

Sở Vũ lúc này đã khôi phục lại bộ dạng của Tống Hồng, cùng với tên mập đi về phía cửa vào di tích.

Theo cách nói của tên mập thì trong toàn bộ di tích, cái có giá trị nhất chính là Tiên Hạc Đan Kinh và Tiên Hạc Lô.

Có được hai món này thì coi như có được truyền thừa của Hạc Thánh. Cũng không cần phải tiếp tục ở lại đây nữa.

Hắn dẫn theo tên mập, chậm rãi đi ra ngoài.

Tên mập vốn dĩ còn có chút không phục đối với Sở Vũ, nhưng đi theo sau Sở Vũ càng đi càng sợ hãi.

Hắn ta có thể bình an ra vào nơi này là nhờ pháp khí hộ thể trên người rất lớn mạnh.

Loại pháp khí hộ thể này cũng chỉ có thể lực cao cấp nhất hiện giờ mới có.

Nhưng hắn ta đi cùng Sở Vũ, cả chặng đường đi ra thì pháp khí hộ thể trên người không có chút phản ứng nào!

Điều này đủ để chứng minh Sở Vũ có năng lực lớn mạnh nào đó, có thể né tránh khu vực nguy hiểm một cách hoàn hảo!

Trái tim của tên mập bị chấn động mạnh, hắn ta cảm thấy tên khốn Sở Vũ này mới nên làm đích truyền của Đạo Môn đó!

Loại năng lực này không phải là thứ mà tất cả người trong Đạo Môn đều muốn có được hay sao?

Đây chính là mạng mà!

Tên mập về mặt oan ức, đi theo sau Sở Vũ.

Lúc hai người đi đến cửa vào thì phát hiện đã có bảy tám người đứng ở đó.

Mấy người trong đó còn là “người quen cũ”.

Nhìn thấy tên mập và “Tống Hồng” đi ra cùng nhau, mấy người bên đó lập tức tức giận.

Cô gái rất xinh đẹp nhưng cay nghiệt đó về mặt hồ hững: “Các người quả nhiên là một bọn, Phạm Kiến, anh còn mặt mũi nào nữa không? Không định nói rõ với mọi người ư?”

Trong số bảy tám người này, có bốn người là trước đó từng xảy ra xung đột với Sở Vũ.

Trong đó, có người thanh niên áo xanh Tần Minh, có cô gái cay nghiệt, còn có hai người trẻ tuổi nữa.

Mấy người còn lại thì dùng một ánh mắt tỉ mỉ để quan sát Sở Vũ.

Phạm Kiến vốn dĩ đã buồn bực muốn chết, nghe thấy lời này thì ngẩng đầu lên, lạnh lùng nhìn cô gái xinh đẹp một cái rồi nói u ám: “Trương Surong, cô muốn nói rõ cái gì? Ta cùng một bọn với ai thì có liên quan gì đến cô?”

“Anh...” Cô gái Trương Surong xinh đẹp nhưng cay nghiệt đó bị tức đến nổi sắc mặt trắng bệch.

Tần Minh mặc áo dài xanh, nhìn tên mập với ánh mắt bất thiện: “Phạm Kiến, anh cảm thấy hai lòng hai dạ có tốt không?”

“Rất tốt mà! Lão tử thích như vậy, thì sao? Anh quản được không?” Tên mập nghehnh cồ, về mặt với biểu cảm không hề gì.

Roi vào tay Sở Vũ đã xem là mẹ hấn xui xẻo mở cửa cho vận xui... vào nhà rồi. Nhưng đối diện với đám người này thì hấn ta thật sự đủ sức lực!

Dù cho hiện giờ hấn trọng thương chưa lành, nhưng trong con người hấn lại càng tràn đầy sự khinh thường đối với đám người này.

Vừa khéo là trước đây hấn ta vẫn luôn giả vờ yếu kém, khiến đám người này cũng không rõ cảnh giới thật sự của hấn ta, đối với hấn cũng có cảm giác giống như vậy!

Đây về khinh thường!

Vì vậy, nghe thấy lời hấn nói thì sắc mặt Tần Minh lập tức sa sầm lại: “Phạm Kiến, anh có phải cảm thấy bản thân tìm được chỗ dựa rồi không?”

Tìm chỗ dựa cái đầu mày á!

Trong lòng tên mập muốn chửi thề luôn rồi, tao không hề muốn có chỗ dựa như vậy đó? Mày thích thì mày lấy đi!

Nhưng trên miệng thì hấn ta mãi mãi sẽ không thua: “Đúng đó, tôi tìm được chỗ dựa lớn rồi, có ngon thì anh đánh chết chỗ dựa của tôi đi!”

Sở Vũ liếc tên mập một cái, nói thầm đây mới là lời thật lòng của anh nhỉ?

“Phạm Kiến phải không? Tôi không biết anh lấy tự tin từ đâu, lẽ nào anh cảm thấy dựa vào hai người các anh có thể chống đối với tất cả mọi người?”

Một người thanh niên trước đây không hề tham gia tấn công Sở Vũ, ở bên cạnh nói nhẹ nhàng.

“Không, không phải hai bọn tôi, một mình đại ca tôi là đủ rồi, không tin các người hỏi đại ca tôi đi, xem anh ấy có sợ các người không?”

Sắc mặt của đám người Tần Minh trở nên vô cùng khó coi, toàn bộ đều nhìn tên mập một cách uy nghiêm đáng sợ.

Tên mập lại coi như không thấy, về mặt đắc ý.

Tuy mạng nhỏ của hấn nằm trong tay Sở Vũ, nhưng có thể chơi ác Sở Vũ một chút, cho Sở Vũ bực thêm một chút thì vẫn có thể khiến hấn ta vui vẻ hơn.

Thanh niên đó cũng bị tên mập chọc tức điên, nhưng tầm mắt của hấn lại đặt lên người Sở Vũ.

Hấn vừa nãy đã nghe mấy người Tần Minh nói đến cái người tên Tống Hồng này rất tà môn, rất mạnh. Chỉ là cảnh giới xung huyết nhưng lại có thể đối kháng với mấy võ giả thông mạch cảnh.

Rất có thể là đích truyền của cô phái nào đó, dù không phải thì ít nhất cũng sở hữu lực chiến ngang với đích truyền.

Hấn ta rất hiếu kỳ, muốn mở mạng một chút.

Cô phái mà hấn ta đang ở tuy không phải loại đỉnh cấp nhất, nhưng hiện giờ cũng không thua kém bao nhiêu.

Còn hấn ta chính là một đệ tử đích truyền của cô phái đó!

Lúc này, tên mập đang truyền âm nói với Sở Vũ: “Người này tên là Khuru Thiên Tuyết, tuy tên có hơi ẻo là, nhưng lại là đệ tử đích truyền của cổ phái Cầu Chân, thực lực chắc là mạnh hơn tôi một chút, có khả năng vào thông mạch cảnh thất đoạn rồi...”

Anh mà cũng chê tên người khác ẻo là ư? Dù sao cũng hay hơn tên của anh rồi nhỉ?

Sở Vũ nhìn tên mập một cái, sau đó quan sát Khuru Thiên Tuyết, im lặng không nói gì.

Tuy hần vừa mới chửi Phạm Kiến một trận, nhưng trên thực tế loại cảnh giới thông mạch cảnh lục đoạn, thất đoạn đối với hần hiện giờ mà nói quả thực có chút đau đầu. Nếu Phạm Kiến không bị thương thì còn đỡ chút.

Đĩ nhiên nếu Phạm Kiến không bị thương thì hần cũng hầu như không thể khống chế được anh ta.

Khuru Thiên Tuyết nhìn về phía Sở Vũ, nói nhẹ nhàng: “Hãy lấy ra hết những thu hoạch mà các người tìm được trong đó đi, con người tôi rất đơn giản. Tôi mặc kệ những xung đột nảy sinh giữa anh và người khác, chỉ cần anh lấy ra thu hoạch ở đây thì tôi chỉ lấy một loại, sau đó tuyệt đối sẽ không ra tay với anh.”

Sắc mặt của mấy người Tần Minh đều không tốt lắm, nhưng cũng không nói gì cả, bởi vì theo họ thấy thì Khuru Thiên Tuyết có tư cách nói lời đó.

Sở Vũ nhìn Khuru Thiên Tuyết, khẩu khí người này nói chuyện rất lớn, tính cách nói toạc ra vừa nhìn là thấy ngay.

Trong mắt Khuru Thiên Tuyết lóe lên sự coi thường nhẹ, một võ giả xung huyết cảnh cho dù thiên phú của hần thật sự cao đến mức có thể sánh với đích truyền cổ giáo nhưng cũng tuyệt đối không thể là đối thủ của hần ta.

Dù Tống Hồng này thật sự đến từ thế lực cổ xưa nào đó thì Khuru Thiên Tuyết cũng không để tâm, một tên lai lịch bất minh mà thôi.

Hơn nữa kỹ năng không bằng người khác, bị cướp thì còn nói gì được? Quay về khóc lóc kể lể với trưởng bối ư? Mất mặt lắm!

Đám người Tần Minh và Trương Sương lúc này lộ ra biểu cảm xem kịch hay.

Họ đối với anh chàng tên Tống Hồng này quả thực là có hơi kiêng dè, rất hi vọng Tống Hồng và Khuru Thiên Tuyết có thể nảy sinh xung đột, tốt nhất là chết quách ở đây!

Như vậy họ cũng an lòng rồi.

Việc mà Phạm Kiến và Sở Vũ không nhìn thấy là mấy người Tần Minh, Trương Sương vừa nãy cũng đã bị Khuru Thiên Tuyết vơ vét một vòng.

Những người này ở trong cổ tích không lớn lắm này, mỗi người đều có một chút thu hoạch, nhưng vẫn không đạt đến mức khiến họ hài lòng.

Họ còn không hài lòng lắm thì Khuru Thiên Tuyết dĩ nhiên càng không thèm, cộng thêm giữa họ cũng coi như quen biết, vì vậy Khuru Thiên Tuyết không thật sự lấy đi chút thu hoạch đó của họ.

Nhưng Tống Hồng này thì khác, cái anh chàng không biết từ đâu chui ra, không vơ vét của hần thì vơ vét của ai?

Đúng rồi, còn có Phạm Kiến!

Tên mập đáng chết này!

Hai lòng hai dạ, gió chiều nào theo chiều ấy!

Hần còn là đệ tử đích truyền của Đạo Môn, những việc như trộm cắp, đào mộ là giỏi nhất, mũi còn tinh hơn cả chó.

Nói không chừng trên người Phạm Kiến và Tống Hồng sẽ có thu hoạch lớn gì đó.

Khuru Thiên Tuyết cũng nghĩ như vậy.

Sở Vũ nhìn Khuru Thiên Tuyết một cái: “Nếu tôi không đồng ý thì sao?”

“Vậy thì anh không ra được khỏi nơi này.” Khuru Thiên Tuyết than nhẹ một tiếng, nói nhạt: “Ồ di tích Hồ Tiên Động này khắp nơi đều là độc chương, sát khí hoành hành, chết ở đây cũng không tính là việc ly kỳ gì.”

“Tức là nếu tôi không đồng ý thì anh sẽ phải giết tôi?” Sở Vũ vẻ mặt ngây thơ nhìn Khuru Thiên Tuyết: “Mọi người không thể kết bạn à?”

Khuru Thiên Tuyết cười: “Anh không xứng!”

Lời hần chưa dứt thì thấy trong tay Sở Vũ đột nhiên thêm một món đồ, đó dường như là một cái nỏ cầm tay nhỏ, kích thước bằng bàn tay?

Hần muốn...

Khuru Thiên Tuyết kinh hãi.

Đột nhiên một luồng tia sáng từ trong nỏ cầm tay phát ra, trực tiếp bắn về phía hắn.

Khuru Thiên Tuyết phát ra một tiếng hét lớn: “Mày dám...”

“Vậy anh đi chết đi nhé.” Giọng nói băng lạnh của Sở Vũ cùng lúc truyền tới.

Ầm!

Luồng tia sáng đó nhanh đến không thể tưởng tượng được!

Trực tiếp đánh lên người hắn ta, nửa bên thân hình của Khuru Thiên Tuyết trực tiếp bị đánh nát.

Hắn ta phát ra tiếng kêu thảm thiết, âm thanh chấn động khắp nơi.

Những người khác thì chờ người ra.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Chủ Nào Chim Nấy

Ngay cả Phạm Kiến cũng có hơi há hốc mồm rồi, vô duyên vô cớ toát cả mồ hôi, hắn hiện giờ cuối cùng mới hiểu, hắn có thể sống sót thật sự là vì dây thần kinh nào đó của vị gia gia này có vấn đề nên mới tha mạng cho hắn.

Quả thực quả quả quyết rồi!

Một lời không hợp rút đao ra cũng chưa là gì hết?

Đây là một lời không hợp trực tiếp giết luôn!

Không có ai ngờ được Sở Vũ lại dứt khoát nhanh gọn như vậy, hoàn toàn không chừa lại cho Khuru Thiên Tuyết một cơ hội nào.

Tuy nói đánh nhau đều là ai ra tay trước thì có ưu thế, nhưng việc ra tay kiểu này... cũng quá nhanh rồi nhỉ?

Trong lòng đám người Tần Minh lạnh giá, theo bản năng thụt lùi về phía sau.

Khuru Thiên Tuyết bị luồng sáng đó của Kinh Thần Nỏ đánh nát nửa bên người, nhưng người lại không chết ngay lập tức.

Hắn ta nằm dưới đất kêu gào, âm thanh đó thê thảm đến cực độ.

Xung quanh một vẻ im lặng như tờ!

Sở Vũ nhìn đám người Tần Minh một cái.

Vèo vèo vèo!

Đám người này không chút lưỡng lự, quay đầu bỏ chạy!

Người nào người nấy chạy còn nhanh hơn thỏ!

Chớp mắt thì tất cả bọn họ đều xông vào kết giới, không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Sở Vũ thở dài một hơi, nói thảm may mà đều đã chạy hết rồi.

Đây chính là tính người à!

Hắn từng bước đi về phía Khuru Thiên Tuyết còn chưa chết.

Phạm Kiến mở hai cái tay múp máp của mình ra, trên đó toàn là mồ hôi.

“Đừng... đừng giết tôi... tôi đồng ý đưa hết mọi thứ... cho anh! Khụ khụ khụ...” Khuru Thiên Tuyết nhìn Sở Vũ với vẻ mặt van xin, trong miệng không

ngừng trào ra máu tươi.

Trên thực tế, bộ dạng hần hiện giờ trừ phi có người giỏi thật sự ra tay, nếu không chắc chắn phải chết.

Nhưng bản năng cầu xin được sống vẫn khiến hần phát ra lời van xin.

Nhìn Sở Vũ càng lúc càng đến gần, nước mắt của Khuru Thiên Tuyết đã trào ra.

“Tôi, tôi còn có một bí mật rất lớn...”

Tên mập cách đó không xa liếc mắt, nói thầm mẹ kiếp thật dễ tiện, còn bắt chước ta!

Sở Vũ tay cầm kiếm cổ đồng, giơ tay vung một kiếm, chém xuống đầu Khuru Thiên Tuyết.

“Tôi đã hỏi anh rồi, chính anh không đồng ý.”

Nói xong Sở Vũ thở dài một hơi, sắc mặt có hơi khó coi. Khoảnh khắc dùng Kinh Thần Nổ vừa nãy hầu như đã rút hết hơn một nửa sức mạnh của hần.

Dù có thể miễn cưỡng phát động một lần nữa nhưng uy lực tuyệt đối sẽ không lớn mạnh như lần đầu.

Đồ thì tốt nhưng không thích hợp sử dụng bây giờ. Xem ra vẫn phải nhanh chóng nâng cấp bản thân thôi.

Trong lòng Sở Vũ nghĩ đến.

Lúc này, từ xa truyền đến một âm thanh chíp chíp.

“Đừng có đuổi theo nữa, xí, ta đây không phải đã nói với các người rồi ư? Ta không nhận được lợi ích nào cả, các người có phải điên rồi không?”

“Con chim dễ tiện, mau đưa bảo vật cướp của bọn ta ra đây, nếu không sẽ chiên mày lên ăn đấy!”

“Tiện nhân, cô có bệnh à? Có bệnh thì mau đi chữa đi, đừng đến làm phiền ta!”

“Con chim sẽ khôn nạn khôn kiếp vô xi này, ta nhất định phải chiên mày lên!”

Sở Vũ đầu đầy vạch đen, nói thầm tên khôn này lại chọc ai nữa rồi?

Nhìn thấy tên gián điệp vỗ cánh, từ đằng xa bay đến giống như liều mạng vậy.

Ở phía sau nó có đến sáu bảy người đang ra sức đuổi theo.

Người vừa nãy chửi mắng tên gián điệp là một cô gái đẹp tựa hoa đào, lúc này trên mặt cô ta đầy sự phẫn nộ, hai mắt giống như đang phun ra lửa.

Tên gián điệp nhìn từ xa đã thấy Sở Vũ và Phạm Kiến ở đây nên trực tiếp bay về bên này.

Phành phạch một cái liền nấp vào sau lưng Sở Vũ, sau đó hỏi với giọng khinh bỉ: “Sao anh lại ở cùng với cái tên mập chết tiết này vậy? Tại sao không giết chết hần?”

“...” Phạm Kiến đầu đầy vạch đen trợn mắt nhìn tên gián điệp, nói thầm con chim này sao lại dễ tiện như vậy?

“Con chim chết tiết... trả lại bảo bối cho bọn ta!” Cô gái xinh đẹp tựa hoa đào đỏ vẻ mặt phẫn nộ nhìn tên gián điệp nấp ở sau lưng Sở Vũ.

“Tiện nhân, cô có phải ngốc không? Cô tự mình xem thử trên người điều gia này ngoài lông ra thì còn có gì nữa? Có muốn lột sạch cánh ra cho cô kiểm tra không?” Tên gián điệp sau khi nấp sau người Sở Vũ thì đầy sức mạnh, mồm miệng vẫn rất dễ tiện.

Cô gái đó bị tức gần chết, tức giận nói: “Có bản lĩnh thì mày ra đây! Đừng nấp sau lưng người khác!”

Tên gián điệp cười lạnh: “Có bản lĩnh thì cô qua đây?”

“Mày...” Cô gái tức đến nổi nghiêng cả răng.

Lúc này, một người đàn ông trẻ đi lên trước, chấp tay với Sở Vũ: “Vị huynh đài này, mong huynh nhường một chút, con chim này vừa nãy đã cướp bảo vật của bọn tôi có được, bọn tôi phải lấy lại.”

“Đừng nghe hần nói bậy, bảo vật ở nơi này đều là vô chủ. Hơn nữa, điều gia ngoài bộ lông ra thì không có thứ gì cả! Ai lấy bảo vật của các người chứ?”

Tên gián điệp lăm nhăm sau lưng Sở Vũ.

Sở Vũ có hơi thắc mắc, trên người tên gián điệp quả thực ngoài bộ lông ra thì không có gì cả. Đám người này cứ luôn miệng nói tên gián điệp đã cướp

bảo bối của họ, nhưng bảo bối ở đâu chứ?

Trong lòng Sở Vũ cũng ít nhiều có chút muốn cười, một đám cao thủ thông mạch cảnh lại bị một con chim xung huyết cảnh như tên gián điệp cướp đồ. Chẳng trách đều có vẻ mặt nhớn nhác.

Sở Vũ hỏi: “Rốt cuộc là chuyện gì? Các người cũng đã nhìn thấy trên người nó căn bản không có bảo vật gì cả mà.”

“Trên người nó chắc chắn có pháp khí không gian!” Cô gái đẹp tựa hoa đào nói một cách chắc chắn: “Sau khi nó bay qua chỗ bảo vật mà bọn tôi bày ra thì tất cả bảo vật đều không thấy đâu nữa, không phải nó làm thì còn có thể là ai?”

“Cô đây chính là vu tội, vu vạ người khác thì thiếu gì cơ?” Tên gián điệp cười lạnh lùng.

Sở Vũ truyền âm cho tên gián điệp: “Thật sự là mày lấy à?”

“Nói thừa, nếu không họ có thể đuổi theo tôi như vậy ư?” Tên gián điệp trả lời một cách đương nhiên: “Được rồi, trên người điều gia quả thực có không gian đặc biệt, nhưng nó lại nằm trong bụng của ta, họ không có chứng cứ!”

“...” Sở Vũ đầu đầy vạch đen, mặt nhăn nhó.

Sau đó nhìn về phía đám người đối diện, nhún nhún vai, mở hai tay ra rồi nói: “Các người cũng nhìn thấy rồi, trên người nó không có pháp khí không gian gì cả, có lẽ đây là một sự hiểu lầm chăng?”

Một thanh niên tính khí có hơi nóng nảy lạnh lùng quát: “Có phải việc của anh không? Mau rút qua một bên!”

Sắc mặt Sở Vũ sa sầm lại, nhìn tên thanh niên đó: “Anh đang nói tôi?”

Tên thanh niên lạnh lùng nói: “Đúng, chính là nói anh, rút qua một bên!”

Nói rồi, hắn trực tiếp bước mạnh lên trước, sức mạnh thông mạch cảnh bỗng chốc bùng phát ra, hươ tay đánh một chưởng vào mặt Sở Vũ.

Hắn không phải không biết thanh niên họ Tổng này rất thần bí, nhưng vậy thì đã sao?

Chặn đường của ta thì ta vẫn sẽ đánh mày!

Lúc này, cô gái đẹp tựa hoa đào bỗng nhiên nhìn thấy thi thể ở nơi gần đó, lập tức hét kinh hãi một tiếng: “Luu Húc... dừng tay!”

Vừa nảy sự chú ý của đám người họ đều tập trung trên người tên gián điệp và Sở Vũ, căn bản không để ý đến thi thể ở gần đó.

Người thanh niên tên Luu Húc lúc này muốn thu tay cũng đã muộn rồi, hắn cũng là bị chọc tức đến nổi hồ đồ.

Lại thêm rất tự tin vào thực lực của mình, chỉ một võ giả xung huyết cảnh dù có lợi hại đi nữa thì có thể lợi hại đến đâu?

Vì vậy Luu Húc tuy nghe thấy lời nhắc nhở của đồng bọn nhưng căn bản không để tâm, hoàn toàn không thu tay lại.

Trong mắt Sở Vũ lóe qua một tia lạnh.

Mất nhìn thấy một cái tát này của Luu Húc đánh tới, Sở Vũ thậm chí có thể nhìn rõ sự dữ tợn và hung hãn trên mặt đối phương.

Sở Vũ không né tránh, giờ cánh tay trái lên đỡ cái tát mà Luu Húc đánh tới, sau đó giờ tay phải lên... trở tay chính là một cái tát đánh trở lại!

Bốp!

Một tiếng vang giòn tan!

Luu Húc bị cái tát này của Sở Vũ trực tiếp đánh bay ra.

Hôn mê ngay tại chỗ!

Sở Vũ phui phui cánh tay trái, có hơi tê tê.

Trong lòng nói thầm, sức mạnh của tên này lớn thật!

Nhưng những người khác lại bị Sở Vũ dọa cho sợ rồi!

Từng người đứng đực ở đó.

Động tác của Sở Vũ quá nhanh!

Ngay cả Phạm Kiến thông mạch cảnh lục đoạn cũng có hơi không nhìn rõ Sở Vũ rút cuộc là ra tay như thế nào.

Trong ánh mắt hần lóe qua một vẻ run sợ.

Trước đây Sở Vũ nói nếu cố hết sức thì dù hần không bị thương cũng có thể giết chết hần. Trong lòng Phạm Kiến còn không phục, cảm thấy Sở Vũ nói khoác.

Vừa nãy giết cái tên xui xẻo Khuru Thiên Tuyết cũng là dùng Kinh Thần Nổ.

Nhưng hiện tại thấy Sở Vũ đánh chính diện với võ giả ít nhất cũng đạt đến thông mạch cảnh tứ đoạn đó, đỡ một đòn của đối phương, sau đó dùng một cái tát đánh bay đối phương..

Lần này thật sự đã dọa Phạm Kiến giật mình rồi.

Tên gián điệp ở bên cạnh đùa bỡn: “Ha ha ha ha, Tổng đại hiệp uy vũ! Giết, giết chết họ!”

Tất cả mọi người đều có vẻ mặt không nói nên lời, nói thầm con chim này thật sự là đề tiện đến thấu trời mà.

Luru Húc bị một cái tát của Sở Vũ đánh bay ra, nửa ngày cũng chưa thể bò dậy.

Mấy tên đồng bọn của hần vội vàng chạy tới, bảo vệ cho hần, nhìn Sở Vũ với vẻ mặt cảnh giác.

Một người trung niên tầm bốn mươi tuổi trong đó nhìn về phía Sở Vũ, trầm giọng nói: “Quá đáng rồi đó anh bạn?”

Lời này... ngay cả Phạm Kiến ở bên cạnh cũng không nghe lọt tai nữa, anh ta nhìn người trung niên đó: “Đại ca, tôi tát anh một bạt tai, anh không được trả đòn, nếu không thì quá đáng!”

Trong mắt người trung niên có sắc lạnh lóe qua, cảnh giới của ông ta không thấp, cỡ thông mạch cảnh lục đoạn.

Nhưng Luru Húc thông mạch cảnh tứ đoạn lại bị đối phương ra tay sau mà lại đánh trúng trước, một bạt tai thì đã đánh bay rồi.

Hần lặng lẽ tính toán trong lòng, dù bản thân ra tay thì sợ rằng cũng khó làm gì được đối phương.

Chỉ là thiệt thòi này họ chịu cũng quả thực quá buồn bực rồi.

Người trung niên lạnh lùng nhìn Sở Vũ và Phạm Kiến một cái, sau đó ánh mắt rơi lên người tên gian tặc ở bên cạnh.

“Con chim đề tiện, bọn ta nhớ mặt mày rồi, sau này tuyệt đối đừng rơi vào tay bọn ta!”

Người trung niên nói xong trực tiếp gọi mọi người mang theo Luru Húc xuyên qua kết giới rồi đi, không muốn ở lại nơi này để mất mặt nữa.

Những người đó đều không cam tâm, nhưng lại không có cách nào khác.

Có vết xe đổ của Luru Húc trước đó, họ thậm chí ngay cả câu nói mạnh mẽ cũng không dám nói, suy cho cùng không phải mỗi người đều có loại cảnh giới như người trung niên.

Tên gián điệp cười lạnh: “Lần sau nhớ phân loại đồ sẵn đó, nếu không ta đây còn phải phân loại nữa!”

Đám người đó đi nhanh quá chứ nếu không thật sự sẽ bị tức đến thổ huyết.

Mất thấy đám người đó rồi đi, Sở Vũ quay đầu nhìn về tên gián điệp: “Người ta một đám cao thủ thông mạch cảnh tam tứ ngũ lục thất đoạn, mà làm sao mà làm được thế?”

“Ha ha ha ha, đám ngốc đó ở bên trong này có được không ít sách cổ, binh khí, còn có cả một số pháp khí lung tung khác nữa. Thế mà lại bày ra ngay tại chỗ, muốn trao đổi với nhau.”

Tên gián điệp kể lại sự việc với vẻ mặt đắc ý.

Đám người đó qua lại cũng rất thân quen, cộng thêm cũng không có ai có được thu hoạch tốt hơn. Vì vậy dứt khoát muốn trao đổi đồ bản thân cần tại chỗ.

Một đám người đều rất kiêu ngạo, đồ đạc tùy tiện vứt ở đó, sau đó thảo luận với nhau.

Tên gián điệp lén lút tiến sát tới, nhân lúc những người đó không chú ý thì đến quét sạch không chứa một thứ!

Tuy nói mọi người đều thu hoạch không được tính là hải lòng, nhưng bên trong đó cũng có rất nhiều bảo vật có giá trị, bảo bọn họ tặng cho người khác cũng không nở thì sao có thể khoan dung cho việc bị cướp như vậy?

Vì vậy ai nấy đều phát điên rồi.

Sau đó thì xảy ra cảnh mà Sở Vũ nhìn thấy vừa nãy.

Phạm Kiến ở bên cạnh cũng nghe đến đờ đẫn rồi, nhìn Sở Vũ và tên gián điệp có hơi thù người ra, nói thảm một người một chim này đều là đồ xấu xa mà!

Mẹ kiếp, có thể bộc lộ tài năng ở giới tu chân quả nhiên không có ai tốt đẹp cả!

Xấu xa hơn mình nhiều!

Hừm, thật đúng là chủ nào thì nuôi chim nấy!

Sở Vũ cũng đầu đầy vạch đen nhìn tên gián điệp: “Đúng rồi, mày không phải nói mày đến đây tìm cơ duyên thuộc về mày à, có tìm được không?”

Tên gián điệp về mặt thâm thúy: “Bí mật!”

Bạn đang đọc truyện *Vô Cương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Đùng cướp, đều là lỗi của ta

Người trung niên và cô gái xinh đẹp tựa đào hoa chạy trốn khỏi Hồ Tiên Động một cách vô cùng thảm hại, mang theo vẻ không cam tâm và sự mệt mỏi toàn thân xuất hiện ở ngoài Hồ Tiên Động.

Ở đó, đám người Tần Minh và Trương Sương đã đi ra trước đó đã sớm không thấy tung tích đâu nữa. Họ thậm chí chưa từng nghĩ phải ở lại đó phục kích Sở Vũ, đều bị lực chiến lớn mạnh đó của Sở Vũ dọa đến nỗi có hơi khiếp sợ rồi.

Còn việc tấn công kết giới thì lại càng đừng nên nghĩ tới!

Bất cứ một vùng cổ địa có kết giới nào một khi gặp phải tấn công thì tám chín phần đều sẽ phát sinh sự biến đổi nhanh khó mà dự đoán được.

Loại biến đổi nhanh đó hầu như đều là nhắm vào người tấn công.

Với thực lực hiện tại của họ, chưa thể đánh bại kết giới hoàn toàn, mà sẽ còn gặp phải phản phệ.

Trước đây không phải không có ai từng làm như vậy, nhưng kết quả... đều vô cùng thê thảm.

Sau khi đám người trung niên và cô gái xinh đẹp tựa hoa đào ra bên ngoài thì trước tiên là cứu tinh Lưu Húc.

Cao thủ thông mạch cảnh trẻ tuổi xui xẻo này khi dần dần tỉnh lại thì trong mắt hiện lên vẻ ngỡ ngàng.

Nửa bên mặt hấn sưng vù lên, xương gò má bên đó bị một cái tát của Sở Vũ đánh nát.

Răng của một bên cũng bị đánh rụng hết, vào khoảnh khắc hôn mê đó thì bị nuốt vào bụng cùng với máu tươi rồi.

Đánh rớt răng và nuốt máu điển hình...

Lưu Húc lúc này thậm chí không cảm nhận được đau đớn, hấn nhìn mọi người với vẻ mặt mơ màng: “Sao vậy... đã xảy ra chuyện gì?”

Ánh mắt hấn quét qua cô gái xinh đẹp tựa hoa đào: “Tiểu Tinh... ta nhớ là vừa nãy hình như muội bảo ta dừng tay à? Ta, ta đây là làm sao vậy?”

Răng ở nửa bên của Lưu Húc không còn nữa, nói chuyện thêu thảo, ừ a ừ ớ.

Mọi người miễn cưỡng nghe hiểu được, họ không nhìn được mà nhìn nhau, vẻ mặt thê lương không biết nên nói gì với hấn ta.

Lúc này, năng lực nhận biết của Lưu Húc mới ít nhiều hồi phục một chút, hấn theo bản năng dùng đầu lưỡi liếm ở vị trí đã mất răng của mình, bỗng phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

“Á... răng, răng của ta, răng của ta đâu rồi?”

Cho đến thời khắc này, ký ức mới trôi dạt tựa như thủy triều, trong chớp mắt Lưu Húc cuối cùng cũng nhớ lại chuyện gì đã xảy ra.

Hắn phát ra một tiếng la hét: “Họ Tổng kia... tao và mày không đội trời chung!”

Tiếp theo, hắn lại giờ tay ra sờ lên mặt bị sưng húp của mình, dù đã được mọi người xử lý nhưng khi chạm vào thì xúc cảm đó... cùng với sự đau đớn sau khi xúc cảm mang lại vẫn khiến hắn bỗng chốc sụp đổ.

Trong cổ họng trào ra một ngụm máu lớn, phun tung tóe ra ngoài.

Ngực đang nhấp nhô kịch liệt, nước mắt từ khóe mắt chảy xuống.

Thân là đệ tử cổ giáo, lại sinh ra sau khi thế giới khôi phục, người thiên phú cực tốt như hắn từ nhỏ gần như là ngâm chia khóa vàng mà lớn lên.

Tất cả mọi người bên cạnh đều cung chiêu hắn, vây xung quanh hắn.

Tuy nói trong tí thì thình thoảng cũng sẽ bị sư huynh lớn hơn hoặc trưởng bối đánh bại, nhưng đều là chạm đến thì dừng.

Nhiều năm như vậy chưa từng bị thương lần nào, nói gì đến gương mặt mà hắn tự cho rằng vô cùng anh tuấn...

Loại kết quả này hắn không thể chấp nhận!

“Luru Húc, huynh bình tĩnh một chút, tốt xấu gì... thì huynh cũng vẫn còn sống!”

Cô gái xinh đẹp tựa hoa đào nhìn Luru Húc nói, trong mắt của cô vẫn còn sót lại một tia sợ hãi.

Cô ta tên Phương Tinh, đến từ một môn phái cổ xưa, cũng được xem là con gái của trời.

Trước đây bị tên gián điệp kích động đến mức nóng nảy giận dữ, nhưng nay đã bình tĩnh lại.

Luru Húc vẫn đang la hét, lúc này người trung niên mặt nhìn về phía Phương Tinh, trầm giọng hỏi: “Phương Tinh, vừa nãy rốt cuộc là chuyện gì? Tại sao cô lại bảo Luru Húc dừng tay?”

Những người khác cũng đều nhìn Phương Tinh với vẻ mặt nghi hoặc.

Phương Tinh hít sâu một hơi, vẻ mặt cay đắng nói: “Các người vừa nãy lẽ nào không nhìn thấy ở nơi không xa phía sau lưng của tên họ Tổng đó có một thi thể bị người khác chém rơi đầu ư?”

“Hả? Thi thể?”

“Thi thể bị người ta chém rơi đầu?”

“Bọn ta chỉ chú tâm nhìn cái con chim chết tiệt đó... không chú ý đến!”

Những người khác đều có vẻ mặt nghi hoặc.

Người trung niên hơi nhíu mày: “Ta vừa nãy quả thực cảm nhận được trong không khí có một mùi máu tanh, lẽ nào...”

Phương Tinh cay đắng nói: “Các người có biết người đó là ai không?”

Ngay cả Luru Húc đang nằm dưới đất la hét lúc này cũng ngậm miệng lại, mở một con mắt nhìn Phương Tinh.

Phương Tinh nói: “Người đó... là đích truyền phái Cầu Chân... Khuru Thiên Tuyết!”

Cô ấy nói xong câu đó, toàn bộ hiện trường lập tức im lặng như tờ!

Tất cả mọi người đều có vẻ mặt kinh ngạc, tiếp đó trở nên chấn động, cuối cùng chuyển thành sợ hãi.

“Khuru... Khuru Thiên Tuyết?”

“Khuru Thiên Tuyết đích truyền của phái Cầu Chân chết rồi?”

“Việc này sao có thể?”

“Nghe nói thực lực của Khuru Thiên Tuyết đó đã xung vào thông mạch cảnh thất đoạn... hắn, hắn sao có thể chết rồi?”

“Tên họ Tổng đó... mạnh như vậy ư?”

Trong mắt mọi người tràn đầy vẻ không dám tin.

Phương Tinh nói: “Tôi và Khuru Thiên Tuyết cũng coi là chỗ quen biết, lúc đầu tôi cũng không chú ý, thi thể của anh ta giấu ở sau một mô đất, nhưng đầu

của anh ta lại lẩn qua một bên, tôi vừa nhìn thì nhận ra đó là anh ta! Vì vậy mới nhắc nhở Lưu Húc...”

Húc!

Tất cả mọi người đều không nhận được hít ngược một hơi lạnh.

Lúc này, người trung niên đó trầm giọng nói: “Khuru Thiên Tuyết chết rồi... đây là chuyện động trời đó! Nhưng ta lại cảm thấy Khuru Thiên Tuyết... chưa chắc là tên họ Tống đó giết.”

Mọi người lộ ra vẻ nghi hoặc, nhìn sang người trung niên.

Người trung niên nhìn mọi người một cái, sau đó nói: “Các người cảm thấy tên Phạm Kiến của Đạo Môn đó... là cảnh giới gì?”

Lập tức có người nói với vẻ mặt coi thường: “Hắn? Tên mập đó? Hắn có thể có cảnh giới gì? Cả ngày làm những việc trộm cắp, giống cái con chim ăn cắp đó vậy. Lượn lờ khắp nơi, nói bậy với bên ngoài rằng hắn là xung huyết cảnh bát đoạn, thực lực thực tế chắc cũng là kiểu thông mạch cảnh nhị đoạn.”

Lại có người nói: “Đúng vậy, cả ngày cứ tỏ ra là kẻ yếu tụt hậu, thực ra chính là một con heo, không đáng nhắc đến.”

Người trung niên lắc đầu: “Không đúng, cảnh giới của hắn ít nhất là thông mạch cảnh lục đoạn trở lên!”

Mọi người vẻ mặt chấn động, đều cảm thấy việc này không có khả năng.

“Các người đừng quên Đạo Môn cũng là một truyền thừa cổ xưa, tuy thế nhân không ai đếm xỉa nhưng lại không thể xem thường thực lực của họ. Truyền thừa và bí bảo mà họ nắm thậm chí có khả năng sẽ vượt qua rất nhiều cổ giáo!”

Người trung niên nhìn mọi người một cái, sau đó than thở một tiếng: “Bất kể thế nào lần này chúng ta xem như gặp khó khăn rồi, chúng ta có lẽ không làm gì được tên họ Tống đó và Phạm Kiến, nhưng con chim ăn cắp đó... lại là của gia tộc ẩn thế Sở gia...”

“Đúng, tìm Sở gia tính sổ!”

“Không sai, việc này phải bắt họ nói cho rõ!”

“Không thể khiến chúng ta hài lòng thì... diệt chúng!”

Đúng vào lúc này, người trung niên bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nhìn về phía lối vào Hồ Tiên Động.

Bóng dáng của Phạm Kiến từ chỗ đó chui ra. Tên mập vẻ mặt bức bối, hắn bị xem như là hòn đá dò đường trước khi hành động rồi.

Nghe thấy lời của người trung niên, Phạm Kiến bĩu môi, hắn trăm ngàn lần hoàn toàn không vừa ý nhưng lại không thể không bất chấp cười lạnh nói: “Tìm ai tính sổ? Muốn ai nói rõ với các người? Các người muốn diệt ai?”

Sau đó, tên gián điệp cùng Sở Vũ cũng đều từ bên trong đó chui ra.

Tên gián điệp phui phui bụi không hề bám trên lông, dáng vẻ dù bận mà vẫn thong dong trên vai của tên mập, nói dừng dừng: “Anh mập, xử họ!”

Lão tử muốn xử mày ấy!

Trong lòng tên mập dừng nói khó chịu biết bao nhiêu.

Một người một chim đều là đồ khôn chết tiệt!

Đặc biệt là con chim giặc này, quả thực quá mặt dày rồi, tên mập hiện tại rất muốn ăn một món - chim sè chiên!

Kẻ thù gặp nhau, vô cùng đỏ mắt.

Đặc biệt là tên Lưu Húc vẫn nằm ở dưới đất mặt sưng như mặt lợn, càng hận đến mức nghiến răng.

Nhưng lại không ai dám mở lời.

Phạm Kiến cười lạnh nói: “Hi vọng bản thân các người đều có thể tự giác một chút, đừng tự sai lầm. Chính chủ ở đây nè, các người tìm ai nói cho rõ? Có phải cảm thấy gia tộc ẩn thế dễ ức hiếp?”

Trong mắt người trung niên lóe qua vẻ mặt nghiêm nghị, cuối cùng cười gượng một tiếng: “Hiểu lắm...”

Sở Vũ lặng lẽ đứng ở đó, nhìn những người đó không lên tiếng.

Tên mập ưỡn ngực, trong lòng kim nén sự uất ức to lớn, nhìn mọi người với vẻ mặt kiêu ngạo, nói: “Biết thời gian trước trong gia tộc ẩn thế có Tạ Thiên

Vũ của Tạ gia là chết thế nào không?”

Mọi người hơi ngớ ra, nhìn tên mập với vẻ khó hiểu.

Tên mập mắt nhắm lại nhưng nói lớn giọng vô cùng kiêu ngạo: “Đó là tôi giết đấy! Thế nào? Anh bảo Tạ gia đến tìm tôi? Đến cắn tôi này!”

Mặt của những người đó đều trở nên co rúm, nhìn tên mập với vẻ không dám tin.

Trên thế giới này sao lại có người hung hăng can quấy như vậy?

Tên mập nói tiếp: “Sở Vũ của Sở gia, đó là người anh em tốt nhất của tôi! Việc của anh ta chính là việc của tôi, ai dám động vào anh ta thì tôi sẽ xử người đó! Các gia các phái mấy người đều có mộ tổ nhỉ? Có tin gia đây trong mấy phút mời tổ tông nhà các người ra phôi nã không?”

“#¥%...%...” Những người này đều sắp nổi điên rồi, nói thầm mày có phải là kẻ thần kinh không?

Tên mập căn bản không để ý đến đám người đó, giọng nói càng lúc càng vang, giống như tìm được một khoái cảm kỳ lạ.

“Tạ gia gì đó, cổ giáo, cổ phái gì đó... thị tộc cổ xưa gì đó? Ai dám đến gây với Sở gia thì gia đây xử kẻ đó!”

“Gia đây làm việc sợ chịu trách nhiệm? Không, không cần thiết? Gia đây là đích truyền Đạo Môn! Có bản lĩnh các người đi tìm Đạo Môn để tính sổ!”

Tên mập lòng đầy đau buồn, nói thầm trong lòng: Các thủ lĩnh ơi, thật sự xin lỗi, đã bán đứng các người rồi... Nhưng, ắt hẳn các người cũng không để ý chút ô nhục này đâu.

Người trung niên và đám người Phương Tinh vẫn là vẻ mặt thờ ra, cảm thấy tên mập này đúng là điên rồi! Đây là tiết tấu muốn gây thù oán với cả thế giới ư?

Tên mập cười ha hả nói: “Các người đều nghe rõ cho ta, Tổng đại ca...”

Nói rồi, tên mập nhìn Sở Vũ một cái với vẻ oan ức, Sở Vũ gửi cho hắn một ánh mắt khích lệ.

“Tổng đại ca... mẹ kiếp... khụ khụ, là đại ca tốt nhất của tôi! Việc của anh ấy chính là việc của tôi! Tổng đại ca là đại sư huynh của Sở Vũ gia tộc ẩn thế Bắc Địa Sở Gia! Sở Vũ đó... dĩ nhiên chính là anh em tốt... của tôi! Đúng, là anh em tốt của tôi!”

Nước mắt tên mập chảy ở trong lòng, bề ngoài lại ngẩng đầu ưỡn ngực, vẻ mặt kiêu ngạo rồi nói lạnh lùng: “Sau này nếu để tôi nghe thấy tên khốn kiếp nào không có mặt... dám đi gây phiền phức cho Sở gia, dám đi gây phiền phức cho anh em tốt Sở Vũ của tôi, tôi nhất định khiến nhà hắn không ai được yên!”

“Còn ta nữa, còn ta nữa!” Tên gián điệp nói.

“...” Tên mập vẻ mặt có biểu cảm như ăn phải phân, nói lớn tiếng: “Đúng, còn có điều gia này... cũng là anh em tốt của tôi! Không tin thủ đoạn của Đạo Môn thì đi hỏi lão tổ tông của nhà các người! Mẹ kiếp, ai dám đắc tội với họ thì chính là kẻ địch của lão tử!”

Tên mập cảm thấy bản thân có thể sẽ phải chết rất nhanh, đây căn bản chính là tiết tấu tự tìm đường chết mà!

Sở Vũ tên khốn nhà nguoi, mày làm bản thân sạch sẽ, tạo thân phận giả Tổng Hồng, có thể biến mất bất cứ lúc nào.

Mẹ kiếp thế lão tử thì làm sao đây? Làm sao đây?

Làm thế nào đây?

Tất cả tội lỗi đều là lão tử gánh rồi!

A a a a a!

Nhìn đám người đó với vẻ mặt thờ ra, tên mập nói thâm độc: “Các người còn không mau cút đi, ở lại đây làm gì? Chờ gia đây xử các nguoi à?”

Đang lúc nói, khí thế toàn thân của tên mập bỗng nhiên bùng phát ra!

Thông mạch cảnh thất đoạn!

Tất cả mọi người không ai không run sợ thất sắc.

Người trung niên không nói thêm lời nào, cong lưng cõng Lưu Húc lên, quay người bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Có đại sư huynh thật tốt

Mất tiền bóng dáng đám người này biến mất nhanh chóng ở trong Hồ Tiên Động, tên mập mặt than khóc, nhìn Sở Vũ với vẻ muốn khóc mà không ra nước mắt: “Gia, anh thấy như vậy được chưa?”

“Tạm tạm thôi.” Sở Vũ gật gù đầu.

“...”

Nếu không phải không dám thì tên mập hiện giờ thật sự muốn một bạt tai đánh chết Sở Vũ.

Năng lực của Sở Vũ, hắn coi như đã biết rồi.

Quá đáng sợ!

Trước hết là năng lực cảm nhận, tạm thời cứ xem anh ta là năng lực cảm nhận được rồi. Có thể né tránh tất cả khu vực nguy hiểm, loại năng lực biết trước này là việc khiến người ta cảm thấy nghi hoặc và chấn động nhất.

Tiếp theo là lực chiến đáng sợ, với cảnh giới chân thực của xung huyết cảnh đánh cao thủ thông mạch cảnh tứ đoạn mà lại không bị thương một chút nào cả?

Quả thực là quá tà môn rồi!

Tên mập không phải không biết những đích truyền thật sự của đại phái cổ giáo đó biến thái như thế nào, nhưng vấn đề người này là Sở Vũ mà!

Con cháu của một gia tộc ẩn thế nhỏ đến từ Bắc Địa Sở Gia, hắn rốt cuộc đã có được cơ duyên gì?

Cuối cùng điều khiến tên mập cảm thấy không thể tin được không thể lý giải được nhất là vừa này... Sở Vũ trong chớp mắt đã đã thông chính kinh thứ bảy của hắn!

Đảm kinh của một trong mười hai chính kinh đó!

Vốn dĩ hắn chỉ đã thông một nửa, với thiên phú của hắn, phối hợp tài nguyên mà hắn có thể sở hữu mà muốn đã thông thì ít nhất còn cần thời gian tầm một năm.

Nhưng ở trước mặt, Sở Vũ chỉ dùng mười mấy phút.

Ở thời điểm kinh mạch đã thông, tên mập có loại cảm giác cái tên ở trước mặt này không phải người mà là thần!

Phải biết rằng ở thời điểm trước khi đột phá, hắn vẫn nghi ngờ Sở Vũ có phải là muốn giết hắn không nữa...

Đây mới là chỗ khiến tên mập cảm thấy lạ lùng nhất!

Sau khi đảm kinh được đã thông, thương thế trên người hắn chớp mắt đã lành hơn một nửa.

Hơn nữa, lần này kinh mạch hắn thông suốt mà lại không bị thương!

Trong trường hợp bình thường, đã thông kinh mạch thế nào cũng kèm theo một số thương thế, cần kịp thời dùng thuốc để tiến hành hồi phục.

Nhưng lần này không bị thương!

Đây mới là nguyên nhân căn bản tên mập thà đắc tội toàn thể giới cũng phải gánh lấy tất cả tội lỗi của Sở Vũ!

Tên khốn này không những bản thân lợi hại, mà còn sở hữu một thủ đoạn như thần vậy!

Nếu hắn không chịu khống chế bởi Sở Vũ có lẽ sẽ còn có ý nghĩ giết người đoạt kinh. Nhưng hiện giờ, hắn chỉ nghĩ Sở Vũ lúc nào có thể trở nên lớn mạnh hơn!

Bởi vì hắn có một cảm giác mờ mờ rằng nếu có thể luôn đi theo tên khốn này thì tương lai của hắn... dường như sẽ trở nên sáng sủa hơn!

Sự thực tuy là vậy, nhưng lúc nên khóc than thì vẫn phải khóc.

Con khóc thì mẹ mới cho bú, thế giới này chính là như vậy.

“Tôi hiện giờ là đã đắc tội rất nhiều người, tin rằng không bao lâu nữa những việc này sẽ truyền ra ngoài. Đến lúc đó, không biết sẽ có bao nhiêu người muốn giết tôi.” Tên mập vẻ mặt uất ức nhìn Sở Vũ: “Là đại ca thì nói thế nào... cũng phải cho tôi chút đồ phòng thân chứ.”

“Nói hình như cũng có lý...”

Sở Vũ nghĩ ngợi, từ trong nhẫn trữ đồ lấy ra một thanh kiếm cổ đồng, trên mặt lộ ra biểu cảm tiếc của: “Pháp bảo cấp Tiên Thiên... nếu anh đã là đệ tử của tôi thì cái này tôi sẽ miễn cưỡng cho anh vậy.”

Cấp Tiên Thiên?

Pháp bảo?

Còn miễn cưỡng?

Tôi tin anh mới sợ!

Trong lòng tên mập đang chửi tục rồi, đây không phải cho rằng tôi không hiểu biết ư? Mẹ kiếp, đây đều là vũ khí học đồ được sản xuất ra số lượng lớn ở thời đại thượng cổ đó chứ?

Tuy nói trải qua năm tháng vô tận, thứ có thể lưu truyền lại hoàn hảo cũng không nhiều, nhưng thứ này... cũng thật sự không phải là đồ tốt gì.

Lại còn pháp bảo... pháp bảo rẻ mạt hả?

Đưa Kinh Thần Nô cho tôi cũng được mà!

“Sao? Anh không muốn lấy?” Sở Vũ lập tức muốn thu lại thanh kiếm cổ đồng. Hắn còn không muốn cho đó!

Tên mập nhanh tay lẹ mắt nhận lấy, cười he he nói: “Cảm ơn đại ca...”

Không lấy cũng uống!

Dù nói thế nào thì pháp khí cấp Tiên Thiên ở trong thế tục vẫn là tương đối tốt.

Có thể bán lấy vài đồng!

“Vậy sau này...” Tên mập nhìn Sở Vũ với vẻ bịn rịn, hắn biết tên khốn này chắc chắn đang vội quay về nghiên cứu Tiên Hạc Đan Kinh.

Nếu có thể thì hắn thật sự muốn đi cùng Sở Vũ, tuy gánh tội nhưng thủ đoạn của tên này nghịch thiên, nói không chừng lúc nào đó vui vẻ thì giúp hắn tăng lên thông mạch cảnh bát đoạn nữa.

“Sau này không có việc gì thì ít liên hệ với tôi, đưa thông tin liên lạc của anh cho tôi là được rồi, có việc thì tôi sẽ tìm anh.” Sở Vũ nhìn tên mập một cái, hắn dĩ nhiên biết anh ta đang nghĩ gì.

Chỉ là giúp hắn ta tăng đến thông mạch cảnh thất đoạn thì đối với Sở Vũ mà nói cũng đã là một loại cực hạn rồi, sức mạnh của hắn tuy rất lớn mạnh, nhưng cũng không đủ để chống đỡ cho hắn giúp Phạm Kiến tăng đến cấp cao hơn.

Và lại, loại khốn nạn như tên mập này cũng không thể cho quá nhiều lợi ích một lần, phải cho từng ít một mới được.

Sau đó, Sở Vũ và tên mập tách nhau ra, mang theo tên gián điệp chạy xuyên qua rừng cây quay trở về hướng Long Thành.

Sau nửa ngày, Sở Vũ đã xuất hiện ở trong căn hộ của bệnh viện tư nhân đó.

Sở Thiên Hùng nhận được tin tức thì nhanh chóng chạy tới.

Nhìn thấy Sở Vũ, trên mặt Sở Thiên Hùng lộ ra nụ cười vui vẻ. Ông ấy đã xin phép gia tộc muốn tạm thời tiếp tục ở lại bên này, sau khi đưa Sở Vũ lên bình an rồi mới tính tiếp.

Đối với loại đạo đức tốt này của ông ấy, nội bộ gia tộc Sở gia dĩ nhiên là rất vui, nên nhanh chóng đồng ý thỉnh cầu của Sở Thiên Hùng.

“Sự việc ta đã sắp xếp xong rồi.” Sở Thiên Hùng nói: “Có ta trấn thủ ở đây thì con có thể yên tâm, tuyệt đối sẽ không có rắc rối.”

“Vất vả cho chú Hùng rồi, chúng ta rất nhanh cũng sẽ không cần giấu giếm như vậy nữa.” Sở Vũ nói.

Sở Thiên Hùng mắt sáng rực, nhìn Sở Vũ: “Lần này lẽ nào... có thu hoạch lớn gì ư?”

Đoạn, Sở Thiên Hùng nói: “Trước đây người mà những gia tộc ở Long Thành đó mời đến nghe nói đều bị người ta đuổi rồi. Lúc đó ta còn có hơi lo lắng...”

Sở Vũ cười cười: “Ồ trong Hồ Tiên Động con đã có được một môn truyền thừa rất lợi hại, nơi đó vốn dĩ là động phủ của một đan vương!”

“Trời ơi...” Sở Thiên Hùng tròn tròn mắt, nhìn Sở Vũ với vẻ mặt không dám tin, ngay cả giọng nói chuyện cũng có hơi run rẩy: “Đây... đây là thật à?”

Sở Vũ gật gù đầu.

“Quá tốt rồi! Thật là quá tốt rồi!” Sở Thiên Hùng nắm chặt tay, đi đi lại lại trong phòng, nói lầm nhảm: “Như vậy thì có thể giấu giếm hoàn hảo thủ đoạn con có thể trực tiếp giúp người khác tăng cảnh giới rồi... Hơn nữa, đan vương... đó chính là Dược Thánh mà!”

“Truyền thừa của Dược Thánh... Thời cổ đại, đan sư là nghề nghiệp mà tất cả mọi người đều không để gì đắc tội, huống hồ là một vị đan vương. Trời ơi... nếu thật sự có thể tu luyện được truyền thừa, phát huy được nó thì há chẳng phải...”

Nói đến đây, trên mặt của Sở Thiên Hùng lộ ra vẻ kích động.

Có được truyền thừa của thánh nhân, điều đó có nghĩa là tương lai của Sở Vũ... sẽ vô cùng sáng sủa!

“Trời phù hộ Sở gia, Sở gia của ta... cuối cùng cũng xuất hiện một nhân vật lớn rồi nhỉ?” Sở Thiên Hùng kích động muốn khóc.

“Việc này tạm thời vẫn cần bảo mật, nhưng gia tộc bên đó sắp tới con cũng sẽ tranh thủ thời gian về một chuyến.” Sở Vũ nói.

“Ta hiểu, ta hiểu mà! Yên tâm đi, bên này có ta, tất cả đều không cần con lo nghĩ!” Sở Thiên Hùng nói lia lịa.

Sau đó, Sở Thiên Hùng mang theo vẻ mặt kích động, hăm hở cáo từ rời đi.

Sở Vũ cũng không ở lại đó quá lâu, đưa theo tên gián điệp quay về căn biệt thự xa cách đã nhiều ngày.

Trong biệt thự, từ lâu cũng đã được bố trí pháp trận, sau khi quay về biệt thự thì Sở Vũ không vội đi xem Tiên Hạc Đan Kinh mà là gọi điện thoại cho mẹ mình.

“Mẹ, là con.” Sở Vũ nói nhỏ tiếng.

“Tiểu tử thôi, cuối cùng cũng nhớ gọi điện cho mẹ rồi à? Có phải có vợ rồi thì quên cả mẹ luôn không?”

Đầu dây bên đó truyền đến một giọng nữ dịu dàng, hơi mang theo mấy phần châm chọc.

“Mẹ nghe nói rồi ư?” Sở Vũ cười, trên mặt cũng lộ ra mấy phần vui vẻ.

“Trên mạng sớm đã truyền đi xôn xao rồi, nhưng mà con trai à, chuyện này là thật ư?” Tống Du ở đầu dây bên đó hỏi với vẻ hiếu kỳ.

“Vốn dĩ không phải thật, nhưng hiện giờ là thật rồi.” Sở Vũ mặt vui vẻ.

“Ừm, tốt tốt, Thi Thi là cô gái tốt, chỉ là chúng ta và người ta...”

“Mẹ, con đã hồi phục rồi!” Sở Vũ nói nhỏ tiếng.

“Hồi phục thì tốt mà, hồi phục rồi... há? Cái gì? Con nói cái gì? Con nói lại lần nữa xem?”

Tống Du ở đầu dây bên đó lúc đầu chưa kịp phản ứng nhưng chớp mắt thì sực tỉnh lại, không nhận được nâng cao ngữ điệu, giọng nói cũng có hơi run rẩy.

“Mẹ, thực ra hơn mười năm nay con căn bản chưa từng bị phế, chỉ là không thể dùng năng lực.” Sở Vũ cân nhắc cách diễn đạt.

“Chi tiết cụ thể khó nói hết trong vài câu. Chờ có thời gian con về nhà nói rõ với mẹ. Tóm lại, con trai mẹ hiện giờ đã là cao thủ xung huyết cảnh thập đoạn, có thể đấu được với thông mạch cảnh ngũ đoạn thậm chí lục đoạn á!”

Đầu dây bên đó im lặng một lúc mới truyền đến giọng nói mang theo mấy phần nghi hoặc của Tống Du: “Tiểu tử thôi, con cố ý chọc cho mẹ vui đó à?”

Việc này thật quá khiến người khác cảm thấy khó tin.

“Thật đó, mẹ, hiện giờ trên người con đang có truyền thừa của hai thánh nhân.”

Trong điện thoại, Sở Vũ cuối cùng đã thổ lộ sự thật với mẹ, nói ra tình hình chi tiết hiện tại của mình.

Tống Du đầu dây bên đó bị chấn động đến nỗi không nói ra được lời nào, cuối cùng không nén được rơi nước mắt rồi nói nghẹn ngào: “Tốt, tốt! Ta biết mà, con trai ta trước giờ đều là giỏi nhất!”

“Yên tâm đi mẹ, con sẽ quay về gia tộc nhanh thôi, việc này không chỉ liên quan đến một mình con, mà còn liên quan đến sự vững dậy của cả gia tộc!”

Sở Vũ nói.

“Con trai ngoan, từ nhỏ con chính là một đứa trẻ lòng dạ nhân hậu, không quên ơn của gia tộc, tốt! Nhưng việc này con nhất định phải cẩn thận. Phải biết là mang ngọc thì đắc tội...”

Biết được con trai hồi phục hoàn toàn, lại còn sở hữu truyền thừa thánh nhân, Tống Du ở đầu đây bên đó rất kích động nhưng lại không nhận được mà lo lắng cho con trai.

“Yên tâm đi mẹ, con sẽ chú ý. Hơn nữa hiện giờ con trai mẹ cũng không phải người mà ai cũng có thể ức hiếp rồi, mẹ cứ chờ xem nhé.” Sở Vũ cười nói.

“Đắc chí cũng đừng khinh suất, tất cả lấy sự an toàn của bản thân làm trọng, mẹ hạnh diện về con.” Tống Du sau cùng khích lệ Sở Vũ một câu rồi ngắt điện thoại.

Trên mặt Sở Vũ lộ ra nụ cười ấm áp.

Sau đó, Sở Vũ lại gọi điện thoại cho Lâm Thi Mộng.

Điện thoại tắt máy, chắc là đang chuyên tâm tu luyện.

Sau khi có được truyền thừa của Hạc Thánh, rất nhiều việc trước đây cần giấu thì giờ đây đều có thể tiết lộ từng chút rồi.

Ít nhất là những người gần gũi nhất bên cạnh đã không cần thiết phải giấu họ nữa.

Sở hữu truyền thừa của Hạc Thánh, bản thân hồi phục lại từ một phế nhân cũng là một việc đương nhiên.

Thánh nhân là ai?

Đó là sự tồn tại vô thượng vượt qua vạn cổ, có thể hái sao tóm trăng, trấn áp vũ trụ một phương!

Vì vậy, người nắm truyền thừa thánh nhân như Sở Vũ hồi phục lại bình thường và có thể tu luyện thì đó tuyệt đối là việc hết sức bình thường!

Còn hẳn nhận được truyền thừa thánh nhân như thế nào ư?

Đơn giản, Tống Hồng là đại sư huynh của hắn mà.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Đạo môn

Ngày nay thông tin quá phát triển, những việc xảy ra ở Hồ Tiên Động bên này chưa đến nửa ngày thì bắt đầu lên men.

Sau đó trong thời gian cực ngắn thì hình thành một phong trào, cuốn khắp các mạng!

Thực ra trong trường hợp bình thường thì không chắc xảy ra sự việc này.

Mỗi tổ chức đều có quy tắc riêng.

Đặc biệt là đám con cháu của cổ giáo, cổ phái và thị tộc cổ xưa coi thường cả gia tộc ẩn thế này, thường ngày lại càng không thêm lên mạng của thế tục bàn luận việc gì.

Nhiều lắm cũng chỉ là lên quan tâm một chút, nhưng ngại nói với người khác, nếu không sẽ tỏ ra rất lạc hậu.

Nhưng tình hình lần này quá đặc biệt.

Một đám thiên kiều trẻ tuổi thân phận địa vị cực cao ở di tích Hồ Tiên Động thất bại thảm hại, chết mất mấy người, việc này còn bao gồm luôn cả những thiên tài trẻ tuổi trọng lượng cực cao như con cháu Ngô gia Thanh Hải Ngô Đông, đích truyền phái Cầu Chân Khuru Thiên Tuyệt.

Nếu họ chết bình thường trong di tích cổ thì cũng không có gì. Vấn đề mấu chốt là mấy người trẻ tuổi thân phận địa vị đặc biệt đều là bị người ta giết!

Đặc biệt là đám người may mắn chạy thoát quả thực hận Tống Hồng và Phạm Kiến thấu xương.

Còn cả tên gián điệp nữa!

Hận rằng không thể khiến bọn họ tan xương nát thịt!

Vì vậy cũng không quan tâm gì đến giới hạn của tổ chức nữa rồi, họ vừa ra ngoài thì việc đầu tiên là đem chuyện này cho bùng nổ ra.

Sau đó... gần như tất cả hỏa lực đều tập trung trên người Phạm Kiến.

Nguyên nhân rất đơn giản, một mặt là thái độ sau cùng của Phạm Kiến khi đối diện với đám người Phương Tinh cực kỳ hung hăng tồ tề, mặt khác Tổng Hồng quá thần bí, không có ai biết xuất thân lai lịch của hắn, mà chỉ biết hắn là đại sư huynh của Sở Vũ.

Nếu bôi xấu một nhân vật thần bí xuất hiện hay biến mất đều bí mật thì có hơi không đủ sức thuyết phục.

Còn tên gián điệp... mẹ kiếp, bị một con chim lửa gạt thì việc này nói ra sẽ mất mặt.

Vì vậy tên mập rất xui xẻo đã trở thành mục tiêu lớn nhất.

Tất cả nước bắn đều đổ lên đầu tên mập đích truyền Đạo Môn này.

Như vậy dù hắn không muốn gánh tội cũng không được.

Ở một nơi rất bí mật, về mặt tên mập điên cuồng nhìn máy truyền tin trong tay.

“Đệ tử đích truyền Đạo Môn Phạm Kiến ở di tích Hồ Tiên Động giết Ngô Đông đệ tử Ngô gia Thanh Hải, nghe nói bộ dạng Ngô Đông lúc chết rất thảm!”

“Có người làm chứng, đích truyền Đạo Môn Phạm Kiến ở di tích Hồ Tiên Động đã giết hại Khuru Thiên Tuyết đích truyền của phái Cầu Chân. Rất nhiều người tận mắt nhìn thấy, Khuru Thiên Tuyết đầu lia khỏi cổ.”

“Theo chứng thực, đích truyền Đạo Môn Phạm Kiến lấy được truyền thừa trong di tích Hồ Tiên Động, các loại dấu vết chỉ rõ rằng trong Hồ Tiên Động từng là động phủ của một Đan Vương Dược Thánh thời thượng cổ...”

“Theo tin tức bên lề, đích truyền Đạo Môn Phạm Kiến ở di tích Hồ Tiên Động đã giết hại...”

“Theo nguồn tin đáng tin cậy, đệ tử đích truyền Đạo Môn Phạm Kiến vẫn luôn giấu bản lĩnh, thực lực thật sự của hắn đã đạt đến thông mạch cảnh thất đoạn trở lên...”

Tên mập nhìn những tin tức bùng nổ khắp các mạng này thì cả người cũng sấp sụp đổ, hắn phát ra tiếng gào thét căm phẫn: “Đây là chuyện gì vậy? Lão tử từ từ đầu đến cuối suýt chút nữa chết không nói, lại chỉ nhận được một thanh vũ khí tiêu chuẩn... Ôi chao, đừng có đùa vậy chứ!”

Hắn thật sự muốn sụp đổ rồi, tuy nói trước đây đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng hắn lại không thể ngờ được việc này sẽ phát triển đến mức này.

Hiện giờ hắn gần như đã trở thành con chuột qua đường..

Một mặt, tất cả lời đồn đều đang chỉ chứng hắn đã giết rất nhiều con cháu của cô giáo, cô phái, thị tộc cô xưa.

Mặt khác, việc tồ tề nhất là rất nhiều lời đồn đều đang nói hắn đã nhận được truyền thừa của Hồ Tiên Động!

“Lão tử nếu thật sự nhận được truyền thừa đó thì tốt rồi! Vấn đề là... tao bị oan mà!”

Tên mập như nổi điên lên.

Rất nhanh, điện thoại của hắn vang lên, hắn nhìn hiển thị cuộc gọi đến một cái thì tay run rẩy đến nỗi suýt rơi cả điện thoại.

Điện thoại reo cả nửa ngày, tên mập mới bất chấp nhận cuộc gọi.

“Tiểu tử, ngươi có bản lĩnh rồi à, lại giết chết nhiều con cháu của truyền thừa cô xưa như vậy. Ha ha ha ha, tác phong này của ngươi không giống là đích truyền Đạo Môn mà giống con cháu của Sát Môn.”

“Sư phụ... con...” Khóe miệng tên mập co giật mạnh.

“Giết thì giết rồi, Đạo Môn chúng ta đã bật vô âm tín thời gian quá lâu, đến nỗi rất nhiều người đều đã quên mất sự đáng sợ của chúng ta. Đồ đệ ngoan, cho bọn họ thấy chút lợi hại, sư phụ và những người khác đều ở đằng sau lưng ủng hộ con!”

“Sư phụ, nhưng...”

“Không có nhưng nhị gì cả, truyền thừa thánh nhân thế nào? Ha ha ha ha, có thích hợp với con không? Nếu thật sự không thích hợp thì con hãy cầm về đây, ngày nay thế giới khôi phục, một môn truyền thừa thánh nhân lại còn là loại Đan Vương Dược Thánh như Hạc Thánh truyền lại thì giá trị không thể ước tính. Tiểu tử con đừng có giờ trò quý gì đó, lợi ích nên đưa cho con tuyệt đối sẽ không thiếu. Không thể vong ân phụ nghĩa đó nha!”

“Sư phụ... con căn bản không nhận được truyền thừa đó!” Tên mập vẻ mặt than khóc thảm thiết, cuối cùng có cơ hội nói chen vào rồi.

Đầu dây bên đó trầm lặng một lúc, sau đó giọng trở nên trầm xuống.

“Đồ khốn, ngươi gài bẫy người khác lão tử mặc kệ, nhưng nếu ngươi phản bội sư môn... chắc ngươi cũng biết hậu quả! Đệ tử Đạo Môn từ xưa đến nay cực ít có người phản bội, tất cả những người phản bội đều có kết cục gì thì từ nhỏ ta đã kể cho ngươi vô số lần rồi!”

“Sư phụ, con thật sự không nhận được, con... con bị người ta hại đó!” Tên mập khóc không ra nước mắt.

“Thế là thế nào?” Đầu dây bên đó, sư phụ của tên mập, một lão già tướng mạo thô tục nghe nói thì sắc mặt bất giác trở nên u ám.

Phạm Kiến là ông ta nhìn hán lớn lên từ nhỏ nên rất rõ tên khốn này tuy không phải là thứ gì tốt đẹp, nhưng đối với ông ta lại không dám nói dối.

Vừa nãy đám người Đạo Môn họ nhìn thấy tin tức này thì đều vô cùng phản khởi.

Giết một con cháu truyền thừa cổ xưa trong mắt họ căn bản không được xem là chuyện gì lớn.

Hiện giờ rất nhiều người đều cho rằng Đạo Môn chỉ là cái nghề hạ đẳng, chỉ biết làm một số việc như trộm gà bắt chó đào mộ.

Trên thực tế, Đạo Môn thực sự đáng sợ hơn rất nhiều so với tưởng tượng của họ!

Ở thời đại thượng cổ, phân nhánh sát thủ của Đạo Môn là thế lực có thể chống đối được với Sát Môn thật sự!

Các loại người trong Đạo Môn mới đa dạng, đã xuất hiện quá nhiều nhân vật lớn gây kinh ngạc thế gian.

Thậm chí rất nhiều người có một thân phận khác, mãi cho đến cuối cùng đều không ai biết họ là đệ tử Đạo Môn!

Ngày nay Đạo Môn có hơi suy thoái, nhưng nội tình vẫn còn, những người cấp cao của Đạo Môn đương thời một lòng muốn khôi phục vinh quang đã từng có. Vì vậy khi nhìn thấy tin tức này thì ai nấy đều vui đến phát rồ!

Tuy trên miệng mắng tên khốn Phạm Kiến tự tư tự lợi, lại một mình đi tìm kiếm di tích thánh nhân, nhưng trong lòng lại rất kiêu hãnh.

Cổ giáo, cổ phái và thị tộc cổ xưa, bao gồm cả gia tộc ẩn thế, những truyền thừa cổ xưa này có quan niệm tông giáo, tông môn cực kỳ mãnh liệt!

Một khi gia nhập vào thì cả đời không thay đổi!

Kẻ phản bội là thứ không ai đếm xia đến nhất.

Đây là tín điều cổ xưa!

Có lẽ trong mắt người thế tục thời nay, loại tín niệm này đã lỗi thời rồi, lạc hậu rồi, cho rằng con người là tự do... nhưng trong mắt những truyền thừa cổ xưa này lại vẫn thực hiện rất có hiệu quả!

Vì vậy tên mập nhận được lợi ích, người trong môn phái đỏ mắt thì đỏ mắt nhưng trong lòng lại cực kỳ hưng phấn!

Phạm Kiến ở đầu dây bên này vẻ mặt khóc than nói dối với sư phụ, hán không dám nói hèn phách hiện giờ của bản thân đã bị người khác lấy đi một phần. Nếu như vậy thì sư phụ hán chắc chắn sẽ nổi điên.

Thà rằng hi sinh hán chứ tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho Sở Vũ.

Hán còn chưa muốn chết, vì vậy hán chỉ nói với sư phụ hán ở trong Hồ Tiên Động quả thực nhận được một chút cơ duyên nhỏ, cảnh giới nhỏ tăng lên một tầng, trở thành thông mạch cảnh thất đoạn.

Bị đám khốn kiếp không lấy được chút gì cả đó đó kị nên đã ra sức hại hán.

Còn mấy người Ngô Đông, Khuru Thiên Tuyết đó là người khác giết, nhưng hiện giờ hán đã khó mà biện giải được.

“Xin sư phụ làm chủ cho con, họ đồ kị với đồ nhi, lại xem thường xuất thân của đồ nhi, không ngừng nói lời chế nhạo đồ nhi, đồ nhi phần nộ khó mà nhẫn nhịn nên đã giáo huấn mấy người bọn họ. Kết quả, hiện giờ họ đem tất cả nước bản đều đổ lên người đồ nhi, hu hu hu...”

Tên mập vì muốn thêm phần chân thực, còn nặn ra mấy giọt nước mắt, giọng nói cũng nghẹn ngào.

Sư phụ của Phạm Kiến, lão già thô tục đó sau khi nghe những lời của tên mập thì trước hết là cau tiết, nhưng nghe đến cuối cùng thì không nhịn được mà cười lên.

“Thằng nhóc, khóc con khi? Lão tử hỏi ngươi, đám khốn kiếp đó có thể bắt được ngươi không?”

Tên mập cầm điện thoại, nói: “Dĩ nhiên là không thể! Đừng nói đám cận bã đó, dù là một đám tu sĩ Tiên Thiên đến cũng đừng hòng bắt được con!”

“Vậy không phải được rồi ư? Không bắt được người thì dù hận người đến chết thì cũng làm được gì?”

Lão già thô tục cười: “Đồ đệ ngoan, vì để nêu cao tên tuổi của Đạo Môn chúng ta, người cứ xem như là hi sinh một chút. Ngoan, đừng sợ nhé, chờ bọn sư phụ đột phá một chút nữa, bước vào vương giả cảnh thì không sợ họ, sau này sư phụ giúp người trút giận!”

“Sư phụ... như vậy đồ nhi áp lực rất lớn đó!” Tên mập kêu oan.

“Được rồi, không sao không sao, dù gì thì người cũng nấp đông ẩn tây quen rồi, nếu đám người đó đều đổ nước bẩn lên người người thì cứ làm ra chút chuyện lớn cho họ xem! Mời lão tổ tông bọn họ ra phơi nắng!”

Nếu Sở Vũ nghe thấy lời này thì sẽ hiểu ngay rằng sự vô xi của tên mập này là từ đâu ra.

“Sư phụ...”

“Được rồi được rồi, bọn ta còn có việc, lát nữa người hãy cố gắng tìm kiếm thử xem ai có được truyền thừa Hạc Thánh? Chúng ta không thể gánh cái tội này một cách vô duyên vô cớ được!”

Lão già thô tục nói rồi lại an ủi đồ đệ mấy câu thì ngắt điện thoại.

Tên mập thở dài một hơi, quệt đi mồ hôi trên trán, nói thầm coi như là ứng phó được rồi.

Đám lão già Đạo Môn này đều là đám thần kinh, nếu để họ biết chân tướng thì lớn chuyện mất.

May mà hắn đánh lừa được rồi, tạm thời là đã an toàn.

Thôi vậy, gánh tội thì gánh tội, nhưng mình phải khiến tên cho kiếp Sở Vũ biết, phải để hắn nhớ tình cảm gia đình không bán rế hắn!

Tên mập nghĩ rồi thì hai ngón tay múp múp chuyển động như bay, soạn một tin nhắn trên di động gửi cho Sở Vũ.

Sau đó tên mập lấy ra một sổ trang phục, sau khi sờ mó một hồi thì biến thành một người khác.

Đeo một cái kính gọng đen, mặc một bộ âu phục, cũng không mập như lúc này, cả người trông có vẻ hào hoa phong nhã, dưới nách kẹp một túi công văn.

Không biết từ đâu xuất hiện một chiếc xe bình thường, trông có vẻ không khác gì với những người đi làm ở thể tục.

Tuy không giống như thuật biến mặt của Sở Vũ không chệch vào đâu được, nhưng ít nhất người có thể nhìn ra hắn hóa trang thì ở thế giới hiện giờ cũng không có mấy người!

Đích truyền Đạo Môn, các loại thủ đoạn nhiều vô kể.

Cũng chính là xui xẻo mới rơi vào tay của Sở Vũ.

Chốc lát sau, tên mập lái chiếc xe đó từ từ lên cao tốc.

Ở trên xe còn gọi một cuộc điện thoại.

“Vương Tổng, ừm, là tôi, ha ha, rất thuận lợi, tuần sau ký hợp đồng! Tăng lương? Ha ha ha, cảm ơn Vương Tổng, ừm... làm việc với Vương Tổng đó là vinh hạnh của Tiểu Phạm tôi...”

Bạn đang đọc truyện *Vô Cương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Truyền thừa hạc thánh

Khi Sở Vũ nhận được tin nhắn của tên mập là đang chuẩn bị bắt đầu nghiên cứu Tiên Hạc Đan Kinh.

Nhìn thấy tin nhắn thì Sở Vũ hơi mỉm cười, ngay sau đó ném điện thoại sang một bên không quan tâm. Tên mập tuy không phải là hạng gì tốt, nhưng lại là một người thông minh.

Điểm này Sở Vũ đã biết ngay từ đầu.

Hắn rất rõ ràng tên mập chắc chắn sẽ giải quyết hoàn hảo chuyện này.

Đề tên mập gánh những tội đó, hắn không hề có chút áp lực tâm lý nào, và lại hắn cũng tin rằng với tính cách hèn hạ của tên mập thì chắc chắn có cách giải quyết việc này.

Tuy hắn hiểu về Đạo Môn không sâu lắm, nhưng lại có thể cảm nhận được ít nhiều qua thái độ của đám con cháu cô giáo, cô phái và thị tộc cổ xưa đó.

Những người thân phận địa vị cao bình thường không xem ai ra gì đó lại chọn lựa nhượng bộ đối với tên mập, tôn kính mà không thể gần gũi.

Thì đủ để nói rõ thân phận địa vị của tên mập rất không tầm thường.

Tuy thời gian tiếp xúc rất ngắn nhưng Sở Vũ cũng đã biết rõ một số tính cách của tên mập Phạm Kiến này rồi.

Vô sỉ, hèn hạ, mặt dày!

Đối phó với loại người này rất đơn giản, bốn chữ thôi - Ít để ý hắn.

Trong phòng rất yên tĩnh.

Tên gián điệp sau khi trở về thì không thấy bóng dáng đâu nữa. Rất thần bí, ắt hẳn nó ở Hồ Tiên Động ngoại trừ những thứ trộm được của đám đệ tử đại phái đó thì còn có thu hoạch khác nữa.

Sở Vũ cũng lười hỏi thêm.

Sau đó, Sở Vũ lấy Tiên Hạc Đan Kinh ra, hít sâu một hơi để lòng mình theo đó mà tĩnh lại.

Bắt đầu ngưng tụ sức mạnh tinh thần, đọc những chữ trên Tiên Hạc Đan Kinh.

Những chữ này không hề phức tạp, chính là chữ viết thông dụng ở thời đại thượng cổ, ở thời đại hậu thế được gọi là thần văn. Sở Vũ từ nhỏ đã học các loại thần văn nên đọc nó cũng không vất vả.

Chỉ là thứ nói trên đó lý giải ra thì có hơi tốn sức.

Thiên phú tu luyện của Sở Vũ cực cao, nhưng cũng cần nghiền ngẫm từng chút ý tứ thật sự trong đó.

Quá trình này khó hơn nhiều so với việc người hiện đại đọc cổ văn.

Sức mạnh tinh thần của Sở Vũ hiện giờ chỉ có thể giúp hắn đọc được tầm hơn năm trăm chữ.

Sau năm trăm chữ thì sức mạnh tinh thần của hắn khó mà tiếp tục được.

Tuy nhiên chỉ với hơn năm trăm chữ này thì đã tốn thời gian cả một đêm của Sở Vũ!

Nhưng thu hoạch cực lớn!

Tuy chỉ có hơn năm trăm chữ, nhưng sau một đêm thì Sở Vũ đã có một sự hiểu biết tương đối vững chắc về nghề Đan Sư này.

Đây thực ra chính là chỗ thua kém giữa thánh nhân và người thầy thông thường.

Người thầy thông thường có thể cần phải dùng thời gian một hai năm với lượng lớn văn tự mới có làm cho đệ tử hiểu đạo lý.

Đối với thánh nhân mà nói, chỉ với năm trăm chữ là đủ rồi.

Bên ngoài trời đã sáng tỏ, Sở Vũ mặt đầy mệt mỏi, nhưng hai mắt lại lấp lánh tia sáng hưng phấn!

Thời gian một đêm, hắn dường như đã tìm được một con đường thật sự.

Trong quá khứ, hắn trước giờ không cảm thấy Luyện Đan Sư là một nghề lớn mạnh như vậy. Dù mấy ông lão trong gia tộc đều nói Đan Sư có địa vị rất cao ở thời đại thượng cổ.

Nhưng Sở Vũ vẫn luôn không đặc biệt để tâm, cũng không tiếp xúc quá sâu vào nghề này.

Hiện giờ hắn mới hiểu tại sao!

Những Luyện Đan Sư đó của gia tộc cùng lắm... chỉ có thể được gọi là Luyện Dược Sư!

Thứ mà họ luyện chế ra theo cách nói trên Tiên Hạc Đan Kinh cũng không thể được gọi là “đan”, chỉ có thể xem là dược hoàn mà thôi.

Tuy mới tiếp xúc với nghề này nhưng cái Sở Vũ nhận được là truyền thừa thánh nhân, khởi điểm đã là quá cao, nên tầm mắt hắn cũng cực cao.

Hiện giờ hồi tưởng lại thì thứ mà các Luyện Đan Sư đó của gia tộc luyện chế ra quả thực chính là dược liệu hòng!

Đừng nói là Hạc Thánh, dù là đồ tử đồ tôn của Hạc Thánh đoán chừng cũng sẽ tức chết.

Luyện đan thật sự chú trọng rất nhiều thứ, một loại dược liệu giống nhau, nhưng năm tuổi khác nhau thì dược tính dĩ nhiên cũng khác. Vậy thì, phương pháp luyện chế đan dược cũng sẽ sinh ra khác biệt rất lớn.

Học vấn ở trong này vừa phức tạp lại vừa sâu xa, dù là thiên tài cũng cần thời gian để không ngừng tìm tòi.

Từ trong truyền thừa Hạc Thánh hơn năm trăm chữ này, Sở Vũ cũng có thể cảm nhận được sự tinh thông và nhiệt tâm của Hạc Thánh tiền bối đối với con đường Đan Đạo.

Gấp Tiên Hạc Đan Kinh lại, Sở Vũ dụi dụi giữa trán, phát hiện có chút bất ngờ rằng trải qua một đêm sử dụng sức mạnh tinh thần với cường độ cao thì sức mạnh tinh thần của hắn lại tăng mạnh thêm mấy phần so với trước đây.

“Còn có lợi ích này nữa ư?” Trên mặt Sở Vũ lộ ra nụ cười, đây thật sự được xem là thu hoạch bất ngờ rồi.

Sau đó, hắn đứng dậy tắm rửa một lúc rồi lại quay về phòng, tiếp tục cảm ngộ ý nghĩa sâu xa ẩn chứa trong năm trăm chữ đầu tiên trên Tiên Hạc Đan Kinh.

Cứ như vậy liên tục ba ngày Sở Vũ không ra khỏi nhà!

Nhưng lúc này, một số tin đồn liên quan đến hắn cuối cùng cũng nổi lên theo sự kiện Hồ Tiên Động, bắt đầu truyền ra.

“Không ngờ tên thiếu gia không thể tu luyện đó của Bắc Địa Sở Gia lại có một sư huynh thần bí mà lại lớn mạnh. Nghe nói người đó rất lợi hại, nhận được truyền thừa ở Hồ Tiên Động bên đó.”

“Sở Vũ rõ ràng không thể tu luyện, tại sao lại có sư huynh? Sư môn hắn lại là truyền thừa cổ xưa nào?”

“Những con cháu đến từ cổ giáo, cổ phái và thị tộc cổ xưa đều bày tỏ người họ Tổng đó rất lợi hại. Nghe nói cái chết của đích truyền Khuru Thiên Tuyệt ở cổ phái Cầu Chân có liên quan với tên họ Tổng này.”

“Không phải nói là đích truyền Phạm Kiến của Đạo Môn giết ư?”

“Việc này rất khó nói, dù sao cũng không ngờ tên Sở Vũ đó lại cũng có cổ phái đồng ý thu nhận hắn...”

“Lúc Tạ Thiên Vũ chết, tôi đã nghe nói việc này chắc chắn có liên quan với Sở Vũ, hiện giờ sự thực đã chứng minh quả nhiên là như vậy. Tuy người giết là đích truyền Phạm Kiến của Đạo Môn, nhưng Phạm Kiến giết Tạ Thiên Vũ chắc chắn là để trút giận cho Sở Vũ!”

“Nghe nói Đạo Môn là đại phái đỉnh cao của thời đại thượng cổ, sự thiệt thòi cam lạng này của Tạ gia... xem ra là phải chịu chắc rồi.”

Trên mạng, những lời đồn đại nổi lên ào ào, rất nhiều người đều bán tín bán nghi.

Sở Vũ cái tên thường ngày rất ít khi có người nhắc đến cũng xuất hiện lần nữa trong mắt nhân thế.

Lần trước còn là vụ tai tiếng tình cảm của hắn và Lâm Thi Mộng bùng nổ trên mạng.

Nhưng lần này có hơi khác, rất nhiều người biết Sở Vũ, mười sáu năm nay lần đầu tiên không trực tiếp trói hai chữ phế nhân đó vào với Sở Vũ.

Nếu cường giả thần bí họ Tổng trong sự kiện Hồ Tiên Động đó thật sự là đại sư huynh của Sở Vũ, vậy thì Sở Vũ hiển nhiên không thể là phế nhân!

Bởi vì không có truyền thừa cổ xưa nào lại thu nhận một người vô dụng thật sự.

Sở Vũ xem các loại tin đồn trên mạng thì cười nhạt, sau đó dùng server đại lý đăng ký một tài khoản tên là Tổng Hồng.

Hắn đã post lên trên mạng xã hội lớn nhất Hoa Hạ một đoạn văn.

“Đừng dùng ánh mắt tồi tệ của các người để đánh giá một thiên tài thật sự. Sở Vũ là sư đệ của ta, nếu ai dám gây sự thì ta sẽ không để bụng mà đi tìm người đó tâm sự. Nếu có ai nghĩ mặt dày gọi tiền bối ở sư môn giúp đỡ thì tốt thôi, vừa hay ta cũng có tiền bối sư môn. Mọi người có thể đấu thử xem rốt cuộc là tổn thất của ai nặng hơn.”

Sau một phen nói xằng nói bậy một cách chính đáng thì đã gửi tin nhắn cho tên mập, sau đó đóng máy truyền tin lại rồi tiếp tục đi nghiên cứu Tiên Hạc Đan Kinh.

Những lời này của Sở Vũ ban đầu không hề gây ra sóng lớn gì cả.

Trên mạng xã hội người tên nào cũng có, thật giả khó phân biệt, bắt đầu từ mười mấy năm trước thì việc mạo danh trên mạng nhiều vô kể.

Một khi có tin tức hot gì thì anh trai xx, ông hai anh ta, hàng xóm của bố vợ hần, dì hần, chó nhà hần... đều sẽ xuất hiện.

Trải qua sự oanh tạc của thời đại thông tin, con người ngày nay sớm đã tê liệt đối với những tin tức này rồi.

Nhưng giờ đây trên mạng xã hội, nhân vật nổi tiếng trên mạng cực kỳ hot sau khi đã chia sẻ đoạn văn này của “Tống Hồng” thì tất cả trở nên khác rồi!

Khi tên mập chia sẻ còn thêm vào một câu: “Đại ca tôi nói thì chính là tôi nói. Ngoài ra, gần đây có việc lớn xảy ra, hãy chờ xem..”

Sau khi tên mập chia sẻ tin tức này thì không còn động tĩnh, nhưng trên mạng lại nhanh chóng trở nên sôi động.

Vô số người trong thế tục tham gia sôi nổi vào đó, lần đầu họ cảm nhận được khoảng cách giữa bản thân và gia tộc ẩn thế, môn phái cổ xưa gần đến như vậy.

Sự kiện Hồ Tiên Động cuối cùng bị xào nấu thành một sự kiện toàn dân.

Sự việc bị nổ ra càng lúc càng nhiều.

Đến cuối cùng thì ngay cả Hồ Tiên Động vốn dĩ là động phủ Tiên Thánh ở thời đại thượng cổ cũng bị người ta cho bùng nổ ra.

Mọi người lúc này mới cảm thấy kinh ngạc, thì ra Tống Hồng và Phạm Kiến rất có khả năng nhận được truyền thừa của một vị Đan Vương ở đó!

Vậy thì có nghĩa là Sở Vũ bên đó... cũng rất có khả năng sẽ nhận được phần truyền thừa này!

Lúc đó ánh mắt của vô số người đã nhìn về hướng Long Thành ở phía bắc Hoa Hạ.

Ngay cả sư phụ của tên mập, lão già hèn hạ đó cũng vì nhìn thấy tin tức này mà gọi điện thoại cho tên mập lần nữa.

“Sư phụ, không phải con không nói sự thật với người, đây chẳng phải mất mặt đến nỗi... khó mở miệng ư?”

“Cái gì? Không không không, không có liên quan gì đến người ta, người ta đã cứu con. Con có thể khôn nạn vô sỉ, có thể hèn hạ, có thể mặt dày nhưng không thể nào vong ân phụ nghĩa.”

“Thật đó, đồ nhi thề với trời! Là thật đó! Sư phụ, đồ nhi lấy đệ đệ nhỏ của mình để thề... nếu nói láo thì đệ đệ nhỏ của con từ đây không cứng lên được!”

Tên mập thề thốt ở đó, lời thề này hần quả thực là dám nói, bởi vì Sở Vũ không giết hần thì nhìn từ mức độ nào đó cũng xem như là đã cứu hần một mạng.

“Hơn nữa, phần truyền thừa đó của Hạc Thánh thực ra là một ý niệm... Sư Hồn Thuật của chúng ta sớm đã thất truyền rồi, dù không thất truyền thì hiện giờ cũng không ai có thể thi triển mà...”

“Đồ nhi lúc đó đâu có biết, còn tưởng là sách cổ.”

“Vâng, Tống Hồng đó rất trọng nghĩa, đặc biệt lịch sự!” Lúc tên mập nói câu này thì đang vỗ ngực nói, hần cảm thấy kỹ năng nói xằng nói bậy hợp chuẩn của bản thân lại nâng lên rất nhiều.

Đều sắp đầy ô kỹ năng rồi!

“Đúng thế, đúng đúng đúng, chính là như vậy. Có thêm một người bạn như vậy tuyệt đối là hơn một kẻ địch đáng sợ chưa biết nhiều.”

“Sư phụ người thật cao minh, sau này con nhất định tìm cơ hội kết bái với hần! Vâng vâng, được, được, cứ vậy đi... Vậy con tắt máy nhé!”

Tên mập ngắt điện thoại, về mặt đau khổ, nói thầm mình tại sao phải khổ thế này?

Tên khôn kiếp khôn nạn đó phui tay, bản thân trốn đi nghiên cứu Tiên Hạc Đan Kinh, tất cả tội lỗi đều là hần gánh còn chưa nói, lại còn phải thay hần che mưa chắn gió.

Kiếp trước mình đã làm bao nhiêu chuyện thất đức? Có phải đã từng giết cả nhà hần không vậy?

Ừm, chắc chắn là như vậy!

Mẹ kiếp, lão tử sau này phải tích đức hành thiện!

Đúng, mỗi ngày làm một việc thiện!

Bà nội cha hần... lão tử chính là một kẻ xấu, việc này quá khó rồi!

Tên mập vô cùng xoắn xuýt, sâu đến nỗi thịt trên người hình như cũng tăng thêm mấy ký.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Phạm kiến ngắn lệ cảm ơn

Mấy ngày sau, Phạm Kiến nổi tiếng trên mạng gần đây sôi động khác thường đã up lên mấy tấm hình trên mạng xã hội, không kèm theo bất kỳ chữ nào.

Nhưng lại như một hòn đá làm dậy ngàn lớp sóng, bỗng chốc trào dâng cơn sóng thần trên mạng!

Dựa theo sắp xếp của các tấm hình thì phía trước là một cụm núi chạy dài nhấp nhô, cây cỏ thụ cao chọc trời, trông có vẻ rất hùng vĩ, tỏa ra khí thế khoáng đạt.

Nhưng đến tấm thứ hai, thứ ba thì phát hiện không phải như vậy!

Cụm núi này lại là một vùng nghĩa địa cổ xưa!

Rõ ràng là một nơi giống nhau hoàn toàn, các vật tham chiếu xung quanh cũng giống nhau, nhưng tấm hình phía sau hiển thị ra lại là từng ngôi mộ lớn cổ xưa.

Dù là nhìn hình thì cũng có thể cảm nhận được hơi thở thời gian tỏa ra từ trong ngôi mộ.

Ngôi mộ lớn này... tuyệt đối là vô cùng lâu đời!

Tấm hình thứ hai từ dưới lên là một bia đá, trên văn bia của bia đá đó ghi chép rõ ràng vùng nghĩa địa này thuộc về một đại giáo thụ cổ tên là “Vũ Lạc”.

Tấm hình cuối cùng là cửa mộ của một ngôi mộ lớn trong đó bị mở ra!

Người thanh niên áo xanh Tần Minh trước đây tham gia tìm kiếm Hồ Tiên Động và muốn giết “Tổng Hồng” chính là đệ tử nội môn của cổ giáo Vũ Lạc!

Khoảng thời gian này hần hơi tỏ ra sôi nổi, ở trên phương tiện mạng xã hội không ít lần công kích tên mập vô sỉ, Tổng Hồng cạn bã.

Mấy ngày trước tên mập nói sắp có chuyện lớn xảy ra, quả nhiên hần nói được làm được.

Không biết hần đã dùng thủ đoạn gì mà lại tìm được nơi nghĩa địa của cổ giáo Vũ Lạc, đồng thời mở một ngôi mộ trong đó!

Phải biết rằng trong các cổ mộ này đều có trận pháp đáng sợ bảo vệ, bên trong là cơ quan trùng trùng.

Người tầm thường thì đừng nói đến việc mở, ngay cả tiếp cận cũng sẽ bị giết thành tro!

Nơi này dù đã trải qua mấy ngàn vạn năm tháng mất đi linh khí bảo vệ, nhưng uy lực còn lại trong pháp trận cổ mộ vẫn vô cùng đáng sợ.

Những cổ mộ này có một số là có lịch sử trên trăm triệu năm!

Nghe nói nơi này ngoại trừ các lãnh đạo cấp cao nội bộ cổ giáo Vũ Lạc ra thì người ngoài căn bản không thể biết.

Nhưng việc này đối với Đạo Môn mà nói quả thật không được xem là bí mật gì.

Đạo Môn của sáu ngàn vạn năm trước, dĩ nhiên sẽ không chạy đến nơi này để giờ trò ngang ngược.

Nhưng ngày nay, nó gặp phải một tên mập vừa không tin tã vừa dám giờ trò bịp bợm.

Thế là một thảm án khiến cổ giáo Vũ Lạc bị xỉ nhục đã xảy ra như thế.

Trên tấm hình tuy không nhìn thấy di hài của người nhưng lại cho người ta không gian tưởng tượng cực lớn!

Sau đó, tên mập lại đăng một tin nhắn bằng chữ trên mạng xã hội.

“Ra ngoài phiêu bạt phải biết giữ chữ tín, nói mời lão tổ tông các người ra phơi nắng thì sẽ mời họ ra phơi nắng! Nhưng hài cốt quá khó coi nên không

đưa ra để ảnh hưởng tâm trạng của mọi người. Tiểu cầu Tần Minh, nếu mày còn dám rêu rao thì lần sau sẽ không phải phơi nắng đâu! Không biết lão tổ tông của cổ giáo Vũ Lạc các người có thích Hòa táng? Thiên táng? Hải táng? Không táng?”

Quá càn quấy rồi!

Quá mạnh mẽ rồi!

Cái tên này thật sự dám đi đào mộ tổ nhà người ta à!

Quả thực thất đức đến mức xịt khói rồi!

Ai mà đắc tội với tên khốn này thì thật sự là xui xẻo tám đời.

Trên mạng vốn dĩ tâm thái pháp luật không lên án và không sợ việc lớn, vô số cư dân mạng sôi nổi bày tỏ việc này rất mạnh mẽ, rất vui tai vui mắt.

Những tấm hình đó lại bị người khác photoshop thành các loại hình biểu cảm.

Ví dụ như mời tổ tiên nhà anh uống trà, anh thích loại an táng nào, quả thực là nhiều vô số kể.

Lúc Tần Minh nhìn thấy những thứ này thì suýt nữa đã tức đến thổ huyết!

Địa vị của hắn trong cổ giáo Vũ Lạc nói cao không cao, nói thấp không thấp, chỉ là một đệ tử nội môn.

Lần này coi như úp sọt lớn, bị sư môn ra lệnh cường chế: Lập tức trở về sư môn, không cho phép nói thêm câu nào trên mạng xã hội của thế tục nữa!

Việc này đối với Tần Minh mà nói đã coi như là trừng phạt nghiêm khắc rồi. Bởi vì hắn nói bậy mới xảy ra chuyện này, trong cổ giáo Vũ Lạc chắc chắn sẽ có rất nhiều người bất mãn với hắn.

Hận thù đối với Phạm Kiến trong lòng hắn cũng đã đến mức cực hạn rồi.

Tên mập này quả thực quá dễ tiện, quá thất đức.

Việc này đối với cổ giáo Vũ Lạc mà nói là sự xỉ nhục vô cùng lớn.

Phản ứng của họ rất nhanh, ngay sau đó cuối cùng cũng vứt bỏ sĩ diện, liên hệ với phía phương tiện truyền thông xã hội rồi đăng ký một tài khoản chính thức.

Bài đầu tiên đăng lên chính là lên án nghiêm khắc Đạo Môn.

Sự khắc nghiệt trong cách họ chọn từ khiến rất nhiều người trong tổ chức nhìn thấy thì đều khiếp sợ.

Đào mộ phần tổ tiên người ta, việc này quả thật là phạm vào đại kỵ. Đích thực là việc mà bất kỳ ai cũng không thể khoan dung được, nói là kẻ tử thù cũng không hề quá.

Vì vậy, nổi gót theo sau cổ giáo Vũ Lạc, rất nhiều truyền thừa cổ xưa đều ào ào đặt sĩ diện sang một bên, đăng ký tài khoản chính thức trên phương tiện truyền thông xã hội, sau đó ủng hộ mạnh mẽ cổ giáo Vũ Lạc.

Trên mạng đã hình thành một cơn bão táp vây quét Đạo Môn!

Nhưng ngay sau đó thì bài đăng mà Đạo Môn đưa lên lại khiến vô số người không nói nên lời, thậm chí không thể nhẫn nhịn được.

“Từ xưa đến nay, Đạo Môn chính là làm việc này, trên trộm của Đại La Kim Tiên, dưới trộm của vương công quý tộc, bọn ta đều đã trộm qua. Từ thù kết cũng nhiều rồi, đến hôm nay bọn ta vẫn tồn tại mạnh mẽ đó thôi.”

“Đào mộ đó là một loại kỹ năng chuyên nghiệp! Là kiến thức cần thiết!”

“Mộ phần tổ tiên của các người mà lại không bảo vệ cho tốt, là một đám con cháu chẳng ra gì. Không tự hổ thẹn tự trách cũng thôi đi, lại còn có mặt mũi đi khiến trách người khác? Lẽ nào thế sự xoay vần, mộ phần tổ tiên của các người bị sức mạnh tự nhiên san bằng lại còn muốn đi khiến trách ông trời không mở mắt?”

“Đừng ở đó gai mắt người khác nữa!”

“Còn đám cận thần đó nữa, hỏi thăm tổ tiên các người trước, sau đó chính thức nói với các người: Có bản lĩnh thì hận, không có bản lĩnh thì căm mồm. Không có việc gì bớt nói xằng nói bậy...”

Bài đăng này vừa xuất hiện thì toàn bộ mạng xã hội đều náo động!

Mạnh mẽ!

Quá mạnh mẽ rồi!

Luận điệu giống y chang của tên mập chết tiệt đó!

Quả thực là mạnh mẽ cực độ rồi!

Hơn nữa người nói những lời này lại vừa có tình vừa có lý, dù biết rõ là nguy hiểm, nhưng lại khiến người ta không tìm ra được chút lỗi sai nào!

“Không sai mà!”

“Nói quá đúng rồi!”

“Xì... quả đúng mà, ha ha ha ha, cười chết mất thôi.”

“Có bản lĩnh thì hận, không có bản lĩnh thì căm thù, không có việc gì bớt nói xằng nói bậy, ha ha ha ha, mình không xong rồi, mau gọi xe cấp cứu...”

Cùng với sự xuất hiện của bài đăng này, vô số dân mạng quả thực cũng vô cùng sôi nổi.

Tuy nói thế giới đổi thay đã có hơn ba mươi năm rồi, nhưng mấy năm đó ngay cả những con cháu của gia tộc ẩn thế đa phần cũng đều rất khiêm tốn.

Dù sử dụng mạng thì căn bản cũng đều giấu thân phận.

Vì vậy mặc dù tiến vào thời đại toàn dân tu luyện rồi, nhưng đối với đại đa số người bình thường trên thế giới này mà nói thì hiểu biết của họ đối với truyền thừa cổ xưa vẫn rất có hạn.

Mọi người tuy ở cùng một thế giới nhưng lại có khoảng cách tựa như lạc trời.

Lần này cũng không biết là việc gì, dường như bỗng chốc... những cổ giáo, cổ phái và thị tộc cổ xưa đó đều xuất hiện.

Rất nhiều người đều hô lên: Không có chút phòng bị nào, đột nhiên phát hiện truyền thừa cổ xưa của hàng triệu triệu năm cứ như vậy mà xuất hiện ở bên cạnh. Cảm giác này quá kỳ lạ rồi!

Thần thoại cuối cùng sắp gần kề hiện thực rồi ư?

Cuối cùng vẫn có người nói ra đáp án thật sự: Thế giới đổi thay ba mươi mấy năm, càng lúc càng nhiều di tích cổ xưa trải qua việc không ngừng bồi dưỡng linh khí, bắt đầu khôi phục.

Đám truyền thừa cổ xưa đó đều muốn có được những thứ trong di tích đó hơn ai hết, nhưng chỉ dựa vào sức mạnh của mình họ thì rất khó có thể phát hiện tất cả di tích.

Chỉ có thật sự hòa vào trong thế giới này để toàn dân tham gia... thì cơ hội mới lớn hơn và cũng nhiều hơn!

Sự kiện Hồ Tiên Động lần này chính là một ví dụ rõ ràng!

Nếu từ lúc đầu, những truyền thừa cổ xưa này có thể bỏ qua si diện, tham gia vào trong thế tục, tích cực lấy một số thông tin từ trên mạng thì nói không chừng họ sớm đã có được nhiều manh mối và thông tin có giá trị hơn rồi.

Lần này nhờ vào việc này, tuy nói khiến đám truyền thừa cổ xưa này mất mặt lớn, nhưng rút kinh nghiệm xương máu thì họ cuối cùng đã đưa ra quyết định.

Đó chính là - Nhập thế!

Nhìn thấy đoạn phân tích này, rất nhiều người cuối cùng đã tỉnh ngộ.

Tuy nhiên điều khiến đám truyền thừa cổ xưa này đều có hơi bất ngờ là vì họ nhập thế nên một lần nữa đã khơi ra làn sóng tu luyện của Hoa Hạ.

Có vô số người gửi thư riêng cho tài khoản chính thức của họ, đây là một sự kinh ngạc vui mừng ngoài dự tính.

Mặc dù họ rất rõ ràng trên thế giới này chín mươi chín phần trăm con người đều không đủ tư cách gia nhập môn phái của họ, nhưng trong đồng đảo chúng sinh cũng sẽ có một số thiên tài thiên phú tuyệt vời.

Ngày nay thế giới đã khôi phục, các loại tài nguyên sẽ từ từ tăng nhiều lên, nhưng số lượng thiên tài trước giờ vẫn ít!

Đối với thiên tài... tất cả giáo phái đều có yêu cầu cứng rắn mãi mãi không thay đổi!

Không có thế lực nào không thích thiên tài.

Do đó, phản ứng của những thế lực này cũng cực nhanh.

Đại phái thật sự làm việc chính là như vậy, một khi quyết định nhập thế thì chắc chắn sẽ không dây dưa.

Giống năm đó, rất nhiều gia tộc ẩn thế nhập thế, còn trải qua nhiều đánh giá, thăm dò ảnh hưởng mang lại cho gia tộc sau khi nhập thế.

Đám truyền thừa cổ xưa này thì không quan tâm điều đó, họ muốn truyền thừa có truyền thừa, muốn người có người, muốn tài nguyên cũng vượt xa so với những gia tộc ẩn thế đó.

Nếu đã đưa ra quyết định thì dứt khoát bỏ sĩ diện qua một bên!

Thậm chí còn có thể gần dân hơn một chút!

Hai cổ giáo to lớn, Vũ Lạc của Tần Minh cùng với phái Cầu Chân của Khuru Thiên Tuyết lại trực tiếp tuyên bố muốn xây dựng học viện tu chân ở trong thế tục!

Quyết định này quả thật là mang tính lật đổ.

Tin tức vừa tung ra, trong nháy mắt đã bùng nổ toàn mạng.

Trước đây chút ân oán giữa Đạo Môn và truyền thừa cổ xưa giống như đám bột sóng không đáng kể, chớp mắt bị đánh tan.

Ngoại trừ bản thân hai phe bọn họ vẫn nhớ, còn tuyệt đại đa số ánh mắt trên mạng đều đã bị hấp dẫn bởi tin tức hai cổ giáo đó muốn xây dựng học viện rồi.

Tên mập ngược lại âm thầm thở phào, nói thầm coi như tạm thời kết thúc rồi, nếu còn tiếp tục nữa thì lão mập dù có ba đầu sáu tay cũng sợ là sẽ bị người ta băm nát.

Nhưng áp lực vẫn còn tồn tại, hẳn biết những việc trước đó không những sẽ không kết thúc như vậy, mà ngược lại tương lai sẽ ngày càng nghiêm trọng!

Người bảo thủ trong đám truyền thừa cổ xưa đó cuối cùng nghĩ thông, đối với họ mà nói đây không phải là một chuyện tốt.

Cùng với việc những thế lực này ào ào nhập thế thì cạnh tranh sau này chắc chắn càng ngày càng kịch liệt.

Thế giới này không bao lâu nữa... sẽ trở thành một thế giới tu chân thật sự!

“Thời đại tàn khốc sắp đến rồi!”

Tên mập than thở một tiếng hiếm thấy, gửi tin nhắn cho Sở Vũ: Đại ca, nhanh cố gắng đột phá đi, nếu không sau khi những thế lực lớn đó thật sự nhập thế thì sẽ có lượng lớn cường giả biến thái trẻ tuổi hành tẩu thế gian.

Đến lúc đó băng thiên kiêu Hoa Hạ gì đó phải xảy ra sự thay đổi triệt để.

Những thiên kiêu hiện tại đều là đám tép riu thôi...

Bên ngoài khắp nơi đều đồn rằng đại ca anh có thể đã nhận được truyền thừa Hạc Thánh, tin rằng không cần quá lâu thì sẽ có rất nhiều người đến tìm anh. Anh phải chuẩn bị tâm lý đó!

Còn nữa, anh nhất định phải che đậy cho tôi!

Nếu không tôi mà chết rồi thì anh sẽ mãi mãi mất đi một tiểu đệ tốt làm việc xấu gánh tội lỗi cho anh.

Phạm Kiến ngẩn lệ cảm ơn.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Môn đồ thánh nhân

Sở Vũ trước khi nhìn thấy đoạn tin nhắn này của tên mập thì đã chú ý đến những tin tức đó trên mạng. Những tin đó ồ ồ xuất hiện, muốn không biết cũng khó.

Cổ giáo Vũ Lạc và phái Cầu Chân sắp xây dựng học viện huyền ảo trong thế tục, việc này đối với truyền thừa cổ xưa mà nói là một sáng kiến chưa từng

có trong lịch sử, sự khởi xướng khai sáng lịch sử.

Hiện giờ có thể tưởng tượng được sức ảnh hưởng sâu xa của nó.

Đối với Sở Vũ mà nói, đây dĩ nhiên không phải một tin tốt, dù đã phải tội cho tên mập rồi, nhưng người được lợi suy cho cùng là hắn.

Bất luận là cổ giáo Vũ Lạc hay là phái Cầu Chân, một khi thật sự bước vào thế tục thì tương lai không lâu nữa chắc chắn sẽ xuất hiện lượng lớn xung đột và mâu thuẫn với đám người họ.

Tên mập nói không sai, quả thực nên nhanh chóng đột phá rồi.

Ít nhất cũng phải đột phá đến thông mạch cảnh trong thời gian ngắn!

Đến lúc đó, với lực chiến của hắn thì những người cảnh giới dưới Tiên Thiên có lẽ đều có thể chiến!

Sau đó Sở Vũ gọi một cuộc điện thoại cho Sở Thiên Hùng, nói với ông ấy bản thân hắn cần bế quan một thời gian. Bao lâu thì chưa nói được nhưng trong thời gian bế quan sẽ đoạn tuyệt với tất cả tin tức bên ngoài.

Sở Thiên Hùng dĩ nhiên cũng đã sớm xem được các loại tin tức lan truyền trên mạng nên đối với quyết định này của Sở Vũ ông ấy bày tỏ sự tán thành.

“Yên tâm, Long Thành bên này mọi thứ đã có ta. Dù những thế lực lớn đó đều nhập thế hết thì cũng không sao cả, họ cũng cần thời gian đi sắp đặt và làm quen. Trong thời gian ngắn chắc sẽ không bành trướng hành động.”

Tính cách của Sở Thiên Hùng điềm tĩnh, phát triển có lẽ không đủ nhưng thủ thành thì có thừa.

Có ông ấy ở Long Thành, Sở Vũ vẫn rất yên tâm.

Sau đó Sở Vũ lại gọi điện thoại cho Lâm Thi Mộng, điện thoại vẫn tắt máy.

Nghĩ ngợi một chút, Sở Vũ gửi tin nhắn cho cô ấy, nói với cô ấy tin tức bản thân hắn đã hồi phục. Đồng thời nói với cô ấy rằng hắn đã nhận được truyền thừa rất lợi hại.

Cuối cùng, Sở Vũ đã viết một câu mà chỉ có Lâm Thi Mộng mới có thể xem hiểu được: Tổng sư huynh nói, trong mọi góc ngách đang giấu bảo bối!

Lâm Thi Mộng sau này xuất quan chắc chắn sẽ nhìn thấy các loại tin tức trên mạng, cũng nhất định sẽ nghe nói đến chuyện Tổng Hồng là đại sư huynh của Sở Vũ.

Vì vậy, Sở Vũ dùng giọng điệu của Tổng Hồng nói một câu bí mật chỉ có giữa hắn và Lâm Thi Mộng.

Tin rằng khi Lâm Thi Mộng nhìn thấy câu này thì sẽ hiểu, Tổng Hồng chính là Sở Vũ, Sở Vũ chính là Tổng Hồng!

Với trí tuệ của Lâm Thi Mộng nhất định cũng sẽ hiểu nên làm thế nào.

Chỉ là không biết đến lúc đó cô ấy có tức đến nghiến răng không?

Sở Vũ không nhịn được cười vang.

Cuối cùng, Sở Vũ gọi điện thoại cho Tiểu Nguyệt.

“Đến chỗ tôi một chuyến.”

Hơn một tiếng sau, Tiểu Nguyệt đến chỗ Sở Vũ.

Tiểu Nguyệt với thân hình cao gầy, mặc một bộ đồ văn phòng cao cấp, đầu tóc búi lên trông có vẻ vẫn cao quý như vậy, chỉ là trên người bớt đi mấy phần lạnh lùng cao ngạo, thêm mấy phần khí tức thế tục nhưng vẫn rất xinh đẹp.

“Anh trở về rồi à.” Tiểu Nguyệt nhìn thấy Sở Vũ thì mỉm cười.

Sở Vũ thấy vậy ngẩn ngơ: “Nụ cười rất chuyên nghiệp.”

Tiểu Nguyệt liếc mắt một cái, nhìn Sở Vũ nói: “Thấy các tin tức trên mạng rồi phải không?”

Sở Vũ gật gật đầu: “Lần này gọi cô qua đây cũng là muốn hỏi thử, việc này đối với cô có ảnh hưởng gì không?”

“Đối với tôi?” Tiểu Nguyệt nghĩ ngợi: “Sẽ không có ảnh hưởng quá lớn, bên phía Thanh Khâu chắc cũng sẽ nhanh chóng nhập thế. Tôi đã nói với họ rồi, cứ phát triển ở trung nguyên đi, đừng đến phía bắc nữa.”

“Họ đồng ý rồi ư?” Sở Vũ nhìn Tiểu Nguyệt một cái: “Tài nguyên phía bắc phong phú, Thanh Khâu không đến cũng sẽ có người khác.”

Tiểu Nguyệt nói với vẻ mặt không quan trọng: “Chỉ cần Thanh Khâu không đến thì không có việc gì đâu, những người khác... không liên quan đến tôi, đừng đến chúng tôi thì đánh thôi!”

Bá đạo vậy ư?

Sở Vũ cong khóe miệng.

Sau đó nhìn Tiểu Nguyệt: “Nào, ta sẽ giúp cô tăng cấp đến xung huyết cảnh thập đoạn trước.”

“Hả?” Trên gương mặt vẫn luôn yên lặng đó của Tiểu Nguyệt cuối cùng không nhịn nổi lộ ra một vẻ kinh ngạc, nhìn Sở Vũ: “Anh... anh đã?”

Sở Vũ gật gù đầu: “Tôi đã tiến vào xung huyết cảnh thập đoạn rồi, sự thật là tôi có thể giúp cô tăng cấp đến cao hơn, nhưng phạm việc gì quá cũng không tốt. Vẫn cần phải chú ý xây dựng tốt căn cơ.”

Trong mắt Tiểu Nguyệt lộ ra vẻ vui mừng, nhìn Sở Vũ với vẻ có hơi khó tin, nói: “Thật không ngờ anh lại tăng cấp nhanh như vậy.”

Sở Vũ than thở một tiếng: “Nhanh ư? Lần này ở Hồ Tiên Động đã gặp rất nhiều cao thủ trẻ tuổi thông mạch cảnh...”

“Vẫn không phải đều là bại tướng dưới tay anh ư?” Tiểu Nguyệt nói nhát: “Những võ giả thông mạch trẻ tuổi đó thiên phú tất nhiên đều không tệ, nhưng đa số đều là dùng tài nguyên của sư môn bọn họ mà đập ra một cách miễn cưỡng.”

“Bất kể nói thế nào thì chúng ta cũng nên cố gắng.” Sở Vũ nhìn Tiểu Nguyệt một cái: “Đã thông ba trăm sáu mươi lăm chính huyết, mười hai chính kinh chỉ có thể xem là trúc cơ tiêu viên mãn, điều này cô hiểu không?”

“Hớ?” Trong mắt Tiểu Nguyệt lóe qua một vẻ nghi hoặc, nhìn Sở Vũ: “Là ý gì?”

Quả nhiên!

Dù là người đến từ Thanh Khâu thì đối với việc này cũng không rõ lắm.

Sáu ngàn vạn năm, thật sự là quá lâu rồi. Nền văn minh cũng xuất hiện mấy lần đoạn tằng. Những người siêu năng năm xưa rời khỏi địa cầu đó cũng mang theo quá nhiều truyền thừa.

Còn người ở lại chỉ có thể miễn cưỡng sinh tồn thôi thóp, có quá nhiều kiến thức chôn vùi trong năm tháng dài đằng đẵng.

Sở Vũ than nhẹ một tiếng: “Thân thể người có hơn một ngàn huyết đạo, kinh mạch cũng không chỉ có mười hai dòng. Đơn thuần đã thông ba trăm sáu mươi lăm huyết đạo và mười hai chính kinh dĩ nhiên có thể bước vào Tiên Thiên, trở thành tu sĩ thật sự. Nhưng bởi vì căn cơ có hạn nên không thể đi xa hơn.”

Lông mày xinh đẹp của Tiểu Nguyệt hơi chau lại, ngồi ở đó trầm tư một lúc rồi nói khẽ: “Cũng giống như nền móng quá nông thì không xây được lâu quá cao?”

Bên dưới tập đoàn Sở Thị của Long Thành có một công ty xây dựng rất lớn, Tiểu Nguyệt gần đây đang học các kiến thức liên quan, vì vậy lúc nói chuyện cũng không kim lòng nổi mà lấy cái đó làm ví dụ.

“Không sai, chính là đạo lý này.” Sở Vũ nói.

“Vậy, tôi muốn làm cho căn cơ của bản thân càng viên mãn hơn!” Tiểu Nguyệt không hề giấu giếm suy nghĩ của mình, mắt cô chớp chớp rồi nhìn Sở Vũ: “Công tử nếu đã biết việc này, ắt hẳn nhất định...”

Sở Vũ gật gù đầu: “Chỉ là tôi không rõ lắm công pháp này đối với Hồ Tộc có tác dụng không...”

Tiểu Nguyệt biết Sở Vũ đang lo lắng điều gì, trước đây cô chính là vì tu luyện công pháp Nhân Tộc mới dẫn đến thân thể có vấn đề, suýt chút nữa đã hương tàn ngọc nát.

“Tôi có thể xem thử trước không?” Trong mắt của Tiểu Nguyệt lấp lánh sự khao khát.

Sở Vũ không do dự, trực tiếp lấy tổng cương ra đưa cho Tiểu Nguyệt.

Nhiều ngày như vậy, Sở Vũ sớm đã đọc thuộc lòng tổng cương rồi. Bản lĩnh nhìn qua thì sẽ không quên này đối với bất kỳ một thiên tài tu luyện nào mà nói đều là yêu cầu cơ bản nhất.

Nếu không, dựa vào cái gì mà nói bản thân là thiên tài?

Về mặt Tiểu Nguyệt nhận lấy tổng cương hiện lên vẻ thành kính, hai mắt hơi khép giống như đang cầu khẩn gì đó, sau đó mới từ từ mở ra.

Cách tu hành của con người trong thiên hạ, phương pháp nhiều vô số. Nhưng cơ thể con người mệnh mỏng tựa như vũ trụ, tu luyện chính mình thì đó là

tu hành...

Dòng chữ này đập vào mắt Tiểu Nguyệt trước tiên.

“A! Đây là...!” Tiểu Nguyệt nói rồi vội vàng im miệng, nhìn xung quanh với vẻ dè dặt.

Sau đó bộp một cái gấp tổng cương lại, hít sâu một hơi.

Rồi mới nhìn Sở Vũ với vẻ mặt chấn động, nói có hơi không thể tưởng tượng được: “Đây... đây là truyền thừa thánh nhân?”

“Sao cô lại biết?” Sở Vũ có chút kỳ lạ, bởi vì trên tổng cương không hề có để lại chữ của Phu Tử.

Tiểu Nguyệt nói lầm nhảm: “Cách tu hành của con người trong thiên hạ, phương pháp nhiều vô số... loại ngữ khí này nếu không phải một thánh nhân thì đó mới gọi là chuyện lạ.”

Sở Vũ vẻ mặt không nói nên lời: “Cô chỉ dựa vào cái này mà phán đoán?”

“Nhưng tôi nói đúng rồi, không phải ư?” Trên gương mặt lạnh lùng cao ngạo của Tiểu Nguyệt lại lộ ra một vẻ tinh nghịch.

Sở Vũ liếc mắt, bị nha đầu này gạt rồi, nhưng phán đoán của cô ấy đích thực là chính xác.

Con người trong thiên hạ...

Thực ra chỉ mấy chữ này thì đã đủ rồi.

Nếu là người tầm thường thì đâu dám tùy tiện sử dụng mấy chữ này? Không có địa vị tương ứng mà dám tùy tiện dùng giọng điệu này nói chuyện, đó là muốn bị trời phạt.

Đức không xứng với địa vị thì sẽ gặp phải việc không may!

Đây không phải là nói xằng nói bậy, có quá nhiều ví dụ có thể chứng minh.

“Công tử thật sự muốn truyền cho tôi phương pháp của thánh nhân?” Sắc mặt Tiểu Nguyệt nhìn Sở Vũ một cách cổ quái.

“Sao thế? Cô không muốn ư?” Sở Vũ hỏi.

“Công tử có biết rằng có thể nhận được truyền thừa của thánh nhân chắc chắn là được thánh nhân cho phép! Nếu không thì ngay cả đất truyền thừa của thánh nhân anh cũng không thể vào!”

Vẫn là có chút hiểu biết...

Sở Vũ nghĩ thầm, lúc đó khi nhận được tổng cương thì quả thực là trải qua một số việc, giống như những gì cô ấy nói.

Là thánh nhân chọn đồ đệ!

Việc này hoàn toàn không giống với việc hán nhận được Tiên Hạc Lô và Tiên Hạc Đan Kinh.

Tổng cương là Phu Tử đặc biệt để riêng ở đó, chờ hậu nhân đến kế thừa. Tiên Hạc Lô và Tiên Hạc Đan Kinh lại là thứ là Hạc Thánh tiên bói để sót lại trong động phủ...

Tiểu Nguyệt tha thiết nhìn Sở Vũ một cái: “Nói cách khác, công tử hiện giờ đã coi như là môn đồ của thánh nhân, là đệ tử của thánh nhân!”

“Cái này chắc là vậy.” Sở Vũ nghĩ ngợi rồi nói.

“Truyền thừa thánh nhân, bất luận người hay yêu đều có thể tu luyện, chắc chắn sẽ không xuất hiện bất kỳ bất trắc nào.”

Sở Vũ gật gật đầu, bất kỳ ai cũng có thể nhận được sự giáo dục, quả thực là như vậy.

Trên mặt của Tiểu Nguyệt lộ ra vẻ vui mừng: “Vì vậy, công tử nếu quả thật chịu truyền cho tôi truyền thừa này thì công tử cũng chính là thầy của tôi. Còn tôi... cũng xem như là đồ tử đồ tôn của thánh nhân rồi!”

Sở Vũ nhìn Tiểu Nguyệt đang có vẻ mặt thích thú: “Vậy cô phải cố gắng, nếu không có một ngày có thể được gặp thánh nhân, cô mà quá yếu thì người ta chắc chắn sẽ ghét bỏ cô, cảm thấy mất mặt.”

Tiểu Nguyệt bĩu môi: “Công tử vẫn nên tự mình cố gắng trước đi, anh mới là môn đồ thánh nhân thật sự!”

Sở Vũ cười lắc lắc đầu.

Sau đó, Tiểu Nguyệt tìm ra giấy bút, ngồi ở đó bắt đầu sao chép lại tổng cương.

Sở Vũ thấy phiền phức, nói: “Cô dùng điện thoại chụp lại không phải được rồi sao?”

Tiểu Nguyệt nhìn Sở Vũ với vẻ mặt cổ quái, dùng bút rồi dùng tay đỡ trán, nói với vẻ mặt nghiêm túc: “Thật sự không biết thánh nhân sao lại nhìn trộm công tử nữa, khoan chưa nói thứ này sau khi chụp lại lỡ như truyền ra ngoài thì làm sao? Loại công pháp cấp độ này thì trong lòng cần phải có sự tôn kính! Dùng bút sao chép lại... cũng là một loại tôn trọng cơ bản nhất mà!”

“Tiểu nha đầu cô đó, cô tiếp nhận truyền thừa này thì coi như là học trò của tôi rồi. Có ai nói chuyện như vậy với thầy giáo không?”

Sở Vũ tròn cô ấy một cái, gõ lên cái trán sáng bóng của Tiểu Nguyệt.

“Anh...” Tiểu Nguyệt tức giận không thêm để ý Sở Vũ, chuyên tâm sao chép.

Chữ của cô ấy viết khá đẹp, chép cũng đặc biệt nghiêm túc, vẻ mặt thành kính. Nhìn kỹ thì thậm chí có thể thấy một sự chân thành khiến người khác cảm động ở trong mắt cô ấy.

Nha đầu này cũng không tồi!

Sở Vũ nói thầm

Bạn đang đọc truyện *Vô Cương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.